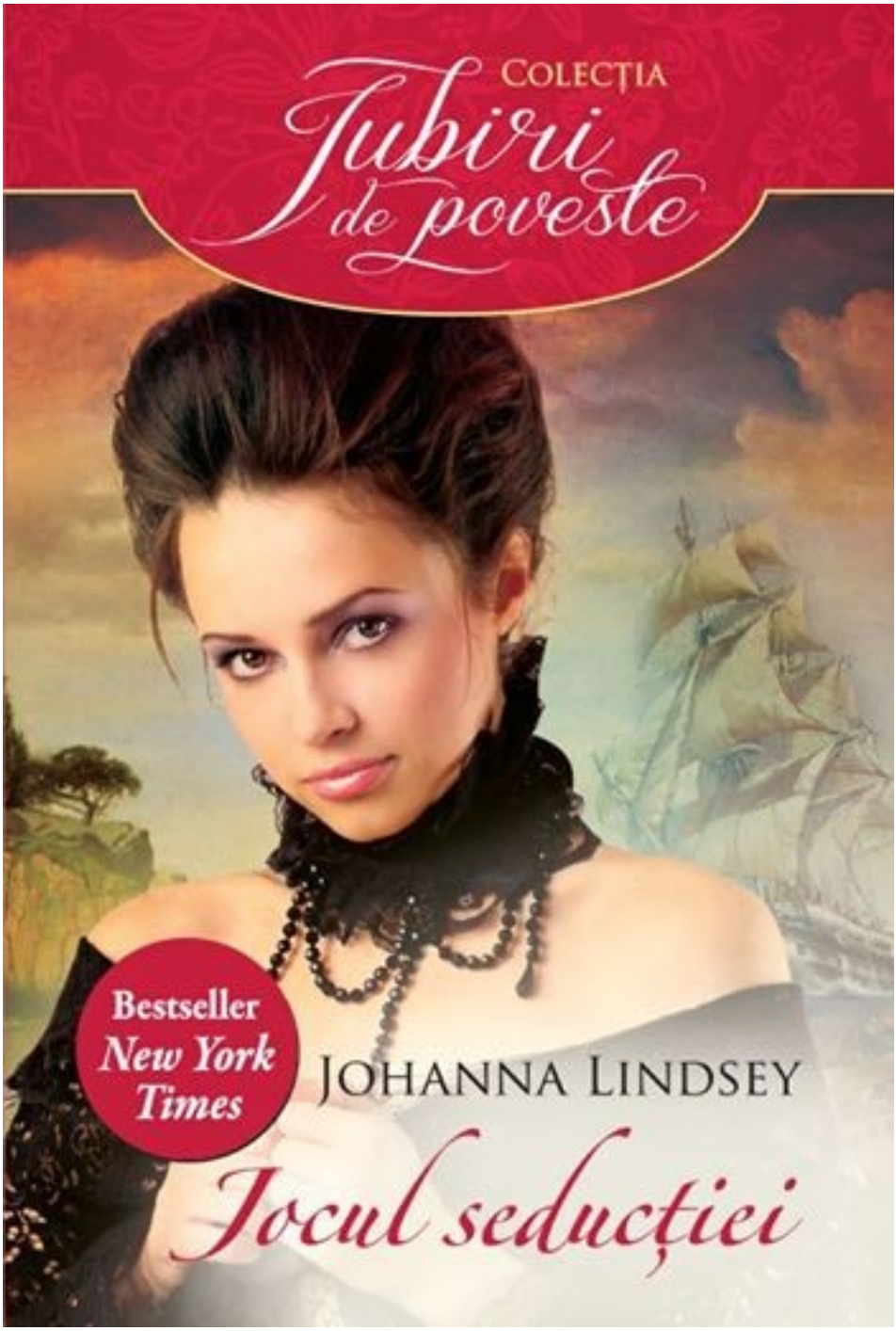
COLECȚIA
Iubiri de poveste
Bestseller New York Times
JOHANNA LINDSEY
Jocul seducției

JOHANNA LINDSEY
Jocul seducţiei

***Gentle Rogue by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1990 Johanna Lindsey
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Johanna Lindsey
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Jocul seducţiei / Johanna Lindsey. Trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-033-4 I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1
Traducere din limba engleză Alexandru Macovescu

Capitolul 1

1818, Londra

Georgina Anderson îşi ridică lingura cu coada înainte, puse una dintre ridichile curăţate din farfuria ei în scobitură, trase în jos de vârf şi aruncă ridichea în partea cealaltă a camerei. Nu nimeri gândacul gras pe care îl ţintise, dar fusese cât pe ce. Ridichea se strivi de perete la câţiva centimetri de ţintă, făcând ţinta susmenţionată s-o ia la goană spre cea mai apropiată crăpătură din perete. Obiectiv atins. Atâta timp cât nu vedea micile lighioane, putea să pretindă că nu împărţea locuinţa cu ele.

Se întoarse la cina mâncată pe jumătate, se uită fix la mâncarea fiartă pentru o clipă, apoi împinse farfuria din faţa ei cu o grimasă. Ce nu ar da acum pentru una dintre mesele copioase ale lui Hannah, alcătuite din şapte feluri! După doisprezece ani în care fusese bucătăreasa familiei Anderson, Hannah ştia ce îi plăcea fiecărui membru al familiei, iar Georgina visase la mâncărurile ei săptămâni întregi, lucru deloc surprinzător după o lună de mese luate pe vapor. Mâncase o singură dată bine de când sosise în Anglia, cu cinci zile în urmă, şi asta se întâmplase chiar în seara în care acostaseră, când Mac o dusese la un restaurant foarte bun imediat ce se cazaseră la Albany Hotel. Fuseseră nevoiţi să plece de la Albany chiar a doua zi, în căutarea unei cazări mult, mult mai ieftine. Dar nu avuseseră altă soluţie, după ce se întorseseră la hotel şi descoperiseră că toţi banii lor lipseau din cufere.

Oricât şi-ar fi dorit, Georgie, aşa cum îi spuneau cu afecţiune prietenii şi membrii familiei, nu putea să considere personalul hotelului responsabil, nu când ea şi Mac fuseseră amândoi jefuiţi, dar din camere diferite, aflate la etaje diferite. Cel mai probabil, se întâmplase în timp ce cuferele fuseseră transportate împreună pe drumul lung de la docurile aflate în East End, până în Piccadilly, în West End, unde se afla prestigiosul Albany Hotel, pe când

cuferele erau legate în chingi deasupra birjei închiriate, cu vizitiul şi ajutorul său lângă ele, în timp ce ea şi Mac priveau cu nesaţ Londra pentru prima oară.

Asta da ghinion, şi nici măcar nu începuse acolo. Nu, începuse când ajunseseră în Anglia, săptămâna trecută, şi descoperiseră că vaporul lor nu putea să acosteze, că putea să dureze până la trei luni să i se acorde un spaţiu pe chei, unde să-şi descarce marfa. Pasagerii erau mai norocoşi, pentru că puteau fi duşi cu bărcile la mal. Dar tot trebuiseră să aştepte câteva zile până să se întâmple acest lucru.

Totuşi, n-ar fi trebuit să se arate mirată. Cunoştea problema traficului aglomerat de pe Tamisa, una foarte spinoasă, pentru că vapoarele veneau periodic, toate fiind supuse capriciilor vremii imprevizibile. Vaporul ei fusese unul dintre cele douăsprezece care veniseră din America în acelaşi timp. Şi mai erau sute alte nave din toată lumea. Aglomeraţia înfiorătoare era unul dintre motivele pentru care linia comercială a familiei sale nu indusese Londra în rutele ei nici chiar înainte de război. De fapt, Skylark Line nu mai trimisese vreun vas la Londra din 1807, când Anglia începuse blocada a jumătate de Europă în războiul ei cu Franţa. Comerţul cu îndepărtatele Indii de Est şi de Vest era la fel de profitabil pentru Skylark, şi fără să-i provoace probleme.

Chiar şi după ce ţara ei îşi rezolvase neînţelegerile cu Anglia prin semnarea unui tratat la sfârşitul lui 1814, Skylark Line nu reluase comerţul cu Anglia, deoarece depozitarea mărfurilor era încă o problemă serioasă. De multe ori, încărcături perisabile trebuiau lăsate în aşteptare pe chei, la cheremul elementelor naturii şi al hoţilor, care furau jumătate de milion de lire în bunuri pe an. Şi dacă elementele naturii nu stricau bunurile perisabile, atunci o făcea praful de cărbune care acoperea tot portul.

Era pur şi simplu prea multă bătaie de cap şi pierderi de profit, atunci când existau alte rute comerciale din care se câştiga bine. De aceea, Georgina nu venise la Londra pe un vas Skylark, şi nici nu avea să se întoarcă acasă gratis cu unul dintre ele. Ceea ce avea să reprezinte o eventuală

problemă, căci tot ce deţineau ea şi Mac se reducea la suma de douăzeci şi cinci de dolari americani, bani pe care îi avuseseră la ei când se săvârşise jaful, şi nu ştiau cât timp aveau să le ajungă – un motiv întemeiat pentru care Georgina era acum instalată într-o cameră închiriată deasupra unei cârciumi din cartierul Southwark.

O cârciumă! Dacă fraţii ei ar afla vreodată… Dar, pe de altă parte, aveau s-o omoare oricum când ajungea acasă, pentru că plecase peste ocean fără ştiinţa lor, în timp ce fiecare dintre ei era plecat în altă parte a lumii cu vasul său, dar, mai exact, pentru că plecase fără permisiunea lor. Cel puţin, se putea aştepta să nu-şi mai primească alocaţia timp de zece ani, să fie încuiată în camera ei câţiva ani, să fie biciuită de fiecare dintre ei…

De fapt, probabil că nu aveau decât să ţipe cât îi ţinea gura la ea. Dar să aibă cinci fraţi furioşi, toţi mai mari şi toţi bărbaţi masivi, care să ridice tonul la ea în acelaşi timp şi să-şi reverse furia asupra ei, când ştia că o merita cu prisosinţă, nu era un lucru deloc plăcut la care să se gândească şi putea fi anticipat cu groază. Dar, din păcate, asta nu o oprise pe Georgina să plece spre Anglia, doar cu Ian MacDonell ca însoţitor şi protector, deşi nu era ruda ei. Uneori, trebuia să se întrebe dacă bunul-simţ alocat familiei sale nu se terminase când se născuse ea.

Se auzi o bătaie în uşă exact în momentul în care Georgina se ridică de la măsuţa pe care o oferea camera pentru mese solitare. Trebui să-şi înăbuşe tendinţa normală de a spune „Intră”, care venea din faptul că ştia de o viaţă că oricine bătea la uşa ei era fie servitor, fie membru al familiei, şi era bine-venit. Dar, în cei douăzeci şi doi de ani ai ei, nu dormise niciodată în altă parte decât în patul ei, din camera ei, din casa ei din Bridgeport, Connecticut; sau într-un hamac de pe un vas Skylark, cel puţin până cu o lună în urmă. Desigur, nimeni n-ar fi putut intra, fie că-l invita sau nu, căci uşa era încuiată. Şi Mac îi tot atrăgea atenţia că trebuia să facă lucruri cum ar fi să ţină mereu uşa încuiată, chiar dacă odaia aceea ciudată, ponosită, îi amintea suficient că se afla departe de casă şi nu ar fi

trebuit să aibă încredere în nimeni din acest oraş ostil, prin care mişunau tâlharii.

Dar vizitatorul îi era cunoscut, ca şi dialectul scoţian în care o striga de partea cealaltă a uşii, şi care-i aparţinea lui Ian MacDonell. Îl lăsă înăuntru, apoi se dădu din drum când el păşi agale peste prag şi corpul lui masiv umplu imediat camera cea mică.

— Ai avut noroc?

El pufni înainte să se aşeze pe scaunul de pe care tocmai se ridicase ea.

— Depinde de cum privim lucrurile, fetiţo.

— Nu un alt ocoliş?

— Ba da, dar mai bine decât o fundătură, aşa cred.

— Presupun, răspunse ea, dar fără prea mult entuziasm.

Nu ar fi trebuit să se aştepte la mai mult, nu când aveau atât de puţine informaţii. Domnul Kimball, unul dintre marinarii de pe vasul fratelui ei Thomas, *Portunus,* nu fusese în stare să-i spună decât că era „absolut sigur” că îl văzuse pe logodnicul ei de mult dispărut, Malcolm Cameron, sus pe catargul navei comerciale engleze *Pogrom,* atunci când vasele se întâlniseră pe drumul de întoarcere al lui *Portunus* în Connecticut. Fratele ei Thomas nu putuse nici măcar să verifice, pentru că domnul Kimball nu se ostenise să îi menţioneze ce văzuse decât mult după ce *Pogrom* dispăruse la orizont. Dar *Pogrom* se îndrepta spre Europa, mai mult ca sigur spre portul său din Anglia, chiar dacă nu se ducea direct acolo.

Oricum, aceasta era prima veste pe care o avusese despre Malcolm în cei şase ani de când fusese înrolat cu de-a sila în marină, împreună cu alţii doi, de pe vasul fratelui ei Warren, *Nereus,* cu o lună înainte să se declare războiul, în iunie 1812.

Înrolarea forţată a marinarilor americani în marina engleză fusese una dintre cauzele războiului. Era cel mai mare ghinion că Malcolm fusese luat în prima sa călătorie pe mare – şi doar pentru că mai avea un pic de accent de locuitor din Cornwall, căci acolo îşi petrecuse prima

jumătate din viaţă, în Anglia. Dar în prezent era american, părinţii lui, acum decedaţi, se stabiliseră în Bridgeport în 1806, fără nicio intenţie de a se întoarce vreodată în Anglia. Dar ofiţerul de pe vasul Maiestăţii Sale *Devastation* nu voia să creadă nimic din toate acestea, iar Warren rămăsese cu o cicatrice mică pe obraz care dovedea ce hotărâţi erau să înroleze pe cine puteau.

Şi apoi Georgina auzise că *Devastation* fusese scos din circulaţie la jumătatea războiului, iar echipajul său împărţit pe vreo alte şase nave de război. Dar nu mai primise alte veşti până acum. Ce făcea Malcolm pe un vas comercial englez, acum că războiul se terminase, nu conta. Georgina avea în sfârşit şansa să-l găsească, şi nu voia să plece din Anglia până nu reuşea.

— Aşadar, către cine ai mai fost îndrumat de data asta? întrebă Georgina, oftând. Altă persoană care cunoaşte pe cineva, care cunoaşte pe cineva care ar putea şti unde este el?

Mac râse pe înfundate.

— În gura ta sună de parcă ne vom învârti mereu în cerc, drăguţă. Nu căutăm decât de patru zile. Ne-ar folosi un pic din răbdarea lui Thomas, mă gândesc.

— Nu-mi pomeni de Thomas, Mac. Sunt încă foarte furioasă pe el că nu a venit el să mi-l găsească pe Malcolm.

— Ar fi…

— În şase luni! Voia să-l aştept şase luni să se întoarcă din Indiile de Vest, şi apoi câte luni ar mai fi durat să ajungă aici, să-l caute pe Malcolm şi să se înapoieze cu el. Ei bine, ar fi fost prea mult, când am aşteptat deja şase ani!

— Patru ani, o corectă el. Nu te-ar fi lăsat să te măriţi cu flăcăul până nu împlineai optsprezece ani, chiar dacă te ceruse cu doi ani înainte.

— N-are a face. Dacă oricare dintre ceilalţi fraţi ai mei ar fi fost acasă, ştii c-ar fi venit imediat aici. Dar nu, trebuia să fie optimistul Thomas, singurul dintre ei care are răbdarea unui sfânt, şi *Portunus* al său, singurul vas Skylark din port, iată norocul meu. Ştii că a râs când i-am spus că,

dacă mai îmbătrânesc, probabil că Malcolm va refuza să mă ia de soţie?

Mac abia putu să-şi înăbuşe un zâmbet auzind această întrebare pusă cu atâta sinceritate. Nu era de mirare că fratele ei răsese dacă îi spusese aşa ceva. Dar fetişcana asta nu pusese niciodată prea mult preţ pe înfăţişarea ei, nu devenise frumuseţea care era astăzi până nu se făcuse de aproape nouăsprezece ani. Se bizuise pe vasul care devenise al ei când împlinise optsprezece ani şi pe cota-parte din Skylark Line ce îi revenea pentru a face rost de un soţ, iar Mac era de părere că exact asta îl motivase pe tânărul Cameron s-o ceară de nevastă înainte să plece cu Warren spre Extremul Orient, o călătorie care avea să dureze cel puţin câţiva ani.

Ei bine, mai trecuseră câţiva ani în plus, din cauza aroganţei britanice în largul mărilor. Dar fetişcana nu ascultase sfatul fraţilor ei de a-l uita pe Malcolm Cameron. Chiar şi atunci când războiul se terminase şi ai fi putut crede că flăcăul se va întoarce acasă, dar el nu o făcuse, ea tot era hotărâtă să-l aştepte. Numai acest lucru ar fi trebuit să fie suficient şi să-l avertizeze pe Thomas că ea nu va fi dispusă să mai întârzie, să-l aştepte să se întoarcă din călătoria în Indiile de Vest – când avea mărfuri de livrat în vreo şase porturi – căci oare nu era şi ea la fel de aventuroasă ca restul familiei? Era în sângele lor. Şi oare nu-i lipsea răbdarea lui Thomas, ceea ce ştiau cu toţii?

Desigur, Thomas putea fi iertat pentru impresia că asta nu era problema lui, deoarece vasul fratelui său Drew trebuia să se întoarcă la sfârşitul verii, şi Drew stătea întotdeauna acasă câteva luni între două călătorii. Iar craiul glumeţ nu îi refuza nimic singurei sale surori. Dar fetişcana nu voise să-l aştepte nici pe Drew. Îşi rezervase bilet *pe* un vapor care urma să traverseze oceanul la numai trei zile după plecarea lui Thomas şi îl convinsese cumva pe Mac s-o însoţească, deşi nu era prea sigur cum reuşise să-i bage în cap că era ideea lui, nu a ei.

— Păi, Georgie, fetiţo, nu ne descurcăm prea rău cu urmărirea, având în vedere că în Londra asta sunt mai mulţi

oameni decât în întregul Connecticut. Putea să fie mult mai rău dacă *Pogrom* ar fi fost acum în port şi cei din echipaj erau care pe unde. Acu', omu' cu care mă întâlnesc mâine-seară trebe' să-l cunoască pe flăcău foarte bine. Cel cu care am vorbit azi a zis că Malcolm a plecat de pe vas cu domnu' ăsta Willcocks, aşa că cine să ştie mai bine unde l-am putea găsi decât fârtatu' ăsta?

— Asta sună promiţător, conveni Georgina. Domnul ăsta Willcocks ar putea să te ducă direct la Malcolm, aşa că... cred că o să vin şi eu cu tine.

— Nu! izbucni Mac, aplecându-se spre ea şi încruntându-se. Mă-ntâlnesc cu el la o cârciumă.

— Şi?

— Şi n-am de gând să stau şi să te văd făcând o nebunie şi mai mare decât a fost să vii aici!

— Hai, Mac...

— Nu mă mai lua aşa, fetiţo, îi spuse el pe un ton sever.

Dar ea îi aruncă o privire în care se citea că o să fie încăpăţânată în această privinţă. Iar el oftă în sinea lui, foarte conştient că nu era nimic de făcut odată ce fata îşi pusese ceva în cap. Dovada era că se afla aici, nu acasă, unde o credeau fraţii ei.

Capitolul 2

Peste fluviu, în West End, trăsura lui Anthony Malory se opri în faţa uneia dintre casele elegante din Piccadilly. Fusese reşedinţa lui de burlac, dar nu mai era, căci se întorcea acum cu proaspăta lui mireasă, Lady Roslynn.

În casă, fratele lui Anthony, James Malory, care locuia cu Anthony cât timp se afla în Londra, îi auzi pe cei sosiţi la o oră atât de târzie şi veni în hol, tocmai la timp să vadă mireasa purtată în braţe peste prag. Cum încă nu ştia că ea *era* mireasă, remarca lui amabilă nu fu deloc deplasată:

— Nu cred că ar trebui să asist la asta.

— Speram să nu asişti, zise Anthony, trecând de James în drum spre scară, cu femeia încă în braţe. Dar din moment ce ai făcut-o, poţi să afli că m-am căsătorit cu fata asta.

— Pe naiba!

— Chiar a făcut-o! Mireasa râse într-un mod încântător. Doar nu crezi că aş lăsa pe oricine să mă treacă pragul, nu-i aşa?

Anthony se opri o clipă, văzând expresia neîncrezătoare de pe faţa fratelui său.

— Doamne, James, am aşteptat o viaţă întreagă să te văd rămânând fără cuvinte. Dar vei înţelege dacă nu te aştept să-ţi revii, nu-i aşa?

Şi urcă imediat scările. James îşi reveni în cele din urmă şi închise gura, apoi o deschise iar să termine paharul cu coniac pe care îl ţinea încă în mână. Uimitor! Anthony să-şi pună pirostriile! Cel mai renumit crai din Londra – ei bine, cel mai renumit doar pentru că James renunţase la acea distincţie când părăsise Anglia, cu zece ani în urmă. Dar Anthony? De ce naiba să fi făcut un lucru atât de înfiorător?

Bineînţeles, femeia era nemaipomenit de frumoasă, dar Anthony ar fi putut s-o aibă oricum. Întâmplător, James ştia că Anthony o sedusese deja ieri-noapte. Aşadar, din ce motiv s-o fi luat de nevastă? Fata nu avea familie, pe nimeni care să-l oblige să facă aşa ceva. Nu că *ar fi putut* cineva să-i impună ce să facă – poate cu excepţia fratelui lor mai mare, Jason, marchiz de Haverston şi capul familiei. Dar nici măcar Jason nu putea să-l fi convins pe Anthony să se însoare. Nu o făcuse oare atâţia ani fără succes?

Aşa că nimeni nu-i pusese lui Anthony pistolul la tâmplă şi nu-l constrânsese în niciun fel să facă ceva atât de absurd, în plus, Anthony nu era ca Nicholas Eden, vicontele de Montieth, să cedeze presiunilor exercitate de fraţii mai mari. Nicholas Eden fusese forţat să se însoare cu nepoata lor, Regan, sau Reggie, cum îi spunea restul familiei. De fapt, Anthony exercitase un pic de presiune asupra lui Nicholas, cu un pic de ajutor de la fratele lor

Edward şi familia lui Nicholas. La naiba, James încă îşi dorea să fi fost acolo şi să mai adauge câteva ameninţări din partea lui. Dar familia nu ştia, pe atunci, că se întorsese în Anglia, încercând să-l prindă pe acelaşi viconte şi să-i dea o bătaie bună, pe care o merita din cu totul alt motiv. Şi reuşise, aproape că-l făcuse pe tânărul nemernic să lipsească de la nunta cu Regan, nepoata preferată a lui James.

Scuturând din cap, James se întoarse în salon, la sticla cu coniac, hotărând că nişte pahărele în plus îl vor ajuta să găsească răspunsul. Nu punea la socoteală iubirea. Dacă Anthony nu căzuse pradă acestui sentiment în cei şaptesprezece ani de când seducea reprezentantele sexului frumos, atunci era la fel de imun la el ca şi James. Şi mai putea să scoată din calcul şi nevoia de moştenitor, pentru că numărul de titluri din familie era deja asigurat. Jason, fratele lor mai mare, avea un singur fiu, Derek, bărbat în toată firea acum, care deja semăna cu unchii lui. Edward, cel de-al doilea fiu al familiei Malory, avea cinci copii, toţi la vârste de însurat sau măritat, în afară de mezină, Amy. Chiar şi James avea un fiu, Jeremy, deşi bastard, pe care îl descoperise doar cu şase ani în urmă. Nu ştiuse de flăcău, care fusese crescut de maică-sa într-o cârciumă, şi continuase să lucreze acolo după moartea ei. Dar Jeremy avea acum şaptesprezece ani şi făcea tot posibilul să fie la fel de desfrânat ca tatăl lui – şi reuşind de minune. Aşa că Anthony, al patrulea fiu, nu trebuia să-şi facă griji pentru perpetuarea neamului. Cei trei fii mai mari se îngrijiseră de asta.

James se întinse pe o canapea, ţinând alături sticla cu coniac. Având în jur de 1,80 metri, silueta lui masivă abia dacă încăpea. Se gândi la însurăţeii de sus şi la ce făceau ei în acele momente. Buzele lui frumoase şi senzuale se arcuiră într-un zâmbet larg. Dar tot nu găsea răspunsul la întrebarea de ce făcuse Anthony un lucru atât de oribil – să se căsătorească era o greşeală pe care James nu avea s-o facă niciodată. Dar trebuia să admită că, dacă Anthony tot avusese de gând să facă acest pas hotărâtor, alesese isteţ

o bucăţică bună ca Roslynn Chadwick – nu, era o Malory acum – dar tot o bucăţică bună.

James se gândise să o seducă el însuşi, în ciuda faptului că Anthony pusese deja ochii pe ea. Pe de altă parte, când fuseseră amândoi tineri crai, cu atâţia ani în urmă, obişnuiau să urmărească aceeaşi femeie de dragul jocului, câştigătorul fiind de obicei cel pe care îl prefera doamna. Pentru că Anthony era frumos ca un demon, şi femeile îl găseau irezistibil, iar despre James se spunea la fel.

Şi totuşi, cei doi fraţi nu puteau arăta mai diferit. Anthony era mai înalt şi mai zvelt, şi oacheş ca bunica lor, cu păr negru şi ochi de un albastru-cobalt, la fel ca şi Regan, Amy, şi, foarte enervant, precum fiul lui James, Jeremy – care semăna mai degrabă cu Anthony decât cu James. Însă James arăta ca majoritatea membrilor familiei Malory, cu păr blond, ochi verzi, un corp masiv. „Mare, blond şi chipeş”, cum îi plăcea lui Regan să spună.

James râse pe înfundate, gândindu-se la draga de fată. Singura lui soră, Melissa, murise când fetiţa avea doi ani, aşa că el şi fraţii lui o crescuseră pe Regan, contribuind în aceeaşi măsură. Era ca o fiică pentru ei toţi. Dar acum era măritată cu ticălosul de Eden – ea îl alesese, aşa că James nu avea decât să-l tolereze pe individ. Însă Nicholas Eden se dovedea un soţ exemplar.

Din nou era vorba de un soţ. Anthony se ţicnise, era evident. Măcar Eden avea o scuză. O adora pe Regan. Dar Anthony adora *toate* femeile. În această privinţă, el şi James erau la fel. Iar pe James, chiar dacă împlinise 36 de ani, nu exista femeie pe această lume care să-l poată ademeni să se însoare cu ea. Să le iubeşti şi apoi să le părăseşti era singurul mod de a te înţelege cu ele, un crez care funcţionase bine pentru el în toţi aceşti ani şi pe care avea să-l păstreze şi în viitor.

Capitolul 3

Ian MacDonell făcea parte din a doua generaţie de americani din familia sa, dar originea scoţiană îi era proclamată cu tărie de părul roşcovan ca morcovul şi de uşorul accent din vorbire. Ce nu avea era temperamentul tipic scoţian. Putea fi considerat destul de blajin, şi aşa fusese în toţi cei 47 de ani ai lui. Şi totuşi, indiferent de temperament, răbdarea îi fusese greu pusă la încercare seara trecută şi jumătate din ziua prezentă, de către cea mai tânără dintre odraslele familiei Anderson.

Fiind vecin cu familia Anderson, Mac îi cunoştea pe toţi membrii acesteia de o viaţă. Navigase pe vasele lor timp de treizeci şi cinci de ani, începând ca mus al bătrânului Anderson, pe când avea doar şapte ani, iar în cele din urmă, ca ofiţer secund pe nava *Neptune* a lui Clinton Anderson. Refuzase să fie căpitan de aproape douăsprezece ori. Ca şi fratele mai mic al Georginei, Boyd, nu îşi dorea o asemenea autoritate deplină – deşi era sigur că tânărul Boyd avea s-o accepte până la urmă. Dar, după ce Mac trebuise să renunţe la cariera de marinar cu cinci ani în urmă, nu fusese în stare să se ţină departe de nave; slujba lui actuală era să verifice starea fiecărui vas Skylark la întoarcerea în port.

Cu cincisprezece ani în urmă, când murise bătrânul, iar soţia lui se prăpădise după câţiva ani, într-un fel Mac îi adoptase pe copiii lor, chiar dacă era cu doar şapte ani mai mare decât Clinton. Dar fusese întotdeauna apropiat de ei. Văzuse copiii crescând, fusese lângă ei să le dea sfaturi când tatăl lor nu era şi îi învăţase pe băieţi – şi, adevărul era că şi pe Georgina – majoritatea lucrurilor pe care le ştiau despre nave. Spre deosebire de tatăl lor, care stătea acasă doar o lună sau două între călătorii, Mac putea să rămână şase luni până la un an pe uscat, înainte să îl cheme marea din nou.

Ca de obicei, în cazul când un bărbat îşi dedica viaţa mai mult mării decât familiei, datele de naştere ale copiilor erau legate de călătoriile tatălui lor. Clinton, care avea 40 de ani acum, era primul născut, dar o absenţă de patru ani

a tatălui plecat în Extremul Orient despărţea naşterea lui de a lui Warren, care era cu cinci ani mai mic. Thomas se născuse după alţi patru ani, iar Drew la încă patru după el. Naşterea lui Drew era singura care-l prinsese pe bătrân acasă, căci o furtună şi stricăciunile serioase aduse vasului îl obligaseră pe Anderson să revină în port în acel an, şi pe urmă un necaz după altul îl ţinuseră pe mal aproape un an întreg, timp suficient să asiste la naşterea lui Drew şi să-l conceapă pe Boyd, care s-a născut unsprezece luni mai târziu.

Şi apoi a urmat mezina, singura fată din familie, la patru ani după Boyd. Spre deosebire de băieţi, care plecaseră pe mare de îndată ce fuseseră suficient de mari, Georgina era întotdeauna acasă să întâmpine fiecare vas care se întorcea. Aşa că nu era surprinzător că Mac ţinea atâta la fetişcană, căci petrecuse mai mult timp cu ea în copilărie, decât cu oricare dintre băieţi. O cunoştea foarte bine, îi ştia toate trucurile prin care făcea ca lucrurile să meargă aşa cum voia ea, aşa că era de la sine înţeles că trebuia să rămână neclintit în faţa ultimelor ei ciudăţenii. Şi iat-o lângă el, la barul uneia dintre cele mai dubioase cârciumi de la docuri. Numai asta, şi era de-ajuns să determine un bărbat să se întoarcă pe mare.

Dacă Mac putea fi recunoscător pentru ceva, acel lucru era că fetişcana îşi dăduse imediat seama că mersese un pic prea departe cu ideile ei nebuneşti. Era agitată ca un pui de spaniei, în ciuda pumnalului ascuns în mânecă şi a celui vârât în cizmă. Şi totuşi, încăpăţânarea ei blestemată nu avea s-o lase să plece până nu-şi făcea apariţia domnul Willcocks. Reuşiseră cel puţin să ascundă destul de bine faptul că era femeie.

Mac se gândise că acel amănunt avea s-o oblige să rămână în cameră, dar, fără ca el să ştie, fata cususe până în zori ca să-i poată arăta cum se va deghiza de dimineaţă, când el îi spusese în cele din urmă că avea nevoie de aşa ceva, dar nu aveau bani să cumpere hainele.

Mâinile ei delicate erau ascunse sub cele mai soioase mănuşi pe care le văzuse Mac vreodată, atât de mari, că

fata abia reuşea să ridice halba de bere pe care o comandase Mac pentru ea, în timp ce pantalonii peticiţi ar fi putut să ocupe mai mult loc pe scaun, dar puloverul acoperea cel puţin rotunjimea din acea zonă – atâta timp cât fata nu-şi ridica braţele, şi odată cu ele şi puloverul. În picioare purta o pereche de cizme ale ei, dar atât de găurite că nu se puteau repara, suficient ca să pară o pereche de încălţări bărbăteşti care ar fi trebuit aruncate la gunoi cu multă vreme în urmă. Buclele ei închise la culoare erau vârâte sub o căciulă de lână, trasă în jos ca să-i acopere gâtul, urechile şi ochii căprui, cât timp reuşea să-şi ţină capul plecat, ceea ce şi făcea.

Arăta jalnic, cu siguranţă, dar stând în picioare, se încadra mai bine în adunătura aceea de şobolani de pe cheiuri decât Mac în propriile haine, care nu erau elegante, dar de o calitate sigur mai bună decât ce purtau aceşti marinari grosolani – cel puţin până când intrară pe uşă doi nobili.

Era uimitor cât de repede putea o apariţie neaşteptată să potolească zgomotul dintr-o încăpere. În acest caz, nu se mai auziră decât vreo câteva răsuflări gâfâite – şi acestea poate doar de câţiva – şi şoapta Georginei:

— Ce e?

Mac nu-i răspunse, dar îi dădu un ghiont să tacă, măcar până treceau clipele tensionate în care fiecare îi măsura cu privirea pe nou-veniţi şi hotăra că era cel mai bine să-i ignore. Zgomotele din încăpere reveniră la normal, iar Mac îşi privi însoţitoarea, văzând că încă se străduia să treacă neobservată şi nu făcea decât să se uite în jos la halba ei.

— Nu e omu’ nostru, ci doi moşieri, după cât de fercheşi sunt. Cred că-s o apariţie neobişnuită, că nu prea trec p-aici oameni ca ei.

Mac auzi ceva ce semăna cu un pufnet, înainte de şoapta înfundată:

— N-am zis eu mereu că sunt mai aroganţi decât permite legea?

— Mereu? Mac zâmbi larg. Mi se pare că ai început să spui aşa ceva doar acu' şase ani.

— Doar pentru că nu mi-am dat seama de asta înainte, pufni Georgina.

Mac era cât pe ce să izbucnească în râs la auzul tonului ei, cu atât mai mult cu cât rostise o minciună gogonată. Duşmănia pe care le-o purta englezilor pentru că i-l răpiseră pe Malcolm nu se domolise odată cu sfârşitul războiului, şi nici nu părea că avea să scadă până nu-l avea înapoi pe flăcău. Dar îşi manifestase aversiunea cu multă politeţe, sau cel puţin aşa crezuse el întotdeauna. Fraţii ei erau renumiţi că tunau şi fulgerau, folosind invective foarte expresive despre nedreptăţile suferite de americani din partea britanicilor, mai ales a nobilimii aflate la guvernare, şi asta cu mult înainte de război, când comerţul lor fusese afectat pentru prima oară de blocada Angliei în porturile europene. Dacă mai exista cineva care să aibă un dinte împotriva englezilor, fraţii Anderson erau în mod clar aceia.

Cu mai bine de zece ani în urmă, fata auzise că englezii sunt „ticăloşii ăia aroganţi", dar nu-i păsase prea mult pe-atunci, se retrăgea şi dădea liniştită din cap, fiindu-i milă de situaţia grea a fraţilor ei, dar fără să se implice cu adevărat. Dar, în momentul în care stăpânirea engleză o afectase personal, înrolându-i cu forţa logodnicul, totul se schimbase. Şi deşi furia ei nu era la fel de expresivă ca a fraţilor ei, nimeni nu se îndoia de dispreţul ei, de antipatia faţă de tot ce era englezesc. Doar că şi-o exprima foarte politicos.

Georgina simţea amuzamentul lui Mac, fără să-i vadă faţa zâmbăreaţă. Îi venea să-i tragă un picior în tibie. Ea tremura în cizmele ei, temându-se şi să ridice capul în cârciuma aglomerată, deplângându-şi încăpăţânarea care o adusese aici, iar el găsea prilej de distracţie în asta? Aproape că era tentată să arunce o privire acelor filfizoni care trebuiau să fie îmbrăcaţi din cap până-n picioare în straie multicolore, ca toţi cei de felul lor. Nu se gândi nicio clipă că Mac putea fi amuzat de ce spusese ea.

— Willcocks, Mac? Ai uitat de el? Motivul pentru care

suntem aici. Dacă n-ar fi prea mare osteneala…

— Acu', nu mai fi obraznică, o dojeni el cu blândeţe.

Ea oftă.

— Îmi pare rău. Doar aş vrea ca individul să se grăbească şi să vină mai repede, dacă are de gând. Eşti sigur că nu e deja aici?

— Sunt câţiva indivizi cu negi pe obraji şi pe nas, dar niciunul cu un neg enorm pe buza de jos, un flăcău scund, rotofei şi bălai, de vreo 25 de ani. Cu aşa o înfăţişare, nu e deloc probabil să ne scape omul.

— *Dacă* descrierea lui e corectă, crezu Georgina de cuviinţă să precizeze.

Mac ridică din umeri.

— E tot ce avem, şi-i mai bine decât nimic, aşa cred. N-aş vrea să mă duc la fiecare masă de aici şi să întreb… Doamne, ajută-ne, ţi se desprind buclele, fa…!

— Sst! şuieră Georgina înainte să rostească el afurisitul de cuvânt „fato", dar ridică imediat mâna să-şi vâre sub căciulă buclele neascultătoare.

Din păcate, în acelaşi timp i se ridică şi puloverul, arătându-i pantalonii mulaţi pe fund, care nu putea trece drept al unui băiat sau bărbat. Fu repede iarăşi acoperit când îşi puse braţele pe bar, dar nu înainte să fie observat de unul din cei doi gentlemeni care stârniseră atâta zarvă, iar acum stăteau la o masă aflată la doar doi metri de ei.

James Malory era curios, deşi nu se vedea pe chipul lui. Aceasta era a noua cârciumă în care intraseră el şi Anthony în acea zi, căutându-l pe Geordie Cameron, vărul scoţian al lui Roslynn. Aflase povestea de dimineaţă: cum că acel Cameron încercase s-o silească pe Roslynn să se mărite cu el, ba chiar o răpise, dar ea reuşise să scape. *Acesta* era motivul pentru care Anthony se căsătorise cu fata – s-o apere de vărul ei presupus periculos, sau aşa pretindea Anthony. Iar Anthony era hotărât să-l găsească pe individ, să-i dea o bătaie bună, să-i spună că Roslynn se măritase şi să-l trimită înapoi în Scoţia, avertizându-l să nu-i mai facă necazuri. Toate doar ca să-şi apere mireasa, sau oare era fratele lui un pic mai implicat de-atât?

Oricare ar fi fost adevăratele sale motive, Anthony era sigur că-şi găsise omul când îl văzuse pe bărbatul cu părul roşu de la bar. De aceea se aşezaseră atât de aproape de bar, sperând să audă ceva din întâmplare, căci tot ce ştiau despre Geordie Cameron era că e înalt, roşcovan, cu ochi albaştri şi inconfundabil scoţian după vorbă. Această ultimă trăsătură se vădi după un moment, când vocea tipului se înălţă puţin în ceea ce James ar fi putut jura că era o dojană adresată micului său prieten, dar tot ce observă Anthony fu accentul scoţian pronunţat.

— Am auzit destul, spuse Anthony răspicat, ridicându-se iute în picioare.

James, mult mai obişnuit cu cârciumile din port decât Anthony, ştia exact ce se putea întâmpla dacă se isca o încăierare. În câteva secunde, celor care începuseră să se bată aveau să li se alăture toţi din încăpere. Şi chiar dacă Anthony era un boxer extraordinar, regulile gentlemenilor nu se aplicau în locuri ca acesta. În timp ce parai loviturile unui tip, era probabil să primeşti un cuţit în spate de la altul. Prevăzând un astfel de incident, James îşi apucă fratele de braţ, şuierând:

— N-ai auzit nimic. Fii inteligent, Tony. Nu putem şti câţi indivizi de-aici sunt în slujba lui. Putem foarte bine să mai aşteptăm un pic să vedem dacă nu părăseşte localul.

— *Tu* poţi să mai aştepţi un pic mai mult. Eu am o soţie acasă şi am aşteptat destul.

Înainte să mai facă un pas, James strigă, totuşi, cu chibzuinţă:

— Cameron?

Spera să nu primească niciun răspuns, şi problemele să se încheie aici, pentru că nu se putea discuta cu Anthony. Din păcate, primi un răspuns amplu.

Georgina şi Mac se întoarseră amândoi deodată când auziră numele de Cameron. Ei îi era teamă să-şi întoarcă faţa spre toţi cei din încăpere, dar o făcu în speranţa de a-l vedea pe Malcolm. Poate că el fusese strigat. Însă Mac luă o atitudine agresivă de îndată ce îl văzu pe aristocratul înalt, cu părul negru, strângând mâna însoţitorului său blond, cu

ochii verzi, vizibil ostili, aţintiţi asupra lui Mac. În câteva secunde, omul ocupase locul dintre ei.

Georgina nu se putu abţine. Se holba la bărbatul înalt şi brunet care păşise spre Mac, cel mai frumos demon cu ochi albaştri pe care îl văzuse vreodată. În mintea ei se întipărise că trebuia să fie unul dintre „moşierii” de care încercase Mac să-i spună, dar aceasta nu era chiar imaginea ei despre asemenea creaturi. Gentlemanul acesta nu avea nimic dintr-un filfizon. Hainele lui erau negreşit de cea mai bună calitate, dar discrete; nu purta satinuri în culori aprinse sau catifele croite îndrăzneţ. De n-ar fi fost lavaliera mult prea la modă, ar fi fost îmbrăcat ca oricare dintre fraţii ei când voiau să fie eleganţi.

Deşi observă toate acestea, nu se putu împiedica să nu fie de două ori mai tulburată, căci nu era nimic prietenos în comportarea omului. Dimpotrivă, era o furie în el care părea abia ţinută în frâu şi era îndreptată numai spre Mac.

— Cameron? îl întrebă omul pe Mac cu un ton calm.

— MacDonell e numele meu, prietene, Ian MacDonell.

— Minţi.

Georgina rămase cu gura căscată când auzi acuzaţia mormăită, apoi icni când omul îl apucă pe Mac de revere, îl zgâlţâi şi ridică, până când cei doi bărbaţi se uitară urât unul la altul, cu feţele la câţiva centimetri distanţă şi ochii cenuşii ai lui Mac arzând de indignare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-i lase să se ia la bătaie! Ca oricărui marinar, lui Mac îi plăcea o încăierare, dar la naiba, nu pentru asta erau aici. Şi nu-şi puteau permite să atragă atenţia, cel puţin nu ea.

Fără să se gândească la faptul că nu ştia să-l mânuiască, Georgina lăsă să-i alunece cuţitul din mânecă. Nu avea de gând să-l *folosească,* ci doar să-l ameninţe în tăcere pe domnul cel elegant ca să dea înapoi. Dar, înainte să poată apuca arma cu mănuşile ei prea mari, cuţitul îi fu lovit şi îi scăpă din mână.

Atunci intră în panică, amintindu-şi prea târziu că omul care îl abordase pe Mac nu era singur. Nu ştia de ce îi alesese tocmai pe ea şi pe Mac, când sala era plină de

derbedei care căutau cu siguranţă un prilej de încăierare. Dar mai auzise de asemenea fapte, despre cât de aroganţi erau lorzii, cum îi intimidau pe cei din clasa de jos cu rangul şi puterea lor. Dar ea nu avea să stea acolo şi să se lase brutalizată. O, nu! Faptul că nu trebuia să iasă în evidenţă îi ieşi din minte în lumina nedreptăţii acestui atac neprovocat, asemănătoare cu fapta reprobabilă în urma căreia îl pierduse pe Malcolm.

Se întoarse şi atacă orbeşte, cu furie şi cu toată amărăciunea şi revolta acumulate în ultimii şase ani faţă de englezi şi de aristocraţii lor în special, lovind cu picioarele şi mâinile, dar, din nefericire, reuşind doar să-şi rănească pumnii şi degetele de la picioare. Bărbatul acela afurisit era ca un zid de piatră. Dar asta o înfuria atât de tare, că nu mai avea destulă minte să se oprească.

Lupta ar fi putut continua la nesfârşit dacă Zidul de Piatră n-ar fi hotărât că îi ajunsese. Georgina fu înşfăcată deodată şi ridicată în picioare fără niciun efort şi, grozăvia grozăviilor, mâna care o ţinea în sus era încleştată pe pieptul ei.

De parcă asta nu ar fi fost îndeajuns de rău, nobilul brunet care încă îl ţinea pe Mac exclamă încet:

— Doamne, e o femeie!

— Ştiu, răspunse Zidul de Piatră, iar Georgina îşi dădu seama că era amuzat.

— Ce-aţi făcut, bădărani mizerabili ce sunteţi! mârâi ea la amândoi, foarte conştientă că deghizarea ei devenise inutilă. Mac, fă ceva!

Mac încercă, dar braţul pe care şi-l trase înapoi şi îl avântă spre brunet fu prins de pumnul lui şi trântit pe bar.

— Nu-i nevoie de asta, MacDonell, spuse brunetul. Am făcut o greşeală. Culoarea ochilor nu se potriveşte. Îmi cer scuze.

Mac era tulburat de cât de uşor fusese oprit. Nu era mult mai scund decât englezul, însă nu-şi putea ridica pumnul de pe bar să-şi mântuiască sufletul. Şi avea sentimentul că, şi dacă ar fi putut, nu i-ar fi făcut mult bine.

Prudent, dădu din cap în semn că accepta scuzele şi,

astfel, i se dădu drumul. Dar Georgina era încă ţinută de celălalt nemernic, cel blond, despre care Mac simţise din instinct că era cel mai periculos din ei doi de când îi văzuse pentru prima oară.

— Îi vei da drumul, prietene, dacă ştii ce e bine pentru tine. Nu pot să te las să te porţi grosolan…

— Ia-o uşor, MacDonell, interveni brunetul pe un ton şoptit. Nu-i vrea nimeni niciun rău fetei. Poate că ne vei lăsa să vă însoţim afară?

— Nu-i nevoie…

— Uită-te în jurul tău, flăcăule, îl întrerupse blondul. Se pare că este nevoie, din pricina greşelii fratelui meu.

Mac se uită şi înjură în barbă. Aproape toţi ochii din sală erau aţintiţi întrebător asupra fetişcanei, care fusese mutată pe şoldul nobilului care o ţinea acolo cu un braţ vânjos, ca pe un sac cu grâu, şi o pornise apoi spre uşă. Şi, minunea minunilor, ea nu se plângea că era tratată cu atâta grosolănie, sau cel puţin Mac nu o auzi, căci protestul ei fusese repede înăbuşit de mâna care o strângea de piept. Aşa că Mac, înţelept, îşi ţinu şi el gura şi o luă după ea, dându-şi seama că, dacă aristocratul nu ar fi arătat atât de ameninţător, n-ar fi ajuns prea departe.

Şi Georgina înţelesese că era în mare încurcătură dacă nu ieşea repede de acolo. Fusese greşeala *lor,* dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Şi, dacă Zidul de Piatră putea s-o ia de acolo fără niciun incident, avea să-l lase s-o facă, chiar dacă într-un mod atât de umilitor. Clocotea de mânie neputincioasă, dar se stăpânea.

Se întâmplă, totuşi, să fie opriţi, dar de o ospătăriţă cu vino-ncoa, care apăru deodată şi se agăţă, posesivă, de braţul liber al drăguţului ei.

— Ei, doar nu pleci acum, nu-i aşa?

Georgina îşi trase căciula de pe cap suficient ca să vadă cât de frumoasă era fata şi să audă Zidul spunând:

— Mă întorc mai târziu, draga mea.

Ospătăriţa se înseninã, dar nu catadicsi să-i arunce Georginei nici măcar o privire, iar aceasta îşi dădu seama cu uimire că fata dorea cu adevărat compania acelui om al

cavernelor. Era greu să înţelegi gusturile unor oameni, bănuia ea.

— Termin munca la două, îi spuse ospătăriţa.

— Atunci, rămâne la două.

— Mă gândesc că două sunt prea multe, zise un marinar vânjos care se ridicase şi le bara acum drumul spre uşă.

Georgina gemu în sinea ei. Acesta era chiar un boxer, aşa i-ar fi spus Boyd, care era un admirator al pugiliştilor. Şi, cu toate că Zidul de Piatră era puternic, nu se uitase prea bine la el, nu ştia dacă era mai puţin solid decât marinarul. Dar uita de celălalt lord, care îl numise „frate”. Acum venise să stea lângă ei, iar ea îl auzi oftând înainte să spună:

— Nu cred că ai vrea s-o laşi jos şi să te ocupi de asta, James.

— Nu în mod deosebit.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Nu te băga, amice, îl avertiză marinarul pe frate. Nu are niciun drept să vină aici şi să ne fure nu una, ci două dintre femei.

— Două? Haimanaua asta mică e a ta? Fratele se uită la Georgina, care îi aruncă şi ea o privire în stare să ucidă. Poate de aceea, el ezită înainte să întrebe: Eşti a lui, draga mea?

O, cât ar fi vrut să spună da! Dacă ar fi crezut că poate să fugă cât timp cei doi lorzi aroganţi erau făcuţi praf, aşa ar fi făcut. Dar nu putea să rişte atât de mult. Era poate furioasă pe aceşti doi aristocraţi băgăcioşi, şi mai ales pe cel numit James, care o tratase cu grosolănie, dar fu obligată de împrejurări să-şi înăbuşe furia şi doar să scuture din cap.

— Cred că asta rezolvă problema, nu? Nu era deloc o întrebare. Acum fii băiat bun şi dă-te din drum!

Surprinzător, dar marinarul nu se clinti.

— Nu pleacă de-aici cu ea.

— O, la dracu’! spuse lordul obosit, exact înainte să-i tragă marinarului un pumn în falcă.

Marinarul căzu la câţiva paşi de ei, cât era de lat. Omul cu care stătuse la masă se ridică mârâind, dar nu suficient de repede. O lovitură bruscă şi căzu la loc pe scaun, ridicând mâna să-şi oprească sângele care îi curgea acum din nas.

Lordul se întoarse încet, ridicând întrebător o sprânceană neagră.

— Mai vrea cineva?

Mac rânjea în spatele lui, dându-şi seama ce norocos fusese că nu se luase la trântă cu englezul. Niciun bărbat din încăpere nu făcu vreo mişcare să accepte provocarea. Totul se întâmplase prea repede. Recunoşteau un pugilist cu experienţă când vedeau unul.

— Foarte bine lucrat, dragul meu.

Anthony se înclină adânc, cu un zâmbet pe buze.

— Acum putem pleca din locul ăsta?

— După tine, bătrâne.

Afară, James o puse pe fată în picioare, în faţa lui. Atunci se uită şi ea mai bine la el în lumina felinarului de deasupra uşii cârciumii, de-ajuns cât să ezite un pic înainte de a-i trage un şut în tibie şi a o lua la fugă pe stradă. El înjură furios şi se luă după ea, dar se opri după câţiva paşi, văzând că era în zadar. Ea dispăruse deja pe strada întunecată.

Se întoarse, înjurând din nou, când observă că şi MacDonell se făcuse nevăzut..

— Unde naiba a dispărut afurisitul ăla de scoţian?

Anthony râdea prea tare ca să-l mai audă.

— Ce-i asta?

Anthony se dezmetici, uitându-se în jur.

— Ei bine, ţi-au arătat recunoştinţa pe care ţi-o poartă. Voiam să-l întreb de ce s-au întors amândoi când au auzit numele lui Cameron.

— La naiba cu asta! izbucni James. Cum o voi găsi din nou, când nici măcar nu ştiu cine este?

— S-o găseşti? Anthony râdea iar pe înfundate. Dumnezeule mare, o cauţi cu lumânarea, frate. Ce vrei de la o târfă care insistă să te atace atunci când ai o alta care

numără minutele până când te vei întoarce?

Ospătăriţa cu care îşi dăduse întâlnire James mai târziu, după ce termina lucrul, nu-l mai interesa aşa mult.

— M-a făcut curios, răspunse James, apoi ridică din umeri. Dar cred că ai dreptate. Mica ospătăriţă este foarte bună. Chiar dacă a petrecut aproape tot atâta timp în poala ta ca şi într-a mea.

Totuşi, se mai uită o dată pe strada pustie înainte s-o pornească amândoi spre trăsura care îi aştepta.

Capitolul 4

Georgina stătea în capul scărilor ce duceau în jos, în subsolul cuiva. Nicio rază de lumină nu pătrundea în bezna de pe ultimele câteva trepte, unde se ascundea fata. Clădirea, orice ar fi fost ea, era cufundată în tăcere şi în întuneric. La fel ca şi strada, atât de departe de cârciumă.

Nu se putea spune că îi era frig. Era vară la urma urmei, iar vremea de aici semăna mult cu aceea din Noua Anglie. Tremuratul era probabil de la şoc, o reacţie întârziată – rezultatul a prea multă furie, prea multă frică şi prea multe surprize, toate deodată. Dar cine s-ar fi gândit că Zidul de Piatră avea să arate aşa?

Îi vedea ochii fixând-o de sus în jos, de pe faţa de patrician, ochi aspri, curioşi, limpezi ca cristalul, de culoare verde, nici întunecaţi, nici spălăciţi, însă strălucitori şi atât de… de… intimidând era cuvântul care îi veni în minte, cu toate că nu era sigură de ce. Erau genul de ochi care puteau trezi frică într-un bărbat, ca să nu mai vorbim de o femeie. Poruncitori, neînfricaţi, cruzi. Fata se cutremură din nou.

Îşi dădea frâu liber imaginaţiei. Oare fuseseră ochii lui curioşi când se uitase la ea… Nu, nu doar asta. Fusese în ei altceva pe care nu-l cunoştea sau nu-l simţise destul ca să-l numească, ceva negreşit tulburător. Ce anume?

O, ce conta?! Oricum, ce făcea ea, încercând să-l

analizeze? Nu avea să-l mai vadă niciodată şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Şi, de îndată ce degetele de la picioare nu aveau s-o mai doară de la ultima lovitură, va înceta şi să se mai gândească la el.

Oare James era numele lui de botez sau de familie? Nu-i păsa. Umerii aceia, o, Doamne, ce laţi erau! Zidul de Piatră era puternic, un zid *solid,* dar frumos. Frumos? Ea chicoti. Bine, frumos, din pietre foarte frumoase. Nu, nu, la ce se gândea? Era o maimuţă mare cu trăsături interesante, asta era tot. Mai era şi englez, prea în vârstă pentru ea, şi unul dintre nobilii detestaţi pe deasupra, şi probabil foarte bogat, cu mijloacele necesare să cumpere orice dorea şi cutezanţa să facă tot ce voia. Regulile nu însemnau nimic pentru un astfel de bărbat. Nu o brutalizase el în mod revoltător? Craiul, nenorocitul…

— Georgie?

Şoapta ajunse până la ea, dar nu foarte aproape. Când îi răspunse, nu se osteni să şoptească:

— Aici jos, Mac!

Trecură câteva clipe până auzi paşii lui Mac apropiindu-se, apoi îi văzu umbra în capul scărilor.

— Poţi să urci acu’, fetiţo! Nu-i ţipenie de om pe stradă.

— Am auzit şi eu că e pustie, mormăi Georgina pe când urca scările. De ce ţi-a luat aşa mult? Te-au oprit?

— Nu, am aşteptat lângă cârciumă să mă asigur că nu te urmăresc. Mi-e teamă că blondul ar fi vrut, dar frate-su râdea atât de tare pe socoteala lui, că s-a răzgândit.

— De parcă m-ar fi putut prinde, un taur mare şi greoi ca el, pufni Georgina cu dispreţ în glas.

— Fii fericită că nu a trebuit să-l pui la încercare, i-o întoarse Mac în timp ce o conducea pe stradă mai încolo. Şi poate data viitoare ai să mă asculţi…

— Dumnezeu mi-e martor, Mac, dacă spui „Ţi-am zis eu”, n-o să mai vorbesc cu tine o săptămână.

— Ei bine, acu’ mă gândesc că asta ar putea fi o binecuvântare.

— Bine, bine, am greşit. Recunosc. N-o să mă mai

prinzi nici la o poştă de altă cârciumă, în afară de cea în care am fost nevoiţi să intrăm, iar acolo voi folosi doar scara de serviciu, aşa cum ne-am înţeles. Mă ierţi că ai fost aproape făcut praf din cauza mea?

— Nu trebe' să-ţi ceri iertare pentru ceva care n-a fost din vina ta, fetiţo. Pe mine m-au confundat moşierii ăia cu altcineva, şi asta n-are nicio legătură cu tine.

— Dar căutau pe unul Cameron. Şi dacă e Malcolm?

— Nu, cum să fie? Au crezut că sunt Cameron, după cum arăt. Acu' te-ntreb pe tine, arăt eu câtuşi de puţin ca flăcăul?

Georgina zâmbi strengăreşte, uşurată măcar în această privinţă. Malcolm era un băiat slăbănog de 18 ani când fusese ea aşa încântată să-i accepte cererea în căsătorie. Era, fără îndoială, bărbat în toată firea acum, probabil că mai pusese ceva carne pe oase, poate că era şi puţin mai înalt. Dar coloritul îi rămăsese acelaşi, cu păr negru şi ochi albaştri, foarte asemănători cu ai englezului aceluia arogant şi, pe deasupra, era cu peste douăzeci de ani mai tânăr decât Mac.

— Păi, oricine ar fi Cameron ăsta al lor, nu pot decât să-l compătimesc, remarcă Georgina.

Mac râse pe înfundate.

— Te-a speriat, nu?

— Cine, el? îmi amintesc că erau doi?

— Mda, dar am observat că ai avut de-a face numai cu unul.

Nu avea de gând să-l contrazică în această privinţă.

— Ce era la el aşa… diferit, Mac? Adică, erau amândoi la fel şi, totuşi, nu chiar la fel. Fraţi, se pare, deşi nu puteai să-ţi dai seama uitându-te la ei. Şi, totuşi, era altceva diferit la cel numit James… O, n-are importanţă. Nu sunt sigură *la ce* mă refer.

— Mă mir că ţi-ai dat seama, fetiţo.

— De ce?

— Că el era cel mai periculos din cei doi. Nu trebuia decât să te uiţi la el ca s-o ştii, să vezi cum cerceta încăperea când au intrat, privind fix în ochi pe fiecare om

de acolo. S-ar fi legat de întreaga sală cu ucigaşi şi ar fi râs în acest timp. Celălalt, cu toată eleganţa lui rafinată, se simţea ca acasă în mulţimea aia de bătăuşi.

— Şi ţi-ai dat seama de toate astea numai după felul în care arăta? Georgina zâmbi.

— Da, păi, zi-i instinct, fetiţo, şi experienţă cu cei de teapa lui. Şi tu ai simţit-o, aşa că nu mă lua în râs... şi bucură-te că poţi să fugi repede.

— *Asta* ce mai înseamnă? Crezi că nu ne-ar fi dat drumul?

— Mie, da, dar ţie, nu-s prea sigur. Bărbatul te ţinea, fetiţo, de parcă n-ar fi vrut să te piardă.

Coastele care o dureau confirmau asta, dar Georgina ţâţâi.

— Dacă nu mă ţinea, i-aş fi spart nasul.

— Ai încercat asta, din câte mi-amintesc, dar fără prea mult noroc.

— Ai putea să mă înveseleşti puţin, oftă Georgina. Am trecut prin multe încercări.

Mac pufni dispreţuitor.

— Ai trecut prin lucruri mai rele cu fraţii tăi.

— Joacă de copii, şi cu mulţi ani în urmă, dacă pot să precizez, îi replică ea.

— Îl fugăreai pe Boyd prin casă doar iarna trecută, cu ochi ucigaşi.

— *El e* copil încă, şi grozav de poznaş.

— E mai mare decât Malcolm al tău.

— Pân-aici! Georgina i-o luă înainte, strigându-i peste umăr: Eşti la fel de rău ca ei toţi, Ian MacDonell!

— Păi, dacă voiai milă, fato, de ce n-ai spus aşa? strigă el după ea înainte să izbucnească în hohotul pe care tot încercase să şi-l înăbuşe.

Capitolul 5

Hendon era un sat aflat cam la unsprezece kilometri

nord-vest de Londra. Drumul până acolo, călare pe două gloabe închiriate de Mac pentru acea zi era unul plăcut, o mare concesie pentru Georgina, care încă dispreţuia tot ce era englezesc. Zona împădurită prin care călăreau era frumoasă, cu văi şi coline unduitoare ce ofereau privelişti splendide, şi multe poteci cu flori roz şi albe pe gardurile vii de păducel, trandafiri sălbatici, caprifoi şi clopoţei pe marginea drumului.

Şi satul Hendon era pitoresc, cu grămada sa de căsuţe, un conac nou, chiar şi un azil pentru săraci mare, din cărămidă roşie. Se găsea acolo şi un mic han, cu prea multă activitate în curte, aşa că Mac hotărî să-l evite în favoarea bisericii acoperite de iederă, cu turnul său înalt de piatră de la capătul nordic al satului, unde spera să afle unde era casa lui Malcolm.

Fusese o surpriză să descopere că Malcolm nu locuia în Londra. Le luase trei săptămâni să afle asta, să dea în sfârşit de domnul Willcocks, presupusul prieten al lui Malcolm, care se dovedise până la urmă că nu-i era deloc prieten. Dar îi condusese în altă direcţie şi, în cele din urmă, avuseseră noroc, sau mai bine zis Mac, să găsească pe cineva care chiar ştia unde se afla Malcolm.

În timp ce Mac îşi petrecea jumătate de zi lucrând ca să câştige bani pentru drumul de întoarcere acasă, şi cealaltă jumătate căutându-l pe Malcolm, Georgina, la insistenţele lui, îşi petrecuse cele trei săptămâni după noaptea eşecului de la cârciumă închisă în camera ei de sus, citind şi recitind singura carte pe care o adusese cu ea peste ocean, până se plictisise atât de tare de ea, încât o aruncase pe fereastră, lovind cu volumul pe unul dintre clienţii tavernei care pleca, şi aproape că îşi pierduse camera, atât de tare se supărase proprietarul. Fusese singura distracţie de care avusese parte, deşi nu prea grozavă, şi era cât pe ce să se suie pe pereţi sau să arunce altceva pe fereastră, să vadă ce se întâmplă, când se întorsese Mac în seara trecută cu vestea că Malcolm locuia în Hendon.

Avea să fie din nou cu el astăzi, peste câteva minute.

Era atât de emoţionată acum, că abia mai suporta. Azi-dimineaţă petrecuse pregătindu-se mai mult timp decât le luase să ajungă aici, mai mult decât îi trebuise vreodată înainte; înfăţişarea nu era de obicei o chestiune prea importantă pentru ea. Rochia galben aprins, cu jacheta scurtă, asortată, era cea mai bună ţinută pe care o adusese cu ea, şi era doar puţin mototolită de la călărit. Buclele ei dese erau bine vârâte sub boneta de mătase, tot galbenă, cârlionţii scurţi de pe frunte şi din jurul obrajilor fiind şi mai atrăgători aşa răvăşiţi de vânt cum erau. Avea bujori în obraji şi buzele îi erau de un roz aprins de cât şi le muşcase.

Toată dimineaţa se întorseseră multe capete după ea, cocoţată aşa frumos pe bătrânul cal, nedumerindu-i pe gentlemenii din trăsurile ce treceau pe lângă ei şi pe orăşenii din Hampstead, printre care călăriseră, dar numai Mac observase. Georgina era cufundată în visarea ei cu ochii deschişi, evocând amintiri cu Malcolm, din păcate atât de puţine, dar cu atât mai preţioase.

În ziua când îl întâlnise pe Malcolm Cameron, fusese aruncată peste bordul unuia dintre vasele lui Warren când acesta se săturase de cicăleala ei de soră, şi şase docheri din port săriseră în apă s-o scoată. Jumătate din ei ştiau să înoate aproape la fel de bine ca ea, dar Malcolm fusese pe chei cu tatăl lui şi se gândise să facă şi el pe eroul. Dar în timp ce Georgina ieşise singură din apă, Malcolm trebuise salvat de la înec. Dar fata fusese corespunzător impresionată de intenţia lui şi se îndrăgostise nebuneşte. El nu avea decât 14 ani, iar ea 12, dar decisese atunci şi acolo că el era cel mai arătos şi mai minunat băiat din lume.

Acele sentimente nu se schimbaseră foarte mult în următorii ani, deşi lui Malcolm trebuise să i se aducă aminte cine era ea când se întâlniseră din nou, ca şi după aceea.. Apoi fusese petrecerea lui Mary Ann, la care Georgina îl rugase pe Malcolm să danseze şi fusese călcată pe picioare de cel puţin şase ori. El avea 16 ani atunci şi era mai bărbat şi, deşi îşi amintea de ea, părea mai interesat de prietena ei Mary Ann, care era mai apropiată de vârsta lui.

Bineînţeles, încă nu hotărâse să-l ia de bărbat, nici nu-i dăduse vreun semn de cât de sigură era că pasiunea ei pentru el se transformase în iubire. Mai trecuse un an până să se decidă să acţioneze în această privinţă, şi făcuse acest lucru de o manieră perfect logică. Malcolm încă era cel mai chipeş băiat din oraş, dar perspectivele lui nu erau cele mai bune. Ea ştia pe atunci că ambiţia lui era să fie căpitanul propriei nave şi că trebuia să muncească din greu ca să-şi atingă scopul. Ea era realistă şi în ceea ce o privea, ştiind că nu avea nimic în înfăţişarea ei care s-o recomande, că nu se făcea remarcată în mulţime. Avea cinci fraţi arătoşi, dar ceva mersese prost când se ajunsese la singura fată din familie. Avea în schimb o zestre frumoasă – nava Skylark care avea să fie a ei când împlinea 18 ani, exact aşa cum le primiseră şi fraţii ei pe ale lor. Chiar dacă ea nu putea fi căpitanul propriului vas, ca fraţii ei, viitorul ei soţ putea, iar ea era sigură că Malcolm o ştia.

Era un complot bine calculat, în mod sigur, iar ei nu-i era câtuşi de puţin ruşine de asta, mai ales că îi reuşise. Malcolm începuse s-o curteze cu câteva luni înainte să împlinească 16 ani, iar de ziua ei, o ceruse în căsătorie. Şaisprezece ani, îndrăgostită şi grozav de fericită! Nu era de mirare că reuşise să ignore orice sentiment de vină pentru că îşi cumpărase un soţ, mai mult sau mai puţin. La urma urmei, nimeni nu-i forţase mâna lui Malcolm. Primea ce îşi dorea în aceeaşi măsură ca şi ea. Şi era sigură că simţea ceva pentru ea, iar sentimentele lui aveau să devină la fel de intense ca ale ei până la urmă. Aşa că totul ar fi ieşit minunat dacă englezii nu s-ar fi amestecat, naiba să-i ia!

Dar o făcuseră. Fraţii ei încercaseră şi ei să se amestece. Ea descoperise că ei voiseră doar să-i facă pe plac când îi îngăduiseră să se logodească la 16 ani, presupunând că avea să se răzgândească de cel puţin şase ori înainte să împlinească 18 ani, când aveau să o lase să se mărite. Totuşi, ea îi păcălise şi, de când se terminase războiul, de fiecare dată când se întorceau acasă, ei încercau s-o convingă să-l uite pe Malcolm şi să-şi găsească

alt soţ. O ceruseră şi alţii. La urma urmei, zestrea ei era încă o atracţie puternică. Şi ea nu era aşa nesocotită încât să nu fie conştientă de schimbarea petrecută în înfăţişarea ei în ultimii ani. Dar rămăsese credincioasă singurei sale iubiri, chiar şi atunci când îi era din ce în ce mai greu să-i găsească scuze că nu se întorsese să se însoare cu ea, în cei patru ani de la terminarea războiului. Dar trebuia să fie un motiv întemeiat, şi astăzi avea să afle în sfârşit care era. Şi, înainte să părăsească Anglia, avea să fie măritată.

— Asta ar trebui să fie, fetiţo.

Georgina se uită fix la frumoasa căsuţă cu pereţii văruiţi şi straturi de trandafiri bine îngrijite. Îşi frecă mâinile cu nervozitate, dar nu făcu niciun gest să accepte ajutorul lui Mac la descălecat. Nici nu-şi amintea când se opriseră la biserică şi aşteptase ca lui Mac să i se arate drumul.

— Poate că nu e acasă.

Mac nu spuse nimic, doar îşi ridică răbdător braţele spre ea. Văzuseră amândoi fum ieşind din singurul coş al clădirii. Casa era categoric locuită. Georgina îşi muşcă buza de jos o vreme, apoi îşi scoase pieptul înainte. Ce motiv avea să fie emoţionată? Arăta cât de bine se putea. Arăta mult mai bine decât şi-o amintea Malcolm. Va fi cu siguranţă mulţumit că îl găsise.

Îl lăsă pe Mac s-o dea jos de pe cal, apoi îl urmă pe aleea din cărămidă roşie până la uşă. Ea ar mai fi stat câteva clipe să-şi tragă sufletul, dar Mac nu ţinea cont de asemenea lucruri. Descurcăreţ cum era, bătu la uşă. Şi uşa se deschise. Iar în prag stătea Malcolm Cameron. Chipul lui poate se estompase în memoria ei, dar acum şi-l aminti perfect, căci nu se schimbase deloc. Avea câteva riduri fine în jurul ochilor, de la mijit, amprenta unui marinar, dar altfel, părea să nu fi înaintat deloc în vârstă, arăta prea tânăr să aibă 24 de ani. Dar se maturizase. Era mult mai înalt, la fel ca acel James… Pentru numele lui Dumnezeu, de ce se gândea la el?! Dar Malcolm nu se făcuse mai solid, să compenseze înălţimea câştigată. Era slab, aproape deşirat, dar asta era bine. Piepturile late şi braţele musculoase erau acum pe lista ei de lucruri neplăcute.

Malcolm era frumos, mai mult decât frumos. Era încă aşa arătos, că ea abia observă copilul mic pe care îl ţinea în braţe, o fetiţă drăgălaşă de cam doi ani, cu păr lung blond şi ochii cenuşii. Georgina nu avea ochi decât pentru Malcolm, care se holba şi el la ea de parcă, ei bine, sincer, de parcă nu o recunoştea. Dar bineînţeles că o recunoştea. Nu se schimbase prea mult. Era doar mirat, şi nu fără motiv. Ea era probabil ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă în prag.

Georgina trebuia să spună ceva, dar mintea nu părea să-i meargă aşa cum se cuvine. Şi apoi Malcolm îşi mută privirea de la ea la Mac, iar expresia i se schimbă încet, se înseninã când îl recunoscu şi îi zâmbi ospitalier, neştiind ce rău îi făcea acest aparent dispreţ fetei care făcuse o călătorie atât de lungă ca să-l regăsească.

— Ian MacDonell? Eşti chiar tu?

— Da, băiete, în carne şi oase.

— În Anglia? Malcolm scutură din cap neîncrezător, dar râse pe înfundate. M-ai dat pe spate, chiar aşa. Dar intră, omule, intră odată. Trebuie să stăm de vorbă, şi încă mult. La naiba, asta da, surpriză!

— Da, cred că pentru noi toţi, răspunse Mac, posomorât, dar se uită la Georgina când spuse: N-ai nimic de zis, fetiţo?

— Ba da. Georgina intră în ceea ce era un mic salon, aruncă repede o privire prin încăpere; apoi se uită din nou la logodnicul ei şi îl întrebă pe şleau: Al cui e copilul ăsta, Malcolm?

Mac tuşi şi îşi aţinti privirea în tavan, de parcă tavanul de lemn prezenta dintr-odată un mare interes pentru el. Malcolm se încruntă la Georgina pe când punea fetiţa jos, la picioarele lui.

— Te cunosc de undeva, domnişoară?

— Vrei să spui că nu mă recunoşti? spuse ea cu multă uşurinţă.

Malcolm se încruntă mai tare.

— Ar trebui?

Mac tuşi din nou, sau se sufoca de această dată?

Georgina se uită urât la el înainte de a-i dărui iubirii vieţii ei unul dintre zâmbetele ei cele mai radioase.

— Ar trebui, da, dar te iert că nu mă recunoşti. La urma urmei, a trecut multă vreme şi mi se spune că m-am schimbat mai mult decât cred eu. Presupun că trebuie să dau crezare altora. Râse nervos. E stânjenitor că trebuie să mă prezint ţie, dintre toţi oamenii. Sunt Georgina Anderson, Malcolm, logodnica ta.

— Micuţa Georgie? El începu să râdă, dar nu-i prea reuşi, căci nu scoase decât nişte sunete gâtuite. Nu eşti. Georgie?

— Te asigur că eu sunt.

— Dar nu poţi să fii! exclamă el acum, părând mai degrabă îngrozit decât nedumerit. Eşti frumoasă! Ea nu era… vreau să spun, nu arăta aşa… Nimeni nu se poate schimba *atât* de mult.

— Evident, trebuie să te contrazic, spuse Georgina cu o oarecare răceală în glas. Nu s-a întâmplat peste noapte, să ştii. Dacă ai fi fost acolo să vezi schimbarea petrecându-se treptat… dar n-ai fost, nu-i aşa? Clinton, care a fost plecat trei ani, s-a mirat şi el, dar tot a ştiut că eram eu.

— E fratele tău! protestă Malcolm.

— Şi tu eşti logodnicul meu! i-o întoarse ea.

— O, Doamne! Doar nu te mai gândeşti… Au trecut… câţi ani, cinci sau şase? N-am crezut niciodată că mă vei aştepta, mai ales cu războiul. A schimbat totul, nu înţelegi?

— Nu, nu înţeleg. Erai pe un vas englezesc când a început războiul, dar nu din vina ta. Erai încă american.

— Dar tocmai asta e, fetiţo. Nu m-am simţit niciodată bine să fiu american. Ai mei au vrut să se stabilească acolo, nu eu.

— Ce Dumnezeu spui, Malcolm?

— Sunt englez, întotdeauna am fost. Am recunoscut-o deschis când am fost înrolat cu de-a sila şi, tânăr cum eram, m-au crezut că nu eram dezertor. M-au lăsat să mă angajez, lucru pe care m-am bucurat să-l fac. Puţin îmi păsa cu cine navigam, atâta vreme cât o făceam. Şi îmi merge foarte bine, da. Sunt secund acum pe…

— Ştim pe ce vas, interveni Georgina pe un ton tăios. Aşa te-am găsit, deşi ne-a luat o lună să reuşim. O navă comercială americană nu şi-ar ţine documentele în aşa o dezordine, poţi fi sigur de asta. Fraţii mei ştiu unde poate fi găsit fiecare membru al echipajului când e în port… Dar mă îndepărtez de subiect, nu? Te-ai dat de partea englezilor! Patru dintre fraţii mei au intrat ca voluntari în războiul ăsta cu vasele lor pirat, iar tu ai fi putut să te confrunţi cu oricare dintre ele!.

— Uşurel, fetiţo, interveni Mac. Am ştiut tot timpul că el trebuie să lupte împotriva noastră.

— Da, dar nu de bunăvoie. Aproape a recunoscut că este un trădător!

— Nu, recunoaşte că îşi iubeşte ţara de baştină. Nu-i poţi găsi nicio vină pentru asta.

Nu, nu putea, oricât ar fi vrut. La naiba cu englezii! Doamne, cât îi mai ura! Nu numai că i-l furaseră pe Malcolm, dar îi şi câştigaseră inima pentru cauza lor. El era englez acum, şi vizibil mândru de asta. Dar era încă logodnicul ei. Şi războiul se terminase, la urma urmei.

Malcolm se înroşise la faţă, dar ea nu ştia dacă de jenă sau de supărare că îl condamnase. Şi ea era roşie în obraji. Nu aşa îşi imaginase reîntâlnirea lor.

— Mac are dreptate, Malcolm. Îmi pare rău că m-a necăjit un pic ceva care… ei bine, care nu mai contează. De fapt, nimic nu s-a schimbat. Sentimentele mele sigur nu. Faptul că sunt aici o dovedeşte.

— Şi de ce anume ai venit aici?

Georgina se uită o clipă la el, cu privirea în gol înainte să-şi mijească ochii.

— Cum de ce? Răspunsul este evident. Întrebarea e de ce a fost necesar să vin eu aici, şi numai tu poţi să răspunzi. De ce nu te-ai întors în Bridgeport după război, Malcolm?

— N-aveam niciun motiv s-o fac.

— Niciun motiv? îngăimă ea. Iartă-mă, dar nu sunt de acord. Era vorba să te căsătoreşti. Sau era un lucru pe care ai preferat să-l uiţi?

El nu se putu uita în ochii ei când îi răspunse:

— N-am uitat. Doar că am crezut că nu mă mai vrei, din cauză că eram englez, cu tot ce e legat de asta…

— Sau nu mă mai voiai tu, pentru că eram americancă? întrebă ea.

— N-a fost chiar aşa, protestă el. Sincer, n-am crezut că mă vei aştepta. Nava mea s-a scufundat. Mi-am închipuit c-o să mă crezi mort.

— Familia mea e în flota comercială, Malcolm. Informaţiile pe care le primim sunt de obicei corecte. Vasul tău s-a scufundat, da, dar n-a murit niciun om. Am ştiut asta. Dar n-am ştiut ce s-a ales de tine după aceea… până de curând, când ai fost văzut pe *Pogrom.*

Dar sunt convinsă că te-ai gândit că n-are rost să te întorci la o fată care poate te mai aştepta, poate nu. Dar lucrul pe care trebuia să-l faci era să afli cu certitudine. Dacă nu voiai să faci drumul, puteai să scrii. Comunicaţiile se reluaseră între ţările noastre. Ba chiar s-au văzut o navă englezească sau două în portul nostru.

Ea ştia că era sarcastică, dar nu se putea abţine. Când se gândea cât de mult ar fi putut să-l aştepte pe acest bărbat, câţi ani întregi, iar el nu avusese niciodată intenţia să se întoarcă la ea! Dacă nu ar fi venit ea la el, probabil că n-ar mai fi auzit niciodată de el. Se simţea jignită şi nu-i înţelegea raţionamentul, iar el nici nu se uita la ea.

— Ţi-am scris o scrisoare.

Georgina ştiu că era o minciună, un dar pentru mândria ei, soluţia unui laş de a ieşi din încurcătură. Habar n-avea el că mândria ei fusese sacrificată cu multă vreme în urmă pentru a-l lua de soţ. Nu avea să-şi înalţe capul acum, doar pentru că îi prezenta o groază de scuze care n-ar fi rezistat unei examinări atente. Pentru numele lui Dumnezeu, *ea* venise la el cu pretexte mai bune ca acestea.

Nu se înfurie, cu toate că era foarte, foarte dezamăgită de el. Aşadar, nu era perfect, nu era delicat şi nici măcar complet sincer. Il înghesuise într-un colţ, iar el încerca să nu-i jignească sentimentele cu adevărul brutal.

Într-un mod indirect, putea să socotească asta în favoarea lui, aşa bănuia.

— Malcolm, scrisoarea ta n-a ajuns niciodată la mine, asta-i evident. Îl auzi pe Mac pufnind şi îi veni să-i tragă un picior. Presupun că mi-ai scris că ai scăpat cu viaţă din război, nu?

— Da.

— Şi probabil ai menţionat că ţi-ai descoperit recent patriotismul pentru altă ţară decât a mea?

— Într-adevăr.

— Şi că, având în vedere acest lucru, mă dezlegai de jurămintele făcute la logodna noastră?

— Păi, eu…

Văzând că ezită, ea interveni:

— Sau ţi-ai exprimat speranţa că tot cu tine mă voi mărita?

— Păi, sigur…

— Şi pe urmă ai presupus că nu voiam, din moment ce nu ţi-am mai răspuns.

— Chiar aşa.

Georgina oftă.

— Păcat că scrisoarea ta n-a ajuns niciodată la mine. Atât de mult timp pierdut.

— Cum adică?

— Nu te mira atâta, Malcolm. Tot mă voi mărita cu tine. De asta am venit aici, la urma urmei. Dar nu te aştepta să trăiesc în Anglia. Asta n-o să o fac nici măcar pentru tine. Dar tu poţi să vii aici cât de des vrei. În calitate de căpitan al vasului meu, *Amphitrite,* poţi solicita doar comerţ cu Anglia, dacă asta e dorinţa ta.

— Eu… eu… Iisuse, Georgie… eu…

— Malcolm? Apăru o tânără şi îl întrerupse. De ce nu mi-ai spus că avem pe cineva în vizită? I se adresă Georginei cu un zâmbet sincer: Eu sunt Meg Cameron, doamnă. Sunteţi de la conac? Mai dau o petrecere acolo, aşa-i?

Georgina se holbă la femeia din prag, apoi la băieţelul care se ascundea timid după fusta ei, un băiat de vreo cinci

ani, cu părul negru al lui Malcolm, ochii lui albaştri şi trăsăturile sale frumoase. Îi mai aruncă o privire şi tatălui acelui băiat, care arăta categoric rău.

— E sora ta, Malcolm? întrebă Georgina pe cel mai plăcut ton cu putinţă.

— Nu.

— Nici n-am crezut asta.

Capitolul 6

Niciun rămas-bun. Nici urări de bine. Nici măcar un „du-te naibii!”. Georgina se întoarse pur şi simplu cu spatele şi ieşi din căsuţa albă din Hendon, lăsându-şi în urmă visele şi speranţele de fată. Îl auzi pe Mac spunând ceva, probabil găsind o scuză faţă de Meg Cameron pentru impoliteţea Georginei. Apoi veni după ea şi o ajută să încalece pe mârţoaga închiriată.

Nu-i spuse niciun cuvânt, cel puţin nu până să lase satul în urma lor. Ea încercă să grăbească animalul, dorinţa de a fi la kilometri distanţă cât mai repede posibil devenind din ce în ce mai imperioasă, dar bietul cal nu îi dădea ascultare. Şi o plimbare rapidă îi dădu lui Mac timp din belşug să o studieze şi să vadă ce era sub calmul ei aparent. Un lucru ştia bine despre Mac, avea enervantul obicei de a fi aspru când doreai cel mai puţin asprime.

— De ce nu plângi, fetiţo?

Ea se gândi să nu-l bage în seamă. Nu avea să mai stăruie dacă proceda aşa. Dar el insista, ştiind că avea nevoie să-şi descarce sufletul.

— Sunt prea furioasă acum. Ticălosul ăsta blestemat trebuie să se fi însurat cu femeia aia prima oară când a acostat, cu mult înainte să se termine războiul. Nu e de mirare că a devenit un iubitor de britanici. A fost convertit prin căsătorie!

— Da, e posibil. E posibil şi să fi văzut ce îi plăcea şi să fi gustat puţin, dar să nu fi fost prins în mrejele ei până

la a doua acostare.

— Dar ce contează când şi de ce? În tot timpul cât am stat eu acasă prăpădindu-mă de dorul lui, el era însurat şi făcea copii, distrându-se de minune!

Mac pufni.

— Ai pierdut timpul, aşa e, dar nu te-ai prăpădit niciodată de dorul lui.

Ea strâmbă din nas, văzând lipsa lui de înţelegere.

— L-am iubit, Mac.

— Ai iubit ideea de a-l avea pentru tine, flăcău frumos cum era, un capriciu de copilă pe care trebuia să-l depăşeşti. Dacă erai mai puţin loială şi încăpăţânată, ai fi renunţat de multă vreme la visul tău nebunesc.

— Nu-i aşa…

— Nu mă întrerupe până nu termin. Dacă l-ai fi iubit cu adevărat, ai plânge acum şi ai fi furioasă pe el după aceea, nu pe dos.

— Plâng în sinea mea, spuse ea, băţoasă. Doar că tu nu poţi să vezi.

— Bine, îţi mulţumesc că mă scuteşti de asta, cu siguranţă. N-am suportat niciodată lacrimile unei femei.

Ea îi aruncă o căutătură cruntă.

— Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel. Sunteţi cam tot aşa sensibili ca un… zid de piatră!

— Dacă ai nevoie de milă, nu o vei găsi la mine, fato. Dacă-ţi aminteşti, te-am sfătuit să-l uiţi pe omu’ ăsta cu peste patru ani în urmă. Mi-aduc aminte şi că ţi-am spus că vei regreta venirea aici, şi nu numai când or să pună fraţii tăi mâna pe tine. Aşadar, ce ţi-a adus încăpăţânarea de astă dată?

— Decepţie, umilinţă, supărare…

— Decep…

— De ce eşti hotărât să mă înfurii mai tare de-atât? izbucni ea, mânioasă.

— Spre binele meu, fetiţo. Ţi-am zis, nu suport lacrimile. Şi, atâta timp cât ţipi la mine, nu ai să-mi plângi pe umăr… Vai, nu face asta, Georgie, dragă, spuse el când faţa ei începu să se schimonosească.

Dar lacrimile îi ţâşniră de-a binelea, aşa că tot ce putu face Mac fu să oprească gloabele şi să întindă braţele spre ea. Georgina sări de pe calul ei şi i se ghemui în poală. Dar nu o mulţumea doar să plângă până se liniştea pe un umăr grijuliu. În sufletul ei mai era multă furie, care izbucni într-o jelanie disperată.

— Copiii ăia frumoşi ar fi trebuit să fie ai mei, Mac!

— Vei avea şi tu copii, o mulţime.

— Nu, n-o să am. Sunt prea în vârstă.

— Da, 22 de ani. El înclină din cap cu înţelepciune, abţinându-se să nu pufnească dispreţuitor. Asta înseamnă că eşti tare bătrână.

Ea făcu o pauză să se uite urât la el.

— Ţi-ai şi găsit momentul să fii de acord cu mine!

Ambele sprâncene roşcate se ridicară, într-o surprindere prefăcută.

— Am fost acum?

Georgina îşi trase nasul, iar apoi începu din nou să se tânguie.

— Vai, de ce n-a putut femeia aia să intre doar cu un minut mai devreme, înainte să mă fac de râs în asemenea măsură, spunându-i nemernicului ăluia că tot mă voi mărita cu el?

— Zici acum că e un nemernic, nu?

— Cel mai josnic, mai abject…

— Te înţeleg perfect, fetiţo, dar mai bine i-ai fi spus lui toate astea, o răzbunare grozavă, aşa cred, dacă îţi doreai răzbunare.

— E asta un fel de logică masculină, prea complicată s-o înţeleagă o femeie? Nu m-am răzbunat, am fost doar umilită.

— Nu, i-ai arătat omului ce a pierdut părăsindu-te, o fată pe care n-a recunoscut-o, aşa frumoasă e acum, şi comanda propriei nave, pe care o dorise de mult. Probabil că-şi frânge mâinile acum, şi e sigur că ţi-a făcut o nedreptate, va regreta că te-a pierdut mulţi ani de-acum încolo.

— Poate nava, dar nu pe mine. Are o slujbă de care e

mândru, copii reuşiţi, o nevastă frumoasă…

— Frumoasă, da, dar nu e Georgina Anderson, proprietara vasului *Amphitrite,* unul dintre proprietarii companiei Skylark, deşi biata fată n-are niciun cuvânt de spus în conducerea acesteia, are doar o parte egală din profituri, şi se spune că e cea mai frumoasă fată de pe ţărmul estic.

— Asta-i tot?

— Nu pari prea impresionată.

— Nici nu sunt. Fata poate să fie frumoasă acum, dar nu a fost întotdeauna, şi la ce-i serveşte frumuseţea dacă şi-a irosit cei mai buni ani. Un sunet grosolan o întrerupse, dar hotărî să-l ignore. Şi poate are banii ei, o sumă substanţială, dar acum nu are suficienţi să-şi plătească călătoria peste ocean până acasă. Înfăţişarea şi mijloacele ei nu schimbă faptul că e proastă şi naivă, că nu-şi dă seama de caracterul oamenilor, şi nu e prea isteaţă, şi…

— Te repeţi. Proastă sau nu prea isteaţă…

— Nu mă întrerupe.

— Aşa voi face mereu când spui prostii. Acum nu mai plânge, începi să vezi şi partea bună a lucrurilor.

— Nu e niciuna.

— Ba da, este una. N-ai fi fost fericită cu aşa un nemernic… josnic, abject, nu-i aşa?

Buzele îi tremurară puţin, încercând să schiţeze un zâmbet, dar fără să reuşească prea bine.

— Apreciez ce faci, Mac, dar nu mă ajută, cu tot ce simt acum. Nu vreau decât să plec acasă şi sper din tot sufletul să nu mai întâlnesc niciodată vreun englez cu o vorbă aşa cuviincioasă, un calm de nezdruncinat, să-i ia naiba de trădători!

— Detest să fiu eu cel care îţi deschide ochii, fetiţo, dar orice ţară îşi are trădătorii ei.

— Orice ţară are şi ziduri de piatră, dar nu m-aş mărita cu unul.

— Să te măriţi cu… Acum spui iar prostii, şi nu ştiu ce obsesie mai e şi asta cu zidurile de piatră. Aş vrea să ştiu…

— Du-mă acasă, Mac, nu-ţi cer altceva. Găseşte o

corabie, oricare. Nu trebuie să fie un vas american atâta timp cât pleacă spre ţara noastră şi repede, preferabil astăzi. Poţi folosi inelul meu de jad să cumperi bilete.

— Eşti nebună, fato? Tatăl tău ţi-a dăruit inelul ăsta, l-a adus tot drumul tocmai din…

— Nu-mi pasă, Mac, stărui ea, având acum pe faţă expresia aceea încăpăţânată pe care el începuse s-o deteste. Dacă nu vrei să devii hoţ şi să furi bani, ceea ce ştiu că nu eşti dispus, ăsta-i singurul lucru pe care îl avem ca să ne plătim călătoria. N-am de gând să aştept până câştigi banii, îţi promit. Şi, pe deasupra, inelul poate fi oricând răscumpărat după ce ajungem acasă.

— Tot aşa de repede ai hotărât şi să vii aici, fetiţo. Ar trebui să înveţi din propriile greşeli, nu să te pripeşti şi să le repeţi.

— Dacă îmi ţii o predică despre răbdare, poţi s-o laşi baltă. Am avut răbdare şase ani şi *asta* a fost cea mai mare greşeală a mea. Nu mai vreau să am răbdare de-acum.

— Georgie… începu el, dojenitor.

— De ce mă contrazici? Până plecăm pe mare, vei avea lângă tine o femeie în lacrimi. Credeam că nu suporţi femeile care plâng.

Încăpăţânarea femeilor era mult mai rea, hotărî Mac, aşadar cedă galant, oftând.

— Când pui problema în felul ăsta…

Capitolul 7

Catargele fără pânze profilate pe cer nu garantau că, din atâtea vase, cel puţin unul va ridica ancora spre America în viitorul apropiat. Ai crede că da. Ai putea să pui rămăşag că aşa va fi. Georgina ar fi pierdut pariul dacă s-ar fi gândit să-l pună.

Cele mai multe nave care sosiseră în port luna trecută, odată cu al lor, plecaseră de mult spre alte destinaţii. Nepunând la socoteală navele care refuzau să ia pasageri la bord, mai rămâneau câteva vase americane, dar niciunul dintre căpitani nu se gândea să se întoarcă în

portul de acasă înainte de anul viitor, o călătorie prea lungă pentru nerăbdarea Georginei. Şi singura navă care urma să navigheze direct spre New York, care era destul de aproape de Bridgeport ca să fie perfect, nu pleca prea curând, potrivit secundului ei. Căpitanul ei, din câte se părea, îi făcea curte unei domnişoare englezoaice şi jurase că nu avea să ridice ancora până nu se căsătorea. Ceea ce fu de-ajuns pentru Georgina, încât să-şi sfâşie două rochii şi să arunce pe fereastră oala de noapte din cameră.

Dorea atât de mult să plece din Anglia, că se gândea deja la o călătorie pe mare de opt până la zece luni pe unul dintre vasele americane planificate să plece într-o săptămână, iar asta după doar câteva zile de încercări de a găsi o corabie pentru America. Când îi spuse asta lui Mac în a treia dimineaţă, el se întoarse după câteva ore cu numele a trei vase englezeşti care plecau săptămâna viitoare. Nu le menţionase mai devreme, deoarece îşi închipuise că ea nu le va lua în seamă doar pentru că erau englezeşti şi aveau echipaj alcătuit în întregime din englezi. Şi să evite orice era englezesc era pentru ea la fel de important acum ca şi întoarcerea acasă. Iar ea întocmai aşa făcu, şi destul de nepoliticos. Atunci Mac menţionă şovăielnic o alternativă la care ea nu se gândise.

— E un vas care pleacă odată cu fluxul de dimineaţă. Nu ia pasageri la bord, dar are nevoie de un boţman şi un mus.

Ochii Georginei se măriră de interes.

— Adică să muncim pentru drumul spre casă?

— E o idee, mai bună decât să ne petrecem pe mare jumătate de an sau mai mult, cu o fată care *arde de nerăbdare.*

Georgina chicoti de accentul pe care îl pusese el pe acele cuvinte, dându-şi ochii peste cap în acelaşi timp. Era primul lucru pe care îl găsea amuzant de când descoperise trădarea lui Malcolm.

— Poate că n-o să mai fiu aşa nerăbdătoare când voi fi în drum spre casă. O, Mac, cred că e o idee minunată! spuse ea, brusc entuziasmată. E un vas american? E mare?

Ce destinaţie are?

— Încetişor, fetiţo, nu e ce crezi tu. E *Fecioara Anne,* a venit din Indiile de Vest, are trei catarge şi e curat lună. O adevărată frumuseţe. Dar arată ca un vas de război recondiţionat, încă bine înarmat, deşi e deţinut de un nobil.

— Un vas comercial în Indiile de Vest trebuie să fie bine înarmat, căci navighează pe mări pline de piraţi. Toate vasele noastre Skylark care navighează în Caraibe sunt încă atacate din când în când.

— Destul de adevărat, încuviinţă el. Dar *Fecioara Anne* nu e vas comercial, cel puţin nu în călătoria asta. Nu va transporta mărfuri, ci numai balast.

— Un căpitan care poate naviga fără să scoată niciun profit? îl tachină Georgina, ştiind că numai acest lucru era suficient să-l enerveze pe un om care navigase treizeci şi cinci de ani pe un vas comercial. Atunci trebuie să fie pirat.

Mac pufni.

— E un om care navighează după capriciile sale, se duce unde are chef, aşa zice unul dintre membrii echipajului.

— Atunci căpitanul e şi proprietarul vasului şi destul de bogat să întreţină o navă doar pentru plăcere?

— Aşa se pare, spuse el, dezgustat.

Georgina zâmbi ştrengăreşte.

— Ştiu cât te doare să auzi asta, dar nu e un fapt unic câtuşi de puţin. Şi ce importanţa are dacă transportă mărfuri sau nu, câtă vreme ne duce acasă?

— Da, bine, asta-i altceva. Are destinaţia Jamaica, nu America.

— Jamaica? Ceva din bucuria Georginei de a fi găsit un vas se domoli, dar numai pentru o clipă. Dar Skylark are birouri în Jamaica. Şi nu e al treilea port de pe ruta lui Thomas? Am putea ajunge acolo înainte să plece el şi, dacă nu, Skylark are alte vase care acostează frecvent în Jamaica, printre care ale lui Boyd şi Drew, ca să nu mai vorbim de al meu. Zâmbea din nou. În cel mai rău caz, e vorba de o întârziere de doar câteva săptămâni în plus ca să ajungem acasă. E mai bine decât jumătate de an şi,

oricum, mai bine decât să mai rămânem aici încă o zi.

— Nu ştiu, fetiţo. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi pare mai rău că am menţionat-o.

— Şi mie, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai mult ideea. Hai, Mac, e soluţia perfectă.

— Dar va trebui să muncim, îi aminti el. Va trebui să transmiţi mesajele căpitanului, să-i aduci mesele, să-i cureţi cabina şi orice altceva îţi cere. Ai să fii foarte ocupată.

— Şi? îl provocă ea. Vrei să-mi spui că nu mă crezi capabilă să fac asemenea treburi uşoare, când am frecat punţi, am curăţat tunuri, am răzuit carene, am înălţat vele…

— Asta a fost cu ani în urmă, fetiţo, înainte să arăţi ca domniţa care eşti acu'. Tatăl şi fraţii tăi ţi-au făcut poftele, lăsându-te să te sui peste tot pe vasele lor când erau în port şi să înveţi lucruri pe care nu trebuia să le ştii. Dar asta va însemna să munceşti şi să trăieşti alături de bărbaţi care nu te cunosc şi nu pot să te cunoască. Treaba asta nu e pentru o fetişcană, şi nu poţi să fii o fetişcană dacă te apuci s-o faci.

— Nu mi-a scăpat asta, Mac. Va trebui să dau uitării rochiile. Anumite presupuneri sunt automate când porţi pantaloni, aşa cum am aflat amândoi. Îmbracă un băiat cu o fustă şi vei vedea o fată urâtă, pune-i unei fete pantaloni şi vei avea un băiat drăguţ. Şi, la urma urmei, m-am descurcat bine în noaptea aia…

— Înainte să deschizi gura sau să te uiţi în ochii cuiva, interveni el să-i aducă aminte pe un ton sever. Deghizarea ta n-a mai funcţionat după asta.

— Pentru că încercam să trec drept bărbat, ceea ce nu mi se pare prea inteligent când mă gândesc acum, nu cu faţa asta. În regulă.

Îl opri s-o mai întrerupă. Asta ai încercat să-mi spui, şi eu n-am vrut să ascult. Nu insista în privinţa asta. Acum e cu totul altfel şi o ştii. Un băiat poate avea trăsături delicate. Şi cu înălţimea şi silueta mea subţire, timbrul vocii şi – se uită în jos la sânii ei – cu nişte bandaje strânse, pot să trec uşor drept un băiat de nouă-zece ani.

El o privi dezgustat când îi auzi ipoteza.

— Inteligenţa te va da de gol.

— Bine, voi fi un băiat sclipitor de doisprezece ani, dar care se maturizează încet. Apoi îi spuse cu fermitate: Pot s-o fac, Mac. Dacă n-ai fi crezut că pot, nu te-ai fi gândit la asta.

— Poate am fost prost, cu siguranţă că da, dar amândoi ştim cine e vinovat pentru *asta.*

— Hai, lasă, îl dojeni ea, zâmbind. Nu sunt decât o fetişcană mică şi în curând voi fi un flăcăiandru. Cât de dificil poate fi?

El scoase un sunet foarte nepoliticos.

— Cu cât ajung mai repede acasă, cu atât mai repede te vei putea descotorosi de mine.

De această dată, doar mormăi un pic.

— Asta-i altceva. Mai trebe' să te prefaci o lună sau mai mult. Cam mult ca să găseşti un loc ferit pentru a-ţi face nevoile, când un bărbat poa' să stea doar cu vântu-n spate.

— Mac! Ea roşi, chiar dacă, având cinci fraţi care uitau uneori că era şi ea prin preajmă, auzise şi văzuse cam tot ce nu trebuia să audă sau să vadă o fată. N-am zis că n-o să fie *unele* greutăţi, dar sunt destul de inventivă să le depăşesc, oricare ar fi. Spre deosebire de majoritatea fetelor, cunosc o navă ca-n palmă, inclusiv zonele pe care marinarii le evită de obicei. Mă voi descurca, chiar de-ar trebui să folosesc o cală plină cu şobolani. Şi, în afară de asta, dacă sunt descoperită, care e cel mai rău lucru ce mi se poate întâmpla? Crezi că o să mă alunge de pe vas cu un picior în fund, până în mijlocul oceanului? Sigur că nu au s-o facă. Probabil c-o să mă încuie undeva până acostează vasul şi *apoi* o să mă alunge. Şi chiar asta voi merita dacă nu sunt destul de atentă şi mă dau de gol.

Se mai ciondăniră un pic până când Mac oftă în cele din urmă.

— Bine, dar o să încerc mai întâi să te îmbarc fără să fii nevoită să munceşti. Ar putea să accepte dacă refuz să fiu plătit şi mă cred că eşti frate-meu care trebe' să vină cu

mine.

Ridică o sprânceană închisă la culoare şi amuzamentul îi lumină ochii.

— Fratele rău? Fără accent scoţian?

— Vitreg atunci, cedă el. Crescuţi separat, lucru care nu va fi pus la îndoială, având în vedere diferenţa de vârstă.

— Dar credeam că *au nevoie* de un mus. Probabil că vor insista, dacă ăsta este cazul. Ştiu că fraţii mei nu ar naviga fără să aibă unul.

— Am zis că o să *încerc.* Mai au tot restul zilei să găsească un băiat pentru slujba asta.

— Păi, sper să nu, răspunse Georgina aşa cum gândea. Aş prefera să muncesc pe vapor decât să nu fac nimic, mai ales că trebuie, oricum, să mă deghizez. Şi nu te gândi să spui că sunt sora ta, pentru că, dacă nu mă angajează ca să te aibă pe tine boţman, atunci vom pierde ocazia amândoi. Aşa că hai să mergem, înainte să se *ocupe* slujbele.

— Vei avea nevoie de haine potrivite pentru un flăcău.

— Putem cumpăra ceva pe drum.

— Va trebui să renunţi la hainele tale.

— Poate să le ia proprietarul.

— Dar cu părul tău ce facem?

— O să-l tai.

— N-o să faci asta! Fraţii tăi m-ar omorî, dacă n-o vor face oricum!

Ea scoase din cufăr căciula de lână pe care o folosise înainte şi i-o flutură prin faţa ochilor.

— Uite! Acum nu mai căuta nod în papură şi hai să pornim! Hai!

— Credeam că n-o *să te mai grăbeşti atâta,* mormăi el.

Ea râse pe când îl împingea pe uşă.

— Nu suntem încă pe mare, Mac. Mâine n-o să mă mai grăbesc, îţi promit.

Capitolul 8

Sir Anthony Malory îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă o sticlă cu vin de Porto înainte să se rezeme de spătar şi să-şi aţintească privirea asupra fratelui său mai mare.

— Ştii, James, cred c-o să-mi fie dor de tine, la naiba. Trebuia să-ţi pui la punct treburile în Caraibe înainte să vii acasă, atunci n-ar mai trebui să te întorci acum, tocmai când m-am obişnuit să te am din nou prin preajmă.

— Şi de unde era să ştiu că moartea mârşavului de Hawke se putea aranja atât de uşor, ca să rămân aici? răspunse James. Uiţi că singurul motiv pentru care am venit acasă a fost să rezolv problema cu Eden. Nici prin cap nu-mi trecea că avea să se însoare cu cineva din familie, sau că familia avea să mă repună în drepturi acum că nu mai sunt pirat.

— Faptul că le-ai dăruit fraţilor mai mari un nou nepot, pe Jeremy, a contribuit la rezolvarea chestiunii, aş spune. Sunt aşa sentimentali când e vorba de familie.

— Şi tu nu eşti?

Anthony râse pe înfundate.

— Ba da. Dar ai să te întorci repede, nu? A fost ca odinioară, cu tine prin preajmă din nou.

— Am avut momente plăcute în anii ăia de pomină, nu?

— Când ne-am ţinut după aceleaşi femei.

Anthony zâmbi.

— Iar fraţii mai mari ne-au ţinut aceleaşi predici.

— Fraţii noştri ne vor binele. Jason şi Eddie doar şi-au asumat responsabilitatea asta prea de tineri, asta-i tot. N-au avut ocazia să se distreze, au fost prea ocupaţi să ne ţină pe noi, restul, pe linia de plutire.

— Nu trebuie să-i aperi în faţa mea, băiete, răspunse James. Doar nu crezi că vă port pică, nu? Sincer să fiu, m-aş

fi renegat tot aşa repede cum aţi făcut-o voi trei.

— Eu nu te-am renegat niciodată, protestă Anthony.

— Goleşte-ţi paharul, dragă băiete, răspunse James pe un ton sec. Poate te ajută să-ţi împrospătezi memoria.

— Memoria mea e foarte bună, îţi zic. Poate că am fost furios pe tine pentru că te-ai ascuns cu Reggie în vara aia de acum opt ani… trei luni pe o navă afurisită de piraţi, iar scumpa de ea avea doar 12 ani pe-atunci! Dar mi-am scos asta din minte după ce ţi-am tras bătaia bună pe care o meritai din plin când ai adus-o înapoi. Şi tu ai răbdat-o. N-am înţeles niciodată de ce. N-ai vrea să-mi spui acum?

James ridică dintr-o sprânceană.

— Crezi c-aş fi putut s-o împiedic, trei la unu, cum eram? Mă crezi mai grozav decât sunt, dragă băiete.

— Las-o mai moale, frăţioare. Nu ai ripostat în acea zi. Nici n-ai încercat. Poate că Jason şi Edward n-au observat, dar eu am făcut prea multe runde în ring cu tine ca să nu remarc.

Jason ridică din umeri.

— Am simţit c-o meritam. Am crezut atunci că era o mare poznă s-o iau chiar de sub nasul fratelui mai mare. Eram, să zicem, destul de enervat pe Jason că s-o fac, pentru că refuzase să mă lase şi să o văd pe Regan după ce eu…

— Reggie, îl corectă automat Anthony.

— *Regan,* repetă James cu mai multă tărie, începând din nou vechea dispută pe care o avusese cu fraţii lui în privinţa numelui de alint pentru nepoata lor, Regina – o ceartă care se iscase din insistenţa îndelungată al lui James să fie diferit, să facă după capul lui şi să-şi urmeze propriile reguli. Dar amândoi îşi dădură seama în acelaşi timp de ce făceau şi zâmbiră.

Dar Anthony merse un pic mai departe. Cedă.

— Bine, Regan în seara asta.

James îşi dădu o palmă peste ureche.

— Cred că e ceva în neregulă cu auzul meu.

— La naiba! spuse Anthony, pe jumătate mormăind, pe jumătate râzând pe înfundate. Continuă-ţi povestea

până nu adorm. Ah, aşteaptă, iată şi a doua sticlă.

— Doar nu crezi c-o să mă păcăleşti din nou, aşa-i?

— Nici n-aş visa, zise Anthony şi umplu ochi ambele pahare.

— Cred că asta ai spus şi ultima dată când am fost aici, la clubul White, dar, din câte-mi amintesc, prietenul tău Amherst a trebuit să ne care pe amândoi acasă… în mijlocul după-amiezii. N-ai spus niciodată ce a avut de zis micuţa ta soţie despre asta.

— Nu multe, mulţumesc, şi nimic ce merită repetat, răspunse Anthony, ţâfnos.

Râsul entuziasmat al lui James îi făcu pe unii să se holbeze spre masa lor.

— Sincer să fiu, dragă băiete, nu ştiu ce s-a întâmplat cu dibăcia ta. Ai căzut în dizgraţia doamnei din a doua zi a căsniciei voastre, numai pentru că n-ai putut s-o convingi că mica ospătăriţă care s-a foit un pic în poala ta nu a fost *a ta* în seara respectivă. Ce ghinion al naibii că fetişcana ţi-a lăsat câteva fire de păr blond pe rever şi le-a găsit soţia ta… Dar nu i-ai spus lui Roslynn că erai acolo în cârciumă pentru ea, căutându-l pe vărul ei Cameron?

— Bineînţeles.

— Atunci nu i-ai spus că fetişcana era a mea, nu a ta?

Anthony scutură din cap cu încăpăţânare.

— Nu, şi nici n-am de gând. Trebuia să-i fie de ajuns când i-am spus că nu s-a întâmplat nimic, că mi s-a făcut propunerea, dar am refuzat-o. E tot o chestiune de încredere… dar cred că am mai discutat despre asta, şi chiar aici. Nu-ţi mai face griji cu privire la viaţa mea amoroasă, frăţioare. Micuţa mea mireasă scoţiană se va îndrepta. Mă ocup de asta în felul meu. Hai să revenim la marea ta mărturisire, ce zici?

James se întinse mai întâi după paharul său, ţinând pasul cu Anthony.

— Aşa cum am spus, eram nervos pe Jason că nu mă lăsa nici s-o văd pe Regan.

— Trebuia să te fi lăsat? Erai deja pirat de doi ani.

— Poate că dezlănţuiam iadul pe mare, Tony, dar nu

mă schimbasem ca om. Ştia al naibii de bine că aş fi renunţat la tot ce era legat de Hawke dacă m-ar fi lăsat s-o văd. Dar el mă dezmoştenise pentru că plecasem pe mare şi îmi făcusem de ruşine familia, deşi nimeni din Anglia sau din afara ei nu ştia că acel căpitan Hawke şi James Malory, viconte de Ryding, erau una şi aceeaşi persoană. Jason îşi exprimase poziţia şi nu avea să bată în retragere, aşa că eu ce era să fac? Să nu o mai văd niciodată? Regan este ca o fiică pentru mine. Noi toţi am crescut-o.

— *Puteai* să te laşi de piraterie, remarcă Anthony, cu multă înţelepciune.

James afişă un zâmbet leneş.

— Să ascult de ordinele lui Jason? Când am făcut-o vreodată? În plus, mă distram de minune făcând pe piratul. Era provocare, pericol, dar şi mai mult, am adus înapoi disciplina în viaţa mea, şi, de fapt, probabil mi-am salvat sănătatea. O duceam tot într-o petrecere şi eram istovit înainte să părăsesc Londra. Ne-am distrat pe cinste, dar nu ne mai rămăsese nicio provocare în afară de a ne strecura sub fustele vreunei femei, şi nici asta nu mai conta când totul se reducea la asta. Mii de draci, îmi câştigasem o reputaţie atât de proastă.

Anthony izbucni în râs.

— Îmi frângi inima, bătrâne.

James goli sticla de această dată.

— Bea tot, neghiobule. Ştii că ai parte de mai multă milă când eşti beat.

— Eu nu mă îmbăt. Am încercat să-i spun asta nevestei, dar ea nu a vrut să mă creadă. Şi aşa, te-ai dus pe mare şi ai trăit viaţa curată, sănătoasă a unui pirat.

— Un gentleman pirat, îl corectă James.

Anthony dădu din cap aprobator.

— Aşa e. N-ar trebui să-mi scape deosebirea. Care e deosebirea, că tot veni vorba?

— N-am scufundat niciodată un vas, nici n-am cucerit unul fără să-i dau şanse egale. În felul acesta, am pierdut o groază de prăzi bogate, le-am lăsat să-mi scape, dar n-am pretins niciodată că sunt un pirat de succes, doar unul

perseverent.

— Naiba să te ia, James, a fost doar un joc pentru tine, nu-i aşa? Şi l-ai lăsat înadins pe Jason să creadă că erai acolo ca să siluieşti femei, să jefuieşti corăbii şi să arunci oameni la rechini!

— Păi, de ce nu? El nu e pe deplin fericit dacă nu-l are pe vreunul din noi în colimator. Şi mai bine să fiu eu decât tu, căci nu dau doi bani pe ce crede el, pe când tu, da.

— Frumoasă atitudine ai acum, zise Anthony cu sarcasm.

— Crezi? James zâmbi şi dădu pe gât băutura.

Anthony îi umplu repede la loc paharul.

— Dar e aceeaşi pe care am avut-o întotdeauna.

— Aşa cred, se învoi Anthony în silă. Îl sfidezi şi îl provoci intenţionat pe Jason de când te ştiu.

James ridică din umeri.

— Păi, ce e viaţa fără un pic de sare şi piper, dragă băiete?

— Cred că doar îţi place să-l vezi pe Jason ieşindu-şi din fire. Recunoaşte.

— Păi, o face atât de bine, nu crezi?

Anthony zâmbi.

— Oricum, motivele şi cauzele nu mai contează. Ai fost acceptat din nou în familie, ţi s-a iertat tot ce a fost. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebarea despre bătaia pe care ai primit-o.

Sprânceana blond-roşcată se ridică iarăşi.

— Nu? Probabil pentru că mă întrerupi mereu.

— Aşa c-o să tac mâlc.

— Imposibil!

— James…

— Lasă acum, Tony, pune-te în locul meu şi vei găsi răspunsul. Nu este prea complicat, la urma urmei. Voiam să petrec un timp egal cu scumpa mea nepoată, Regan. M-am gândit că avea să-i placă să vadă puţin lumea, şi aşa a fost, că veni vorba. Dar, oricât mi-a plăcut s-o am lângă mine, mi-am dat seama ce nebunie făcusem înainte s-o aduc înapoi. Nu c-aş fi fost un pirat activ cât a stat ea cu mine.

Dar marea nu oferă garanţii. Furtuni, alţi piraţi, duşmanii pe care mi i-am făcut, orice e posibil. Ea nu risca aproape deloc, dar riscuri tot erau. Şi, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Regan…

— Doamne sfinte, inconştientul de James Malory, chinuit de vinovăţie? Nu-i de mirare că n-am putut să-mi închipui aşa ceva.

— S-ar părea că am şi eu momentele mele de luciditate, adăugă James pe un ton sec, aruncându-i lui Anthony o privire dezgustată, văzându-l cum stătea acolo şi râdea.

— Ce-am spus? întrebă Anthony cu inocenţă. Nu contează. Uite aici, mai bea ceva. Ştii, adăugă el, dus pe gânduri, dar zâmbind. Între faptul că eu am expus-o pe draga de fată prezenţei prietenilor mei afemeiaţi când stătea cu mine în fiecare an – toţi purtându-se cât de bine puteau, nu uita – şi tu care ai expus-o unui echipaj de ucigaşi…

— Care o adorau toţi şi au fost ucigaşi foarte politicoşi cât a stat ea la bord.

— Da, bine, cu ajutorul tău, şi-a completat educaţia.

— N-a fost aşa? Atunci cum se face că s-a măritat cu un ţopârlan ca Eden?

— Pisicuţa îl iubeşte, din păcate.

— De *asta* mi-am dat şi eu seama.

— Fii serios, James, nu-ţi place de el fiindcă seamănă prea mult cu noi, şi oricine care e ca noi nu e suficient de bun pentru Reggie a noastră.

— Trebuie să te contrazic, dragă băiete, dar ăsta-i motivul pentru care *tu* nu-l placi. *Eu* m-am simţit jignit de insultele oribile pe care mi le-a aruncat în faţă pe când fugea cu vasul lui de confruntarea pe care am avut-o cu el pe mare cu atâţia ani în urmă, insulte care au venit după ce îmi avariase deja corabia.

— Dar l-ai atacat, preciză Anthony, care auzise deja majoritatea amănuntelor legate de acea luptă pe mare, inclusiv faptul că fiul lui James fusese rănit în timpul ei, lucru pentru care James renunţase definitiv la piraterie.

— Asta nu e important, insistă James. Şi oricum, a adăugat şi insulta după atâtea daune, când m-a băgat în puşcărie anul trecut.

— *După* ce l-ai bătut de l-ai lăsat lat. Şi n-ai spus tu că Nicholas a plătit şi el ca să scapi din puşcărie, înainte să plece în Indiile de Vest? Din cauza conştiinţei încărcate, nu?

— Dacă l-ai fi auzit pe el spunând asta, a fost pentru că ar fi ratat oricum spânzurarea.

Anthony ţipă:

— Par a fi spusele lui de ticălos arogant! Dar să dăm cezarului ce-i al cezarului, frate. Dacă n-ai fi fost arestat, mulţumită nepotului nostru prin alianţă, nu ai fi putut să pui la cale aşa-zisa asasinare a lui Hawke, reuşind astfel să-ţi salvezi capul şi să rupi punţile în urma ta. Acum poţi să te plimbi din nou pe străzile Londrei fără să te mai uiţi peste umăr.

Pentru asta merita să mai bea un pahar.

— De când ai început să-l aperi pe cocoşelul ăla?

— Doamne sfinte, asta făceam? Anthony părea absolut îngrozit. Îmi cer scuze, bătrâne. N-o să se mai repete, poţi să fii sigur de asta. E o pacoste şi jumătate.

— Dar Regan îl face acum să plătească, spuse James, zâmbind şi umflându-se în pene.

— Cum adică?

— Ajunge să doarmă pe canapea ori de câte ori are o neînţelegere cu noi şi ea se întâmplă să audă.

— Ce naiba spui acolo?

— E adevărat, mi-a spus el. Va trebui să-i vizitezi mai des pe cei doi cât sunt eu plecat.

— O să beau pentru asta, zise Anthony, râzând. Eden pe canapea, asta e bună!

— Nu mai amuzant decât încurcătura în care eşti cu nevastă-ta.

— Nu începe iar.

— Nici nu mă gândesc. Dar sper din tot sufletul că vei linişti apele înainte să mă întorc, peste câteva luni, pentru că atunci o să ţi-l iau pe Jeremy de pe cap, şi asta, dragă băiete, te va lăsa complet liber. Doar tu şi mica ta

scoţiană… singuri.

Zâmbetul lui Anthony era încrezător şi un pic răutăcios.

— Ai să te întorci repede, nu-i aşa?

Capitolul 9

Întreaga familie venise să-l conducă pe James la plecare. Jason şi Derek, Edward şi toţi ai lui, Anthony şi mica lui scoţiană, care arăta cam trasă la faţă, dar era de înţeles, căci Anthony aflase de curând că avea să fie tată. Cât despre neisprăvitul de Jeremy, el era foarte binedispus, în ciuda faptului era prima dată când avea să fie despărţit de James, de când îl găsise, cu şase ani în urmă. Se gândea probabil că-şi va face de cap, acum că îl avea doar pe unchiul Tony drept supraveghetor. Avea să descopere însă destul de repede că Jason şi Eddie intenţionau să stea şi ei cu ochii pe el. Urma să fie ţinut în frâu la fel, dacă nu chiar şi mai strâns decât o făcuseră James şi secundul său, Conrad.

Fluxul puse capăt îmbrăţişărilor de rămas-bun. Din pricina mahmurelii, pentru care nu-l învinovăţea decât pe Anthony, James n-ar mai fi suportat oricum prea multe bătăi pe spate. Dar aproape că uitase de biletul pe care îl mâzgălise pentru mica scoţiană, în care îi explica mai bine cum stăteau de fapt lucrurile cu ospătăriţa cu care îşi acuzase soţul că împărţise patul. Îl strigă pe Jeremy până la pasarelă şi i-l dădu.

— Ai grijă ca asta să ajungă la mătuşa ta Roslynn, dar nu când e Tony prin preajmă.

Jeremy vârî biletul în buzunar.

— Nu e o scrisoare de dragoste, nu?

— O scrisoare de dragoste? pufni James. Fugi de-aici, neisprăvitule. Şi ai grijă…

— Ştiu, ştiu. Jeremy îşi ridică mâinile, râzând. Nu voi face nimic din ce n-ai face tu.

Coborî în fugă pasarela, înainte ca James să-l poată dojeni pentru obrăznicia lui. Dar băiatul zâmbea când se întoarse şi dădu nas în nas cu secundul şi cel mai bun prieten al tatălui său, Conrad Sharpe.

— Ce a fost asta?

James ridică din umeri, dându-şi seama că îl văzuse Connie când îi strecurase biletul lui Jeremy.

— M-am hotărât să dau o mână de ajutor până la urmă. În ritmul în care se mişcă Tony, se va zbate o veşnicie.

— Am crezut că n-ai să te amesteci, îi aminti Connie.

— Ei bine, e fratele meu până la urmă. Deşi nu ştiu de ce mă mai ostenesc, după festa urâtă pe care mi-a jucat-o ieri-seară. Văzând sprânceana ridicată a lui Connie, zâmbi, în ciuda capului care încă îi zvâcnea. S-a asigurat că mă voi simţi prea rău astăzi ca să conduc plecarea, nătărăul.

— Dar nu l-ai refuzat, nu?

— Fireşte. Nu puteam să-l las pe băiat să mă vâre sub masă, nu? Dar va trebui să te ocupi tu de plecare, Connie. Mă tem că sunt terminat. Dă-mi raportul în cabină după ce plecăm.

După un ceas, Connie turnă o porţie de whisky din dulăpiorul bine aprovizionat din cabina căpitanului şi veni la James, care stătea la birou.

— Nu o să-ţi faci griji în privinţa băiatului, nu?

— Pungaşul ăla? James scutură din cap, strâmbându-se uşor când îi reveni durerea de cap, şi mai luă o înghiţitură din tonicul pe care i-l trimisese Connie de la bucătărie. Tony va avea grijă să nu-l lase pe Jeremy să intre în nicio belea serioasă. Dacă îşi va face cineva griji, acela eşti tu. Ar fi trebuit să ai şi tu unul, Connie.

— Probabil că am. Doar că nu l-am găsit încă, aşa cum l-ai găsit tu pe băiat. Poate că ai şi tu mai mulţi de care nu ştii.

— Dumnezeule, unul e de-ajuns, răspunse James cu o groază prefăcută, făcându-şi prietenul să râdă pe înfundate. Acum, ce ai de raportat? Câţi din vechiul echipaj au fost disponibili?

— Optsprezece. Dar nu a fost nicio problemă să întregim rândurile, cu excepţia boţmanului, aşa cum ţi-am mai spus.

— Deci vom naviga fără unul? Asta înseamnă că vei avea mai multă treabă, Connie.

— Da, dacă nu aş fi găsit un om ieri, sau, mai degrabă, dacă nu s-ar fi oferit singur. Voiau să se îmbarce, ca pasageri, el şi fratele lui. Când i-am spus că *Fecioara Arme nu* ia pasageri, s-a oferit să lucreze în schimbul călătoriei. N-am văzut niciodată un scoţian mai perseverent.

— Alt scoţian? De parcă nu am avut parte suficient de ei în ultimul timp. Mă bucur că strămoşii tăi scoţieni sunt prea îndepărtaţi că nici nu ţi-i aminteşti, Connie. Între vânătoarea după vărul lui Lady Roslynn şi întâlnirea cu vulpiţa aia şi însoţitorul ei…

— Credeam c-ai uitat de asta.

Răspunsul lui James fu o privire mânioasă.

— De unde ştii că scoţianul ăsta se pricepe la treburi de boţman?

— L-am pus la încercare. Aş zice că a mai avut slujba asta. Şi pretinde că a mai navigat ca maistru timonier, dulgher şi boţman.

— Dacă e adevărat, se va dovedi folositor. Foarte bine. Altceva?

— Johnny s-a căsătorit.

— Johnny? Musul meu, Johnny? James făcu ochii mari. Dumnezeule, are doar cincisprezece ani! Ce naiba crede că face?

Connie ridică din umeri.

— Spune că s-a îndrăgostit şi nu poate suporta gândul s-o părăsească pe femeie.

— Femeie? James rânji. Prăpăditul ăsta obraznic are nevoie de o mamă, nu de o soţie. Simţea că-i exploda capul de durere, aşa că bău lacom restul de tonic.

— Ţi-am găsit alt mus. Fratele lui MacDonell…

James scuipă tonicul pe birou.

— Cine? rosti el, înecându-se.

— La naiba, James, ce te-a apucat?

— Ai spus MacDonell? Şi numele lui de botez e cumva Ian?

— Da. Fu rândul lui Connie să facă ochii mari. Dumnezeule, nu e scoţianul din tavernă, nu-i aşa?

James alungă întrebarea cu un gest.

— Te-ai uitat bine la fratele lui?

— Acum că mă gândesc mai bine, nu. Era un tip mic, liniştit, care se ascundea în spatele pulpanelor fratelui său. Nu prea am avut de ales, a trebuit să-l angajez, având în vedere că Johnny m-a anunţat doar cu două zile în urmă că rămâne în Anglia. Dar nu poţi să crezi…

— Dar mă gândesc. Şi dintr-odată James izbucni în râs. Of, Doamne, Connie, e nemaipomenit! M-am dus înapoi s-o caut pe fetişcana asta, să ştii, dar ea şi scoţianul ei dispăruseră din zonă. Acum iată că mi-a picat în poală pe neaşteptate.

Connie mormăi.

— Ei bine, văd că o să ai o călătorie plăcută.

— Poţi să contezi pe asta. Rânjetul lui James era cu siguranţă unul de lup de mare. Dar încă nu-i vom da pe faţă deghizarea. Mai întâi, am chef să mă joc puţin cu ea.

— Ai putea să te înşeli, să ştii. Poate până la urmă e băiat.

— Mă îndoiesc, răspunse James. Dar voi afla când îşi va îndeplini îndatoririle.

După plecarea lui Connie, se rezemă confortabil în scaunul său capitonat. Încă zâmbea larg, minunându-se de norocul chior care dăduse peste el când fetişcana şi scoţianul ei aleseseră vasul lui dintre toate cele disponibile, mai ales că nu avea absolut niciun sens.

Connie spusese că încercaseră întâi să cumpere bilete, aşa că sigur aveau bani. De ce nu găsiseră altă navă? James ştia de cel puţin două vase englezeşti care aveau să plece în curând spre Indiile de Vest, iar unul din ele avea dotări speciale pentru pasageri. Atunci, de ce să se chinuiască să o deghizeze pe fată şi să-şi asume riscul de a fi descoperită? Sau nu era deghizată? Mii de draci,

ultima dată când o văzuse fusese îmbrăcată la fel. Putea să fie modul ei obişnuit de a se îmbrăca… Ba nu, uita cât de tulburată fusese când Tony strigase în gura mare că era femeie, nu bărbat. Îşi ascundea sexul atunci, şi la fel făcea şi acum… sau spera să reuşească.

Musul lui. Câtă îndrăzneală! James scutură din cap, râzând pe înfundate. Avea să fie chiar interesant să vadă cum credea ea că va scăpa nedescoperită. O cârciumă prost luminată era un lucru, dar un ditai vasul la lumina zilei era o cu totul altă poveste. Şi totuşi, era clar că-l păcălise pe Connie. Poate că s-ar fi descurcat dacă James n-ar mai fi întâlnit-o înainte. Dar se întâmplase, şi el nu uitase întâlnirea, ba de fapt, şi-o amintea foarte bine: posteriorul ei drăguţ care îl fascinase atât de tare, un sân rotund care se potrivea atât de bine în mâna lui. Trăsăturile ei erau extrem de delicate: pometii perfect modelaţi, năsucul obraznic, buzele pline, senzuale. Nu-i văzuse sprâncenele, şi nicio şuviţă de păr, dar în acele câteva clipe când se uitase în sfârşit la el după ce ieşiseră din cârciumă, se pierduse în ochii ei căprui, catifelaţi.

Se întorsese acolo nu o dată, ci de vreo şase ori în ultima lună, încercând s-o regăsească. Acum îşi dădea seama de ce nu avusese noroc. Nimeni nu ştia nimic de cei doi pentru că sigur nu mai fuseseră înainte în acea zonă, şi probabil că nici în Londra. Ar fi fost un pariu cu mari şanse de câştig să presupună că erau din Indiile de Vest, iar acum se întorceau acasă. Poate că MacDonell era scoţian, dar fetişcana nu era. James nu reuşise să-şi dea seama de unde era accentul ei deosebit, dar nu din Anglia, de asta era sigur.

Fata era un mister, într-adevăr, unul pe care el intenţiona să-l descifreze. Insă mai întâi avea să se amuze cu şarada ei, instalând-o în cabina lui şi lăsând-o să creadă că musul dormea întotdeauna acolo. Avea să pretindă că nu o recunoştea sau că, pur şi simplu, nu-şi amintea de întâlnirea lor.

Desigur, exista şi posibilitatea ca *ea* să nu-şi aducă aminte de el, dar nu conta. Înainte să se termine călătoria,

avea să împartă cu el mai mult decât cabina. Aveau să împartă patul.

Capitolul 10

Cambuza nu era chiar cel mai nimerit loc unde să se ascundă, nu cu vara care mai zăbovea încă, şi briza oceanului care era încă departe. Odată ce ajungeau în larg, nu avea să mai fie atât de rău, dar acum, cu enormele cuptoare din cărămidă care radiau căldură şi aburii ce ieşeau din cazanele de pe soba de gătit, care promiteau o cină gustoasă încă dinainte de revărsatul zorilor, era cald ca în buza iadului.

Bucătarul şi cele două ajutoare ale lui îşi lepădaseră aproape toate hainele până să se perinde pe acolo echipajul să-şi ia pe fugă micul dejun – un om sau doi deodată, de care se puteau lipsi ceilalţi, deoarece orele de dinainte de ridicarea ancorei erau cele mai agitate la bord. Georgina urmărise activitatea de pe chei pentru un timp, pe când erau aduse ultimele provizii şi echipamente în vas şi transportate în cală şi în cambuză. Dar era o privelişte cunoscută, aşa că nu îi trezise interesul prea multă vreme. Şi, pe deasupra, văzuse suficient din Anglia, cât să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

Aşa că rămase în cambuză, fără să deranjeze pe nimeni şi fără să fie observată, cocoţată pe un taburet în colţul opus locului în care erau stivuite proviziile, butoaie şi poloboace şi saci cu boabe şi făină, atât de multe că, până la urmă, nu mai era loc pentru altceva acolo, iar restul trebuiră să fie puse în cală.

De n-ar fi fost căldura, Georginei i-ar fi plăcut acolo, căci era cu siguranţă cea mai curată cambuză pe care o văzuse vreodată. Dar întreaga navă părea nou-nouţă,

deoarece fusese complet renovată, aşa cum i se spusese.

Între cuptoare şi soba de gătit se afla o ladă mare cu cărbuni, plină ochi acum. Masa cea lungă din mijlocul încăperii era abia zgâriată, având la un capăt un butuc de măcelar, care abia aştepta să se scurgă pe el sângele de la unul dintre multele animale vii din ţarcul aflat în cală – o mulţime de animale care aveau să furnizeze carne proaspătă pentru întreaga călătorie pe mare. Încăperea era ticsită ca orice cambuză, cu mirodenii atârnate la uscat şi borcane de tot felul, lăzi şi ustensile, iar totul era bine fixat pe podea, pe pereţi sau pe tavan.

Stăpân peste toate acestea era un irlandez oacheş, cu numele îndoielnic de Shawn O'Shawn, care nu bănuia că Georgie MacDonell era altceva decât părea să fie. Shawn era un tip prietenos care avea în jur de 25 de ani, cu ochi verzi şi veseli care îşi supravegheau fără încetare domeniul. O lăsase pe Georgina să stea acolo, dar o avertizase că era foarte posibil să fie pusă la muncă dacă rămânea. Pe ea nu o deranja să ajute, şi adesea i se dădea ceva de făcut când ajutoarele lui erau amândouă ocupate. Era un om vorbăreţ şi îi răspundea cu dragă inimă la întrebări, dar era şi el nou pe vas, aşa că nu-i putea spune prea multe despre navă sau despre căpitanul ei.

Nu întâlnise încă prea mulţi din membrii echipajului, deşi ea şi Mac dormiseră la bord noaptea trecută – sau măcar încercaseră. Ar fi fost greu să reuşească, cu atâţia oameni care se întorceau, unii după alţii, în ultima noapte petrecută în port, şi încercau, aşa beţi cum erau, să-şi caute pe bâjbâite hamacurile prin întuneric. Somnul nu făcea parte din plan decât dacă erai doborât de băutură.

Oamenii erau o adunătură pestriţă de naţionalităţi diferite, din câte văzuse ea până acum, ceea ce nu era neobişnuit pentru un vas care naviga peste tot, pierzând oameni şi alegând alţii în porturi din toată lumea. Bineînţeles, asta însemna că era posibil să fie şi câţiva englezi în echipaj, şi chiar erau.

Secundul era unul dintre ei, Conrad Sharpe, căruia i se spunea cu afecţiune Connie, deşi până acum nu auzise

decât un om îndrăznind să-i spună aşa. Vorbea cu un accent pronunţat, aproape ca un afurisit de aristocrat, şi nu era nimic nelalocul lui la omul acesta. Foarte înalt şi subţire, cu părul într-o nuanţă de roşu mai închisă decât a lui Mac şi o mulţime de pistrui pe ambele braţe şi mâini – ceea ce sugera că îi avea peste tot. Totuşi, avea faţa foarte bronzată, fără niciun pistrui. Iar ochii lui căprui erau atât de pătrunzători, că Georgina stătuse cu inima la gură la gândul că nu păcălea pe nimeni cu deghizarea ei. Dar fusese angajată. O luase drept ceea ce părea. De fapt, nu fusese nicio tocmeală cu omul, aşa cum aflase Mac. Ori lucrau, ori nu se îmbarcau pe *Fecioara Anne,* ceea ce Georginei îi convenise de minune, deşi Mac acceptase cu inima-ndoită.

Nu-i găsea niciun cusur domnului Sharpe – cel puţin până acum. Doar din principiu nu-l plăcea. Ceea ce nu era deloc corect, dar pe Georgina nu o interesa să fie corectă când era vorba de englezi, pe care îi punea în aceeaşi oală cu şobolanii, şerpii şi alte creaturi scârboase. Deşi trebuia să-şi ţină pentru ea părerile. N-ar fi fost nimerit să-şi facă un duşman din acel bărbat. În general, oamenii au tendinţa să-şi urmărească prea îndeaproape duşmanii. Avea pur şi simplu să-i evite pe cât posibil, pe el şi pe ceilalţi englezi de la bord.

Încă nu-l întâlnise pe căpitanul Malory, pentru că nu sosise înainte să coboare ea în cambuză. Ştia c-ar trebui să se ducă să-l caute, să i se prezinte, să afle dacă mai avea şi alte îndatoriri în afară de cele anticipate. La urma urmei, niciun căpitan nu era la fel ca alţii. Drew cerea să-l aştepte o baie pregătită în cabina lui în fiecare zi, chiar dacă era cu apă sărată. Clinton dorea lapte cald înainte de culcare, şi era obligaţia musului său să i-l aducă şi să aibă grijă de vita care îl producea. Musul lui Warren nu trebuia decât să se ocupe de curăţenia în cabină, deoarece căpitanului îi plăcea să-şi aducă singur mâncarea şi să ia masa cu membrii echipajului. Domnul Sharpe îi menţionase toate îndatoririle obişnuite, la care se aşteptase, dar numai căpitanul îi putea spune de ce altceva mai avea nevoie.

Acum urma să fie ocupat să-i scoată din port, dar asta

era în avantajul ei. Însă tot ezita. El era, la urma urmei, cel pe care era cel mai important să-l poată păcăli, pentru că avea să stea mai ales în preajma lui. Primele impresii erau cele mai importante, pentru că se întipăreau mai bine în minte şi afectau toate celelalte păreri despre cineva. Aşa că, dacă trecea de prima lor întrevedere fără ca el să găsească ceva în neregulă, se putea relaxa.

Dar nu se ridică să-l caute pe-afară. Acesta era marele „dacă” pentru care rămăsese în bucătăria sufocantă mult timp după ce hainele începuseră să i se lipească de piele, iar părul îi devenise o masă încâlcită şi udă sub ciorapul strâns croşetat şi căciula de lână care îl ascundeau. Dacă bărbatul nu avea să vadă nimic neobişnuit la ea, va fi în regulă. Dar dacă era tocmai el ochiul ager de la bord pe care nu-l putea păcăli? Şi *dacă* o demasca înainte să ajungă la canal, o putea lăsa foarte bine la ţărm mai degrabă decât s-o închidă undeva pe vas, pe durata călătoriei. Ba chiar mai rău de-atât, putea fi debarcată singură. La urma urmei, de Mac era mult mai multă nevoie pe navă decât de un mus. Şi dacă refuza căpitanul să-l lase pe Mac să plece cu ea, sau îl reţinea până se făcea prea târziu ca s-o urmeze, nu aveau ce să facă în această privinţă.

Aşa că Georgina rămase în cambuză, unde era deja acceptată ca Georgie MacDonell. Dar stătu prea mult, după cum îşi dădu seama când Shawn îi aruncă o tavă grea cu mâncare în poală. Văzând toate capacele de argint şi tacâmurile elegante de pe tavă, fata ştiu că nu era pentru ea.

— Atunci e în cabină? Deja?

— Doamne sfinte, unde ai fost, băiete? Umblă vorba că l-a durut capul mai rău ca pe noi toţi. A fost în cabina lui de când a venit la bord. Domnul Sharpe ne-a alungat pe toţi din jurul lui.

— Of.

Fir-ar să fie, de ce nu-i spusese cineva? Dacă era nevoie de ea, dacă o căutase? Dacă era mânios că nu avea nimeni grijă de el? Asta cu siguranţă nu era un început bun.

— Cred c-ar fi mai bine… da, ar fi mai bine să…

— Da, şi repede. Doamne, ai grijă cu asta acum! E prea grea pentru tine? Nu? Nu-ţi face griji, băiete. Dar nu uita să te fereşti dacă aruncă după tine.

Tacâmurile zăngăniră din nou când Georgina se opri înainte să iasă pe uşă.

— De ce ar… Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-o s-o arunce în mine, nu?

Shawn ridică din umeri, zâmbind larg.

— De unde să ştiu eu? încă n-am dat ochii cu căpitanul. Dar, când pe un bărbat îl doare capul aşa tare, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la el. Încearcă să anticipezi ce o să facă, băiete. Asta-i sfatul meu, şi cred că-i unu' bun.

Minunat. Dă-i şi mai multe emoţii băiatului fără experienţă. Nu-şi dăduse seama că domnul Shawn O'Shawn avea un simţ al umorului atât de fin, la naiba cu el.

Era un drum lung până la pupa, unde erau situate cabina căpitanului şi cele ale ofiţerilor, mai ales că Anglia se vedea încă de la babord şi de la tribord. Georgina încercă să nu se uite la malurile fluviului, care erau foarte aproape, în schimb, încercă să-l caute pe Mac, având nevoie să i se redea încrederea în sine, lucru pe care l-ar fi reuşit fără îndoială câteva cuvinte schimbate cu el. Dar nu se vedea pe nicăieri, iar tava cea grea începea să-i obosească braţele, aşa că trebuia să dea de el fără întârziere. N-ar fi fost înţelept să mai zăbovească. Mâncarea rece nu avea să liniştească deloc un om morocănos, chinuit de dureri.

Şi totuşi, pe când stătea la uşa căpitanului, legănând periculos tava într-o mână ca să bată cu cealaltă, nu o putu face, nu reuşi să scoată acel sunet discret care i-ar fi permis să intre. Stătea pironită locului, încremenită, cu excepţia tremuratului care-i cuprinsese mâinile şi genunchii, cu tava legănându-se încet dintr-o parte în alta, cu toţi acei „şi dacă" umblându-i zăpăciţi prin minte.

Nu trebuia să aibă atâtea emoţii. Chiar dacă se întâmpla ce era mai rău, tot nu era sfârşitul lumii. Era

suficient de descurcăreaţă încât să găsească altă soluţie de a ajunge acasă… singură… până la urmă.

La dracu', de ce nu aflase ceva despre căpitan în afară de numele lui? Nu ştia dacă era tânăr sau bătrân, rău sau bun, plăcut de ceilalţi sau nu, respectat… sau detestat. Cunoscuse unii căpitani care erau adevăraţi tirani, iar autoritatea lor de zei asupra echipajului li se urcase la cap. Trebuia să întrebe pe altcineva atunci când domnul Shawn nu-i răspunsese la întrebări. Dar nu era prea târziu. Doar alte câteva minute de întârziere, câteva cuvinte schimbate cu oricine se afla mai aproape de punte, şi putea să afle că Malory era cel mai drăguţ şi blajin căpitan bătrân sub comanda căruia sperase vreodată să navigheze. Atunci palmele nu-i vor mai asuda şi putea să uite toţi acei „şi dacă"… dar uşa se deschise tocmai când se întorcea să plece.

Capitolul 11

Georginei îi sări inima din loc. Mâncarea pe care o ducea făcu aproape acelaşi lucru când se întoarse cu faţa spre căpitanul *Fecioarei Anne.* Dar nu el, ci secundul se afla în prag, umplând cadrul uşii, cu ochii săi căprui măsurând-o din cap până-n picioare în ceea ce părea a fi o examinare atentă, deşi nu era mai mult decât o privire fugară.

— Păi, nu eşti decât un puşti, nu? Mă mir că n-am observat ce mic de înălţime eşti, când te-am angajat.

— Poate pentru că eraţi aşezat…

Cuvintele îi fură înăbuşite când o luă de bărbie cu degetul mare şi arătătorul şi îi întoarse faţa în ambele direcţii. Georgina se făcu albă ca varul, dar el nu păru să observe.

— Niciun pic de mustaţă, remarcă el pe un ton clar dispreţuitor.

Ea începu să respire din nou şi abia reuşi să-şi potolească indignarea pe care o simţea.

— Am doar 12 ani, domnule, precizează ea, în mod chibzuit.

— Dar eşti mic pentru vârsta ta. Al naibii să fiu dacă tava asta nu e cât tine. O apucă de braţ. Unde ţi-s muşchii?

— Sunt în creştere, spuse Georgina printre dinţi, enervându-se şi mai tare când se văzu examinată cu atâta atenţie. Emoţia îi trecuse acum. Peste jumătate de an n-o să mă mai recunoaşteţi.

Ceea ce era chiar adevărat, căci atunci nu avea să mai fie deghizată.

— Aşa e din familie, nu?

Ea se uită la el cu mai multă prudenţă.

— Ce?

— Înălţimea ta, băiete. La ce naiba ai crezut că mă refer? Sigur că nu la înfăţişarea ta, pentru că tu şi fratele tău nu semănaţi chiar deloc.

Apoi izbucni în râs, un hohot profund şi răsunător.

— Nu văd ce găsiţi amuzant în asta. Doar avem mame diferite.

— O, am priceput eu că era ceva diferit. Mamele, hm? Şi asta explică faptul că tu nu ai accent scoţian, nu?

— Nu mi-am dat seama că trebuia să-mi spun povestea vieţii ca să obţin slujba asta.

— De ce sari aşa, puştiule?

— Lasă-l în pace, Connie, se auzi altă voce profundă care suna ca o avertizare. Nu vrem să-l speriem pe băiat şi să dea bir cu fugiţii, nu?

— Unde să fugă?

Secundul râse pe înfundate. Georgina îşi miji ochii. Crezuse că nu-l plăcea pe englezul roşcovan doar din principiu?

— Mâncarea asta se răceşte, domnule Sharpe, zise ea cu tărie, pe un ton indignat.

— Atunci adu-o odată înăuntru, deşi mă îndoiesc că de mâncare are chef acum.

Emoţiile îi reveniră din plin. Vocea *căpitanului* fusese cea care îi întrerupsese. Cum de putuse uita, fie şi pentru o clipă, că el aştepta în cabină. Şi mai rău, auzise probabil tot

ce spusese, inclusiv impertinenţa faţă de secundul său – provocată, desigur, dar tot de neiertat.

Era un simplu mus, pentru numele lui Dumnezeu, şi totuşi îi răspunsese lui Conrad Sharpe de parcă ar fi fost egalul lui... de parcă ar fi fost Georgina Anderson, nu Georgie MacDonell. Dacă mai făcea astfel de greşeli, putea foarte bine să-şi scoată căciula şi să-şi dezvăluie sânii.

După acele ultime cuvinte încifrate, secundul îi făcu semn să intre şi plecă din cabină. Fu nevoie de un efort susţinut să-şi mişte picioarele, dar, când reuşi, aproape că zbură pe uşă spre masa din stejar în stil Tudor din mijlocul camerei, o piesă masivă de mobilier, suficient de lungă încât să încapă la ea vreo şase ofiţeri, fără să stea înghesuiţi.

Ochii Georginei se aţintiră spre tava cu mâncare şi nu se ridicară de acolo nici după ce o puse jos. În spatele mesei se afla o siluetă masivă, care stătea în picioare în faţa ferestrelor cu menouri şi geamuri de sticlă colorată care umpleau încăperea de lumină. Abia dacă întrezărea forma cea mare care bloca o parte din lumină, dar îi dezvăluia unde se afla căpitanul.

Admirase ferestrele cu o zi în urmă, când i se permisese să se deprindă cu cabina şi să se asigure că locul era gata să fie ocupat. Era, firește, demnă de un rege. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, şi în niciun caz pe vreun vas Skylark.

Piesele de mobilier erau toate extravagante. La masa cea lungă era aşezat un singur scaun în cel mai nou stil imperial francez, cu monturi de bronz pe mahon şi buchete de flori multicolore brodate pe fond ivoriu pe şezutul bine capitonat, pe spătar şi în părţile laterale. Încă cinci asemenea scaune erau răspândite prin cabină, două în faţa ferestrelor, două la birou şi unul în spatele său. Biroul era o altă mobilă masivă şi rafinată, cu socluri mari şi ovale în loc de picioare, pictat cu ornamente în spirală. Însă patul era o adevărată operă de artă din Renaşterea italiană, cu stâlpi înalţi, sculptaţi, şi cu o tăblie şi mai înaltă care crea un efect de coloană arcuită, iar salteaua era acoperită cu o

cuvertură matlasată de mătase albă.

În loc de un cufăr marinăresc, se afla acolo un dulap chinezesc înalt, din lemn de tec, la fel cu acela pe care tatăl ei i-l dăruise mamei sale după căsătorie, la întoarcerea din Extremul Orient, doar că acesta era decorat cu jad, sidef şi lapislazuli. Mai era acolo şi un scrin cu sertare în stil Queen Anne, din lemn închis de nuc. Intre acestea, şi cam de aceeaşi înălţime, era un ceas din abanos şi bronz, în stil modern.

În loc de rafturi încastrate în perete, avea o adevărată bibliotecă de mahon, cu ornamente sculptate şi aurite şi uşi de sticlă după care se vedeau opt rafturi pline de cărţi. Ea recunoscu stilul Riesener la comodă, cu incrustaţii, ornamente florale şi muluri suflate cu aur. Iar în spatele paravanului pliant, din piele englezească tradiţională pictată în scene câmpeneşti, care ascundea un colţ al camerei, se afla o cadă de porţelan făcută probabil la comandă, aşa era de lungă şi lată, dar, slavă Domnului, nu prea adâncă, pentru că ea urma probabil s-o tot umple cu apă.

Era acolo un talmeş-balmeş, mai ales de instrumente marinăreşti, împrăştiate pe sau pe lângă birou; un nud din bronz având cam jumătate de metru era aşezat pe podea, iar un ulcior de aramă trona lângă lavaboul din spatele paravanului. Lămpi, din care nu erau două la fel, erau fixate pe mobile sau agăţate în cârlige pe pereţi sau de tavane.

Cu tablouri mari şi mici, un covor gros întins de la un perete la altul, era o cameră pe care o puteai găsi în palatul unui guvernator, dar niciodată pe o corabie. Şi nu-i spusese nimic despre căpitanul Malory, în afară de faptul că era probabil excentric sau că îi plăcea să fie înconjurat de lucruri frumoase, fie ele şi amestecate alandala.

Georgina nu ştia dacă Malory stătea cu faţa la ea sau se uita pe ferestre. Ea nu se uitase, nu voia încă, dar tăcerea se prelungea şi o călca pe nervi. Voia să poată pleca fără să-i atragă atenţia asupra ei – asta dacă nu era deja atent la ea. De ce nu spunea nimic?

Trebuia să ştie că era încă acolo, aşteptând să-l

servească în orice îi cerea.

— Mâncarea dumneavoastră, căpitane… domnule.

— De ce vorbeşti în şoaptă? îi auzi vocea şoptind la fel de încet.

— Mi s-a spus că… adică, umblă vorba că suferiţi de urmările exce… îşi drese glasul şi ridică tonul să se corecteze. Vă doare capul, domnule. Fratele meu Drew este deranjat mereu de zgomote puternice de câte ori are… dureri de cap.

— Credeam că pe fratele tău îl cheamă Ian.

— Mai am şi alţi fraţi.

— Nu avem toţi? Din păcate, remarcă el pe un ton sec. Unul dintre ei a încercat să mă bage sub masă ieri-seară. Ar fi fost amuzant dacă nu trebuia să ridic ancora astăzi.

Georgina aproape zâmbi. De câte ori nu făcuseră fraţii ei acelaşi lucru? Nu ei, ci unul altuia. Şi ea avusese din plin parte de feste, rom în ciocolata cu lapte, fundele bonetei înnodate, lenjeria ei atârnând de giruetă sau, mai rău, înşirată sus pe catargul principal al vasului altui frate, pentru ca acela vinovat să nu fie învinuit. Evident, fraţi ştrengari erau peste tot, nu doar în Connecticut.

— Vă înţeleg, căpitane, se gândi ea să-i spună. Pot fi foarte supărători.

— Chiar aşa.

Ea percepu amuzamentul din tonul lui, de parcă i-ar fi găsit remarca pretenţioasă – şi aşa şi era – pentru un băiat de 12 ani. Trebuia neapărat să-şi cântărească vorbele cu mai multă grijă înainte de a le rosti. Nu se cuvenea să uite nicio clipă că trebuia să fie un băiat, şi încă unul foarte mic. Dar îi era foarte greu să-şi amintească, mai ales în acea clipă, în special după ce observase că accentul lui era englezesc. Ar fi fost cel mai mare ghinion posibil dacă ar fi fost şi de origine engleză. Ar fi fost în stare să-i evite pe ceilalţi de pe vas, dar nu putea să se ferească şi de căpitan.

Pe când se gândea să înoate până la mal, auzi vocea lui aspră:

— Prezintă-te, băiete, şi să te vedem mai bine.

În regulă. Toate pe rând. Accentul putea fi dobândit. Doar petrecuse ceva timp în Anglia, la urma urmei. Reuşi să-şi mişte picioarele, înconjură masa, se apropie de forma cea întunecată până când îi apărură clar în faţa ochilor o pereche de cizme lungi şi strălucitoare. Deasupra lor erau nişte pantaloni gri ca porumbelul, mulaţi pe picioarele musculoase. Fără să-şi ridice capul plecat, se uită pe furiş mai sus şi văzu o cămaşă albă cu mâneci largi, cu manşete strânse la încheieturile care se odihneau într-o poză cam arogantă pe şoldurile înguste.

Dar nu privi mai încolo de porţiunea de piele vizibilă pe piept prin deschizătura cămăşii, şi ajunse aşa departe fără să renunţe la postura supusă, doar pentru că el era atât de înalt… şi solid.

— Nu în umbra mea, continuă el să poruncească. La stânga, în lumină. E mai bine aşa. Şi observă ce era evident: Ai emoţii, nu?

— Asta e prima mea slujbă.

— Şi fireşte că nu vrei să faci nicio greşeală. Relaxează-te, dragă băiete. Nu tai capetele copiilor… doar ale bărbaţilor în toată firea.

Oare asta era o încercare de a destinde atmosfera?

— Mă bucur să aud asta.

O, Doamne, suna prea obraznic. „Ai grijă ce spui, Georgie!”

— Să înţeleg că e aşa fascinant covorul meu?

— Domnule?

— Pari să nu-ţi poţi lua ochii de la el. Sau ai auzit că sunt atât de urât, că vei începe să tremuri ca piftia dacă mă priveşti?

Ea începu să zâmbească când auzi că o tachina uşor ca s-o liniştească, dar se gândi mai bine la asta. Într-adevăr, îi luase pe suflet mare parte din povara anxietăţii. Se uita fix la ea în plină lumină şi nu fusese demascată. Dar întrevederea nu luase încă sfârşit. Şi până se termina, ar fi fost mai bine s-o creadă emoţionată şi să pună pe seama emoţiei orice alte greşeli făcea.

Georgina scutură din cap în chip de răspuns la

întrebarea lui şi, aşa cum ar fi făcut un băiat de presupusa ei vârstă, îşi ridică bărbia foarte încet. Avea să facă un gest îndrăzneţ spre el, până la capăt de această dată, apoi avea să-şi plece din nou capul, într-un gest sfios, copilăros, care spera să-l amuze şi să-i întipărească în minte lipsa ei de maturitate.

Dar nu îi ieşi. Îi aruncă o privire pe furiş, îşi plecă din nou capul aşa cum plănuise, dar până aici mersese conform planului.

Fără să vrea, îşi ridică iar capul şi ochii îi rămaseră aţintiţi la cei verzi pe care şi-i amintea atât de limpede de parcă ar fi obsedat-o şi în vis, în cele câteva nopţi care trecuseră.

Nu era posibil. Zidul de Piatră? *Aici?* Arogantul acela cu care nu mai trebuia să se vadă niciodată? Aici? Nu putea fi acesta omul pe care se angajase să-l slujească. Nimeni nu putea să aibă *atâta* ghinion. Se uită îngrozită şi fascinată la sprânceana care se arcui de curiozitate.

— E ceva în neregulă, băiete?

— Nu, ţipă ea şi îşi lăsă ochii în pământ atât de repede, că o săgetă un junghi în tâmple.

— Doar n-ai de gând să te faci piftie acum, nu?

Ea negă printr-un sunet gâtuit, ca răspuns la acea întrebare amuzantă.

— Minunat! Nu cred că aş suporta asta acum, în starea în care sunt. Mizeria, ştii.

Ce tot turuia acolo? Ar fi trebuit s-o arate cu degetul şi s-o condamne, spunând îngrozit „Tu?” N-o recunoştea? Şi apoi înţelese. Chiar şi după ce îi văzuse bine faţa, tot i se adresase cu „băiete”. Asta o făcuse să ridice capul ca să-l cerceteze mai îndeaproape, dar în ochii şi în expresia lui nu văzu surprindere, bănuială sau îndoială. Ochii lui erau la fel de intimidanţi în francheţea lor, dar în ei se citea doar că îl distra comportamentul ei emoţionat. Nu şi-o amintea deloc. Nici măcar numele lui Mac nu îi trezise vreo suspiciune.

Incredibil. Desigur, arăta altfel decât în acea noapte la cârciumă, când fusese deghizată cu haine prea mari sau prea mici pentru ea. Hainele îi veneau perfect acum, nu

erau nici prea strâmte, nici prea largi, şi toate noi, până şi pantofii. Doar căciula era aceeaşi. Bandajele strânse pe piept şi cele mai largi din talie îi dădeau silueta unui băiat. Şi apoi, nici lumina nu fusese prea bună în acea noapte. Poate că nu se uitase la ea atât de bine cum îl privise ea. În afară de asta, de ce şi-ar fi amintit acel incident? Având în vedere modul brutal în care o luase pe sus în cârciumă, era posibil să fi fost beat mort.

James Malory îşi dădu seama exact de momentul în care ea se relaxă şi acceptă reacţia lui ce pretindea că nu o cunoştea. Existase o şansă ca *ea* să-şi amintească de prima lor întâlnire, iar el îşi ţinuse respiraţia când ea îl recunoscuse, speriat că fata ar putea să renunţe la joc atunci şi să-şi iasă iar din fire, aşa cum o făcuse în acea noapte la cârciumă. Dar, fără să bănuiască faptul că el doar se juca cu ea, hotărâse să-şi ţină gura şi să nu se dea de gol, exact cum sperase el că avea să facă.

Şi el ar fi putut să se relaxeze… de nu ar fi fost dorinţa care pusese stăpânire pe el din clipa în care ea intrase pe uşă – era ceva ce nu mai simţise cu atâta intensitate în prezenţa unei femei… Doamne sfinte, de atâta timp că nici nu-şi mai amintea. Îi era pur şi simplu prea uşor să cucerească femeile. Chiar şi competiţia cu Anthony pentru cele mai frumoase doamne îşi pierduse savoarea cu multă vreme înainte să părăsească Anglia, cu zece ani în urmă. Competiţia devenise un sport, nu o luptă pentru premiu. Cucerirea unei anumite doamne nu conta cu adevărat când erau atât de multe din care putea să aleagă. De ce conta acum era tulburător pentru un bărbat cu atâta experienţă ca el. Toate femeile erau la fel; o putea avea pe oricare. Dar o dorea pe *aceasta.* Poate pentru că o pierduse odată şi fusese pentru el mai mult decât o dezamăgire oarecare, iar dezamăgirea nu era ceva obişnuit în viaţa lui. Poate era misterul care o înconjura. Sau era doar un posterior drăguţ pe care şi-l amintea atât de bine.

Oricare ar fi fost motivul, s-o aibă acum lângă el era foarte important, deşi nu fusese nicidecum hotărât dinainte. Iată de ce scutul lui de plictiseală fusese crăpat, şi

de ce era copleşit de o tensiune care nu-l lăsa să se relaxeze când ea stătea atât de aproape de el. De fapt, era un fel de excitaţie, pe care o găsea cu totul ridicolă, având în vedere faptul că nici nu o atinsese încă şi nici nu putea, cel puţin nu cum ar fi dorit, dacă avea de gând să facă jocul în continuare. Iar jocul oferea prea multe posibilităţi încântătoare ca să renunţe deja la el.

Aşa că se îndepărtă puţin de ispită, ducându-se la masă să examineze mâncărurile de sub capacele de argint. Bătaia în uşă aşteptată se auzi înainte să-şi termine inspecţia.

— Georgie, nu?

— Căpitane?

Se uită peste umăr la ea.

— Aşa te cheamă, nu?

— O! Da, Georgie.

El dădu din cap aprobator.

— Asta trebuie să fie Artie care îmi aduce cuferele. Poţi să le goleşti cât ciugulesc eu ceva din mâncarea asta rece.

— Vreţi s-o duc la încălzit, căpitane?

El percepu în vocea ei speranţa care îi trăda nerăbdarea de a pleca din cameră, dar nu avea s-o scape din ochi până când *Fecioara Arme* nu lăsa în urmă ţărmul Angliei. Dacă era cât de cât inteligentă, trebuia să ştie că riscul de a fi demascată era mai mare din cauza întâlnirii lor precedente, că, şi dacă nu părea să-şi amintească de ea, putea să-şi aducă aminte oricând. În lumina acestui fapt, ea se gândea probabil să părăsească vasul înainte să fie prea târziu, chiar dacă trebuia să înoate până la mal – dacă ştia cum s-o facă. El nu avea de gând să-i ofere acea opţiune.

— Mâncarea e în regulă. Oricum, nu mi-e prea foame acum. Şi, când văzu că ea stătea tot unde o lăsase, adăugă: Uşa, băiete dragă. Nu se va deschide singură.

Observă că strângea din buze în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu-i plăcea să fie ironizată. Sau obiecta la tonul lui? Observă şi felul autoritar în care îi spuse arţăgosului Artie unde să pună cuferele, obţinând o privire supărată de

la marinar, care îşi schimbă imediat atitudinea într-una supusă ca a unui flăcăiaş.

James fu cât pe ce să izbucnească în râs, până îşi dădu seama că fetişcana urma să aibă probleme, dacă uita cine trebuia să fie de fiecare dată când îşi ieşea din fire. Membrii echipajului nu aveau să înghită asemenea aere de superioritate de la un puşti. Dar, dacă nu avea să-şi anunţe echipajul că băiatul era sub protecţia lui, ceea ce i-ar fi făcut pe noii membrii să-l ironizeze pe la spate, pe cei vechi să se uite mai îndeaproape la flăcău, iar pe Connie să se tăvălească pe punte de râs, James trebuia să stea el cu ochii pe Georgie MacDonell. Dar asta nu avea să fie greu deloc. Căci era de-a dreptul adorabilă în straie de băiat. Căciula de lână pe care şi-o amintea îi ascundea tot părul, deşi sprâncenele ei negre indicau că părul îi era închis la culoare, poate de culoarea intensă a ochilor ei căprui. Nu erau umflături ciudate sub căciulă, aşa că fie părul ei nu fusese prea lung, fie şi-l tăiase ca să încapă în căciulă, ceea ce el spera din tot sufletul să nu se fi întâmplat.

Tunica albă avea mâneci lungi şi era pe gât, ajungându-i aproape până la jumătatea coapselor, ceea ce îi ascundea bine posteriorul drăguţ pe care el îşi amintea că îl ţinuse în mână. Tunica nu era largă, ci se mula pe silueta ei, făcându-i liniile drepte, lucru întărit de centura cea lată. Dacă rămâneau forme mai rotunjite, acestea erau în cele din urmă ascunse sub vesta scurtă purtată peste tunică.

Era o ţinută ingenioasă, ideală pentru scopurile ei. Groasă, cu blăniţă pe o parte şi piele tare pe cealaltă, vesta stătea pe ea ca o cuşcă de oţel, atât de rigidă că nu s-ar fi descheiat nici în vânt puternic. Desfăcută, nu lăsa să se vadă decât o palmă din tunică, iar aceasta ascundea restul până unde începeau pantalonii galben-închis. Care se terminau chiar sub genunchi, iar apoi ciorapii de lână îi mascau subţirimea gambelor. Nefiind nici prea largi, nici prea strâmţi, îi făceau picioarele frumoase să arate ca unele perfect normale de băiat.

O urmări cu privirea în tăcere cum examina cu meticulozitate fiecare lucru din cuferele sale şi îi găsea un

loc fie în scrinul cu sertare, fie în dulapul pentru haine. Johnny, fostul lui ajutor, ar fi luat maldărele de haine şi le-ar fi trântit în cel mai apropiat sertar. James ţipase la el de multe ori pentru că proceda aşa. Dar micul Georgie se dădea de gol cu răbdarea şi grija lui feminine. James se îndoia că ea îşi dădea seama de asta, dar probabil că nu ştia să facă altfel. Dar cât timp va trece până când se va demasca în cele din urmă, făcând asemenea mici greşeli?

El încercă s-o vadă cum ar fi văzut-o oricine care nu-i ştia secretul. Nu era uşor, pentru că el *ştia* ce se afla sub hainele ei. Dar, dacă nu ar fi ştiut… La naiba, nu i-ar fi prea uşor să ghicească. Mărimea ei o ajuta foarte mult. Connie avea dreptate, era o fiinţă foarte micuţă, nu mai mare decât un copil de zece ani, deşi spusese că are doisprezece. Pe toţi dracii, nu era *prea* tânără pentru el, nu? Nu putea s-o întrebe asta. Nu, nu credea că era, nu după ce simţise în acea noapte la cârciumă, nu cu gura aceea senzuală şi ochii care îţi furau inima. Poate că era tânără, dar nu prea tânără.

Ea închise cel de-al doilea cufăr gol şi se uită în direcţia lui.

— Să duc astea afară, căpitane?

El zâmbi fără să vrea.

— Nu cred că poţi, băiete dragă, aşa că nu te osteni să-ţi încordezi muşchii ăia slabi. Artie are să se întoarcă după ele mai târziu.

— Sunt mai puternic decât par, insistă ea cu încăpăţânare.

— Serios? Asta-i bine de ştiut, pentru că va trebui să muţi unul dintre scaunele alea grele prin cameră în fiecare zi. De obicei, iau cina cu secundul meu în fiecare seară.

— Numai cu el? Ochii ei se îndreptară spre cele cinci scaune din cameră, fără să-l pună la socoteală pe cel pe care stătea el acum. Nu şi cu ceilalţi ofiţeri ai dumneavoastră?

— Asta nu e o navă militară, preciză el. Şi îmi place intimitatea.

Ea se însenină imediat.

— Atunci vă las…

— Nu aşa repede, tinere. O opri în drum spre uşă. Unde crezi că pleci când îndatoririle tale ţin doar de cabina asta?

— Eu… bine… am presupus, adică… dumneavoastră aţi pomenit de intimitate.

— Tonul meu a fost, nu-i aşa? E prea tăios pentru tine, flăcăule?

— Domnule?

— Te bâlbâi.

Capul ei se plecă.

— Îmi pare rău, căpitane.

— Lasă asta acum. O să mă priveşti în ochi dacă ai ceva pentru care să-ţi ceri scuze, dar nu ai… încă. Nu sunt tatăl tău să te trag de urechi sau să-ţi dau o bătaie. Sunt căpitanul tău. Aşa că nu te mai da înapoi de câte ori ridic tonul la tine sau sunt în toane rele şi mă uit supărat la tine. Fă cum ţi se spune, fără să comentezi sau să pui întrebări, şi o să-ţi fie bine aici. S-a înţeles?

— Foarte bine.

— Minunat! Atunci cară-ţi fundul aici şi termină mâncarea asta în locul meu. Nu vreau să creadă domnul O'Shawn că nu-i apreciez eforturile, altfel nu ştiu ce o să găsesc în farfurie data viitoare. Când ea începu să protesteze, el o împiedică spunându-i: Pari flămând nevoie mare, al naibii să fiu dacă nu eşti. Dar o să punem ceva carne pe oasele astea înainte să ajungem în Jamaica. Ai cuvântul meu că aşa va fi.

Georgina se chinui să nu se încrunte când luă un scaun şi îl târî la masă, mai ales când văzu că el abia se atinsese de mâncare. Nu că nu i-ar fi fost foame. Îi era. Dar cum putea să mănânce cu el stând acolo şi holbându-se la ea? Şi trebuia să-l găsească pe Mac, să nu piardă timp preţios doar mâncând. Trebuia să-i spună vestea uimitoare despre cine era de fapt căpitanul, înainte să fie prea târziu să mai ia vreo măsură în această privinţă.

— Apropo, tinere, intimitatea mea nu are de-a face cu tine, spuse căpitanul, împingând tava cu mâncare pe masă

spre ea. Cum ar putea, când îndatoririle tale îţi cer să fii tot timpul cu mine? Şi, pe lângă asta, în câteva zile, nici n-o să-ţi mai observ prezenţa.

Asta îi dădea curaj, dar nu schimba faptul că o observa acum şi aştepta să se apuce de mâncat. În mod surprinzător, ea observă că nu era grăsime închegată în peştele rasol, că legumele rămăseseră tari după fiert şi fructele erau proaspete. Chiar şi rece, mâncarea părea delicioasă.

În regulă, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Începu să înfulece în mare grabă, dar, după câteva minute, îşi dădu seama ce greşeală făcea; mâncarea îi venea înapoi pe gât. Ochii i se măriră de groază şi dădu fuga la comodă să ia oala de noapte de acolo, cu doar un gând în minte – „Rogu-te, Doamne, să fie goală”. Aşa şi era şi vărsă chiar la timp, auzindu-l vag pe căpitan spunând amuzat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-ai să… Bine, văd că asta faci.

Nu-i păsa ce gândea el în momentul când stomacul ei dădea afară fiecare îmbucătură pe care o înghiţise forţat şi apoi mai mult. Înainte să termine, simţi o cârpă udă, rece pe frunte şi o mână grea, compătimitoare pe umăr.

— Îmi pare rău, băiete. Trebuia să-mi dau seama că erai încă prea agitat să poţi mânca. Hai acum, să te ajut până la pat.

— Nu, eu…

— Nu mă contrazice. Probabil că nu ţi se va mai permite niciodată să te bagi în patul ăsta al naibii de comod. Profită de remuşcările mele şi întinde-te odată.

— Dar nu vreau…

— Credeam că ne-am înţeles să-mi execuţi ordinele. Îţi poruncesc să te întinzi în patul ăsta şi să te odihneşti un timp. Aşa că nu-ţi mai face griji şi vârâ-ţi fundul acolo!

Deşi trecuse de la delicateţe la repezeală şi apoi la vădită nerăbdare, Georgina nu-i răspunse; doar dădu fuga la patul cel mare şi se trânti acolo. Avea să fie un dictator, îşi dădea seama de asta, unul din cei care credeau că, pe mare, căpitanul unui vas era Dumnezeu Atotputernic. Dar

acum se simţea dărâmată, avea nevoie să se întindă, doar că nu în afurisitul *lui* de pat. Şi acolo stătea el în picioare, acum aplecându-se peste ea. Icni, apoi se rugă ca el să n-o fi auzit, căci tot ce făcea era să-i pună cârpa rece înapoi pe frunte.

— Ar trebui să-ţi scoţi căciula şi vesta; şi pantofii. Te vei simţi mai bine.

Georgina se făcu albă ca varul. Oare va trebui să nu-i dea ascultare de la început? încercă să nu pară sarcastică, dar îi spuse pe şleau:

— Indiferent de părerea dumneavoastră, căpitane, ştiu să-mi port singur de grijă. Mă simt foarte bine aşa.

— Cum vrei, îi răspunse el, ridicând din umeri şi, spre uşurarea ei, se întoarse cu spatele la ea. Dar, după câteva secunde, îl auzi din partea cealaltă a camerei. Apropo, Georgie, nu uita să-ţi aduci hamacul şi celelalte lucruri mai târziu, când te simţi mai bine. Ajutorul meu doarme acolo unde e nevoie de el.

Capitolul 12

— Nevoie? bolborosi Georgina când se ridică în capul oaselor în patul cel mare. Îşi miji ochii, bănuitoare, la căpitan, care se aşezase comod pe scaunul de pe care se ridicase ea, ca să fie cu faţa spre ea *şi* o urmărea. Nevoie de ce în toiul nopţii?

— Am somnul foarte uşor, să ştii. Zgomotele de pe vas mă trezesc frecvent.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

— Păi, Georgie, băiete... spuse el de parcă s-ar fi adresat cu răbdare unui copil. Şi dacă aş avea nevoie de ceva? Ea dădu să spună că ar putea foarte bine să-şi ia chiar el, când căpitanul adăugă: Asta-i datoria ta, la urma urmei.

Pentru că încă trebuia să afle care erau sarcinile sale, nu putea să refuze. Dar să renunţe la somn pentru că el avea insomnii? Şi chiar *îşi dorise* slujba asta? Acum nu şi-o mai dorea. Nu când trebuia să servească un Zid de Piatră despotic.

Nu avea să-i conteste punctul de vedere deocamdată, dar voia clarificări.

— Presupun că vă referiţi la îndatoriri cum ar fi să vă aduc ceva de mâncare de la bucătărie?

— Asta cu siguranţă, răspunse el. Dar, câteodată, nu am nevoie decât de o voce liniştitoare care să mă ajute să adorm din nou. Ştii să citeşti, nu?

— Bineînţeles, răspunse ea, indignată.

Prea târziu îşi dădu seama că ar fi putut să scape de cel puţin o corvoadă dacă ar fi negat. Asta dacă încă ar mai fi fost aici, dar acum spera din tot sufletul că nu avea să mai fie. Se şi vedea citindu-i în toiul nopţii – el întins în pat, ea stând alături pe un scaun, sau chiar la marginea patului dacă el se plângea că nu o aude. Doar o lumânare va fi aprinsă ca să poată citi, iar lui i se vor închide ochii de somn şi va fi ciufulit, lumina slabă îmblânzindu-i trăsăturile, făcându-l mai puţin intimidant, mai… La naiba, trebuia să-l găsească pe Mac, şi repede. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului, doar ca să audă vocea lui tăioasă:

— Stai *întins,* Georgie!

Se uită înspre el şi văzu că şedea pe scaun mai în faţă şi se încrunta la ea, oferind toate indiciile că, în caz că ea se ridica, aşa urma să facă şi el, şi, întâmplător, se afla între ea şi uşă. Şi, fir-ar să fie, ea nu avea chiar atunci destul curaj să încerce, căci el părea atât de ameninţător.

„Pentru numele lui Dumnezeu, e ridicol!” Dar se întinse la loc chiar în clipa în care avu acest gând. Doar că se întoarse pe o parte şi fu cât pe ce să se uite şi ea urât la el. Scrâşni din dinţi de frustrare pentru o clipă, înainte să stăruie:

— Nu e necesar, căpitane. Mă simt mult mai bine.

— Eu *voi* hotărî când te simţi mai bine, spuse el, despotic, rezemându-se de spătar acum că ea făcuse ce îi

spusese. Eşti încă la fel de palid ca învelitoarea de sub tine, aşa că vei sta în pat până îţi spun eu să te scoli.

Se îmbujoră de furie, deşi nu era conştientă de asta. „Uite-l cum stă acolo ca un lord răsfăţat de soartă” – şi era într-adevăr răsfăţat, şi probabil şi un lord. Probabil că nu ridicase niciodată un deget să facă vreun lucru pentru el însuşi în toată viaţa lui. Dacă până la urmă rămânea pe corabia asta în următoarele câteva săptămâni din cauza grijii lui nedorite pentru ea, pe care i-o impunea cu forţa, avea să ajungă în curând frântă de oboseală, făcându-i pe plac şi detestând fiecare clipă a vieţii ei. Acel gând era intolerabil. Dar, în afară de sfidarea pe faţă, pentru care nu era pregătită mai bine decât un băiat de 12 ani, nu avea altă scuză ca să plece din cabină acum.

Acceptând acea concluzie, Georgina reveni la subiectul referitor la locul unde intenţiona s-o oblige să doarmă, dacă avea să mai fie pe navă la noapte.

— Bănuisem, căpitane, că toate cabinele disponibile erau ocupate.

— Aşa şi sunt. Ce vrei să spui cu asta, băiete?

— Doar mă întrebam unde să-mi pun hamacul, dacă trebuie să fiu destul de aproape de dumneavoastră încât să vă aud în caz că mă strigaţi noaptea.

Asta îl făcu să râdă.

— Unde naiba crezi că ai să dormi?

Hazul lui pe socoteala ei îi stârnea tot atâta furie cât şi grija sa nedorită.

— Pe holul expus la vânt, îi replică ea. Ceea ce, trebuie să vă spun, nu-mi convine de…

— Încetează, băiete, înainte să-mi dea lacrimile de-atâta râs. Ce prostie! Ai să dormi chiar aici, bineînţeles, aşa cum a dormit şi fostul meu ajutor şi toţi cei dinaintea lui.

Ea se temuse că la asta se gândea căpitanul. Din fericire, mai auzise de aşa ceva, lucru care o salvă de la afişarea unei atitudini de fecioară revoltată, care ar fi fost cât se poate de neadecvată. Ştia de câţiva căpitani care îşi împărţeau cabina cu membrii cei mai tineri ai echipajului, doar pentru a-i proteja pe băieţi. Fratele ei Clinton era unul

dintre ei, de când un mus fusese atacat de trei marinari din echipaj şi rănit grav. Nu aflase amănuntele celor întâmplate, ci numai că Clinton se înfuriase atât de tare pe cei trei atacatori, încât dăduse ordin să fie biciuiţi.

Însă acest căpitan ştia că ea avea la bord un frate care putea s-o apere, aşa că insistenţa să se mute cu el era pentru confortul propriu nu se datora în niciun caz preocupării ca ea să fie protejată.

Dar nu avea de gând să-l contrazică în această privinţă – nu că i-ar fi ascultat argumentele după ce o avertizase să nu aducă niciunul. Ar fi fost o prostie să protesteze, dacă el aşa proceda, şi în mod evident aşa se întâmpla, dat fiind că şi ceilalţi băieţi împărţiseră camera cu el.

Aşadar, nu mai avea decât o întrebare pentru el:

— Aici, dar *unde?*

El înclină din cap, indicând colţul gol din cameră, cel din dreapta uşii.

— O să-ţi ajungă, sunt sigur. E loc din plin pentru cufărul tău şi orice altceva ai adus cu tine. În pereţi sunt deja suporturi pentru hamac.

Ea văzu cârligele de care vorbea el, la distanţa potrivită pentru a susţine un hamac de-a curmezişul colţului. Ciudat, dar nu-şi amintea să le fi văzut cu o zi înainte, când fusese în cabină. Colţul era măcar departe de pat, dar acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea spune despre el, întrucât nu exista nicio piesă de mobilier înaltă între cele două zone, care să-i asigure cât de cât intimitate.

Singurul lucru din acea parte a camerei era cada din spatele paravanului, în celălalt colţ de lângă ferestre, şi comoda joasă dintre colţ şi uşă. Masa cea lungă era mai mult în mijlocul camerei şi cam tot restul de mobilier la stânga uşii, patul în spatele ei, dulapul şi scrinul cu sertare pe peretele din stânga, în capăt, biblioteca pe acelaşi perete, dar lângă ferestre, în colţul unde era biroul, ca să profite de lumină.

— Îţi convine, tinere?

De parcă ar fi cazat-o în altă parte dacă ar fi refuzat,

când ea ştia foarte bine că el nu şi-ar da deloc osteneala pentru binele unui biet mus!

— Aşa cred, dar n-ar fi bine să folosesc un paravan?

— Pentru ce naiba?

„Pentru intimitate, *prostule!”* Dar el părea atât de amuzat de întrebarea ei, că îi răspunse doar:

— A fost numai o idee.

— Atunci nu te mai gândi la aşa ceva, băiete dragă. Lasă bunul-simţ să te povăţuiască. Paravanul ăla e fixat de podea. Toate sunt, cu excepţia scaunelor, pe care e datoria ta să le fixezi undeva la primul semn de vreme rea.

Georgina simţi imediat că i se înroşesc obrajii. Acesta era un lucru pe care îl ştia de când era mică. Pe un vas, totul trebuia fixat cu şuruburi sau chingi, altfel ajungea în alt loc decât unde trebuia să fie, stricând de obicei o mulţime de alte lucruri în timpul deplasării. Unde îi era mintea de uitase un lucru atât de cunoscut?

— N-am spus c-am mai navigat vreodată, răspunse ea ca să se justifice.

— Atunci eşti din Anglia, nu?

— Nu! replică ea, prea repede şi prea tăios. Adică, am călătorit pe mare ca să ajung aici, dar ca pasager. Iar apoi adăugă mai morocănos, de parcă ar fi vrut să pară ignorantă: N-am luat niciodată în seamă astfel de lucruri.

— Nu contează. Vei învăţa tot ce trebuie să ştii, acum că eşti membru al echipajului. Nu te sfii să pui întrebări, băiete.

— Atunci, că tot aveţi timp, căpitane, aţi fi atât de bun să-mi explicaţi care sunt îndatoririle mele, altele decât cele pe care le-aţi men…

Ea se opri din vorbit când sprâncenele lui se ridicară de amuzament. Ce naiba spusese de această dată, încât îl făcuse să rânjească precum un bădăran?

El îi satisfăcu imediat curiozitatea.

— Să fiu atât de bun? Râdea acum. Doamne sfinte, băiete, sper că nu. Nu am mai fost bun de când aveam vârsta ta, iar atât de bun – niciodată.

— A fost doar un fel de a spune, replică ea,

exasperată.

— Indiferent ce a fost, tot e o indicaţie a educaţiei tale, băiete. Maniere prea frumoase pentru un mus.

— Lipsa de maniere era o cerinţă pentru postul ăsta? Trebuia să-mi fi spus cineva.

— Nu fi impertinent cu mine, puştiule, că te trag de urechi. Asta dacă le pot găsi sub afurisita aia de căciulă.

— Dar sunt acolo, căpitane, cam ascuţite şi de două ori cât unele obişnuite. De ce credeţi că le ţin ascunse?

— Mă dezamăgeşti, băiete dragă. Eram convins că ai chelit înainte de vreme. Doar urechi mari şi ascuţite?

Ea zâmbi fără să vrea. Ironia lui caraghioasă era chiar amuzantă. Şi cine l-ar fi crezut în stare să fie amuzant pe Zidul de Piatră cel despotic? Dacă asta nu era suficient de surprinzător, de unde găsise curajul să-l ia în zeflemea? Şi mai surprinzător era că nu-l luase în seamă când îi spusese „puştiule” şi o ameninţase că o trage de urechi, chiar dacă păruse foarte serios când zisese toate acestea.

— Ah, adăugă văzându-i zâmbetul şi oferindu-i unul la rândul lui. Băiatul ştie să muşte până la urmă. Chiar începeam să mă întreb. Cu dinţii lui albi ca perlele. Fireşte, eşti tânăr. O să ţi se strice destul de curând.

— Ai dumneavoastră nu s-au stricat.

— Vrei să spui că sunt atât de bătrân, că ar fi trebuit să mi-i pierd pe toţi până acum?

— N-am vrut… Se opri, tulburată. Care-mi sunt îndatoririle, căpitane?

— Nu a fost Connie destul de clar când te-a angajat?

— N-a spus decât că trebuie să vă slujesc pe dumneavoastră, nu pe alţi ofiţeri. Dar nu, nu mi-a dat amănunte, a zis doar că va trebui să fac tot ce îmi cereţi.

— Dar asta-i tot ce trebuie să faci, ca să vezi.

Ea scrâşni din dinţi până se calmă suficient încât să spună:

— Căpitane Malory, am auzit de muşi care au trebuit să mulgă vaci…

— Doamne sfinte, se bucură de întreaga mea compasiune! sări el cu groază prefăcută, dar, după o clipă,

zâmbi din nou. Nu prea-mi place laptele, băiete, aşa că stai liniştit. Sarcina asta cu siguranţă n-o vei avea.

— Atunci, ce sarcini voi avea? insistă ea.

— O mulţime de sarcini. Vei fi lacheu la masă, majordom când eşti în cabină, servitor în general, şi pentru că mi-am lăsat valetul acasă în această călătorie, slujba asta tot a ta va fi. Nimic prea istovitor, vezi bine.

Nu, doar să fie la dispoziţia lui tot timpul, întocmai cum îşi închipuise. Îi stătea pe limbă să întrebe dacă trebuia să-l spele pe spate şi să-l şteargă la fund, dar, deşi el spusese că nu o va trage de urechi, nu avea chef să-l tenteze să se răzgândească. Era de tot râsul. Pentru numele lui Dumnezeu, musul lui Drew nu trebuia decât să-i aducă mesele. Însă, din toţi căpitanii pe care îi putea alege în portul Londrei, al ei trebuia să fie un afurisit de englez, şi *nu numai* englez, ci şi un aristocrat care nu era bun de nimic. Dacă el pusese mâna să facă vreo treabă în viaţa lui, ea avea să-şi înghită căciula.

Dar nu dădu glas gândurilor sale în faţa bărbatului arogant. Era nervoasă, nu nebună.

James trebui să-şi înăbuşe râsul. Fetişcana făcea un efort curajos să nu se plângă de povara pe care tocmai o lăsase pe umerii ei. Trebuise să inventeze jumătate din sarcini, mai ales partea legată de valet, căci nu mai avusese unul de peste zece ani. Dar, cu cât va avea mai multe de făcut în cabina lui, cu atât îi va vedea mai puţin pe cei din echipaj, sau mai bine zis, cu atât o vor vedea ei mai puţin. Şi apoi, cu cât stătea mai mult în cabină, cu atât o va avea *el* mai mult în preajma lui.

În momentul de faţă, totuşi, avea nevoie să fie mai departe de ea decât în colţul opus al camerei. Văzând-o ghemuită în patul lui atât de multă vreme, îi veneau tot felul de idei care nu aveau cum să se realizeze în viitorul apropiat.

„Autodisciplină, bătrâne”, se mustră el. „Dacă nici tu nu o ai, atunci cine?”

Asta era o glumă al naibii de bună acum. Era multă vreme de când se confruntase cu o tentaţie concretă de

orice fel. Stăpânirea de sine era ceva simplu când simţurile erau amorţite de plictiseală, şi altceva când erau trezite la viaţă şi te copleşeau.

Georgina hotărâse că discuţia cu Malory nu merita bătaia de cap care se dovedea a fi. Pe deasupra, tăcerea ei îl putea îndemna să-şi caute altă ocupaţie, cum ar fi fost, de pildă, să conducă nava. Poate ar fi părăsit cabina, şi astfel să poată şi ea pleca.

Nu se gândise că ar putea să-l facă să se apropie de pat, să vadă ce mai face, dar – vai! — nu avea prea mult noroc astăzi, cu planurile ei improvizate.

Deschise ochii şi îi văzu silueta impresionantă aplecată peste ea.

— Eşti încă palid, din câte văd, zise el. Şi eu care credeam că am făcut o treabă vrednică de laudă că te-am vârât în pat ca să-ţi treacă starea de greaţă.

— O, da, fireşte c-aţi făcut, căpitane, îl asigură ea.

— Mai eşti agitat?

— Nu, deloc.

— Grozav! Atunci nu trebuie să mai stai prea mult în pat. Dar nu e nicio grabă, nu? De fapt, acum că mă gândesc la asta, nu ai nimic de făcut până la următoarea masă. Un pui de somn ţi-ar prii, să-ţi aducă din nou culoarea în obraji.

— Dar nu mi-e câtuşi de puţin…

— Doar n-ai de gând să contrazici orice sugestie pe care ţi-o fac… aşa-i, Georgie?

Oare de ce trebuia să-i lase impresia că un „da” l-ar aduce în stare s-o zdrobească? O liniştise cu turuiala lui cordială, făcând-o să uite că era, la urma urmei, un bărbat periculos.

— Acum că aţi pomenit, n-am dormit prea bine ieri-noapte.

Se părea că era răspunsul corect, căci expresia de pe faţa lui se schimbă din nou. Era cât se poate de prietenoasă – bine, el nu părea niciodată cu adevărat prietenos – oricum, era cu siguranţă mai puţin severă şi iarăşi un pic amuzată.

— Eşti prea tânăr să fi făcut ce făcea restul echipajului noaptea trecută, aşa că nu înţeleg de ce n-ai pus geană pe geană?

— Din cauza celor din echipaj, răspunse ea. Care s-au tot întors care de pe unde.

El râse.

— Peste câţiva ani, băiete dragă, ai să fii mai îngăduitor.

— Nu sunt neştiutor, căpitane. Ştiu ce fac de obicei marinarii în ultima lor noapte în port.

— Aşa? Cunoşti partea asta a vieţii, nu?

„Nu uita că eşti băiat, nu uita că eşti băiat şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai roşi!”

— Fireşte, răspunse Georgina.

Îl văzu ridicând din sprânceana aceea afurisită şi ochii atât de verzi sclipind de amuzament. Chiar dacă fusese astfel încurajată, tot nu o ajută prea mult când auzi următoarea întrebare:

— Şi asta e din auzite… sau din experienţă?

Georgina icni şi se înecă, apoi tuşi zece secunde întregi, timp în care căpitanul binevoitor o bătu pe spate. Când putu să respire din nou, se gândi că avea probabil câteva vertebre rupte, din cauza pumnilor primiţi de la Zidul de Piatră.

— Nu cred că experienţa mea sau lipsa ei are vreo legătură cu slujba asta, căpitane Malory.

Ar fi avut mai multe de spus în privinţa acestui interogatoriu nelalocul lui, dar răspunsul lui – „Corect” – îi tăie avântul. Ceea ce era un noroc, pentru că ea nu gândea ca un băiat de 12 ani atunci. Şi, oricum, şi el avea mai multe de spus.

— Va trebui să mă ierţi, Georgie. E un obicei al meu să fiu provocator, ca să vezi, iar indignarea doar mă stârneşte să adaug şi alte insulte. Aşa că încearcă să nu o iei în nume personal, pentru că, dacă e să fiu foarte sincer cu tine, manifestările supărării tale nu fac decât să mă amuze.

Ea nu auzise niciodată ceva atât de… absurd, şi el o

spusese fără pic de căinţă în glas. O întărâta înadins. O tachina intenţionat. O insulta voit. Lua-l-ar naiba! Era un ticălos mai mare decât crezuse la început.

— N-aţi putea pur şi simplu să vă abţineţi de la asemenea provocări… domnule? îl întrebă ea printre dinţi.

El scoase un hohot scurt de râs.

— Şi să ratez mici perle de înţelepciune ca asta? Nu, băiete dragă, nu renunţ la distracţiile mele de dragul nimănui, bărbat, femeie sau copil. Şi-aşa am parte de prea puţine.

— Nu aveţi milă de nimeni, nu-i aşa? Nici măcar de copiii bolnavi? Sau consideraţi că m-am refăcut îndeajuns de mult încât să mă dau jos din pat, căpitane?

— Ai avut dreptate din prima… fireşte, dacă nu îmi ceri să am milă. Aş putea să iau asta în consideraţie. Aşa e?

— Ce… să fac?

— Să-mi ceri milă.

Să-l ia naiba de om! O provoca făcând apel la mândrie. Iar băieţii aflaţi la vârsta dificilă de 12 ani au multă mândrie, lucru pe care el conta, fără îndoială. O fată la această vârstă ar cere doar milă şi ar vărsa lacrimi. Un băiat ar muri mai degrabă decât să admită că nu ar suporta un pic de tachinare, chiar dacă era una nemiloasă. Dar, la naiba, unde ajungea o femeie care nu voia nimic mai mult decât să pălmuiască faţa arogantului, dar nu putea s-o facă pentru că musul Georgie n-ar face aşa ceva?

Şi uită-te la el, cu trăsăturile acum lipsite de orice expresie şi cu o încordare în pieptul şi umerii laţi, de parcă răspunsul ei chiar ar avea vreo importanţă pentru el. Mai mult ca sigur, avea pregătită o replică sarcastică atât de impresionantă în aşteptarea răspunsului ei afirmativ, încât ar fi fost dezamăgit să n-o folosească.

— Am fraţi, căpitane, toţi mai mari decât mine, îi răspunse ea cu răceală în vocea tensionată. Aşa că nu e nimic nou pentru mine să fiu sâcâit, necăjit şi tachinat. Pe fraţii mei îi încântă asta… deşi, cu siguranţă, nu atât de mult ca pe dumneavoastră.

— Că bine zici, băiete!

Spre supărarea ei, el arăta la fel de mulţumit precum vorbea. O, măcar să-i tragă o pereche de palme o singură dată înainte să coboare de pe *Fecioara Arme!*

Dar apoi o serie întreagă de noi emoţii o sufocară când bărbatul se aplecă s-o ia de bărbie, exact cum făcuse domnul Sharpe, ca să îi studieze chipul cu atenţie. Doar că, spre deosebire de atingerea domnului Sharpe, a căpitanului era foarte delicată, cu două degete întinse spre obrazul ei stâng.

— Tot curajul ăsta şi, aşa cum a zis Connie, nu se vede niciun fir de păr în mustaţă.

Degetele îi coborâră pe obrazul ei neted spre maxilar, foarte, foarte încet, sau aşa i se păru simţurilor ei dezlănţuite.

— Ai să fii bun, băiete.

Georgina era cât pe ce să verse iar, dacă greaţa ciudată pe care o simţea în vintre era vreun indiciu în acest sens. Dar stomacul agitat i se potoli din nou de îndată ce căpitanul îşi luă mâna de pe ea. Şi tot ce putu să facă fu să se holbeze la spatele lui pe când bărbatul ieşea din cabină.

Capitolul 13

Senzaţia de greaţă îi trecuse Georginei pe moment, dar mai dură încă cinci minute bune înainte să i se liniştească gândurile tumultoase, suficient cât să-şi dea seama că era în sfârşit singură în cabină. Când îşi dădu seama, ţâţâi dezgustată îndeajuns de tare încât să se audă dincolo de uşă, dacă ar fi fost întâmplător cineva acolo. Nu era nimeni, aşa cum descoperi o clipă mai târziu, când deschise uşa.

Mormăind ceva în sinea ei despre zidurile de piatră şi lorzii englezi aroganţi, urcă scara şi era pe la jumătatea ei când îşi aminti întâmplător că i se poruncise, mai mult sau mai puţin, să tragă un pui de somn. Se opri, muşcându-şi buza de jos cu dinţii „albi ca perlele”, aşa cum remarcase

căpitanul Malory. Ce să facă atunci? Păi, nu avea să se ducă înapoi în pat, în ciuda ordinului stupid. Priorităţile ei erau clare, în primul rând să-l găsească pe Mac şi apoi să plece de pe *Fecioara Arme* înainte să fie prea târziu.

Dar să nu execute ordinele căpitanului nu era lucru uşor, indiferent în ce termeni fuseseră exprimate, sau ce motiv invocase el. Aşa că… trebuia să se asigure că Malory nu observa că îi ignorase ordinul. Simplu.

Dar dacă nu se dusese departe? Cu norocul ei de azi… Nu, trebuia să gândească pozitiv. Dacă era pe undeva în raza ei vizuală, putea să aştepte un minut sau două ca el să plece sau să fie distras de ceva, dar nu mai mult de-atât. Avea să se ducă pe punte, fie că era căpitanul acolo sau nu. Dacă o prindea acolo, putea pretinde că dorea să arunce o ultimă privire spre ţărmul Angliei, deşi minciuna i-ar fi rămas probabil în gât.

Enervată pe ea însăşi că pierdea timp preţios făcându-şi griji în această privinţă, îşi vârî capul prin bocaportul deschis şi nu-l văzu pe căpitan nicăieri prin apropiere. Din păcate, nu era nici urmă de Mac, nici măcar sus, unde ar fi putut verifica velatura.

Urcând ce mai rămăsese din scara tambuchiului, porni în grabă spre prova, fără a îndrăzni să se uite în urma ei la dunetă şi la cine era acolo sus, având o vedere bună asupra punţilor inferioare, îi venea s-o ia la fugă, sperând că nu va trebui să caute de la prova până la pupa pentru a-l găsi pe Mac. Dar se opri brusc la mijlocul vasului, pe culoarul îngust dintre copastie şi cabinele de pe punte, şi se uită întâmplător la tribord. Acolo, cât vedeai cu ochii, nu era decât oceanul. Îşi roti capul spre pupa, şi acolo era pământul pe care se aşteptase să-l vadă trecând de la babord la tribord, nu malurile fluviului pe care sperase să le găsească aproape, ci uscatul întins al Angliei care se micşora din ce în ce mai mult în urma navei.

Georgina nu făcu decât să se zgâiască, văzând cum şansa de a părăsi nava dispărea repede în depărtare.

Cum era posibil? Îşi ridică ochii spre un cer prea acoperit ca să ghicească în ce moment al zilei era. Era

posibil să fi fost atât de târziu când îi dusese căpitanului tava cu mâncare? O privire aţintită către pânzele umflate ale corăbiei îi spuse că nava scotea un timp mai mult decât excelent cu vânturile de furtună împingând-o spre larg, însă tot era ciudat că lăsaseră deja Anglia în urmă. Navigau pe fluviu când se dusese sub punte să-l întâlnească pe căpitan.

O cuprinse repede o furie dezlănţuită. Naiba să-l ia! Dacă nu ar fi fost înclinat să se distreze pe seama ei cu tachinările lui provocatoare şi grija sa inutilă, lucru pe care ea îl vedea acum doar ca pe o ocazie de a-şi impune voinţa arbitrară asupra ei, l-ar fi văzut atunci pentru ultima oară. Acum… fir-ar să fie, era prinsă în capcană pe nava lui, supusă capriciilor lui dezgustătoare, şi se putea aştepta la mult mai multe decât necazurile prin care trecuse din cauza lui în această după-amiază. Nu recunoscuse el că *îi plăcea* să ducă o persoană la exasperare? Aşa blândă cum era, şi se asigură că era, nici ea nu se putea aştepta să reziste mult dacă o întărâta cu bună ştiinţă. Avea să fie provocată mereu până când avea să-l pălmuiască în cele din urmă, sau să *folosească* alt mijloc de apărare feminin care o va da de gol. Şi pe urmă ce va fi? Fiind vorba despre un simţ al umorului atât de crud ca al lui, nici nu putea să ghicească.

Zeiţa Fortuna o părăsise de-a binelea astăzi. Deocamdată era prudentă. Când gândurile panicate îi fură întrerupte de un ghiont puternic în umăr, reveni cu picioarele pe pământ, rostind „Ce?!” cu o voce plină de exasperare. Fireşte că, după o reacţie atât de imprudentă, se trezi imediat imobilizată. O lovitură în ureche o trânti în copastie, unde picioarele îi alunecară în faţă până se izbi cu spatele de punte.

Era mai mult surprinsă decât năucită, cu toate că o durea urechea lovită. Şi nu avea nevoie să i se spună ce greşise, deşi marinarul agresiv care stătea peste ea se repezi să-i spună oricum.

— Dacă mai eşti obraznic cu mine, ticălos mic şi obraznic, te arunc peste bord cât ai clipi. Şi să nu te mai prind că-mi stai în drum!

Zona aceasta nu era atât de îngustă încât să n-o fi

putut ocoli. Nu era un bărbat masiv, şi mai era şi slab ca un ţâr pe deasupra.

Dar Georgina nu îi spuse asta. Era prea ocupată să-şi ia picioarele întinse din drumul lui, căci părea pe cale să i le dea deoparte cu lovituri de picior, în loc să păşească peste ele şi să se ducă unde avea treabă.

Între timp, pe dunetă, Conrad Sharpe avea de furcă, nu glumă, să-l ţină pe căpitan să nu sară peste balustradă pe puntea de jos, cum dăduse să facă în clipa în care fata fusese imobilizată. Şi nici să-l reţină fără să pară că o face nu era deloc treabă uşoară.

— La naiba, Hawke, ce-a fost mai rău s-a terminat. Amestecă-te acum şi vei…

— Să mă amestec? O să-i rup oasele omului!

— Păi, asta-i o idee grozavă, i-o întoarse Connie cu sarcasm. E cum nu se poate mai bine să arăţi echipajului că *dragul de Georgie* nu trebuie tratat ca un mus, ci ca proprietatea ta personală. Ai putea la fel de bine să-i dai jos căciula aia caraghioasă şi să-i aduci o rochie. Oricum, vei reuşi să stârneşti interesul oamenilor în privinţa micului tău prieten până vor afla ce e aşa deosebit la el, încât să faci moarte de om pentru el. Şi nu ridica sprânceana aia la mine, nebun afurisit ce eşti! Pumnii tăi i-ar aduce moartea cuiva atât de sfrijit, şi o ştii bine.

— Foarte bine, atunci doar voi porunci să fie târât pe sub chilă.

Auzind tonul sec care semnala că James îşi venise în fire, Connie zâmbi şi făcu un pas înapoi.

— Nu, n-ai s-o faci. Ce motiv vei invoca? Fetişcana a fost obraznică. Am auzit-o de aici. Orice om de pe vas ar fi făcut exact ca Tiddles dacă ar fi fost provocat de un puştan îngâmfat. În plus, se pare că fratele ei va avea grijă de asta, şi nimeni n-o să se mire că *el* îi ia apărarea.

Amândoi urmăriră cum Ian MacDonell se năpusti asupra lui Tiddles, doborându-l tocmai când era pe cale să-i dea un picior fetei. Omul cel scund se ridică, clătinându-se de la pumnii scoţianului, fiecare ţintit în partea din faţă a cămăşii lui în carouri. Şi, cu toate că MacDonell nu ridică

tonul, ameninţarea rostită de el se auzi pe toată puntea.

— Mai pune o dată mâna pe băiat, omule, şi cred că va trebui să te omor.

— Pune destul de bine problema, nu? comentă James.

— Măcar atitudinea lui nu va stârni prea mult curiozitatea…

Fiind cine este.

— Am înţeles ce naiba vrei să sublimezi, Connie. Nu mai trebuie să insişti. Şi-acum ce naiba îi spune ea scoţianului?

Fata se ridicase şi îi vorbea serios, deşi încet fratelui ei, care tot îl ţinea pe Tiddles în sus.

— Se pare că încearcă să-l liniştească. Deşteaptă fată. Ştie a cui e vina. Dacă n-ar fi stat acolo să caşte gura…

— În parte, eu sunt de vină pentru asta, îi tăie vorba James.

— Chiar aşa? Mi-a scăpat mie ceva? Cum ar fi să te văd acolo jos, ţintuindu-i picioarele de punte?

— Eşti în formă de zile mari, nu-i aşa? Dar ia seama, prietene, nu mă amuză deloc.

— Păcat, fiindcă pe mine da. Connie zâmbi fără pic de căinţă. Dar înţeleg că mori de nerăbdare să faci pe nobilul, aşa că dă-i înainte. Spune-mi de ce te crezi responsabil pentru obrăznicia puştoaicei.

— Nu cred, ştiu, replică James, încruntându-se la prietenul său. De îndată ce m-a recunoscut, a hotărât să sară de pe corabie.

— Şi ţi-a spus ea asta?

— N-a fost nevoie, replică James. Se vedea pe faţa ei.

— Detest să mă leg de detalii, bătrâne, dar este încă aici.

— Sigur că este, îl repezi James. Dar numai pentru că am reţinut-o în cabina mea până a fost prea târziu să mai facă vreo prostie. Nu căsca pur şi simplu gura pe punte. Se uita cum singura ei şansă de a scăpa se pierdea în depărtare… şi probabil mă blestema să putrezesc în iad.

— Bun, nu cred că va mai face greşeala asta… să stea în drumul cuiva. O scatoalcă peste ureche e câteodată o

lecţie bună.

— Dar şi l-a făcut duşman pe Tiddles. Şi Artie era gata să-i tragă un picior în fund, şi aşa ar fi făcut dacă nu eram eu pe-acolo. Ar fi trebuit să auzi pe ce ton imperios îi dădea ordine.

— Doar nu crezi că puştoaica e o lady, nu?

James ridică din umeri.

— Se pricepe să dea ordine subordonaţilor, oricum ar fi. Are şi maniere alese, sau îi imită foarte bine pe cei superiori.

Connie rămase brusc fără simţul umorului.

— Al naibii să fiu, asta pune lucrurile în altă lumină, Hawke.

— Pe naiba. Nu eu i-am pus pantalonii ăia pe ea. Şi tu ce naiba credeai că e? O târfă din port? Tăcerea lui Connie era un răspuns destul de clar, care îi smulse lui James un hohot scurt de râs. Ei bine, poţi să renunţi la pretenţiile de cavaler, Connie. Nu te avantajează mai mult decât pe mine. Micuţa asta şireată poate să fie, din partea mea, şi o afurisită de prinţesă, dar deocamdată este un mus, până zic eu altfel. E un rol pe care şi l-a atribuit singură, şi vreau s-o las să-l joace până la capăt.

— Pentru cât timp?

— Cât voi putea să rabd. Şi apoi, urmărindu-l pe scoţian cum îi dădea drumul victimei sale, adăugă: Mii de draci, nici măcar o afurisită de lovitură! Eu i-aş fi…

— Rupt oasele, ştiu. Connie oftă. Mi se pare că iei asta un pic prea personal.

— Deloc. Nimeni nu poate să lovească o femeie cât timp sunt eu în preajmă, şi să spere să scape nepedepsit.

— E oare o atitudine nouă, pe care ai adoptat-o de când am ridicat ancora? Hai, James, băiete, adăugă el împăciuitor, când bărbatul se întoarse spre el. De ce nu-ţi păstrezi privirile astea ucigătoare pentru echipaj, asupra căruia ar putea să aibă… în regulă, se corectă el împăciuitor când James făcu un pas spre el. Retrag fiecare cuvânt rostit. Eşti un afurisit de apărător al sexului feminin.

— Eu n-aş merge *aşa* departe.

Lui Connie îi reveni imediat simţul umorului când văzu expresia îngrozită ce se aşternuse pe chipul prietenului său.

— Nici eu, dacă n-ai fi atât de sensibil astăzi.

— Sensibil? Eu? Doar pentru că vreau să-l fac praf pe nenorocitul ăla care a dat într-o femeie?

— Văd că trebuie să subliniez din nou mici amănunte care contează, cum ar fi că Tiddles nu ştie că a lovit o femeie.

— E irelevant, dar am înţeles ideea. A dat într-un copil, atunci. Nu înghit pentru niciunul din cei doi. Şi, înainte să deschizi gura *ca* să-l aperi iar, spune-mi dacă ar fi fost aşa rapid să-l pocnească pe MacDonell să se dea din drumul lui.

Connie fu silit să cedeze.

— Probabil că l-ar fi ocolit.

— Chiar aşa. Acum că ai exclus formele preferabile de represalii pentru tendinţele lui de a intimida oamenii, şi scoţianul m-a dezamăgit dându-i doar un avertisment…

— Cred că fetişcana s-a ocupat de asta.

— Din nou e irelevant. Dorinţele ei nu contează în povestea asta. Aşa că, data viitoare când îl văd pe domnul Tiddles, ar fi bine să aibă cartea de rugăciuni în mână.

James nu se referea la o carte religioasă, ci la piatra prinsă de mâini şi de genunchi pentru a raşcheta suprafeţele de punte prea mici ca să pătrundă acolo piatra de bricuit. După ce puntea era udată, de preferat pe vreme ploioasă, ca să nu fie necesar să se care apă, se împrăştia nisip pe întreaga suprafaţă, apoi marea piatră de bricuit cu partea netedă de dedesubt era târâtă încoace şi încolo cu ajutorul unor frânghii lungi prinse la capetele ei. Să faci acelaşi lucru mergând de-a buşilea era una din cele mai neplăcute corvezi de pe punte.

— Vrei să frece cu nisip punţile care sunt curate? ceru Connie clarificări.

— Pentru nu mai puţin de patru carturi… patru carturi consecutive.

— Al naibii să fiu dacă, după şaisprezece ceasuri în genunchi, îi va mai rămâne ceva piele pe ei. Va sângera şi-

o să murdărească puntea.

Dar remarca lui nu-l făcu pe James să se răzgândească, aşa cum sperase.

— Chiar aşa. Dar cel puţin oasele îi vor rămâne nevătămate.

— Sper că ştii că asta îl va face să-l deteste şi mai mult pe *flăcăul* tău.

— Deloc. Sunt sigur că poţi găsi *ceva* la el, care să justifice o pedeapsă atât de blândă. Chiar şi croiala hainelor lui sau starea în care sunt ar fi de-ajuns. Cămaşa lui trebuie să fie bine mototolită de la pumnii lui MacDonell, nu crezi? Dar orice cusur ai găsi, tu vei fi omul pe care îl va detesta, nu Georgie.

— Mulţumesc mult, spuse Connie în batjocură. *Ai putea* să-l ierţi, ştii, nu? Ei au făcut-o.

James îi urmări cu privirea pe cei doi MacDonell care se îndreptau spre teugă. Georgie îşi ţinea mâna la urechea lovită.

— Mă îndoiesc că au făcut-o, dar eu nu-l iert nici în ruptul capului. Aşa că nu mai glumi în privinţa mijloacelor mele de răzbunare, Connie. Va fi asta sau gârbaciul. Şi dacă vrei să vorbeşti de sângele care o să fie împrăştiat pe toată puntea…

Capitolul 14

— Iar trăncăneşti despre ziduri de piatră? Te-a lovit aşa tare omu’ ăla? Trebuia să mă laşi să-l pocnesc ca lumea…

— Mă refeream la căpitan, şuieră Georgina şi îl zori pe Mac să caute un loc liniştit unde să poată vorbi. E acelaşi taur de două tone care m-a cărat din cârciumă în acea noapte, şi pe care sperasem să-l uit.

Mac se opri brusc.

— Doar nu vrei să spui că-i lordul ăla blond! *El este* zidul tău de piatră?

— *El* e căpitanul nostru.

— Păi, asta nu-i o veste bună.

Ea clipi nedumerită când auzi răspunsul lui calm.

— Nu m-ai auzit? Căpitanul Malory e acelaşi om…

— Da, te-am auzit bine. Da' nu eşti închisă în cală… sau nu te-a văzut încă?

— Nu m-a recunoscut.

Sprâncenele lui Mac se ridicară, nu pentru că ar fi fost mirat de răspuns, ci pentru că Georginei părea să-i fie ciudă că se întâmplase astfel.

— Eşti sigură că s-a uitat bine la tine?

— De sus până jos, stărui ea. Dar nu-şi aduce aminte de mine.

— Da, bine, n-o lua ca pe un afront personal, Georgie. Aveau alte lucruri în minte amândoi în noaptea aia. Băuseră vârtos, şi unii bărbaţi pot uita şi cum îi cheamă după o noapte ca asta.

— M-am gândit la asta. Şi nu o iau ca pe un afront. Pufni indignată la acea idee. M-am simţit uşurată… după şocul avut la vederea lui aici. Dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla să-i împrospăteze ceva memoria… ca de pildă, să te vadă pe tine.

— Ai dreptate în privinţa asta, spuse Mac, gânditor.

Se uită peste umăr spre locul unde Anglia devenise doar o pată la orizont.

— Este prea târziu pentru asta, spuse ea, citindu-i corect gândurile.

— Aşa e, conveni el. Vino, ne aude prea multă lume aici.

Nu o conduse la teugă, ci sub punte, spre domeniul boţmanului, acum al lui, o încăpere unde se păstra echipamentul de rezervă. Georgina se trânti pe un colac mare de frânghie, în timp ce Mac se gândea: câţiva paşi, un oftat slab şi un plescăit de limbă.

Georgina avu răbdare cât fu în stare, cinci minute cu totul, înainte să întrebe:

— Ei bine? Ce-o să facem acum?

— Pot să-l evit cât timp va fi posibil.,

— Şi când nu va mai fi posibil?

— Sper să-mi crească ceva păr pe faţă până atunci, zise el, zâmbindu-i. O barbă roşie şi stufoasă care să acopere pielea asta bătrână va fi o deghizare la fel de bună ca şi a ta, mă gândesc.

— Aşa va fi, nu? zise ea, înseninându-se, dar numai pentru o clipă. Dar asta nu rezolvă decât o problemă.

— Credeam că nu avem decât una.

Ea scutură din cap, apoi se duse înapoi şi se lipi de perete.

— Trebuie să ne gândim şi cum să-l evit eu pe om.

— Ştim că nu-i posibil, fato… poate doar dacă te îmbolnăveşti. El sări, bucuros, crezând că tocmai rezolvase problema. N-ai putea să te simţi rău?

— Asta n-o să meargă, Mac.

— Ba da.

Ea scutură iar din cap.

— Ar merge dacă ar urma să dorm în teugă, aşa cum am presupus, dar mi s-a spus deja că nu va fi aşa. Şi apoi adăugă pe un ton zeflemitor: căpitanul s-a oferit cu mărinimie să-şi împartă cabina cu mine.

— Cum?

— Asta a fost şi reacţia mea, dar afurisitul a insistat. Mă vrea aproape de el, în caz că are nevoie de ceva în toiul nopţii, leneşul afurisit. Dar la ce te poţi aştepta de la un lord englez răsfăţat?

— Atunci va trebui să afle adevărul.

Fu rândul ei să icnească, sărind în picioare.

— Cum? Nu poţi vorbi serios!

— Ba bine că nu, fato. Mac scutură din cap cu hotărâre. N-ai să împărţi cabina cu un bărbat care nu ţi-e nici prieten, nici rudă.

— Dar el crede că sunt băiat.

— Nu contează. Fraţii tăi…

— Nu vor şti niciodată, interveni ea, mânioasă. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă îi spui lui Malory, tot o să împart cabina cu el până la urmă, dar într-un fel care mi-ar fi mai puţin pe plac. Te-ai gândit la asta?

— N-ar îndrăzni! mormăi Mac.

— O, chiar aşa? întrebă ea. Uiţi aşa repede cine e căpitan aici? Poată să facă orice are chef şi, dacă protestezi, vei fi pus în lanţuri.

— Doar cel mai ticălos om din lume ar profita de asta.

— Aşa e. Dar ce te face să crezi că nu e el ăla? Eşti dispus să-mi rişti virtutea pe baza slabei speranţe că omul ar avea ceva onoare? Eu nu.

— Dar, fetiţo…

— Vorbesc serios, Mac, insistă ea cu încăpăţânare. Nicio vorbă. Dacă voi fi descoperită în alt fel, va fi destulă vreme să aflu dacă englezul are vreun pic de decenţă, dar îţi spun sincer că mă îndoiesc. Şi dormitul la el în cabină e cea mai mică grijă a mea. Să fiu în preajma lui în restul timpului va fi o încercare grea pentru tăria mea de caracter. N-ai crede cât de mârşav este, cum îi face plăcere să fie de-a dreptul nesuferit. A recunoscut în faţa mea că asta este una dintre puţinele lui distracţii.

— Adică?

— Să-i facă pe oameni să se agite. Îi tratează ca pe nişte fluturi, folosindu-se de ironii pentru a-i ţintui locului.

— Nu exagerezi cumva un pic, fato, detestându-l atâta pe omu’ ăsta?

Aşa era, dar nu voia s-o recunoască în faţa lui. Dacă ar fi fost într-adevăr băiat, aşa cum o credea căpitanul, nu s-ar fi simţit jignită de ironiile unui bărbat mai în vârstă adresate unui tânăr, cu privire la lipsa lui de experienţă, căci era ceva ce făceau bărbaţii de obicei. Iar sexul era un subiect obişnuit între bărbaţi, când nu erau femei prin preajmă. Nu auzise fără să vrea destule conversaţii între fraţii ei, când nu bănuiau că ea se afla acolo?

Din fericire, uşa se deschise tocmai atunci şi o împiedică să-i răspundă lui Mac. Un tânăr marinar dădu buzna înăuntru şi păru uşurat că-l găseşte acolo pe boţman.

— Frânghia de la vela gabier se roade de la vântul ăsta, domnule. Când a văzut că nu vă găseşte, domnul Sharpe m-a trimis aici după una nouă.

— Mă ocup eu, omule, spuse Mac lapidar, deja

întorcându-se să caute frânghia potrivită.

Marinarul fără experienţă plecă, recunoscător. Georgina oftă, conştientă că Mac nu mai avea timp de ea acum. Dar nu voia să termine discuţia cu el într-o notă pesimistă, sau să-l lase făcându-şi griji pentru ea. Şi singurul mod de a face asta era să cedeze şi să recunoască:

— Ai avut dreptate, Mac. Am lăsat repulsia faţă de acest bărbat să mă convingă că e mai rău decât este în realitate. A spus chiar el că, peste câteva zile, probabil nu o să mă mai vadă ca pe un obstacol, ceea ce înseamnă că mi-a pus la încercare caracterul acum şi n-o să se mai ostenească pe viitor cu mine.

— Şi tu te vei strădui să nu fii remarcată?

— Nici măcar n-o să-i scuip în supă boului, înainte să i-o servesc.

Ea zâmbi ca să-i arate că doar glumea. El păru îngrozit, arătându-i astfel că ştia asta. Amândoi râseră, apoi Mac o luă înspre uşă.

— Vii şi tu?

— Nu, spuse ea, masându-şi urechea sub căciulă. Am hotărât că puntea e un loc mai periculos decât îmi aminteam eu să fie.

— Da, asta n-a fost o idee bună, zise el cu regret în glas, referindu-se la felul cum îşi croiau drum spre casă.

Fusese ideea lui, chiar dacă încercase să i-o scoată din cap după aceea. Dacă se întâmpla ceva rău…

Ea zâmbi, fără să-i găsească vreo vină pentru felul cum ieşiseră lucrurile. Nu era decât ghinionul care făcuse ca un anumit englez să fie proprietarul acestei nave.

— Nu, nu-i vorba de asta. Suntem în drum spre casă şi asta-i tot ce contează. Nu avem altceva de făcut decât să zâmbim şi să suportăm totul timp de o lună. Eu pot s-o fac, Mac, promit. E un exerciţiu de răbdare, îţi aduci aminte?

— Da, numai să-ţi aminteşti să exersezi şi când eşti în preajma lui, răspunse el, ţâfnos.

— Cu el mai mult decât cu oricine. Du-te acum, înainte să mai vină cineva aici jos după frânghie. Eu cred că voi mai sta aici deocamdată, până mă cheamă datoria din

nou.

El dădu din cap şi plecă. Georgina se strecură între colacii voluminoşi de frânghie şi îşi rezemă capul de peretele despărţitor. Oftă, gândindu-se că n-avea ce să i se întâmple mai rău de-atât în acea zi.

Malory. Nu, avea şi un nume de botez. James Malory. Hotărî că nu-i place nici numele mai mult decât omul. „Fii sinceră, Georgina, nu poţi să-l vezi în ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, atingerea lui ţi-a făcut greaţă.” în regulă, aşadar îl detesta mult, enorm, şi nu numai pentru că era englez. Nu era nimic de făcut în această privinţă. Dar trebuia să pretindă că îl plăcea, sau măcar că îi era indiferent.

Căscă şi frecă pielea de deasupra bandajului din jurul pieptului, care îi intra în carne. Îşi dorea să-şi scoată chestia aia pentru câteva ore, dar ştia că nu avea să îndrăznească. Ar fi fost mai rău decât crezuse să fie descoperită acum, pentru că *el* era cel care avea să-i hotărască soarta. Dar, pe când începea să aţipească, buzele î se arcuiră într-un zâmbet încrezut. Bărbatul acela era nu numai respingător, ci şi prost. Fusese atât de uşor de păcălit pentru că vedea doar ce voia ea să vadă, iar ăsta era un prilej de bucurie.

Capitolul 15

— Georgie!

În somn, capul îi căzuse în faţă, dar acum se izbi de perete, când fu trezită brusc. Din fericire, claia de păr şi căciula amortizară lovitura, dar ea tot se uită urât la Mac, care continua s-o zgâlţâie de umăr. Deschise gura să se răstească la el, dar el vorbi primul:

— Ce naiba faci încă aici jos? A pus oameni să te caute pe toată corabia!

— Ce? Cine? Apoi îşi aminti imediat unde era şi cine mai era pe acel vas. A, el! pufni dispreţuitor. Păi, poate să… „Nu, atitudine greşită.” Cât e ceasul? Oare am întârziat cu

cina?

— Cu mai bine de o oră, aş spune.

Ea înjură încet în timp ce se ridica în picioare, îndreptându-se direct spre uşă.

— Crezi c-ar trebui să mă duc glonţ la el sau să-i iau cina mai întâi? îl întrebă peste umăr.

— Mai întâi mâncarea. Dacă îi e foame, asta ar putea să ajute.

Ea se întoarse cu faţa la el.

— Să mă ajute la ce? Doar nu e furios, nu?

— Nu l-am văzut, dar gândeşte-te şi tu, fetiţo, o dojeni Mac. Asta e prima zi de slujbă şi deja l-ai neglijat.

— N-am ce să fac dacă am adormit, interveni ea pe un ton puţin prea defensiv. Pe lângă asta, el mi-a poruncit să trag un pui de somn.

— Bine, atunci nu mi-aş face griji în privinţa asta. Du-te odată acu', nu mai pierde timpul.

Făcu întocmai, destul de îngrijorată. Căpitanul îi spusese să doarmă, dar în cabina lui, unde o putea trezi când se făcea timpul să îi aducă mâncarea. Nu de asta o voise lângă el, ca să fie acolo când avea nevoie de ea? Şi acum trebuise să trimită oameni s-o caute. La naiba! Iar ea crezuse că se sfârşiseră momentele de nelinişte, măcar pe ziua de azi.

Dădu buzna în cambuză atât de repede, încât cei trei oameni de acolo se opriră din ce făceau ca să caşte gura le ea.

— Tava căpitanului e gata, domnule O'Shawn?

El arătă cu un deget mânjit de făină.

— E gata…

— Dar e fierbinte?

Bucătarul se apropie indignat, în toată splendoarea lui de înălţime medie, părând ofensat.

— Fireşte, şi de ce n-ar fi, când tocmai am umplut-o pentru a treia oară. Era cât pe ce să-l trimit pe Hogan… Poftim…

Cuvintele lui se auziră mai încet, căci ea ieşi la fel de repede precum intrase, cu tava cea grea, mult mai mare

decât cea pe care o dusese înainte, dar fără să o încetinească. Trei oameni îi strigară pe drum că o căuta căpitanul. Ea nu se opri să le răspundă. Era din ce în ce mai neliniştită.

„A spus că nu te va trage de urechi. A zis că nu o va face.” Dar trebui să-şi amintească mereu vorbele lui pe drumul spre uşa cabinei, încă o dată înainte să bată şi să audă porunca tăioasă de a intra, şi din nou înainte să intre.

Şi primul lucru pe care îl auzi când intră fu vocea secundului spunând:

— S-ar cuveni să-l tragi de urechi.

O, cât îl ura pe om… era ură adevărată. Dar, ca să nu-i arate cum îi scăpărau ochii, îşi plecă faţa, aşteptând să audă părerea lui James Malory, cea care într-adevăr conta.

Dar se aşternu o tăcere chinuitoare care nu îi spunea nimic despre dispoziţia căpitanului. Şi se încăpăţână să nu se uite la el, închipuindu-şi că expresia lui era cât se poate de intimidantă, lucru care i-ar fi sporit agitaţia şi tulburarea.

Tresări când el o întrebă în cele din urmă:

— Ei bine, ce ai de spus, tinere?

Rezonabil. Avea să fie rezonabil şi să asculte orice fel de scuză avea să invoce ea. Nu se aşteptase la asta, aşa că îşi ridică faţa să întâlnească ochii verzi. Căpitanul stătea la masa lui goală, cu secundul său, Conrad Sharpe, iar ea îşi dădu brusc seama că, din cauza întârzierii ei, amândoi fuseseră nevoiţi să-şi aştepte cina. Şi totuşi, se simţea uşurată, deoarece căpitanul nu părea să tune şi să fulgere. Era tot intimidant, aşa cum avea să fie întotdeauna, aşa un taur mare cum era. Dar nu vedea niciun semn de pericol din partea lui. Desigur, trebuia să-şi aducă aminte că nu ştia cum arăta acest bărbat când se înfuria. Poate că arăta exact ca acum.

— Poate că ar trebui şi biciuit, sugeră Conrad în tăcerea ce continua. Pentru a-l învăţa pe puşti să răspundă când e întrebat.

Georgina nu ezită să-l străfulgere cu o privire cruntă, dar tot ce obţinu de la roşcatul cel înalt fu un râs înfundat. O privire aruncată înapoi spre căpitan îi arătă că el tot

aştepta, cu o expresie încă indescifrabilă pe chip.

— Îmi pare rău, domnule, spuse ea într-un târziu, cu câtă căinţă reuşi să adune în voce. Dormeam… aşa cum mi-aţi spus.

O sprânceană aurie se arcui cu o aroganţă foarte iritată, hotărî ea.

— Închipuie-ţi, Connie, spuse căpitanul, deşi nu-şi lua ochii de la ea. Nu făcea decât ce i-am poruncit. Desigur, din câte îmi aduc aminte, i-am spus să doarmă aici, în patul de acolo.

Georgina tresări.

— Ştiu, şi am încercat, m-am străduit. Dar nu mi-era bine în… Vreau să spun că… fir-ar să fie, patul dumneavoastră era prea moale.

Minciuna asta era mai bună decât să admită că singurul motiv pentru care nu putuse să doarmă acolo era că patul era al lui.

— Deci nu-ţi place patul meu?

Secundul râdea, deşi ea nu-şi imagina de ce. Iar sprânceana enervantă a căpitanului se arcui un pic mai mult. Era oare amuzament în ochii lui acum? Ar fi trebuit să se simtă uşurată, în schimb, simţi că e ţinta unei glume fără perdea şi se săturase să fie o sursă de bună dispoziţie fără să ştie de ce.

„Răbdare, Georgina. Indiferenţă. Tu eşti singura din familia Anderson, în afară de Thomas, căreia nu-i sare niciodată muştarul. Toată lumea spune asta.”

— Sunt sigură că patul dumneavoastră e confortabil, domnule, cel mai bun dacă îţi place să dormi pe moale. Eu, unul, prefer lucrurile mai tari, aşa că…

Se opri din vorbit, încruntându-se, când secundul izbucni în alt hohot de râs copios. James Malory păru că se înece deodată cu ceva, căci era aplecat peste scaun şi tuşea. Ea aproape că întrebă ce găsea Sharpe atât de amuzant de această dată, dar îi era din ce în ce mai greu să ţină tava. Şi, din moment ce o forţau fără pic de consideraţie să stea acolo în picioare în timp îşi explica întârzierea, ar fi preferat să scape de greutate.

— Aşa că, îşi urmă ea vorba, rostind apăsat cuvintele ca să le atragă atenţia, m-am gândit să-mi iau hamacul, pentru că mi-aţi spus şi asta. Dar, în drum spre teugă, ei bine... l-am văzut pe fratele meu, care voia să-mi spună ceva. Aşa că l-am urmat sub punte pentru doar un minut, dar apoi... ei bine, mi-a venit deodată să vărs. Am vrut să mă întind numai o secundă sau două, până îmi trecea senzaţia de rău. Dar următorul lucru pe care îl ştiu e că Mac m-a trezit şi m-a dojenit cu asprime, pentru că adormisem şi îmi neglijasem îndatoririle.

— O dojană aspră, ei? Asta-i tot?

Ce voia, să curgă sânge?

— De fapt, m-a tras de urechi. Sunt probabil de două ori mai mari acum.

— Oare? Asta mă scuteşte de osteneală, nu? Dar adăugă pe un ton mai blând: Te-a durut, Georgie?

— Sigur că m-a durut, îi replică ea. Vreţi să vedeţi ce-am păţit?

— Vrei să-mi arăţi urechile tale ascuţite, băiete? Mă simt de-a dreptul flatat.

Georgina se uită urât la el acum.

— Ei bine, să nu vă simţiţi, pentru că n-o să vi le arăt. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt. Şi ştiu că credeţi că e foarte amuzant, căpitane, dar n-ar fi aşa dacă dumneavoastră aţi fi cel tras de urechi.

— Vai, dar am fost, de nenumărate ori... până am început să-i trag şi eu de urechi pe alţii. Aş fi încântat să-ţi arăt cum.

— Cum ce?

— Cum să te aperi, băiete dragă.

— Să mă apăr... de fratele meu?

Din tonul ei reieşea că nici nu s-ar gândi la aşa ceva.

— De fratele tău şi de orice altă persoană care te supără.

Atunci ea îşi miji ochii, bănuitoare.

— Aţi văzut ce s-a întâmplat, nu?

— Nu am nici cea mai vagă idee de ce mă acuzi. Şi acum vrei să-ţi dau lecţii de box sau nu?

Ei îi veni să râdă la auzul acestei idei absurde. Aproape că spuse da, căci putea să fie ceva folositor de ştiut. Dar să ia lecţii de la el ar fi însemnat să petreacă mai mult timp în compania lui.

— Nu, mulţumesc, domnule. Mă voi descurca şi singur.

El ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar, Georgie, data viitoare când îţi spun să faci un lucru, ai grijă să-l faci întocmai, nu aşa cum preferi. Şi, dacă mă mai pui în situaţia neplăcută să-mi fac griji că ai putea să cazi peste bord, să fiu al naibii dacă nu te încui în cabina asta.

Ea clipi nedumerită. O spusese fără să ridice deloc tonul, dar era o avertizare mai cumplită decât auzise vreodată, şi nu se îndoia nicio clipă că el vorbise serios. Dar era şi ridicolă. Îi venea pe limbă să-i spună că probabil ştia mai bine să se orienteze pe un vas decât jumătate din echipajul lui, că şansele ei de a cădea peste bord erau nule. Dar nu putea să-i spună aşa ceva când înainte pretinsese că nu ştia nimic despre nave. Desigur, nu credea deloc că el se îngrijorase pentru ea. Sintagma „situaţie neplăcută” spunea tot: nu-şi făcuse vreo grijă, în afară de aceea legată de stomacul lui gol, şi se asigurase că asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Era un afurisit de tiran, asta era tot, dar o ştia deja.

Tăcerea fu ruptă de întrebarea pusă de domnul Sharpe pe un ton sec:

— Dacă tot nu trebuie să trimitem după gârbaci, James, te-ar deranja mult să ne luăm cina acum?

— Mereu ţi-a fost mintea doar la mâncare, Connie, i-o întoarse căpitanul pe un ton la fel de sec.

— Unii dintre noi sunt uşor de mulţumit. Ei bine, ce mai aştepţi, băiete?

Georgina se gândi ce bine i-ar sta tăvii cu mâncare aruncată în poala secundului. Se întrebă dacă ar fi avut îndrăzneala să pretindă că se împiedicase. Nu, mai bine nu, altfel va fi el acela care va aduce gârbaciul.

— Ne vom servi singuri, Georgie, pentru că ai rămas

în urmă astă-seară cu îndatoririle tale, spuse căpitanul în timp ce ea punea tava pe masă, între ei..

Se uită la el cu o expresie doar uşor întrebătoare. Nu avea de gând să se simtă vinovată că uitase să facă un lucru de care nu i se spusese. Dar oricum o scotea din fire acum, căci uită să vină cu o explicaţie, ignorând-o, în timp ce studia mâncarea ce fusese repede scoasă la iveală de detestabilul său prieten.

— Ce îndatorire mi-am neglijat, căpitane?

— Care? Baia mea, fireşte. Îmi place s-o fac imediat după cină.

— Cu apă dulce sau de mare?

— Dulce, întotdeauna. Se găseşte din belşug. Fierbinte, dar nu opărită. De obicei, e nevoie de opt găleţi pline.

— Opt! îşi lăsă repede capul în jos, sperând că el nu-i observase disperarea. Da, domnule, opt. Şi va fi o dată pe săptămână sau la două săptămâni?

— Foarte amuzant, băiete dragă, spuse el, râzând pe înfundate, în fiecare zi, bineînţeles.

Ea gemu. Nu se putuse abţine. Dar nu-i păsa dacă o auzise sau nu. Taurul cel mare *avea* să fie foarte greu de mulţumit. Şi ei i-ar fi plăcut să facă baie în fiecare zi, dar nu când asta însemna să care găleţi grele pe tot drumul de la bucătărie.

Se întoarse să plece, dar fu oprită de comentariul secundului:

— E un parmaclâc cu găleţi la pupa, piciule. Poţi să încerci acolo, dar nu cred că ai destui muşchi să duci patru găleţi odată. Aşa că foloseşte butoiul din capul scărilor să iei apă rece. Vei câştiga un pic de timp, şi eu voi avea grijă să fie umplut din nou pentru tine în fiecare seară.

Ea înclină din cap în chip de mulţumire, cel mai bun lucru pe care îl putea face în acel moment. Şi ce dacă era chiar amabil făcându-i acea sugestie. Ea tot nu-i plăcea nici pe el, nici pe căpitanul lui cel *curat.*

Imediat ce se închise uşa în urma ei, Connie vru să ştie:

— De când faci baie în fiecare seară în timp ce te afli la bordul vasului, Hawke?

— De când am făcut rost de fata asta drăguţă să mă ajute.

— Trebuia să fi ştiut, pufni Connie. Dar n-o să-ţi mulţumească pentru asta când îşi va număra toate bătăturile din palmă.

— Doar nu crezi că o voi pune să care toate găleţile alea? Doamne fereşte să facă muşchi acolo unde nu are nevoie. Nu, am şi aranjat cu Henry să-i arate ce tip de treabă este.

— Henry? Connie zâmbi larg. De treabă? Adăugă apoi: Nu i-ai spus până acum?

— Sigur că nu.

— Şi el nu te-a întrebat de ce?

James râse pe înfundate.

— Connie, bătrâne, eşti atât de obişnuit să pui sub semnul întrebării orice afurisit de lucru pe care îl fac, încât uiţi că nimeni altcineva nu îndrăzneşte să procedeze în felul ăsta.

Capitolul 16

Mâinile Georginei tremurau un pic când îngrămădi la loc vasele pe tavă şi curăţă masa căpitanului, dar nu pentru că ar fi îndeplinit o treabă grea. Nu, nu trebuise decât să care toate acele găleţi de la uşă la cadă, mulţumită unui francez gălăgios care se făcuse foc şi pară când ea vărsase apă pe punte. Îl chema Henry, şi nu voise să-i asculte protestele când dăduse ordin ca doi alţi membri ai echipajului, nu cu mult mai în vârstă decât se presupunea că era ea, să-i care găleţile.

Fireşte, băieţii erau mult mai solizi decât ea şi cu siguranţă mai puternici, iar ea protestase doar pentru că aşa se cuvenea, şi îşi închipuia că ei vor bombăni că trebuiau să facă treaba ei.

Dar nu protestaseră, şi ultimul cuvânt ţâfnos al lui Henry în legătură cu acel subiect fusese că mai trebuia să crească puţin înainte să se încumete să facă o treabă de bărbat. Se simţise aproape jignită de vorbele lui, dar îşi ţinuse gura cu înţelepciune.

Omul o ajuta, la urma urmei, chiar dacă nu vedea lucrurile astfel.

Şi tot mai trebuise să care găleţile, căci ajutoarele ei le lăsaseră în faţa uşii, refuzând să intre în cabina căpitanului. Nu le găsea nicio vină. Nici ea n-ar fi intrat pe domeniul lui dacă nu ar fi trebuit. Dar faptul că le cărase puţin nu avea legătură cu tremuratul mâinilor. Nu, îi tremurau pentru că James Malory se afla în spatele paravanului şi îşi scotea hainele, şi, doar ştiind asta, se emoţionase mai tare decât în oricare alt moment al zilei.

Din fericire, nu trebuia să stea în cabină. Trebuia să ducă vasele înapoi în cambuză şi să-şi ia hamacul din teugă, din încăperile destinate echipajului. Dar nu ieşise încă. Şi mai era acolo când auzi apa pleoscăind.

Încercă să-şi alunge din minte imaginea ce revenea obsesiv, cea a trupului masiv care se cufunda în apa fierbinte, aburii ce se ridicau şi îl înconjurau, umezindu-i chica de păr des şi auriu. Broboane de sudoare se formau pe pieptul lui lat până când pielea îi reflecta lumina lămpii ce atârna deasupra lui. Se rezema şi închidea ochii o clipă, pe când trupul i se destindea în căldura relaxantă… şi aşa se termina închipuirea Georginei. Nu putea cu niciun chip să şi-l imagineze pe bărbatul acela destins.

Ochii i se măriră când îşi dădu seama ce făcea. Era oare nebună? Nu, de vină erau stresul şi încordarea unei zile oribile care nu se terminase încă. Furioasă, aruncă ultimul vas pe tavă şi o ridică, pornind spre uşă. Dar nu ajunse acolo, căci auzi vocea profundă a căpitanului.

— Am nevoie de halat, Georgie.

Halatul lui. Unde l-o fi pus? O, da, îl agăţase în dulap, un veşmânt subţire de mătase verde ca smaraldul care nu-i ajungea până la genunchi. În mod sigur, nu-i ţinea de cald. Se întrebase unde îl văzuse înainte şi la ce folosea. Dar,

când nu reuşise să găsească nicio cămaşă de noapte printre lucrurile căpitanului, hotărî că probabil dormea în el.

Puse la loc tava pe masă, scoase repede halatul din dulap şi traversă camera aproape în fugă ca să i-l arunce peste paravan. Dar, abia se întorsese spre masă, când îi auzi din nou vocea.

— Vino aici, băiete!

O, nu. Nu şi nu. Nu voia să-l vadă relaxat. Nu voia să-i vadă pielea sclipind aşa cum tocmai îşi imaginase.

— Trebuie să-mi aduc hamacul, domnule.

— Poate să aştepte.

— Dar nu vreau să vă deranjez în timp ce-l montez.

— N-o vei face.

— Dar…

— Vino aici, Georgie. Ea percepu nerăbdarea din vocea lui. Asta nu-ţi va lua decât un minut.

Ea se uită cu nostalgie spre ieşire, singura ei scăpare. Chiar şi o bătaie în uşă ar fi salvat-o în acel moment, dar nu se auzi nimic, aşa că nu avea scăpare. Căpitanul o spusese cu tonul unui ordin.

Îşi limpezi mintea şi-şi îndreptă coloana. De ce îi era frică, de fapt? Îşi văzuse fraţii la baie, la toate vârstele. Le adusese prosoape, îi spălase pe cap, ba chiar îl spălase pe Boyd pe tot corpul când îşi arsese ambele mâini. Desigur, el avea pe atunci doar zece ani, iar ea şase, dar nu era ca şi cum n-ar mai fi văzut niciun bărbat dezbrăcat. Cu cinci fraţi în casă, era de mirare că nu aruncase pe furiş decât una sau două priviri curioase în toţi acei ani.

— Georgie…

— Vin, pentru numele lui Dumnezeu… vorbesc serios… înconjură paravanul. Ce pot să fac… pentru… dumneavoastră?

O, Doamne, nu era la fel. Nu era fratele ei. Era un bărbat înalt, vânjos şi chipeş care nu-i era rudă. Iar pielea umedă îi strălucea ca bronzul şi se întindea aşa încordată peste muşchii proeminenţi tari ca piatra. Nici părul nu i se pleoştise. Era prea des pentru asta, cu excepţia câtorva cârlionţi uzi ce îi atârnau pe frunte. Se putea gândi la el ca

la un taur, aşa era de mare şi de voinic. Era într-adevăr masiv, dar plin de muşchi. Se îndoia că exista vreo parte moale în întregul său corp… în afară de una, poate. Se înfierbântă la acest gând şi se rugă cu ardoare ca el să nu observe.

— Ce naiba e cu tine, tinere?

În mod evident, îl enervase faptul că nu venise imediat. Îşi lăsă ochii în pământ, un loc sigur acum, şi speră că arăta destul de pocăită.

— Îmi pare rău, domnule. Voi învăţa să mă mişc mai repede pe viitor.

— Ar fi bine s-o faci. Aici!

Cârpa de spălat cu săpunul înăuntru o lovi în piept. Săpunul căzu pe jos. Ea prinse cârpa. De groază, ochii ei erau acum enormi.

— Vreţi alta? întrebă ea, plină de speranţă.

Auzi un pufnet.

— Asta-i foarte bună. Vino şi spală-mă pe spate cu ea.

Îi fusese teamă că el va spune aşa ceva. Nu putea s-o facă. Să se apropie de pielea aceea goală? S-o atingă? Cum ar putea? „Dar eşti băiat, Georgie, iar el e bărbat. Nu vede nimic rău când te roagă să-l speli pe spate, şi nici n-ar fi dacă ai fi băiat.”

— Faptul că ai fost tras de urechi ţi-a afectat auzul, nu-i aşa?

— Da… Adică nu. Oftă. Am avut o zi grea, căpitane.

— Şi tensiunea nervoasă poate fi epuizantă. Înţeleg perfect, puştiule. Poţi să te culci mai devreme, nu mai am nimic să-ţi dau de făcut astă-seară… după ce mă speli pe spate.

Ea încremeni. Se gândise pentru o secundă că i se amâna pedeapsa, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era aşa. În regulă, avea să-i spele afurisitul acela de spate. Ce altă alegere avea? Şi poate reuşea să-i jupoaie ceva piele în timp ce făcea asta.

Luă de jos săpunul şi se apropie de capătul căzii. În acest timp, el se aplecă, aşa că, atunci când ajunse acolo, ea avu în faţa ochilor întregul lui spate, lat şi atât de…

masculin. Cada era atât de mare, încât apa, atâta câtă turnase, tot se înălţa la doar câţiva centimetri peste şoldurile lui. Şi nu era tulbure. Bărbatul avea un posterior drăguţ.

Se trezi uitându-se fix la el, şi se întrebă de cât timp. Nu de mult, altfel ar fi spus el ceva, ticălos nerăbdător cum era.

Enervată pe ea însăşi, furioasă pe el pentru că o obliga să facă aşa ceva, azvârli cârpa de spălat în apă, apoi frecă săpunul cu ea până când avu destulă spumă cât să spele zece corpuri. Apoi o trecu pe spatele lui şi începu să frece cu toată puterea. El nu scoase o vorbă. Şi ea începu să se simtă vinovată după un timp, văzând dârele roşii pe care i le lăsa pe piele.

Mai slăbi presiunea, şi furia i se domoli în acelaşi timp. Se holbă din nou, fascinată de pielea de găină care apărea când atingea un loc sensibil, urmărind cum pielea lui de culoarea bronzului vechi dispărea sub clăbuci şi reapărea când aceştia se spărgeau. Cârpa era atât de subţire, încât parcă nici nu era acolo, ca şi cum n-ar fi fost nimic între mâna ei şi pielea lui netedă. Mişcările îi deveniră mai lente. Spăla zonele deja spălate.

Şi apoi se întâmplă. Mâncarea pe care o înghiţise în grabă la bucătărie în timp ce aştepta să fiarbă apa de baie începu să i se agite în stomac. Era cea mai ciudată senzaţie, dar nu se îndoi nicio clipă că avea să-i fie greaţă în toată regula. Şi avea să fie umilită dacă mai vărsa o dată în prezenţa lui. „Ce pot să fac dacă mi-e greaţă când sunt lângă dumneavoastră, căpitane?” Nu avea să treacă cu bine peste asta, nu?

— Am terminat, domnule.

Îi întinse peste umăr cârpa de spălat. El nu o luă.

— Nu încă, băiete. Şi pe şale.

Ea îşi coborî privirea în acea zonă, brăzdată de clăbucii care se scurseseră. Dar nu-şi aminti dacă îl spălase acolo sau nu. Se repezi s-o facă, uşurată că acum apa era plină de spumă şi nu mai putea vedea nimic. Ba chiar cufundă cârpa la câţiva centimetri sub apă, spre baza

coloanei lui, nelăsându-i niciun motiv să spună că nu-şi făcuse temeinic treaba. Dar trebui să se aplece mult, ajungând atât de aproape de el, încât îi putu mirosi părul. Şi trupul curat. Şi nu-i fu greu să-i audă geamătul.

Se trase înapoi atât de iute, că se izbi de peretele din spatele ei. El se întoarse la fel de repede să se uite în sus la ea. Focul din privirea lui o ţintui locului.

— Îmi pare rău, îngăimă ea. N-am vrut să vă fac rău, jur că n-am vrut.

— Ia-o uşor, Georgie. Se întoarse la loc, sprijinindu-şi capul pe genunchii ridicaţi. E doar un fleac… o vagă înţepeneală. N-aveai de unde să ştii. Du-te, acum pot să termin şi singur.

Ea îşi muşcă buza. După cum vorbea, părea să aibă dureri mari. Ar trebui să se bucure, dar, fără să ştie din ce motiv, nu era mulţumită. Dintr-un motiv oarecare, simţea nevoia… Să ce? Să-i aline durerea? Oare înnebunise de-a binelea? Ieşi de acolo cât putu de repede.

Capitolul 17

James era la al doilea pahar de coniac când se întoarse Georgie în cabină. Îşi recăpătase stăpânirea de sine, dar tot îl nedumerea cât de uşor îl stârnise atingerea inocentă a fetei. Planurile lui ticluite cu grijă se duseseră pe apa sâmbetei. Intenţionase ca ea să-l clătească, să-i dea prosopul, să-l ajute să-şi pună halatul. Voise să vadă obrajii aceia frumoşi înroşindu-se. În schimb, el ar fi fost acela cu obrajii îmbujoraţi dacă s-ar fi ridicat în acel moment. Nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de stânjenit de o reacţie normală a trupului său, şi n-ar fi fost nici de data aceasta, doar că, din punctul ei de vedere, reacţia ar fi fost provocată de un băiat.

Fir-ar să fie! Ce încurcătură, când jocul ar fi trebuit să fie atât de simplu. Avantajul urma să fie al lui, cât timp ea se afla într-o poziţie vulnerabilă. Îşi închipuise că avea s-o

farmece cu trupul lui viril până avea să fie atât de copleşită de dorinţă, încât să-şi scoată căciula de pe cap şi să-l implore s-o posede. O fantezie superbă, în care el făcea pe masculul nevinovat, care nu bănuia nimic, şi era atacat de ajutorul lui cel desfrânat. Avea să protesteze. Iar ea urma să-l implore să-i dăruiască trupul său. Apoi el s-ar fi purtat ca un domn, cedând.

Dar cum avea să se întâmple oricare dintre aceste lucruri, dacă bătrânul John Henry îşi înălţa capul ori de câte ori fata se apropia de el? Dacă s-ar fi întâmplat să observe, drăguţa fetişcană ar fi crezut că el avea o slăbiciune pentru băieţi, şi asta ar fi făcut-o să-i fie scârbă de el. Mii de draci, asta ar fi făcut-o să mărturisească cine era doar pentru ca lui să nu-i vină cine ştie ce idei.

Ochii lui o urmăriră în timp ce traversă încăperea spre colţul pe care i-l destinase. Ducea sub braţ o geantă de pânză şi avea un hamac aruncat peste umăr. Geanta era suficient de voluminoasă să conţină mai mult de câteva veşminte pentru băieţi. Probabil că erau şi una-două rochii înăuntru, şi poate că şi ceva care să lămurească *misterul ce o înconjura.*

Deja descifrase câte ceva din enigmă. Connie remarcase modul foarte firesc în care pronunţa ea „t'ugă" în loc de „teugă". Doar cineva foarte obişnuit cu vasele ar fi folosit termenul prescurtat, însă ea pretinsese că nu ştie nimic despre navigaţie.

Şi îi spunea fratelui ei Mac. Era un fleac grăitor, care îl făcea să creadă că scoţianul nu era deloc rudă cu ea. Prietenii şi cunoştinţele îi puteau spune Mac lui MacDonell, dar cei din familia lui ar fi folosit numele său de botez sau alt nume de alint, nu unul pe care îl purta fiecare membru al familiei, căci în mod firesc pe toţi îi chema MacDonell. Totuşi, fata avea un frate sau doi. Îi pomenise fără să se gândească. Aşadar, ce era scoţianul pentru ea? Prieten, amant… soţ? *Doamne sfinte, ar face bine să* nu aibă un amant. Putea să aibă toţi afurisiţii de soţi din lume, zeci de soţi, nu-i păsa, dar un amant era ceva serios, ceva ce intenţiona chiar el să-i fie.

Georgina îi simţi privirea aţintită asupra ei pe când agăţa hamacul de perete. Îl văzuse stând la birou când intrase, dar, cum nu-i spusese nimic, nu-i vorbise nici ea; nici nu se mai uitase în direcţia lui. Dar acea singură privire…

Purta halatul verde ca smaraldul. Nu-şi dăduse niciodată seama ce culoare minunată era acel verde pe persoana potrivită. Lui îi întuneca nuanţa ochilor, îi scotea în evidenţă frumuseţea buclelor blonde, îi îndulcea bronzul închis al pielii. Şi avea atâta piele dezgolită. *Răscroiala* halatului era *atât* de *adâncă, că acesta* abia îi acoperea pieptul. Firele de păr auriu străluceau în lumina lămpii cu gaz, de la un sfârc la celălalt, de deasupra pieptului până… jos.

Georgina trase de cămaşa pe gât, dezlipind-o de piele. În afurisita asta de cabină era atât de cald astă-seară. Hainele i se păreau mai grele pe ea, bandajele mai incomode. Dar tot ce îndrăznea să scoată de pe ea când se culca erau cizmele. Făcu asta şi acum, stând pe podea ca să şi le tragă mai uşor şi apoi le aşeză cu grijă la perete.

Şi tot simţi aţintiţi asupra ei ochii lui James Malory, urmărindu-i fiecare gest.

Desigur, trebuia să-şi închipuie asta. Ce motiv avea să o urmărească, dacă nu… Aruncă o privire spre hamac şi zâmbi răutăcios. Căpitanul probabil aştepta s-o vadă chinuindu-se să se suie în patul ei instabil şi să cadă lată acolo, de oboseală. Probabil că urma să facă şi un comentariu amuzant, după părerea lui, despre stângăcia şi lipsa ei de experienţă, ceva într-adevăr scârbos care s-o stânjenească, garantat. Ei bine, nu şi de această dată. Urcase şi coborâse din hamacuri de când începuse să meargă, se jucase în ele în copilărie, moţăise acolo când era mai mare, şi petrecuse în hamac zile întregi pe orice vas Skylark care se întâmpla să fie în port. Era mai puţin probabil să cadă dintr-unul decât dintr-un pat obişnuit. Căpitanul va trebui să-şi înghită zeflemeaua de această dată, iar ea spera să-i stea în gât.

Se instală în patul instabil cu uşurinţa unui vechi

marinar, apoi aruncă o privire rapidă spre biroul din colţul opus al camerei, sperând să surprindă uimirea căpitanului. El se uita în direcţia ei, dar, spre necazul ei, expresia lui rămase indescifrabilă.

— Sper că n-ai de gând să dormi cu hainele astea pe tine, tinere, nu-i aşa?

— Ba da, căpitane, asta intenţionez.

Probabil că remarca îl uimise, căci el se încrunta acum.

— N-am vrut să las impresia că te voi trezi toată noaptea, să ştii. Aşa ai presupus?

— Nu. De fapt, aşa crezuse, dar tot ce ştia el despre ea erau oricum minciuni, aşadar ce mai conta una în plus? Dorm întotdeauna îmbrăcat. Nu-mi aduc aminte când am început să fac aşa, este prea multă vreme de atunci, dar a devenit un obicei acum. Şi, ca să se asigure, în caz că el ar fi avut îndrăzneala să-i sugereze să-şi schimbe obiceiurile, adăugă: Mă îndoiesc că aş putea să adorm dacă n-aş fi complet îmbrăcat.

— Fă cum crezi. Am şi eu obiceiurile mele de somn, deşi mă tem că sunt exact opusul alor tale.

Oare ce însemna asta? se întrebă Georgina, dar află în scurt timp. Bărbatul se ridică în picioare, înconjură biroul, îndreptându-se spre pat, şi îşi scoase halatul.

„O, Doamne, o, Doamne, asta nu mi se întâmplă mie! Nu se fâţâie prin cameră în pielea goală ca să-mi ofere o vedere din faţă a trupului său.”

Dar asta făcea, iar sensibilitatea ei feminină era revoltată. Însă nu închise ochii, nu imediat în orice caz. La urma urmei, nu era ceva ce vedea în fiecare zi. Poate că nu văzuse aşa ceva niciodată, căci el era un exemplar cu adevărat splendid de bărbăţie, din cap până în picioare. Nu putea s-o nege, oricât şi-ar fi dorit să aibă ceva grăsime în unele părţi, sau o burtă proeminentă ori un mic…

„Nu roşi, prostuţo. Nimeni nu aude ce gândeşti în afară de tine, şi nici măcar nu ţi-ai terminat gândul. Deci arată grozav în orice privinţă. Dar asta nu înseamnă nimic pentru tine.”

În cele din urmă, închise ochii, strângând din pleoape. Dar văzuse deja mai mult decât era bine pentru ea. Imaginea lui gol nu era ceva pe care avea să-l uite prea curând. Să-l ia naiba, omul avea deloc ruşine.

Nu, nu era corect. Ea trebuia să fie băiat. Ce era un pic de goliciune între bărbaţi? O experienţă impresionantă pentru ea, asta era.

— Vrei să stingi lămpile, Georgie?

Ea gemu şi îi fu teamă că o auzise când oftă şi adăugă:

— Lasă. Tu te-ai culcat deja şi n-am vrea să punem la încercare soarta care te-a ajutat să te instalezi acolo de la prima ta tentativă.

Ea scrâşni din dinţi. Iarăşi afurisita de ironie. Omul era un ticălos până în măduva oaselor. Aproape că îi spusese că avea să se ocupe oricum de lămpi. Să-i arate că soarta nu avea nimic de-a face cu ea şi hamacul ei. Dar trebuia să deschidă ochii ca să facă asta, iar el nu era încă în pat şi învelit. Şi să dea nas în nas cu el dezbrăcat...

Ei bine, avea să fie îndeajuns de isteaţă, încât să nu se întâmple asta.

Dar deschise ochii oricum. Ispita era prea mare ca să-i reziste. Şi, în afară de asta, dacă el avea să se dea în spectacol, se gândi ea, trebuia să aibă un public care să-l aprecieze. Nu că ar fi făcut-o ea. Sigur că nu. Era doar fascinaţie curioasă, ca să nu mai vorbim de grija pentru siguranţa proprie. Şi pe un şarpe ar sta cu ochii dacă ar fi atât de aproape de ea, nu?

Dar, oricât de interesantă găsea această experienţă neobişnuită, îşi dorea ca el să se grăbească. Începea să-i fie greaţă din nou, şi de această dată, nici măcar nu se afla lângă ea. Doamne, dar avea aşa un posterior drăguţ! Se făcea oare mai cald în cameră? Şi aşa nişte picioare lungi, şolduri atât de tari. Virilitatea lui era copleşitoare, ostentativă, intimidantă.

O, Doamne, oare venea înspre ea? Da! De ce? O, lampa de deasupra căzii. Naiba să-l ia, că o speria aşa! Când o stinse, colţul camerei unde era ea se întunecă. Doar

o lumină mai rămăsese aprinsă, cea de lângă pat. Închise ochii şi îi ţinu închişi. *Nu* avea să se uite la el cum se vâra în patul dumnezeiesc de moale. Şi ce dacă nu folosea învelitoare? Luna răsărise deja, luminase destul de intens puntea de deasupra şi urma să lumineze cabina prin ferestrele ce formau un perete. Nu avea să mai deschidă ochii din nou, pentru a-şi mântui sufletul. Ei bine, era cam exagerat. Poate doar pentru a-şi mântui sufletul.

Unde era acum? Nu-i auzise paşii ducându-l înapoi spre pat.

— Apropo, băiete, Georgie e numele tău de botez, sau doar un nume de alint cu care te-a împovărat familia ta?

„Nu stă chiar lângă mine, gol-puşcă. Nu! Îmi închipui, îmi închipui totul. Nu şi-a scos halatul. Dormim deja amândoi.”

— Cum? Nu te-am auzit, băiete!

Ce n-a auzit? Ea nu scosese o vorbă. Nici n-avea de gând. Să creadă că a adormit..

Dar dacă o atingea s-o trezească, doar ca să-i răspundă la întrebarea prostească? Aşa încordată cum era acum, probabil că avea să ţipe ca nebuna, iar asta nu se cuvenea. „Răspunde-i, prostuţo, şi va pleca!”

— E numele meu de botez… domnule.

— Mi-era teamă că vei spune asta. Dar nu prea merge, să ştii. Am cunoscut femei care îşi spuneau aşa, o prescurtare de la Georgette sau Georgina, ori alt nume revoltător de lung. Şi nu ţi-ar plăcea să fii asemuit cu o femeie, nu?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, răspunse ea pe un ton şovăielnic, pe jumătate mormăit, pe jumătate chiţăit.

— Păi, nu-ţi face griji pentru asta, băiete. Poate că acesta e numele care ţi s-a dat, dar eu am hotărât să-ţi spun George. E mult mai bărbătesc, nu crezi?

El nu dădea nicio para chioară pe ce credea ea, iar ei îi păsa şi mai puţin de ce gândea el. Dar nu avea de gând să se certe cu un bărbat gol, aflat la doar câţiva centimetri de ea.

— Cum vă convine, căpitane.

— Cum îmi convine? îmi place atitudinea ta, George, chiar îmi place.

Georgina oftă în timp de el se depărta de ea. Nici nu se întrebă de ce râdea el ca pentru sine. Şi, în ciuda hotărârii ei neclintite, după o clipă, deschise ochii. Dar aşteptase prea mult de această dată. El era deja în pat, decent acoperit. Lumina lunii se revărsa în cabină, aşa că îl vedea bine întins în pat, cu mâinile sub cap şi un zâmbet pe chip. Zâmbea oare? Trebuia să fie o iluzie a luminii. Dar ce conta până la urmă?

Dezgustată de ea însăşi, se întoarse cu faţa la colţ ca să nu mai fie tentată să-l privească. Şi oftă din nou, fără să ştie că, de această dată, scosese un sunet slab, de dezamăgire.

Capitolul 18

Georginei îi veni foarte greu să adoarmă în acea noapte, dar următorul lucru de care fu conştientă era vocea căpitanului strigând:

— Hai odată, mişcă-ţi fundu', George.

Ea clipi nedumerită, fiind destul de sigură că lumina zilei umplea cabina, suficient de intensă pentru a-şi da seama că dormise prea mult.

Găsi repede şi motivul insomniei sale, şi îl văzu îmbrăcat, slavă Domnului, sau măcar parţial. În pantaloni şi ciorapi, oricum era mai bine decât nimic. Şi, în timp ce se uita la el, îl văzu punându-şi o cămaşă de mătase neagră, croită la fel ca aceea albă pe care o purtase cu o zi în urmă, deşi nu îşi încheiase partea din faţă. Şi pantalonii erau negri. „Dacă şi-ar pune şi un cercel, afurisitul de bărbat ar arăta ca un pirat în cămaşa largă şi pantalonii strâmţi", se gândi ea fără pic de milă, apoi îşi ţinu răsuflarea când văzu că purta într-adevăr un cercel, unul mic de aur, abia vizibil sub buclele blonde răvăşite în somn şi încă nepieptănate pe

spate.

— Purtaţi un cercel!

Această remarcă atrase asupra ei ochii verzi, alături de afectarea pe care ea o considera cel mai arogant *şi* mai enervant obicei al lui, acela de a ridica dintr-o sprânceană aurie.

— Ai observat, nu? Ce părere ai despre asta?

Ea nu era îndeajuns de trează încât să aleagă să-l linguşească, şi nicidecum să-i spună adevărul. Cu îndrăzneală, îi zise:

— Vă face să arătaţi ca un pirat.

Zâmbetul lui era într-adevăr răutăcios.

— Aşa crezi? Eu aş fi zis ca un crai.

Ea îşi înăbuşi la timp un pufnet dispreţuitor. În schimb, reuşi să pară curioasă.

— De ce vreţi să purtaţi cercel?

— De ce nu?

Ei bine, căpitanul era darnic cu informaţiile în dimineaţa asta, clar! Şi ce-i păsa ei dacă el voia să arate ca un pirat, de vreme ce nu era unul adevărat?

— Hai odată, George, spuse el în grabă acum. A trecut jumătate de dimineaţă.

Ea scrâşni din dinţi şi se ridică în capul oaselor, se legănă în hamac de câteva ori, apoi se dădu jos.

El îi spunea George cu multă încântare, aşa se părea, de parcă ştia că asta avea s-o enerveze.

Suna într-adevăr mai bărbătesc. Ea cunoştea mai mulţi George cărora li se spunea Georgie, dar nicio altă femeie în afară de ea cu acest nume prescurtat.

— Nu eşti obişnuit să dormi în hamac, aşa-i?

Ea se uită urât la el, sătulă până peste cap de presupunerile lui greşite.

— De fapt…

— Te-am auzit zvârcolindu-te toată noaptea. Toate frânghiile care scârţâiau m-au trezit de câteva ori, iartă-mă că-ţi spun. Sper că nu se va întâmpla în fiecare noapte, George. Presupun că va trebui să-mi împart patul cu tine ca să nu mai fiu deranjat.

Ea se făcu albă ca varul, chiar dacă el părea să deteste ideea. Dar se temea că avea s-o facă oricum, indiferent cât ar protesta ea. Doar peste cadavrul ei.

— Nu se va mai întâmpla, căpitane.

— Ai grijă! Şi-acu', sper că ai mâna sigură.

— De ce?

— Pentru că ai să mă bărbiereşti.

Serios? Nu, cum ar putea? Era posibil să i se facă iar rău – se şi vedea vărsând în poala lui. Ar fi fost nevoită să-i spună de tendinţa ei de a i se face greaţă când ajungea prea aproape de el.

Gemu în sinea ei. Cum putea să-i spună aşa ceva? S-ar fi simţit atât de insultat, încât ar fi fost greu de spus ce avea să-i facă. Ar fi putut să-i facă viaţa un iad, mult mai rea decât era acum.

— N-am mai bărbierit pe nimeni, căpitane. Probabil c-o să vă tai peste tot.

— Sper din tot sufletul că nu, băiete dragă, căci e una dintre îndatoririle tale. Şi în calitate de valet va trebui să faci progrese. Observă că m-am îmbrăcat singur azi-dimineaţă.

Georgina era cât pe ce să izbucnească în plâns. Nu era chip să evite apropierea de el. Şi avea să observe până la urmă că nutrea o aversiune pronunţată faţă de el. Cum ar fi putut să nu observe că dădea fuga după oala de noapte de mai multe ori pe zi?

Dar poate că nu era el cauza. Poate avea rău de mare. Dar când navigase de-a lungul Coastei de Est alături de fraţii ei în călătorii scurte, nu suferise niciodată de asta. Când traversase oceanul spre Anglia, nu avusese deloc rău de mare. El trebuia să fie. Dar putea să-i spună că are rău de mare, nu? Se simţi deodată mult mai bine şi chiar zâmbi când îi promise:

— Mâine mă voi simţi mai bine, căpitane.

Nu-şi dădu seama de ce o fixă îndelung cu privirea, înainte să răspundă lapidar:

— Foarte bine. Trebuie să discut ceva cu Sharpe, aşa că ai cam zece minute să încălzeşti apă şi să găseşti briciul.

Nu mă face să aştept, George.

Bine, cu siguranţă era supărat că trebuise să se îmbrace singur, nu? se gândi ea când căpitanul trânti uşa după el. Nici nu se ostenise să-şi pună cizmele. Spera să se aleagă cu cioburi în tălpi. Ba nu, probabil că avea s-o pună pe ea să i le scoată.

Oftă, apoi îşi dădu seama că avea să fie singură în cabină preţ de câteva minute. Nu ezită să se îndrepte direct spre comodă. De n-ar fi afurisitul de program al lui Malory, nu ar risca. Dar n-ar reuşi să ajungă în cală la oala de noapte ascunsă acolo, nu în cele zece minute acordate să-i aducă apă de bărbierit. Şi nici nu putea să aştepte până termina cu bărbieritul.

Dar, după aceea, trebuia să urce scara *înaintea* lui, aşa că avea mai mult timp.

James intră în cabină trântind uşa, la fel cum plecase; cu mult zgomot, uşa se izbi de perete de această dată. Se aştepta s-o sperie pe Georgie şi voia să-i şteargă de pe faţă zâmbetul neaşteptat pe care îl simţea până în măruntaie. Ei bine, o speriase de-a binelea. Dacă roşeaţa din obrajii ei era un indiciu, luase foc de jignită ce era. Dar el era şi mai speriat. Ce neghiob era că nu se gândise cum va reuşi să-şi facă nevoile şi să facă baie o femeie care pretindea că nu e femeie, chiar dacă purta straie bărbăteşti pe o navă plină de bărbaţi. Mutând-o în cabina lui, îi dăduse mai multă intimitate decât ar fi avut altminteri, dar o făcuse de dragul lui, nu al ei – făcea parte din jocul lui. Nu exista? un zăvor la uşă, şi niciun loc în care să fie *sigură* că avea puţină intimitate.

Deşi fusese cu gândul numai la cum să-i dea jos pantalonaşii, trebuia să se fi gândit şi la aceste lucruri. La fel şi ea – înainte să se deghizeze. Şi ar fi putut să pună un pariu cu şanse mari de câştig că această cabină a lui nu era locul pe care ea îl considera cel mai lipsit de riscul de a fi demascată. Aproape că o forţase să rişte când o trezise din somn şi îi poruncise să-şi vadă imediat de treburi. Era vina lui că ea îşi ascundea acum faţa între genunchii frumoşi şi dezgoliţi. Iar el nu putea face nimic ca să-şi ascundă

stânjeneala şi în acelaşi timp să continue să se prefacă. Dacă ea ar fi fost cu adevărat George, el nu ar fi ieşit din cameră scuzându-se, nu? Ar privi chestiunea ca pe ceva obişnuit, şi aşa ar fi, dacă ea ar fi băiat.

Dar nu era şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu era nimic obişnuit la situaţia asta. Draga de fată chiar îşi dăduse jos pantalonii, iar simţurile lui savuraseră fiecare clipă de când dăduse buzna în cameră.

James îşi pironi ochii în tavan, după care înconjură patul cu paşi apăsaţi, să-şi găsească cizmele. „Asta-i prea mult”, se gândi el. „Ea îmi zâmbeşte şi eu mă excit. Stă pe o afurisită de oală de noapte şi eu mă excit.”

— Nu mă băga în seamă, George, se răsti el mai tăios decât voise. Am uitat de cizme.

— Căpitane, vă rog!

— Să nu-ţi fie ruşine. Crezi că noi, ceilalţi, nu trebuie să folosim niciodată lucrul ăla?

Geamătul ei îi spuse suficient de clar că nu o ajuta, aşa că ieşi pur şi simplu de acolo, trântind uşa din nou şi ducându-şi cizmele în mâini. Îi era teamă că incidentul avea să fie o piedică pentru el. Unele femei puteau fi ciudate când era vorba despre asemenea chestii, cum ar fi să nu-l mai vadă în ochi pe bărbatul care fusese martor la momentul stingheritor sau chiar îl provocase. Iar omul nu mai avea nicio şansă dacă le făcuse cumva pe ambele.

Mii de draci! N-avea idee cum va reacţiona fata: dacă avea să râdă de incident, să roşească de ruşine preţ de câteva zile sau să se bage sub cel mai apropiat pat şi să refuze să mai iasă de acolo. Spera ca ea să fie mai tare. Deghizarea sugera că avea mult curaj şi tot atâta îndrăzneală. Dar nu ştia sigur. Totuşi, se posomori că i se ivise o piedică în cale, mai ales după progresul făcut cu o noapte în urmă.

Georgina nu se gândea să se ascundă sub niciun pat. Opţiunile ei erau clare. Putea să sară peste bord, să le ţină de urât şobolanilor din cală pentru tot restul călătoriei sau să-l omoare pe James Malory. Iar ultima variantă era cea mai atrăgătoare, indiferent cum privea situaţia. Dar, când

urcă pe punte, auzi că Malory împărţea pedepse în stânga şi-n dreapta, fără motive întemeiate, sau, aşa cum spunea unul dintre marinari, pentru că era cu fundul în sus. Şi asta însemna, în traducere simplă, că era nemulţumit de ceva şi se răzbuna pe oricine fusese îndeajuns de nesăbuit încât să-i taie calea în această dimineaţă.

Ceva din roşeaţa care îi colorase obrajii dispăru imediat. Până să se întoarcă în cabină cu apă caldă pentru bărbieritul stăpânului, hotărâse că el era poate mai stânjenit decât ea... De fapt, nimeni pe lume nu se putea simţi mai umilit decât ea. Dar, dacă simţea şi el măcar un pic de jenă, avea să se împace cu asta, aşa bănuia, mai ales dacă îl supărase atât de tare încât să fie în toane aşa proaste.

Bineînţeles, acest raţionament îl înzestra cu o sensibilitate de care nu-l crezuse în stare. Reacţia lui era strâns legată de a ei. Dacă nu s-ar fi purtat ca o nătăfleaţă ruşinoasă, atunci el n-ar fi gândit nimic despre asta. Dar ştia că o stingherise mai tare decât o făcuseră vreodată oricare dintre ironiile lui, şi îi era ruşine că o făcuse.

Uşa se deschise într-un gest şovăitor după câteva minute, iar Georgina aproape că izbucni în râs când căpitanul de pe *Fecioara Arme* îşi vârî capul pe uşă să vadă dacă putea să intre fără probleme de această dată.

— Ei bine, eşti gata să-mi tai gâtul cu propriul meu brici, tinere?

— Sper că nu sunt atât de nepriceput.

— Şi eu sper din tot sufletul.

El se lepădă de nesiguranţa care era de-a dreptul caraghioasă, atât de nepotrivită pentru un bărbat, şi porni agale spre masa pe care pusese ea lighenaşul cu apă. Briciurile lui erau puse pe un prosop, lângă care se afla un teanc de alte prosoape, iar ea deja făcuse spumă de săpun în cana pe care o găsise pentru asta.

Fusese plecat mai mult de zece minute, aşa că ea făcuse ordine prin cameră, făcându-i patul, aranjându-l pe al ei, strângându-i lucrurile împrăştiate pentru a le spăla mai târziu. Singurul lucru pe care nu-l făcuse era să-i aducă

micul dejun, dar Shawn O'Shawn îl pregătea acum.

Uitându-se prin cameră, el remarcă:

— Aşadar, ai mai făcut asta înainte?

— Nu, m-am uitat la fraţii mei când se rădeau.

— Mai bine decât să fii neştiutor cu totul, cred. Atunci, apucă-te!

Îşi dădu jos cămaşa şi o aruncă pe masă, apoi îşi întoarse scaunul şi se aşeză în faţa ei. Georgina doar se uită fix la el. Nu se aşteptase să-l radă în vreme ce era pe jumătate dezbrăcat. Nu era necesar. Avea prosoape în plus, unele mari, pe care să i le pună pe umeri ca să-i protejeze cămaşa. Să-l ia naiba, avea să le folosească oricum.

Dar, când încercă, el le dădu deoparte.

— Dacă vreau să mă sufoci, George, te anunţ eu.

Ideea să-i taie gâtul o atrăgea din ce în ce mai mult. Dacă nu s-ar fi făcut atâta mizerie şi n-ar fi trebuit să cureţe tot sângele, ar fi cedat acestui impuls. Cu toată pielea aceea care îi distrăgea atenţia, s-ar fi putut întâmpla oricum – din greşeală, firește.

Putea să-l bărbierească. Trebuia s-o facă. Şi cel mai bine era s-o facă repede, până n-o apuca nenorocita aceea de greaţă ca să-i îngreuneze şi mai mult sarcina. „Doar nu te uita în jos, Georgie, sau în sus, sau oriunde, în afară de perii lui foarte obişnuiţi din barbă. Cât de tulburători pot fi acei peri?"

De la o distanţă de un braţ, îi aplică pe faţă un strat gros de spumă, dar trebui să se apropie ca să-l radă. Se uita la obrajii lui, concentrându-se pe ceea ce făcea, sau măcar încercând. El se uita în sus, la ochii ei. Când privirile i se întâlniră întâmplător, pulsul i se acceleră. Iar el nu-şi feri privirea. În schimb, ea o făcu, dar îi simţea ochii încă aţintiţi asupra ei şi fierbinţeala subită pe care i-o provocau.

— Nu mai roşi acum, o luă el la rost. Ce mare scofală e un mic fund gol între bărbaţi?

Ea nici măcar nu se gândise la *asta,* naiba să-l ia pe căpitan şi să putrezească în iad. Dar acum faţa ei era de două ori mai roşie şi continua să se înfierbânte, căci el nu voia să renunţe la subiect.

— Nu văd de ce ar trebui, întrucât e cabina mea, spuse el cu încăpăţânare, dar tot o să-mi cer scuze, George, pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Ai crede că am dat peste o afurisită de fată, după cum ai reacţionat.

— Îmi pare rău, domnule.

— N-are importanţă. Data viitoare pune un semn pe uşă dacă intimitatea înseamnă atât de mult pentru tine. O să respect prostia asta, şi nimeni altcineva nu va intra aici fără permisiune.

Un zăvor la uşă ar fi fost şi mai bun, dar ea nu-i propuse aşa ceva. Nu se aştepta la asta. O mira că omul era aşa atent, chiar mărinimos, când nu era obligat de nimic. Poate va reuşi să facă şi o baie ca lumea acum, în loc să se spele de mântuială cu buretele, jos în cală.

— La naiba, George. Îmi place faţa asta. Lasă ceva piele pe ea, te rog.

O sperie atât de tare, că se răsti la el, fără să se gândească:

— Atunci radeţi-vă singur!

Şi aruncă briciul pe masă. Tocmai pleca de lângă el, când tonul lui sec o izbi în spate.

— O, Doamne! Dar ce temperament are puştiul!

Ea se opri şi făcu ochii mari când îşi dădu seama de greşeala făcută. Geamătul ei se auzi destul de tare şi, când se întoarse spre el, expresia ei era la fel de temătoare precum se simţea.

— Îmi pare rău, căpitane. Nu ştiu ce m-a apucat. Poate s-au adunat prea multe, dar, sincer să fiu, nu-mi ies din fire aşa uşor. Puteţi să-l întrebaţi pe Mac.

— Te-am întrebat pe tine. Doar nu ţi-e frică să fii sincer cu mine, nu-i aşa, George?

Asta merita alt geamăt, cu toate că ea şi-l înăbuşi.

— Deloc. Ar trebui să-mi fie?

— Nu văd de ce. Dimensiunile tale îmi oferă un avantaj. Eşti prea mic să fii încătuşat sau biciuit, şi n-o să-mi fac singur greutăţi dându-ţi treburi în plus drept pedeapsă, nu-i aşa? Aşa că simte-te liber să-mi spui ce gândeşti, George. Avem o relaţie apropiată, la urma urmei.

— Şi dacă aş întrece măsura şi aş fi nerespectuos? nu rezistă ea tentaţiei de a întreba.

— Păi, ţi-aş înroşi fundul, bineînţeles. Asta-i singura pedeapsă la care pot să recurg cu un băiat de vârsta ta. Dar nu va fi necesar, nu-i aşa, George?

— Nu, domnule, mai mult ca sigur că nu, spuse ea printre dinţi, îngrozită şi înfuriată în acelaşi timp.

— Vino atunci şi isprăveşte cu bărbieritul. Şi ai grijă să fii mai atent acum.

— Dacă aţi vrea... să nu mai vorbiţi, m-aş putea concentra mai bine, spuse ea în chip de sugestie.

Tonul ei era foarte respectuos. Dar el tot ridică din sprânceană, dispreţuitor.

— Aţi spus că pot să zic ce gândesc, bombăni ea furioasă, apoi făcu un pas în faţă şi luă briciul din nou. Şi, cât timp mă ocup de asta, detest să vă văd făcând aşa ceva.

El ridică şi cealaltă sprânceană, de astă dată surprins.

— Ce fac?

Ea îşi mişcă mâna cu briciul spre faţa lui.

— Ridicaţi dispreţuitor din sprâncene.

— Doamne sfinte, puştiule, mă omori cu modul tău de exprimare, nu glumesc.

— Acum credeţi că e amuzant?

— Ce cred eu, dragă băiete, e că îmi iei spusele prea ad-literam. Când am spus că poţi să zici ce gândeşti, nu mi-a dat prin cap că ai fi atât de nesăbuit încât să-ţi critici căpitanul. În privinţa asta, ai depăşit măsura, aşa cum cred că ştii prea bine.

O ştia foarte bine şi doar încercase apa, să vadă cât de adâncă era şi cât de departe putea să meargă şi să nu se înece. Era evident că nu prea departe.

— Îmi pare rău, căpitane.

— Am crezut că am convenit ieri să te uiţi în ochii mei dacă îţi ceri scuze. Aşa-i mai bine. Deci deteşti asta, nu?

Naiba să-l ia, acum era amuzat. Şi ura asta chiar mai mult decât să-l vadă ridicând din sprâncene, mai ales că nu se ostenise niciodată să-i spună şi ei care era gluma.

— Simt că e în interesul meu să nu răspund, căpitane.

El izbucni în râs când o auzi.

— Bine spus, George! Începi să înveţi, într-adevăr.

Şi-şi exprimă mulţumirea bătând-o pe umăr. Din nefericire, gestul o trimise clătinându-se între coapsele lui depărtate, aşa că el trebui să o apuce în grabă ca să nu se răstoarne pe piciorul lui. În acelaşi timp, ea se prinse de el ca să nu cadă. Când amândoi îşi dădură seama că se atingeau, nava ar fi putut să se scufunde şi n-ar fi observat. Dar momentul răvăşitor veni şi trecu în câteva secunde, căci el îi dădu drumul la fel de repede cum o făcu şi ea.

De parcă focul nu s-ar fi aprins între ei în acel scurt interval de timp, căpitanul spuse, deşi nesigur:

— Probabil că barba mi-a crescut câţiva centimetri de când ai început să mă razi, George. Sper din tot sufletul să te descurci mai bine înainte să ajungem în Jamaica.

Georgina era prea tulburată să-i răspundă, aşa că doar apropie briciul de faţa lui şi se apucă să bărbierească obrazul rămas.

Inima îi bătea nebuneşte în piept... Şi cum să nu bată? Crezuse că avea să se împiedice de piciorul lui şi să cadă în cap. Asta nu avea nicio legătură cu faptul că îl atinsese.

Dar, când el îşi întoarse faţa spre ea, Georgie văzu picăturile de sânge din locurile unde îl tăiase. Fără să se gândească la asta, le şterse cu blândeţe.

— N-am vrut să vă rănesc.

Dacă vocea ei fusese blândă când rostise aceste cuvinte, a lui fu mult mai blândă când îi răspunse:

— Ştiu.

„O, Doamne, iar mi se face greaţă”, se gândi ea.

Capitolul 19

— Te doare ceva, Georgie, băiete?

— Georgie e de ajuns, Mac.

— Nu. El se uită de jur împrejur pe puntea de la pupa,

ca să fie sigur că erau singuri înainte să adauge: Era să-ţi spun „fetiţo” când nu trebuia. Am nevoie să mi se amintească mereu.

— Cum vrei.

Georgina căută iute în coşul dintre ei o altă frânghie ca s-o lege de cea din poala ei, pe care o prinsese deja de alte trei, înnodându-le la capete.

Se oferise să-l ajute pe Mac la treaba aceea de rutină doar ca să treacă timpul, dar nu era prea atentă la ce făcea. El trebuise deja să desfacă cu un harpon unul dintre nodurile ei şi s-o pună să-l refacă. Ea nu spusese nimic şi nu-şi observase singură greşeala. Urmărind-o cu privirea, Mac scutură din cap.

— Sigur te doare ceva. Acum eşti mult prea drăguţă.

Cuvintele lui o treziră, dar numai puţin.

— Eu sunt întotdeauna drăguţă.

— Nu de când ţi-ai băgat în căpşoru’ ăla să pleci pe mare spre Anglia. Ai fost o pacoste nesuferită de când ţi-a intrat gându’ ăsta-n cap.

Acum se bucura de întreaga ei atenţie.

— Asta chiar că-mi place, se supără ea. Nu trebuia să vii cu mine, să ştii! Aş fi putut foarte bine să ajung în Anglia şi fără tine.

— Ştii foarte bine că nu te-aş fi lăsat niciodată singură pe mare. Aşa că n-am avut încotro. Da’ cre’ c-ar fi trebuit să te încui undeva.

— Poate că da.

El o auzi oftând şi pufni.

— Eşti din nou de acord cu mine. Şi te-ai purtat cam ciudat toată săptămâna. Te pune la munci prea grele omu’ pen’ care lucrezi?

Munci grele? Nu putea să spună că era aşa. De fapt, nici nu se apucase de jumătate din lucrurile pe care îi spusese căpitanul că le avea de făcut.

Era de obicei treaz şi parţial îmbrăcat înaintea ei, de dimineaţă. Singura dată când se dăduse jos din pat înaintea lui, el se purtase de parcă făcuse mai degrabă ceva rău decât bun. Învăţa să-i cunoască toanele, de la obişnuitul lui

amuzament, la ironiile usturătoare când îl supăra ceva, iar în acea dimineaţă fusese foarte supărat. Făcuse să pară o pedeapsă faptul că trebuise să-l îmbrace în acea zi. Remarcile, comportamentul lui, totul conducea la acea idee, şi ea ajunsese să jure că va lenevi mai mult în pat dimineaţa, pentru tot restul călătoriei.

Spera să nu mai treacă din nou printr-o situaţie atât de chinuitoare. Era suficient de rău că trebuia să se apropie atât de mult de el, dar să fie obligată la o aşa corvoadă când ştia că era furios… Ei bine, până acum nu se mai întâmplase. Şi nici nu-i mai ceruse să-l ajute cu dezbrăcatul pentru baie, seara.

Nici asta nu se dovedise necesar în fiecare zi, aşa cum insinuase el la început. Încă mai voia să-l spele pe spate la baie, dar în două seri din ultimele şapte, îi spusese să nu se mai ostenească să-i aducă apă pentru baie, ba chiar se oferise să o lase să folosească baia în locul lui. Ea refuzase, bineînţeles. Nu fusese încă gata să rişte să rămână în pielea goală, chiar dacă el luase în seamă biletul pus pe uşă de mai multe ori pe zi.

Mai era bărbieritul. Prima oară, nu ştiuse de ce nu i se făcuse rău. Simţise că se dezlănţuise iadul în burta ei. Dacă ar fi trebuit să stea în picioare mai mult, dimineaţa s-ar fi sfârşit probabil altfel. În schimb, îi terminase bărbia din câteva mişcări, îi aruncase un prosop şi ieşise în fugă din cabină înainte ca el s-o poată opri, strigându-i că va veni înapoi într-o clipă, cu micul dejun.

Îi mai ceruse să-l bărbierească numai o dată, şi atunci îl tăiase în atât de multe locuri, încât el îi spusese sarcastic că ar face bine să-şi lase barbă. Dar nu o făcuse. Majoritatea celor din echipaj aveau barbă, inclusiv secundul, dar căpitanul tot se rădea în fiecare zi, ori dimineaţa, ori spre seară. Doar că o făcea singur acum.

Nici măcar o dată nu trebui să îndeplinească sarcinile unui valet. Căpitanul fie mânca direct din tava pe care i-o aducea, fie îi făcea semn să plece când încerca să-i pună în faţă farfuriile. Şi niciodată nu o trezise din somn pentru ceva în toiul nopţii, aşa cum o asigurase că avea să facă..

Una peste alta, avea foarte puţine de făcut şi o mulţime de timp liber la dispoziţie. Pe care şi-l petrecea în cabină când lipsea el, sau pe punte cu Mac când era căpitanul acolo, încercând să reducă astfel timpul petrecut cu el la strictul necesar. Dar, dacă

Georgina se purta ciudat, suficient cât să observe Mac, era doar vina lui James Malory.

Deşi era de numai o săptămână pe vasul lui, i se părea că trecuse o veşnicie. Era mereu încordată, îşi pierduse pofta de mâncare şi somnul. Şi tot i se făcea greaţă dacă el se apropia prea mult de ea şi atunci când o privea într-un anumit fel, ba uneori şi când se uita fix la el prea mult timp, precum şi de fiecare dată când el îşi expunea în mod ostentativ trupul gol, ceea ce se întâmpla în fiecare afurisită de noapte. Nu era de mirare că nu dormea bine, că era un pachet de nervi. Şi nu era de mirare că Mac observa.

Ar fi preferat să nu discute cu Mac despre asta, căci era foarte confuză în privinţa a ceea ce simţea.

Dar Mac stătea acolo, ţintuind-o cu privirea, aşteptând un răspuns de orice fel. Poate că un sfat de bun-simţ de la el era tot ce avea nevoie ca să pună în altă lumină lucrurile care o tulburau.

— Munca asta nu e grea din punct de vedere fizic, admise Georgina, uitându-se fix la frânghia din poala ei. Greul vine când trebuie să serveşti un englez. Dacă ar fi vorba de altcineva…

— Da, ştiu ce vrei să spui. Ai făcut o criză de furie să pleci neapărat…

Ea îşi ridică brusc capul.

— O criză? O criză?!

— Bine, atunci să zicem că erai nerăbdătoare, dar chestia e că tare erai grăbită să părăseşti Anglia şi să laşi totul în urmă, şi din cauza acelei nerăbdări te-ai pricopsit acum cu ce încercai să eviţi. Faptul că el e un lord nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Se poartă ca unul, sunt de acord, spuse ea cu dispreţ în glas. Dar mă îndoiesc că este cu adevărat. Nu au

ei o regulă de căpătâi ca aristocraţii să nu se implice în comerţ?

— Ceva de genu' ăsta, dar nu o respectă toţi. În afară de asta, nu are nicio încărcătură, dacă-ţi aminteşti, aşa că nu face negoţ, cel puţin nu în călătoria asta. Dar e un nobil, un viconte din câte am auzit.

— Ce minunat pentru el, zise ea în zeflemea, apoi oftă adânc. Ai avut dreptate. Asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Un afurisit de aristocrat. Nu ştiu de ce m-am îndoit de asta.

— Priveşte experienţa asta ca pe o ispăşire pentru impulsivitatea ta, şi speră ca fraţii tăi să ţină cont de asta înainte să-ţi facă un scandal cât casa!

Ea zâmbi slab.

— Ştiam că pot conta pe tine să mă înveseleşti.

El pufni şi se întoarse la corvoada de a lega frânghii. Şi ea făcu întocmai, dar gândurile negre nu-i dădeau pace. În sfârşit, se hotărî să vorbească despre asta.

— Ai auzit vreodată de o persoană care să se îmbolnăvească dacă se apropie de ceva, Mac?

Încruntându-se de curiozitate, Mac o fixă cu ochii lui cenuşiu-deschis.

— Cum să se îmbolnăvească?

— Ştii, să-i fie greaţă.

Fruntea lui se descreţi imediat.

— O, da, e efectul multor alimente, mai ales dacă un bărbat nu se simte bine după ce a băut, sau o femeie va avea un prunc.

— Nu, nu când e deja ceva în neregulă cu tine. Mă refer la situaţia în care te simţi perfect până te apropii de un anumit lucru.

El se încruntă din nou.

— Un anumit lucru, zici? Şi ai să-mi spui care e lucrul ăsta care te îmbolnăveşte?

— N-am spus că e vorba de mine.

— Georgie…

— O, bine! se răsti ea. E vorba de căpitan. În jumătate din timp, când mă apropii de el, stomacul meu reacţionează

groaznic.

— Doar în jumătate?

— Da, nu se întâmplă de fiecare dată.

— Şi ţi-a fost chiar greaţă? Ai vărsat?

— O dată, da, dar… A fost în prima zi, când am aflat cine era. M-a forţat să mănânc, şi eram prea emoţionată şi tulburată să ţin ceva în stomac. De atunci, mi-a fost doar greaţă, uneori mai mult decât alteori, dar nu am vărsat iarăşi… încă.

Mac trase de perii din barba roşie care îi acoperea acum bărbia, cugetând la spusele ei. Ignoră bănuielile care-i veniseră primele în minte, aşa că nici nu-i pomeni de asta. Îl detesta prea mult pe căpitan ca să fie atrasă de el, şi cu atât mai puţin putea să simtă pentru el orice poftă trupească ce se putea confunda cu greaţa.

În cele din urmă, îi spuse:

— Poate fi mirosul coloniei lui, fetiţo, sau mireasma săpunului pe care îl foloseşte? Sau poate e ceva cu care se dă pe păr?

Ea făcu ochii mari înainte să izbucnească în râs.

— De ce nu m-am gândit la asta?

Sări de pe locul ei, scăpând colacul de frânghie din poală.

— Şi unde te duci acum?

— Nu e săpunul lui. Îl folosesc şi eu de obicei. Şi nu se dă cu nimic în păr, îl lasă să zboare în toate direcţiile. Dar are o sticlă cu o loţiune pe care o foloseşte după ras. O s-o miros acum şi, dacă asta e, poţi ghici unde va ajunge.

El era mulţumit să o vadă zâmbind din nou, dar îi aminti:

— O să-i lipsească dacă o arunci peste bord.

Ea aproape spuse că avea să-şi facă griji mai târziu în această privinţă, dar nu avea rost să-şi caute necazul cu lumânarea.

— Aşa că o să-i spun adevărul. Este o bestie arogantă, dar… Ei bine, nu-i aşa nesimţitor, încât să folosească în continuare ceva despre care să ştie că îmi face rău. Ne vedem mai târziu, Mac, sau mâine în orice caz, se corectă

ea, observând că soarele cobora spre asfinţit.

— Îmi promiţi că n-o să faci ceva pentru care să fii pedepsită?

Dacă ar fi ştiut cu ce pedeapsă fusese ameninţată, n-ar mai fi întrebat asta.

— Promit.

Şi vorbea serios. Dacă de vină era colonia căpitanului, atunci nu avea niciun motiv să nu-i spună şi lui. Se gândi că ar fi trebuit să o menţioneze mai devreme, când dădu nas în nas cu el pe puntea inferioară. I se întoarse stomacul pe dos şi nu reuşi să ascundă prea repede grimasa ce-i apăru pe chip.

— Ah, remarcă James Malory, văzând că fata se strâmba. Trebuie să-mi fi citit gândurile, George.

— Căpitane?

— Expresia ta. Ai ghicit că am ceva să-ţi reproşez în privinţa obiceiului tău de a face baie, sau mai bine zis, în privinţa lipsei sale.

Ea roşi puţin, apoi se făcu roşie ca sfecla de indignare.

— Cum îndrăzniţi…

— Hai, lasă acum, George. Crezi că nu ştiu cum gândesc băieţii de vârsta ta despre baie, ca fiind un fel de tortură atroce? Şi eu am fost flăcău odată, să ştii. Dar împărţi cabina cu mine…

— Nu a fost alegerea mea, interveni ea.

— Indiferent ce a fost, am anumite standarde, printre care şi curăţenia, sau măcar mirosul de curat.

El strâmbă din nas ca să fie mai convingător, era sigură. Şi, dacă nu i s-ar fi adus un asemenea afront, poate că ar fi izbucnit în râs, având în vedere discuţia cu Mac de adineauri. Îi găsea mirosul jignitor? Doamne, ce ironie şi dreptate poetică era dacă îi făcea şi ea greaţă lui. El continuă:

— Şi, întrucât nu ai făcut nici cel mai mic efort să corespunzi standardelor mele… Aş vrea să te anunţ… *Nu* mă întrerupe iar, George, adăugă el pe cel mai autoritar ton al lui. Chestiunea asta a fost deja stabilită. De acum încolo îmi vei folosi cada ca să te speli pe tot corpul cel puţin o

dată pe săptămână, chiar mai des dacă vrei, şi vei începe astăzi. Şi ăsta, băiete dragă, este un ordin. Aşa că îţi sugerez să faci baie acum, dacă tot mai doreşti intimitate pentru astfel de lucruri. Ai timp până la ora cinei.

Ea deschise gura să protesteze împotriva atitudinii lui arogante, dar ridicarea sprâncenei aurii atât de detestate îi aminti să nu îndrăznească, nu când el făcuse din asta un afurisit de ordin.

— Da, domnule, spuse ea, rostind cuvântul „domnule” cu tot dispreţul de care era în stare, dar fără să fie pusă în cătuşe pentru obrăznicie.

James se încruntă pe când o privea plecând cu paşi apăsaţi, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o mare greşeală.

Se gândise că îi făcea un serviciu poruncindu-i să facă o baie şi asigurând-o în acelaşi timp că o să aibă parte de intimitatea necesară pentru asta. Din câte ţinuse el socoteala, nu făcuse una ca lumea de când urcase la bord. Dar ştia şi că majorităţii femeilor, doamnelor îndeosebi, le făcea plăcere baia. Era sigur că Georgie era pur şi simplu prea speriată să nu dea cineva peste ea, ca să-şi asume acest risc; prin urmare, avea să se ocupe el de problemă şi s-o oblige să facă un lucru pentru care ar fi trebuit să-i fie foarte recunoscătoare. Dar nu se aşteptase ca ea să fie indignată de asta, deşi, dacă ar fi gândit limpede, lucru de care nu părea să fie în stare în ultimul timp, şi-ar fi spus: „Nu îi zici unei doamne că miroase urât, măgarule”.

Capitolul 20

Furia Georginei se topi în apa caldă chiar în clipa în care se întinse pe spate în cada cea lungă. Era sublimă, aproape la fel de bună ca şi cada ei de-acasă. A ei era mai pe măsura sa, dar era plăcut să aibă loc în plus, cu adevărat plăcut. Singurele lucruri care îi lipseau erau uleiurile parfumate şi slujitoarea ei care s-o ajute să-şi

clătească părul lung – precum şi certitudinea că nu avea să fie deranjată.

Dar cada era destul de lungă să se cufunde complet acolo, cu părul şi corpul. Pielea iritată şi adânc brăzdată din jurul sânilor o arse când o acoperi apa la început, dar se dovedi un disconfort minor în comparaţie cu bucuria de a fi curată peste tot şi de a nu mai fi bandajată. Dacă nu ar fi insistat căpitanul…

La naiba, se bucura că o făcuse. Ei i-ar fi luat cel puţin încă o săptămână să îşi adune curajul s-o facă singură. Şi îşi simţise pielea foarte lipicioasă în ultimul timp, de la aerul sărat şi căldura sufocantă din cambuză, ca să nu mai vorbim de cât de tare se încălzea aerul în cabină de câte ori căpitanul se dezbrăca. Un spălat pe fugă nu era de-ajuns.

Dar, oricât şi-ar fi dorit, tot nu putea să zăbovească în cadă. Trebuia să se deghizeze din nou înainte de ora cinei, să-şi usuce părul şi să şi-l ascundă, să-şi bandajeze iarăşi sânii. Şi oricând era posibil să aibă căpitanul nevoie de ceva din cabină, iar în acest caz, probabil că nu avea să respecte ce scrisese ea pe bilet. Paravanul era la locul său s-o ascundă, dar gândul de a fi în aceeaşi cameră cu el, goală aşa cum se născuse, era suficient s-o facă să roşească.

Dar el se ţinu de cuvânt şi nu se întoarse decât mult mai târziu. Până atunci, ea îi adusese deja cina – mâncare cât pentru doi, deşi Conrad Sharpe nu venise la masă în acea seară. Abia când se duse după apa pentru baie, îşi aminti de sticla de colonie pe care o folosea el. Hotărî că avea s-o miroasă de îndată ce el se va duce după paravan, dar tocmai atunci el se trezi s-o trimită şi după apă pentru spălat pe cap şi clătit părul, aşa că, până să se întoarcă ea, el era gata să fie spălat pe spate.

Supărată acum, mai mult pe ea însăşi, că scăpase ocazia de a ajunge la sticla aceea când el nu era prin preajmă, îl spălă repede pe spate. Mai avea câteva clipe la dispoziţie, în timp ce se ştergea el, şi, gândindu-se la asta mai mult decât la ce făcea, reuşi să nu-i mai fie greaţă, cu toate că, de această dată, nici nu observă lipsa senzaţiei.

Întrucât ţinea întotdeauna prosoapele la îndemâna lui,

plecă de lângă el de îndată ce îi turnă pe spate ultima găleată şi se duse glonţ la scrin. Dar, cum nu avea noroc în ultimul timp, nu se miră că el ieşi de după paravan în vreme ce ea stătea acolo cu sticla în mână. Şi singurul motiv din pricina căruia o prinse asupra faptului era că fusese atât de dezamăgită după ce mirosise colonia, că nu reuşise s-o pună imediat la loc. Parfumul era picant, parcă avea un pic de mosc, dar nu-i făcu greaţă, deşi fusese aşa sigură că aşa avea să se întâmple. Nu, căpitanul era cel care îi făcea greaţă, nu mirosul lui.

— Sper că nu ai îndrăznit să ignori un ordin clar, George, auzi ea vocea lui tăioasă.

— Domnule?

— Ce naiba vrei să faci cu sticla aia?

Ea îşi dădu seama ce insinua el şi o astupă repede, punând-o la loc.

— Ne e ce credeţi, căpitane. Nu aveam de gând s-o folosesc, nici dacă ar fi fost nevoie, ceea ce nu e cazul. *Am făcut* baie; v-am promis. Nu sunt atât de prost, încât să cred că pot ascunde un miros urât cu un pic de colonie dintr-o sticlă. Ştiu că unii fac asta, dar aş prefera să fiu… asta e, eu nu aş face aşa ceva.

— Mă bucur să ştiu, dar asta nu răspunde la întrebarea mea, băiete.

— Vai, întrebarea dumneavoastră. Tocmai voiam să… „S-o miros, când el se dă tot timpul cu ea? N-o să creadă asta, Georgie. Da’ ce e rău în a spune adevărul? La urma urmei, el nu a şovăit deloc să-ţi spună că miroşi urât.” De fapt, căpitane…

— Vino încoace, George. O să-mi dau seama şi singur dacă îmi spui adevărul.

Ea scrâşni din dinţi de exasperare. Afurisitul voia s-o miroasă şi ar fi făcut bine să nu se opună. Tocmai îi dăduse un ordin şi avea să se enerveze că trebuise s-o facă. Dar nu avea pe el decât halatul acela subţire, indecent. Simţea deja cum se înfierbântă.

Înconjură încet patul. Deja îşi frângea mâinile când ajunse în faţa lui. Iar el nu se codi. Se aplecă, îşi vârî nasul

aproape de gâtul ei şi mirosi. Ar fi putut să treacă prin asta fără vreun incident, dacă obrazul lui nu s-ar fi frecat de al ei.

— De ce dracu' oftezi?

O spuse de parcă el ar fi trebuit să fie cel care ofta. Şi părea foarte tulburat. Dar ea nu se putuse abţine. Simţea că totul din ea protesta, vrând să iasă afară. Făcu repede un pas înapoi, apoi altul, ca să poată respira din nou. Dar nu putea să-i întâlnească privirea.

— Îmi pare rău, căpitane, dar... nu am cum s-o spun într-un mod delicat. Mă îmbolnăviţi.

Nu s-ar fi mirat dacă el s-ar fi repezit la ea şi ar fi plesnit-o, dar el nu se clinti din loc. Spuse pur şi simplu, pe cel mai indignat ton pe care îl auzise la el:

— Poftim?

Ar fi preferat să fie pălmuită decât să fie nevoită să explice asta. Ce o făcuse să creadă că putea să-i spună adevărul, când acesta era mai stânjenitor pentru ea, decât pentru el? în mod evident, era problema ei. Era ceva în neregulă cu ea, dat fiind că nimănui altcuiva nu i se făcea greaţă în preajma lui.

Şi era posibil să n-o creadă, ci să fie de părere că doar încerca să i-o plătească pentru că insinuase că mirosea urât, când ştia foarte bine că nu era aşa. De fapt, era mai mult decât probabil ca el să creadă aşa ceva şi să se înfurie. La naiba, de ce nu-şi ţinuse gura?

Dar era prea târziu acum, şi repede, înainte ca el s-o calce în picioare, îi explică:

— Nu încerc să vă insult, căpitane, jur că nu. Nu ştiu care e problema. L-am întrebat pe Mac şi el a zis că poate e colonia dumneavoastră de vină. De aceea vă miroseam sticla, dar... nu e asta. Aş fi vrut să fie, dar nu e. Poate să fie doar o coincidenţă. Se mai înseninã la acest gând, care ar fi putut să-i scape pielea, ba chiar îndrăzni să se uite în sus la el ca să-şi sublinieze vorbele. Da, sunt sigură că e doar o coincidenţă.

— Ce este o coincidenţă?

Din fericire, el părea să studieze calm problema. În

timp ce ea se temuse că avea să fie în culmea furiei până acum.

— Faptul că mi se face greaţă când sunteţi în preajma mea, când mă apropii prea mult de dumneavoastră. Era mai bine să nu pomenească de ocaziile când, doar uitându-se la el sau el la ea, îi venea să verse. În fond, ar fi fost deşteaptă să închidă acest subiect, şi degrabă. E problema mea, domnule. Şi n-am s-o las să-mi afecteze sarcinile. Vă rog, uitaţi că am adus vorba despre asta.

— Să uit...?

El pronunţase cuvintele de parcă s-ar fi sufocat. Ea se agită, dorindu-şi s-o înghită pământul. Nu era calm, aşa cum crezuse. Poate că era încă şocat de cutezanţa ei, sau atât de furios, că nu-i veneau cuvintele.

— Ce... fel... de boală ai?

Era din ce în ce mai rău. Voia detalii. O credea oare, sau spera să dovedească că era doar ranchiunoasă ca să aibă un motiv s-o bată? Şi, dacă încerca să-i abată atenţia de la asta acum, avea să creadă într-adevăr că nu încercase decât să i-o plătească, dar acum regreta.

Într-adevăr, regreta că deschisese gura, dar, cum mersese prea departe, era mai bine să-i spună tot adevărul. Îşi adună tot curajul înainte să spună:

— Îmi pare rău, căpitane, dar cred că cel mai aproape de adevăr e greaţa.

— Ai şi... vărsat?

— Nu! Simt doar o greaţă ciudată, nu mai pot să respir bine şi mi-e foarte cald, de fapt, mă înfierbânt, dar sunt aproape sigură că nu este febră. Şi mă cuprinde o slăbiciune, de parcă aş fi stoarsă de puteri.

James rămase cu ochii la ea, incapabil să-şi creadă urechilor. Fetişcana nu ştia ce descria? Nu putea să fie atât de inocentă. Şi apoi îşi dădu seama, simţind pe propria piele fiecare simptom al ei. *Îl dorea.* Încercarea lui de seducere avusese efect, iar el nici măcar nu ştiuse. Şi nu ştiuse pentru că nu ştia nici ea. Mii de draci! Din câte se părea, inocenţa ei dezlănţuise iadul în viaţa lui.

Trebuia să-şi regândească strategia. Dacă ea nu ştia

ce simţea, atunci nu avea să-l atace şi să-l implore s-o posede, nu? Gata cu fantezia aceea delicioasă, din păcate. Dar el tot dorea ca ea să i se destăinuie mai întâi. Faptul că nu era conştientă că el nu fusese păcălit de deghizarea ei îi oferea lui o poziţie dominantă.

— Simptomele astea sunt grozav de neplăcute? o întrebă el, grijuliu.

Georgina se încruntă. Neplăcute? Erau înspăimântătoare, pentru că nu simţise niciodată înainte aşa ceva, dar neplăcute?

— Nu grozav, recunoscu ea.

— Păi, eu nu mi-aş mai face griji în privinţa asta, George. Am mai auzit de problema asta.

Ea clipi, surprinsă.

— Serios?

— Sigur. Ştiu şi leacul.

— Chiar aşa?

— Da, categoric. Aşa că poţi să te duci la culcare, dragă băiete, şi să laşi asta în seama mea. Mă voi îngriji personal de problemă. Poţi să contezi pe mine.

Zâmbetul lui era atât de răutăcios, încât ea avu senzaţia că se distra pe socoteala ei. Poate că, la urma urmei, nu o crezuse.

Capitolul 21

— Ai adormit deja, George?

Aşa ar fi trebuit. Era mai mult de o oră de când se culcase. Dar era încă trează de-a binelea. Iar în seara aceasta nu putea să dea vina pe goliciunea căpitanului, căci ţinuse ochii închişi de când se urcase în hamac. Nu, în această noapte o ţinea trează doar vechea curiozitate, se întreba dacă ştia într-adevăr căpitanul care era problema ei, şi dacă exista un leac pentru asta. Dacă era un leac, care putea să fie? Era probabil o fiertură scârboasă cu un gust oribil. Şi dacă nu, probabil că el avea să se asigure că

aşa va fi.

— George?

Ea se gândi să pretindă că doarme, dar de ce să se ostenească? Un drum până la bucătărie să-i aducă lui ceva ar fi putut s-o obosească îndeajuns, dacă asta dorea el.

— Da?

— Nu pot să dorm.

Ea îşi dădu ochii peste cap, căci îşi închipuise asta.

— Să vă aduc ceva?

— Nu, am nevoie de ceva care să mă liniştească. Poate îmi citeşti un timp. Da, asta m-ar linişti. Vrei să aprinzi o lumină, te rog?

De parcă ar fi avut de ales, se gândi ea când coborî din hamac. O avertizase că ar putea să i se ceară asta. Dar nu dormea, aşa că nu conta în seara aceasta. Ştia de ce nu dormea ea, dar se întreba ce îl ţinea pe el treaz. Aprinse lampa ce atârna deasupra hamacului ei şi o luă cu ea în timp ce se îndreptă spre bibliotecă.

— Este ceva ce v-ar plăcea mai mult să ascultaţi, căpitane?

— E un volum subţire pe raftul de jos, departe, în dreapta. Acesta ar fi tocmai bun. Şi trage-ţi un scaun lângă pat. Am nevoie de o voce calmă, alinătoare, nu de una care strigă din capătul celălalt al camerei.

Ea se opri, dar numai pentru o secundă. Detesta ideea de a sta lângă patul lui când el era acolo. Dar îşi aminti că era acoperit în mod decent, şi că nu trebuia să se uite la el. Căpitanul nu voia decât să-i citească, şi poate cartea aleasă era suficient de plictisitoare încât s-o adoarmă şi pe ea.

Făcu întocmai cum i se spusese, îşi trase un scaun aproape de piciorul patului şi puse lampa pe masa din spatele ei.

— Cred că e un semn în carte, spuse el când ea se aşeză pe scaun. Poţi să începi de acolo.

Ea găsi pagina respectivă, îşi drese glasul şi începu să citească.

— Fără îndoială că nu mai găsisem vreodată unii atât de mari, rotunzi şi copţi. Mă dureau dinţii să muşc din ei.

„Doamne, ce prostie! Asta o să ne adoarmă pe amândoi în câteva minute.” Am apucat unul şi am auzit-o icnind de încântare. Celălalt îi făcea cu ochiul gurii mele, care zvâcnea de poftă. O, ceruri! O, dulce binecuvântare, gustul acelor sâni… delicioşi…

Georgina închise cartea, cu un icnet îngrozit.

— Asta… asta…

— Da, ştiu. I se spune literatură erotică, băiete dragă. Să nu zici că n-ai mai citit asemenea porcării! Toţi băieţii de vârsta ta o fac, cei care ştiu să citească, fireşte.

Ea ştia că trebuia să fie unul dintre acei băieţi, dar era prea stingherită ca să-i pese.

— Ei bine, eu n-am citit.

— Iar faci pe ruşinosul, George? Ei bine, citeşte în continuare. Măcar ai să găseşti textul instructiv, dacă nu altcumva.

Erau momente ca acesta, în care îşi ura deghizarea. Ar fi vrut să-l tragă de urechi că îi corupea pe băieţii inocenţi, dar lui Georgie probabil că i-ar fi plăcut să fie corupt.

— De fapt, nu vă place asta… Porcărie, aşa cred că i-aţi spus…

— Doamne fereşte, nu. Dacă mi-ar plăcea, nu m-ar face să adorm, nu-i aşa?

Faptul că el părea atât de îngrozit îi mai reduse din stânjeneala. Dar nici măcar sub ameninţarea torturii nu ar mai fi deschis acea carte scârboasă – cel puţin nu când era el în preajma ei.

— Dacă nu vă supăraţi, căpitane, aş prefera să găsesc altă carte cu care să vă plictisesc, ceva mai puţin… mai puţin…

— Eşti şi încrezut, şi sfios, nu-i aşa? Un oftat lung veni dinspre pat. Văd că nu am să fac un bărbat din tine în doar câteva săptămâni. Bine, nu mă supăr, George. Mă ţine treaz o durere groaznică de cap, dar şi degetele tale se pot ocupa de asta. Vino şi masează-mi tâmplele, şi voi adormi fără de veste.

Masaj, adică să se apropie şi să-l atingă? Ea nu se

clinti de pe scaun.

— N-aş şti cum…

— Sigur că nu ştii până nu-ţi arăt. Aşa că dă-mi mâinile.

Ea gemu în sinea ei.

— Căpitane…

— La naiba, George! îi tăie el vorba, răstindu-se la ea. Nu mai contrazice un om care suferă. Sau vrei să sufăr toată noaptea? Când ea tot nu se mişcă, el îi vorbi mai blând, deşi tonul lui era tot răstit. Dacă îţi faci griji, băiete, asta te va ajuta să-ţi scoţi din minte acea tulburare. Dar, fie că te apucă sau nu, boala mea e mai importantă decât a ta acum.

Avea dreptate, fireşte. Căpitanul era pe primul loc, în timp ce ea era doar umilul său ajutor. Încercarea de a se pune pe ea mai presus de el va fi percepută ca fapta unui copil răsfăţat şi egoist.

Îşi schimbă încet poziţia, aşezându-se cu multă prudenţă pe pat lângă el. „Scoate-ţi-o din minte, aşa cum a spus el, şi, orice ai face, nu te uita la el.” Îşi aţinti ochii la coloanele arcuite de la căpătâiul patului din spatele lui, şi aşa începu să-l maseze, când degetele lui le strânseră pe ale ei şi îi duse mâna la faţa lui.

„Gândeşte-te că e Mac. Ai face asta cu plăcere pentru Mac sau oricare dintre fraţii tăi.” îşi apăsă vârful degetelor pe tâmplele lui, apoi trasă cercuri foarte mici.

— Relaxează-te, George. Asta nu o să te omoare.

Acesta avea să fie şi următorul ei gând, dar Georgina nu l-ar fi exprimat atât de sec cum o făcuse el. Oare ce gândea el? „Că ţi-e frică de el.” Ei bine, aşa şi era, deşi nu mai putea să spună exact de ce. Trăind atât de aproape de el în această săptămână, sincer, nu credea că avea s-o lovească. Atunci de ce?

— Eşti pe cont propriu acum, George. Continuă să faci aceeaşi mişcare.

Căldura mâinilor lui ţinându-le pe ale ei dispăruse, dar o făcu să observe ce caldă era pielea lui sub degetele ei. Îl atingea acum.

Nu era aşa rău… până când el se mişcă uşor şi părul îi căzu peste degetele ei. Ce moale îi era părul, şi ce răcoros! Ce contrast! Dar era acolo şi mai multă căldură. O simţea emanând din corpul lui lângă şoldul ei. O făcu să-şi dea seama că nu era învelit cu pătura groasă, ci doar cu cearşaful de mătase, *cearşaful subţire de mătase,* care nu făcea decât să se lipească de el.

Nu avea niciun motiv să se uite la el, absolut niciunul. Dar dacă adormea? Mai trebuia să-l maseze şi când nu era necesar? Dar avea să sforăie de îndată ce adormea. Şi astfel ea avea să ştie. Dar trebuia să-l audă sforăind măcar o dată. Şi poate că nu sforăia. Şi adormise deja.

„Uită-te! Hai, fă-o şi termină cu asta!”

Îl privi şi văzu că instinctele nu o înşelaseră… nu ar fi trebuit să se uite. Omul părea foarte fericit, cu ochii închişi, buzele arcuite într-un zâmbet senzual, şi era frumos ca un demon. Nu dormea. Doar se bucura de atingerea ei… O, Doamne! O năpădeau în valuri căldura şi slăbiciunea, o furtună se dezlănţuia în ea. Îşi luă mâinile de pe el. El le prinse atât de iute, că ea icni. Şi i le aşeză iar încet, dar nu pe tâmple, ci pe obrajii lui.

Îi ţinea obrajii în mâini şi se uita în ochii lui pătrunzători, înflăcăraţi şi de un verde fascinant.

Şi apoi se întâmplă, buzele li se uniră, se acoperiră unele pe celelalte, se deschiseră, arzând în flăcări. Ea fu luată de un vârtej, se cufundă în el – o vâltoare de senzaţii care o ducea la o adâncime din ce în ce mai mare.

Nu-şi dădu seama câtă vreme trecu, dar deveni treptat conştientă de ce se întâmpla. James Malory o săruta cu toată pasiunea pe care o putea pune un bărbat într-un sărut, iar ea îi răspundea de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Aşa şi simţea, dar era bine.

Greaţa o apucase mai rău ca oricând, dar era minunat acum şi totul era în ordine.

În ordine? Nu, ceva nu era în regulă. O săruta… Nu, îl săruta pe Georgie! Se înfierbântă, apoi i se făcu frig din cauza şocului. Se dezlipi de el cu disperare, dar el o ţinea bine. Reuşi doar să întrerupă sărutul, dar nu era suficient.

— Căpitane! încetaţi! Aţi înnebunit? Lăsaţi-mă…

— Taci, fată dragă. Nu mai pot să fac jocul ăsta.

— Care joc? Sunteţi nebun? Nu, aşteptaţi…!

Fu trasă peste el, apoi sub el, greutatea lui ţintuind-o în patul moale. Pentru un moment, nu mai putu să gândească. Obişnuita greaţă, atât de cunoscută acum, mult prea plăcută acum, se răspândea. Şi apoi avu o revelaţie. „Fată dragă?”

— Ştiţi! bolborosi ea, împingându-i umerii înapoi ca să-i poată vedea faţa şi să-l acuze aşa cum trebuie. Aţi ştiut tot timpul, nu-i aşa?

James căzuse pradă celei mai năvalnice dorinţe pe care o simţise vreodată în viaţa lui. Dar nu era atât de prins, încât să facă greşeala să-i destăinuie asta, nu când era pe cale să se confrunte cu un acces de mânie.

— Tare aş dori să fi ştiut, mormăi el pe când îi împingea vesta de pe umeri. Şi o să-mi dai o explicaţie mai târziu, poţi să contezi pe asta.

— Atunci… cum? Vai!

Se agăţă de el pe când gura lui îi pârjoli gâtul pornind spre ureche. Când îi linse lobul urechii, ea tremură de plăcere.

— Nu sunt ascuţite deloc, mincinoasă mică!

Ea auzi râsul lui înfundat şi simţi nevoia să-i zâmbească în chip de răspuns, iar asta o miră. Ar fi trebuit să-i fie teamă de momentul demascării ei, dar, când gura lui se afla pe a ei, nu îi era. Ar fi trebuit să-l oprească din ce făcea, dar, cu gura lui astupând-o pe a ei, nu putea. Nu avea niciun strop de putere sau voinţă nici măcar să încerce.

Îşi ţinu respiraţia când el trase de căciulă şi aceasta căzu, împreună cu ciorapul de pe cap, lăsându-i părul să se reverse pe pernă şi demascând-o de-a binelea. Teama pe care o simţea acum era, însă, total feminină, căci spera ca bărbatul să nu fie dezamăgit de ce vedea. Iar el o cercetă cu multă atenţie şi rămase complet nemişcat în timp ce o privea.

Când ochii lui verzi îi întâlniră în sfârşit pe ai ei,

aruncau din nou văpăi.

— Ar trebui să te bat că mi-ai ascuns toate astea.

Vorbele lui n-o speriară. Felul în care se uita la ea dezminţea orice intenţie serioasă de a o lovi. Ba dimpotrivă. Sensul cuvintelor lui îi trimise un fior plăcut până în vârful picioarelor. Iar sărutul lacom ce urmă răspândi repede fiorul prin tot corpul ei.

Trecu destulă vreme până reuşi să respire din nou. Cine avea nevoie să respire? Ea nu. Şi încă nu o făcea cum trebuie, icnea când buzele acelea experimentate se mişcau pe faţa şi pe gâtul ei. Abia observă când îi scoase bluza cu atâta delicateţe şi dibăcie. Dar îi observă dinţii care rupeau bandajele de pe sânii ei, şi mâinile care le sfâşiau cu totul.

Nu se aşteptase la aşa ceva, dar tot ce i se întâmpla era atât de necunoscut pentru ea, că nici nu sperase să anticipeze ceva. Undeva, în mintea ei confuză, exista gândul că o dezbrăca din cauza înşelăciunii ei, că o făcea ca să fie absolut sigur că nu va mai avea surprize din partea ei. Atunci, ce era cu toate acele sărutări? Dar nu se putea agăţa de acest gând, nu când el îi privea fix sânii.

— A fost o nelegiuire, iubito, ce le-ai făcut acestor bieţi nuri.

Bărbatul putea să o facă să roşească doar cu o privire, dar vorbele lui… Era de mirare că obrajii nu îi erau tot timpul îmbujoraţi. Era de mirare şi că mai putea să se gândească la ceva când, după ce abia făcuse acea remarcă, limba lui mângâie urmele roşii lăsate de bandaje. Iar mâinile lui acoperiră fiecare câte un sân, pe care îl frământa uşor, îl dezmierda de parcă ar fi vrut să-i ofere alinare după o îndelungată întemniţare. Şi ea ar fi făcut acelaşi lucru dacă şi-ar fi scos singură bandajele, aşa că nici nu se gândi să-l oprească. Apoi mâna lui îi ridică un sân să-l ofere propriei guri, iar ea nu se mai gândi la nimic pentru o vreme, doar savură senzaţiile.

Spre deosebire de Georgina, James era în deplinătatea facultăţilor mintale. Doar că nu le folosea prea bine. Dar atunci nu era necesar să se concentreze aşa cum ar fi făcut cu orice altă fată pe care o seducea, nu cu draga

fetişcană care colabora cu atâta entuziasm. De fapt, ar fi trebuit să se întrebe cine seducea pe cine. Nu că ar fi contat în momentul acela.

Doamne, cât de superbă era, mult mai frumoasă decât bănuise el. Trăsăturile delicate pe care ajunsese să le cunoască erau înfrumuseţate în mod incredibil de părul castaniu şi bogat care îi încadra acum feţişoara. Şi în niciuna dintre fanteziile lui nu ghicise cât de seducător avea să fie micul ei trup. Nu văzuse niciun semn care să indice cât de plini aveau să-i fie sânii, cât de îngustă talia. Dar ştiuse tot timpul că posteriorul ei drăguţ, care îl fascinase atât de tare la cârciumă, avea să fie perfect ca formă şi fermitate, aşa că nu era dezamăgit. Îi sărută fiecare fesă în timp ce îl dezgolea, şi îşi promise că va consacra mai mult timp porţiunii aceleia adorabile mai târziu, dar acum…

Georgina ştia câte ceva despre cum se face dragoste. Îi auzise fără să vrea pe fraţii ei vorbind de prea multe ori despre asemenea lucruri pe şleau, şi uneori în termeni grosolani, ca să nu-şi fi făcut o idee generală despre cum se desfăşura. Dar nu îl asociase cu ce i se întâmpla ei… până acum, când îi simţea corpul cu întregul ei trup, piele pe piele, căldură stârnind căldură.

Nici nu se întrebă cum şi când o dezbrăcase cu totul. Îşi dădu seama că era goală ca şi el, dar simţea prea multe lucruri ca să fie stingheritã. El era peste ea, o apăsa, împresurând-o dominator. Se gândi vag că avea s-o strivească – un zid de piatră cum era – dar nu se întâmplă aşa… deloc. Mâinile lui mari îi ţineau faţa în timp ce o săruta şi o săruta, încet, tandru, cu o pasiune arzătoare. Limba lui o cerceta în amănunţime, o gusta, o lăsa să-i simtă gustul.

Ea n-ar fi vrut să se termine nimic din tot ce făcea el. Din ce simţea ea. Şi totuşi… n-ar trebui să-l oprească, sau măcar să facă un efort? Să cedeze cu bună ştiinţă – căci acum era destul de sigură că spre asta se îndrepta – însemna să se arate de acord. Dar oare într-adevăr accepta? Cu adevărat?

Cum putea să ştie sigur când abia reuşea să pună

două gânduri laolaltă? Dacă ar fi la trei metri de el, nu, mai bine la şapte, ar şti. Dar în momentul de faţă, îi plăcea faptul că nu era niciun centimetru distanţă între ei. O, Doamne, probabil că cedase deja. Doar că nu o ştia. Nu! Trebuia să facă un efort ca să fie sigură, de dragul conştiinţei care avea s-o întrebe mâine; „Ce s-a întâmplat?”

— Căpitane? rosti ea printre sărutări.

— Hmmm?

— Faceţi dragoste cu mine?

— O, da, draga mea fată.

— Sunteţi convins c-ar trebui?

— Sigur. La urma urmei, ăsta-i leacul pentru tulburarea ta.

— Nu puteţi vorbi serios.

— Ba da. Greaţa ta, fată dragă, nu era altceva decât o dorinţă normală… mă doreşti.

Îl dorea? Dar nici măcar nu-l plăcea. Dar asta explica perfect de ce se bucura atât de mult de ce îi făcea el. În mod evident, nu trebuia să-ţi placă neapărat obiectul pasiunii tale. Şi avea acum răspunsul la întrebarea ei. Vorbind, concentrându-se, luându-şi gândul de la ce simţea, fie şi pentru o clipă, nu făcuse să dispară pasiunea. Era tot acolo, şi extrem de excitantă. Da, îl dorea, cel puţin de această dată.

„Ai permisiunea mea să continui, căpitane.”

Nu o spuse cu voce tare, căci el s-ar fi amuzat, iar ea nu voia să-l distreze acum. Oricum gândul fusese pentru conştiinţa ei. Îi comunică însă şi lui acelaşi lucru, deşi mai subtil, strângându-l în braţe. Iar el înţelese aluzia, ba chiar foarte repede.

Excitant? Era puţin spus. El se aşează între picioarele ei şi totul dinăuntrul ei păru să se rostogolească pentru a face loc pentru el. Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, apoi se mutară mai jos pe gât, pe piept. Se ridică. Ceea ce stârni regretul ei. Îi plăcea greutatea lui. Dar veni imediat o compensaţie, mai multă apăsare mai jos şi, Doamne, căldura de acolo. Şi îl simţea, gros şi tare, împingând în căldura dogoritoare, atât de încordat, umplând-o, înfiorând-

o. Îi cunoştea corpul, ştia ce intra acum în ea. Nu-i era frică… dar nimeni nu-i spusese vreodată că avea s-o doară.

Icni, mai mult de surprindere, dar era sigură. O duruse.

— Căpitane, v-am spus cumva că n-am mai făcut asta niciodată până acum?

El îşi lăsă din nou greutatea pe ea, aproape prăbuşindu-se deasupra ei. Avea faţa întoarsă spre gâtul ei, buzele fierbinţi lipite de pielea fină de acolo.

— Cred că tocmai am descoperit asta singur, abia îl auzi ea spunând. Şi cred că ai putea să-mi spui James de-acum.

— Mă voi gândi la asta, dar v-ar deranja foarte tare dacă v-aş ruga să vă opriţi acum?

— Da.

Oare râdea? Corpul îi tremura cu siguranţă.

— Am fost prea politicoasă? vru ea să ştie.

Nu mai încăpea îndoială că râdea acum, limpede şi tare.

— Îmi pare rău, iubito, jur, dar… Doamne sfinte, ce şoc. Nu trebuia să fii… adică, ai fost prea pasională. O, la naiba!

— Te bâlbâi, căpitane?

— Aşa se pare. Se ridică să-i atingă uşor buzele cu ale lui, înainte să-i zâmbească. Draga mea, nu e nevoie să mă opresc acum, nici dacă aş putea. Răul e făcut şi durerea fecioriei tale a trecut, împinse mai tare să-i dovedească, iar ochii ei scânteiară, căci mişcarea era doar plăcută şi plină de senzualitate. Tot mai vrei să mă opresc?

„Asta e pentru tine, conştiinţă.”

— Nu.

— Slavă Domnului!

Uşurarea lui evidentă o făcu să zâmbească. Iar sărutul pe care i-l dărui pe urmă o făcu să geamă. Însoţite de mişcarea lentă a şoldurilor lui, senzaţiile se acumulară iar treptat, dar mai puternice decât orice simţise înainte, până când extazul suprem o copleşi, explodând în şocuri micuţe care o năuciră. Ţipase, dar sunetul intrase din gura ei într-a

lui, iar când îşi găsi şi el eliberarea, i-l dădu înapoi.

Încă năucită, Georginei nu-i venea să creadă că simţise aşa ceva, că existau asemenea senzaţii. Dar se ţinu strâns de bărbatul care îi arătase de ce era capabil trupul ei. Simţea recunoştinţă şi tandreţe, amestecate cu altceva care o făcea să vrea să-i mulţumească, să-l sărute, să-i spună ce minunat fusese, ce euforică era ea acum. Dar nu o făcu, bineînţeles. Doar continuă să-l ţină în braţe, mângâindu-l din când în când, şi, în cele din urmă, îl sărută atât de blând pe umăr, că el nici n-ar fi putut să observe. Dar remarcă. James Malory, un fin cunoscător al femeilor, aristocrat blazat, era într-o asemenea stare de conştienţă, încât simţea orice mişcare, chiar şi uşoară, pe care fata o făcea, şi era mişcat de tandreţea ei mai mult decât voia să recunoască. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, şi era al naibii de înspăimântător.

Capitolul 22

— Înţeleg acum de ce fac oamenii genul ăsta de lucru.

James oftă uşurat. Asta era exact ce voia să audă, o prostioară naivă care punea lucrurile în lumina corectă. Nu era decât o fetişcană, deşi una de cea mai bună calitate. Dar nu era diferită de oricare altă femeie pe care îşi pusese în gând s-o seducă. Odată ce dispăruse provocarea, nu mai rămânea nimic să-i menţină viu interesul. Atunci, de ce nu se dăduse jos de pe ea şi n-o trimisese înapoi în culcuşul ei? Pentru că – la naiba! — încă nu dorea asta.

Se ridică în coate să se uite în jos la ea. Faţa îi era încă roşie, buzele păreau să fi fost devastate. Cu o mângâiere, încercă să le aducă alinare. Şi avea o expresie blândă în ochii ei căprui şi catifelaţi care, dintr-un motiv anume, îl încânta. Cu siguranţă, nu era privirea cu care îl obişnuise. De obicei, în ochii ei se citeau emoţia sau frustrarea, ori iritarea sinceră, sentimente atât de amuzante la o fată deghizată în băiat…

O, Doamne, uitase de deghizarea ei, de motivele care o împinseseră să recurgă la asta. Era încă un mister care să-i menţină viu interesul, nu?

— Genul ăsta de lucru, George?

Ridicarea din sprânceană îi spuse mai clar decât cuvintele că îl amuzase. Ei şi ce? Afectarea lui nu era chiar atât de enervantă în momentul de faţă.

— Asta n-a sunat foarte romantic, nu? întrebă ea încet, simţindu-se brusc foarte sfioasă.

— Şi nici ca vorbele unei amante înfocate, dar am înţeles ce-ai vrut să spui, fată dragă. Ţi-a făcut plăcere, nu?

Ea nu reuşi să îngaime cuvântul, aşa că încuviinţă din cap, apoi simţi un fior încântător când văzu zâmbetul pe care el i-l dărui.

— Dar ţie? „Georgie, eşti nebună să-l întrebi asta?" Adică…

El izbucni în râs şi se întoarse pe o parte, dar o luă şi pe ea cu el. Acum se uita în jos la el, căpătând puţin mai mult control în această nouă poziţie, până când el îşi desfăcu picioarele şi ea alunecă între ele.

— Ce mă fac cu tine, George?

El tot râdea şi o strângea la pieptul lui. Pe ea nu o deranja amuzamentul lui, doar că îi scăpa poanta, ca de obicei.

— Ai putea să nu-mi mai spui George, pentru început.

Imediat ce rosti cuvintele, îşi dori să nu o fi făcut. Tăcu chitic, sperând că nu-i adusese aminte de înşelătoria ei cu această remarcă. Dar el rămase la fel de tăcut. Tot îi mai zâmbea, dar schimbarea din el era aproape palpabilă. Tiranul sardonic revenise.

— Şi cum, mă rog, ar trebui să-ţi spun? Pe numele tău adevărat?

— Georgie e numele meu adevărat.

— Mai încearcă, drăguţo, şi fă-mă să te cred de astă dată. Niciun răspuns. De fapt, expresia ei deveni foarte încăpăţânată. Deci, va trebui să scot adevărul de la tine cu forţa, nu? Să aduc instrumentele Inchiziţiei – bice, cleşti şi toate celelalte?

— Asta nu e amuzant, îi replică ea.

— Probabil că ţie nu ţi se pare, dar mie s-ar putea să mi se pară amuzant… Nu te foi, iubito. Mă simt minunat, dar am chef de explicaţii acum. Şi de ce n-am începe cu motivul şaradei tale?

Ea oftă şi îşi puse capul pe pieptul lui.

— A trebuit să părăsesc Anglia.

— Dăduseşi de necaz?

— Nu, doar că nu mai suportam să rămân nicio zi acolo.

— Atunci de ce n-ai plecat în modul obişnuit, cumpărând un bilet pe o corabie?

— Pentru că singurele nave care traversau oceanul erau englezeşti.

— Îmi închipui că vorbele tale trebuie să aibă un sens. Dă-mi o clipă şi poate îl găsesc… Apoi reluă după o clipă: Se pare că nu. Ce dracu’ nu-i în regulă cu vasele englezeşti?

Ea se aplecă să se încrunte la el.

— Evident că tu n-ai să le găseşti nicio hibă, dar, întâmplător, dispreţuiesc toate lucrurile englezeşti.

— Chiar aşa? Şi sunt şi eu printre ele?

Când ridică din sprânceană de această dată, ea avu o poftă imensă să tragă de ea în jos.

— Da, ai fost. Nu m-am hotărât încă dacă mai eşti.

El zâmbi, apoi râse pe înfundate.

— Încep să înţeleg, George. Nu eşti cumva una dintre acele americance exaltate? Asta ar explica accentul tău, pe care nu ştiam de unde să-l iau.

— Şi dacă aş fi? întrebă ea, intrând în defensivă.

— Păi, m-aş gândi să te închid undeva, fireşte. E cel mai sigur loc pentru oamenii cărora le place atât de mult să înceapă războaie.

— *Noi* n-am început…

El o sărută în tăcere. Apoi, cuprinzându-i chipul în palme, o sărută pe îndelete, până când ea îşi pierdu suficient suflul, încât el să poată anunţa:

— N-am de gând să mă cert cu tine pentru lucruri

care nu mai au nicio importanţă, fată dragă. Aşadar, eşti americancă. Pot să te iert pentru asta.

— Hei…

Metodele care funcţionează merită folosite, îşi spusese James întotdeauna, aşa că o reduse la tăcere cu alt sărut. Şi îl prelungi până ea se zăpăci cu totul. Însă până atunci, era şi el stârnit şi deja regreta că o tachinase.

— Puţin îmi pasă de ce naţionalitate eşti, spuse el cu buzele pe ale ei. N-am fost implicat în războiul ăla ridicol, nu l-am susţinut şi nici măsurile care au dus la el. De fapt, pe atunci trăiam în Indiile de Vest.

— Dar tot eşti englez, zise ea, deşi cu mult mai puţin năduf.

— Cât se poate de adevărat. Dar nu o să dăm o importanţă prea mare acestui amănunt, nu-i aşa, iubito?

Pentru că o întrebase pe când îi muşca uşor buzele, ea nu se putu gândi la niciun motiv pentru care ar conta. Îi şopti un „nu” şi începu şi ea să-l muşte uşor. Simţise schimbarea din trupul lui când se produsese, şi ştia ce însemna. Şi în adâncul minţii ei se ivi gândul că el ar putea înceta cu întrebările dacă ar face din nou dragoste. Desigur, faptul că acele senzaţii minunate dinlăuntrul ei o incitau nu avea nicio legătură cu asta.

Dar după ceva vreme, când aşternutul era mai mototolit şi ea se afla din nou deasupra lui, deşi doar parţial de această dată, el spuse:

— Acum vrei să vorbim despre cum m-am simţit când am descoperit că eşti fată, nu băiatul pe care îl luasem sub aripa mea? Şi cât de umilit am fost când mi-am amintit cum m-ai ajutat la baie, când m-am… dezbrăcat în prezenţa ta!

Auzindu-l punând astfel problema, Georgina se simţi groaznic. Dacă se gândea numai la înşelătoria ei, şi era destul de rău, dar era şi mai rău că îl pusese pe căpitanul neştiutor în situaţiile pe care acum le găsea atât de stingheritoare. Ar fi trebuit să-i spună adevărul în prima zi când o chemase să-l ajute la baie. În schimb, nesăbuită cum era, se gândise că avea să se descurce pe parcursul întregii călătorii, fără să fie demascată.

Avea tot dreptul să fie furios pe ea, aşa că îl întrebă, şovăind:

— Eşti foarte supărat pe mine?

— Nu foarte supărat, nu mai sunt. Aş spune că mi s-au oferit compensaţii potrivite pentru toate situaţiile jenante în care am fost pus. De fapt, tocmai ai plătit pentru călătorie şi orice altceva ce ai mai vrea.

Georgina rămase fără suflare, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Cum putea să spună aşa ceva după clipele lor de intimitate? „Uşurel, fetiţo. E englez – un afurisit de lord arogant, nu? Şi cum ţi-a spus? Fetişcană. Ceea ce spune clar cât de inferioară te crede."

Se ridică încet. Până ajunse să se uite în jos la el, trăsăturile i se schimonosiră de furie; James nu avea nicio îndoială că se simţea insultată.

— Ai fi putut aştepta până dimineaţă înainte să fii din nou răutăcios, ticălosule ce eşti!

— Poftim?

James se întinse după ea, dar ea sări din pat. El încercă să-i explice:

— N-am vrut să sune aşa, George.

Ea se răsuci şi se uită urât la el.

— Nu-mi spune aşa!

El începea să înţeleagă cât de absurd era ce se întâmpla, aşa că preciză cu voce calmă:

— Dar încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Georgina.

— Doamne sfinte, te bucuri de întreaga mea compasiune. Mulţumesc, o să rămân la George.

Replica lui ar fi trebuit să-i smulgă un zâmbet? Aproape că reuşi, deşi împreună cu o expresie de groază prefăcută. Dar nu până la capăt. Gluma despre faptul că îşi plătise călătoria o durea încă.

— Mă duc la culcare, căpitane. În patul *meu,* zise ea cu trufie arogantă şi îi ieşi de minune, chiar stând acolo goală. Aş aprecia dacă de dimineaţă ai aranja să stau în altă parte.

— Deci facem cunoştinţă cu adevăratul George până

la urmă, nu? Cu tot cu temperamentul lui vulcanic?

— Du-te naibii! mormăi ea şi ocoli patul, ridicându-şi şi hainele pe drum.

— Te-ai supărat atât, când tot ce-am făcut a fost să-ţi fac în compliment… în felul meu.

— Ei bine, atunci *felul* tău de a face complimente nu face două parale, zise ea, apoi adăugă, ca un gând venit mai târziu, dar plin de dispreţ: Domnule.

James oftă, dar, după un moment, pe când se uita la ea cum traversează camera, cu părul castaniu-închis unduindu-se pe lângă funduleţul ei drăguţ, zâmbi ştrengăreşte, ba aproape că râse. Ce surpriză încântătoarea se dovedea a fi ea.

— Totuşi, cum ai reuşit să fii supusă o săptămână întreagă, George?

— Muşcându-mi rău limba, cum altfel! îi strigă ea.

El râse cu poftă de această dată, dar încet, să nu-l audă. Se întoarse pe o parte s-o urmărească maimuţărindu-se în timp ce îşi arunca hainele în colţul ei într-o demonstraţie de iritare feminină. Dar o văzu cum îşi dădu seama aproape imediat de ce făcuse, recuperându-şi cămăşuţa să şi-o pună pe ea. Apoi dădu să se suie în hamac, dar şovăi şi, după un minut, îşi luă şi pantalonii şi îi îmbrăcă. Aparent satisfăcută că era deocamdată acoperită cum se cuvine, se vârî în hamac. Uşurinţa cu care o făcu îi aminti lui James că nu-i fusese niciodată greu să se suie în acel pat improvizat.

— Ai mai călătorit pe mare, nu-i aşa, George, în afară de drumul spre Anglia?

— Cred că am dovedit cât se poate de mulţumitor, aşa cum te-ai exprimat, că nu sunt un George.

— Atunci, fă-mi pe plac, fată dragă. Te prefer ca George. Şi ai navigat…

— Desigur, îi tăie ea vorba, apoi se întoarse cu faţa la perete, sperând că el avea să înţeleagă ideea. Deţin un vas, la urma urmei.

— Sigur că da, fată dragă, se prefăcu el c-o crede.

— Spun adevărul, căpitane.

— Dar te cred, cu adevărat. Ce te-a adus în Anglia, în aşa grabă?

Ea tot scrâşnea din dinţi, căci nu-i convenea să fie luată peste picior.

— Asta nu e deloc treaba ta.

— Tot o scot de la tine până la urmă, George, aşa c-ai putea să-mi spui acum.

— *Noapte* bună, căpitane. Dacă mă gândesc mai bine, sper să îţi revină durerea de cap… dacă ai avut una într-adevăr, lucru de care încep să mă îndoiesc.

Îi auzi râsul de această dată. Nu se putuse abţine când îi trecuse prin minte că accesul ei de furie de astă-seară n-ar fi fost nimic în comparaţie cu ce ar fi simţit dacă ar fi aflat vreodată că el ştiuse de la bun început că era femeie. Data viitoare când se plictisea, ar fi putut să-i spună, doar ca să vadă ce s-ar întâmpla.

Capitolul 23

A doua zi dimineaţă, James stătu mult timp lângă hamac, uitându-se la fata adormită. În clipa când se trezise, regretase că nu o adusese înapoi în patul lui noaptea trecută. Fiind un bărbat cu dorinţe puternice, se trezea adesea cu chef de amor şi îi rezerva oricărei femei cuibărite lângă el chiar şi mai multă plăcere decât îi oferise noaptea.

De aceea, fusese aşa aspru cu Georgina cu câteva zile în urmă, pentru că se trezise înaintea lui, lăsându-l astfel fără vreo scuză pentru a nu-i da voie să-l îmbrace, aşa cum era de datoria ei. La început, îi fusese groaznic de greu să-şi ţină corpul sub control, dar reuşise cumva.

Zâmbi la gândul că nu se mai confrunta cu acea problemă. Nu mai trebuia să ascundă faptul că o găsea pe fetişcană extrem de atrăgătoare. Da, îşi regreta nespus decizia din noaptea trecută de a renunţa să doarmă lângă trupul micuţ şi moale, îngăduindu-i astfel ei o noapte de ranchiună. Nu vor mai fi altele. Diseară, avea să împartă

din nou patul cu el, şi să rămână acolo.

— Hai, mişcă-ţi fundul, George. Puse mâna pe genunchiul ei şi făcu să se legene hamacul. Am hotărât să nu anunţ mica noastră lume de pe mare că eşti altceva decât pari să fii. Aşa că ascunde-ţi din nou sânii ăia frumoşi şi adu-mi micul dejun.

Ea se uită uimită la el, cu ochii întredeschişi. Căscă, clipi nedumerită, apoi se trezi de-a binelea, deschizând larg ochii căprui şi catifelaţi.

— Tot mai trebuie să mă prefac că sunt ajutorul tău? îl întrebă, neîncrezătoare.

— Excelentă concluzie, George, răspunse James pe tonul lui cel mai sec şi mai neplăcut.

— Dar…

Ea ezită, contemplând gândul de a continua aşa cum începuse. Astfel, n-ar mai fi trebuit să-i spună lui Mac că fusese demascată. Sau să-i explice tot ce se întâmplase – de parcă ar fi putut. Nici ea nu era sigură de ce se întâmplase, dar avea certitudinea că nu voia să mai afle şi altcineva.

— Foarte bine, căpitane, dar vreau să am o cabină separată.

— Imposibil. El ridică mâna când ea începu să-l contrazică. Dormi aici de o săptămână, fată dragă. Dacă te muţi acum, s-ar isca prea multe bârfe. Pe lângă asta, nu mai sunt cabine libere, aşa cum ştii foarte bine. Şi nu te gândi să aduci vorba despre teugă, pentru că te-aş pune sub lacăt înainte să-ţi dau voie să te întorci acolo.

Ea se încruntă la el.

— Şi ce importanţă are, dacă lumea încă mă crede băiat?

— Eu am dedus adevărul destul de uşor.

— Datorită mărturisirii mele prosteşti care a fost atât de stânjenitor de naivă, zise ea, pe jumătate dezgustată.

Zâmbetul pe care i-l dărui el atunci fu unul din cele mai tandre pe care le văzuse vreodată. Îi tăie răsuflarea, atât de plăcut şi de încurajator era.

— Am crezut că acea confesiune a ta a fost mai

degrabă încântătoare, draga mea fată. Îi atinse obrazul cu dosul degetelor. Sper că nu ţi-e… greaţă acum, nu?

Atingerea lui avu un efect puternic asupra ei. Ei bine, acel zâmbet îi venise de hac. Dar nu avea să facă altă greşeală ca aceea de noaptea trecută, expunându-se batjocurii lui. Şi-n plus, ce se întâmplase noaptea trecută nu avea să se mai întâmple din nou. Bărbatul acesta nu era pentru ea, chiar dacă îi făcea pulsul s-o ia la goană şi pântecele să se înfioare. Era englez, pentru numele lui Dumnezeu, ba chiar mai rău, un aristocrat demn de dispreţ. Tocmai ce ţara lui o făcuse pe-a ei să treacă prin iad timp de patru ani. Chiar şi înainte de război, fraţii ei blestemaseră stăpânirea arogantă a Angliei. Nu putea ignora un astfel de amănunt, oricât şi-ar fi dorit. Fraţii ei nici nu l-ar fi primit în casa lor! Nu, James Malory, lordul din vechiul regat, nu era pentru ea, categoric. Nu trebuia să uite niciodată acest lucru de-acum înainte, şi să se asigure că o ştia şi el, chiar dacă trebuia să mintă cu neruşinare.

— Nu, căpitane, nu mi-e greaţă deloc. Mi-ai promis un leac şi se pare că a avut efect, lucru pentru care îţi mulţumesc. Nu mai am nevoie de altă doză.

Faptul că el tot zâmbea îi spuse că nu credea câtuşi de puţin în încercarea ei de a-l descuraja..

— Păcat, fu tot ce spuse el, dar era de ajuns pentru a o face să roşească.

— În legătură cu cabina…? îl îmboldi ea când se dădu jos din hamac şi se ţinu la distanţă de el.

— Subiectul e închis, George. Vei sta aici, şi cu asta basta.

Gura ei se deschise să-l contrazică, dar o închise repede. Putea să cedeze în această privinţă, dacă el înţelegea că nu mai era la ordinele lui. Oricum, dacă nu putea să aibă o cameră a ei, atunci cabina lui era de preferat oricărui alt loc. Cel puţin aici avea să-şi poată scoată bandajele şi să doarmă comod pe durata călătoriei.

— Foarte bine, atâta vreme cât voi dormi tot în hamac. I-o spusese destul de limpede. Şi cred că nu mai trebuie să te spăl pe spate… domnule.

James aproape că izbucni în râs. Ce mofturoasă era fetişcana în această dimineaţă, şi mult prea exigentă! Se întrebă din nou ce fel de viaţă ducea când nu purta pantaloni. Presupunea că trebuia să excludă cea mai veche meserie din lume, după noaptea trecută.

— Trebuie să-ţi amintesc, George, că tu eşti singurul mus pe care îl am. Tu ai solicitat slujba asta, aşa că o vei face până îţi spun eu altminteri. Ai uitat că eu sunt căpitanul acestui vas?

— Şi că ai de gând să fii dificil, înţeleg.

— Deloc. Doar precizez că nu-mi dai altă posibilitate decât să insist. Doar nu crezi cumva că intenţionez să profit de pe urma ta, pentru că ai fost atât de binevoitoare noaptea trecută?

Ea îşi miji ochii la el, dar expresia lui era indescifrabilă. Oftă în cele din urmă. Până când nu îi dădea vreun semn că i-ar impune avansurile lui, nu avea de ales decât să fie corectă şi să presupună că bărbatul nu o va mai deranja dacă nu era invitat să o facă.

— Foarte bine, vom continua ca înainte… de noaptea trecută. Odată cu această concesie, îi dărui şi un zâmbet şovăielnic. Şi acum o să mă îmbrac complet, aşa cum ai sugerat, domnule, apoi îţi voi aduce micul dejun.

El o urmări cum îşi lua restul hainelor de pe podea şi se îndrepta spre paravan. Trebui să-şi muşte limba ca să nu facă vreo remarcă despre sfiala ei după atitudinea mândră cu care se fâţâise goală prin cameră noaptea trecută. În schimb, remarcă:

— Nu e nevoie să-mi mai spui „domnule”, să ştii.

Ea se opri să se uite înapoi la el.

— Îmi pare rău, am impresia că aşa se cuvine. La urma urmei, eşti destul de în vârstă să-mi fii tată, şi am acordat întotdeauna respect celor mai bătrâni decât mine.

El îi cercetă chipul, căutând vreun uşor tremur al buzelor, o expresie triumfătoare în ochi, orice semn care ar fi arătat că încercase să-l insulte. Şi ar fi fost o lovitură din plin. Nu numai că s-ar fi simţit indignat, dar mândria şi vanitatea i-ar fi fost grav afectate. Dar nu se citea nimic de

acest gen în expresia ei. Arăta de parcă acel comentariu ar fi fost întâmplător, ba chiar automat, fără niciun gând ascuns.

James scrâşni din dinţi. De această dată, sprâncenele lui aurii nu se mişcară deloc.

— Tatăl tău? Trebuie să ştii, fată fragă, că e imposibil. Poate că am un fiu de şaptesprezece ani, dar…

— Ai un fiu? Ea se întoarse complet spre el. Ai şi o nevastă?

El ezită să răspundă, doar pentru că ea îl surprinse aruncându-i o privire dezamăgită. Oare chiar era dezamăgită? Dar îşi veni în fire cât ezită el.

— *Şaptesprezece?* practic ţipă acum, părând total sceptică, apoi adăugă pe un ton triumfător: Exact ce spuneam.

Apoi înaintă spre paravan.

De această dată, James, rămas fără replică, se întoarse şi ieşi din cabină înainte să cedeze impulsului de a o strânge de gât pe puştoaica aceea obraznică. „Exact ce spuneam, auzi la ea!” La naiba, era un bărbat în floarea vârstei! Cum îndrăznea fetişcana să-i spună că e bătrân?

În cabină, după paravan, Georgina zâmbea – de cinci minute întregi. Şi apoi începu s-o mustre conştiinţa.

„Nu trebuia să-i ataci stima de sine, Georgie. Acum este furios la culme.

Dar ce-ţi pasă? Nu-l placi mai mult decât mine. În afară de asta, o merita. Îngâmfarea lui nu are margini.

Pe bună dreptate. Înainte să redevină un ticălos, noaptea trecută, credeai că e cel mai măreţ lucru căruia i-a insuflat viaţă Dumnezeu.

Ştiam eu! De-abia aşteptai să te umfli în pene pentru că crezi c-am făcut o greşeală enormă. Şi ce dacă am făcut? E viaţa mea şi eu decid ce greşeli fac, nu o neg. I-am dat permisiunea mea.

Nu avea nevoie de ea. Te-ar fi posedat cu sau fără voia ta.

Dacă aşa stau lucrurile, ce puteam să fac în privinţa asta?

Ai fost prea binevoitoare.

Nu te-am auzit plângându-te prea mult noaptea trecută… O, Doamne, mă cert cu mine însămi!”

Capitolul 24

— Coniac, George?

Georgina tresări. Fusese atât de tăcut, stând la birou, încât aproape uitase că James era în cabină. Nu complet însă. El nu era în niciun fel, fie că era vorba despre mărime sau formă, un bărbat care putea fi ignorat prea uşor.

— Nu, mulţumesc, căpitane. Îi aruncă un zâmbet răutăcios. Nu mă ating niciodată de aşa ceva.

— Eşti prea verde ca să bei, nu?

Ea înţepeni. Nu era prima oară când făcea o remarcă în care insinua că ea era un copil sau gândea copilăreşte, ori era prea tânără ca să cunoască viaţa, şi asta după ce ştia foarte bine că era o femeie în toată firea. Iar ea era conştientă că el făcea asta ca să i-o plătească pentru că insinuase că era prea bătrân pentru ea.

Dar nu-l mai lăsase s-o enerveze, nu încă, în orice caz. Până la urmă, fusese cât se poate de curtenitor cu ea, arătându-i pe faţă cât de jignit se simţise de remarcile ei despre vârsta lui.

Trecuseră trei zile de la noaptea fatală a demascării ei şi, cu toate că el spusese că vor continua exact ca înainte, nu-i ceruse ajutorul la baie, nu se mai arătase gol în faţa ei, ba chiar purtase pantaloni pe sub halat înainte să se ducă la culcare, aşa cum făcea şi acum.

Nici nu se mai atinsese de ea din dimineaţa în care o mângâiase uşor şi tandru pe obraz cu degetele. În adâncul sufletului ei, unde era perfect sinceră, îşi recunoştea regretul că el nu mai încerca să facă dragoste cu ea. Nu că l-ar fi lăsat, dar ar fi putut şi el să facă măcar un efort.

Îşi terminase treburile devreme astă-seară. Stătuse lungită în hamac, legănându-se încet şi rozându-şi unghiile,

pentru a semăna mai mult cu ale unui băiat. Se pregătea să doarmă, îmbrăcată doar în pantaloni şi cămăşuţă, dar nu era câtuşi de puţin obosită.

Se uită pieziş spre birou şi spre omul din spatele lui. Nu i-ar fi păsat prea mult dacă se certau, numai să dispară tensiunea dintre ei, şi să-i dea ocazia să scape de tot ce strânsese în el. Pe de altă parte, nu era sigură că îl dorea înapoi pe celălalt James, cel care o făcea să se topească doar cu o privire.

Mai bine să-l lase cu supărarea lui în tot restul călătoriei.

— De fapt, căpitane, dădu ea replica la remarca lui ironică, e vorba de preferinţă. Nu mi-a plăcut niciodată coniacul. Vinul de Porto, pe de altă parte…

— Câţi ani ai, ştrengăriţo? o întrebă el în cele din urmă, cu destulă iritare în glas.

Ea se întrebase cât avea să reziste.

— Douăzeci şi doi.

El pufni.

— Aş fi crezut că o persoană atât de impertinentă ca tine are cel puţin douăzeci şi şase.

O, Doamne, chiar căuta ceartă, nu? Ea zâmbi deodată, hotărând, răutăcioasă, să nu-i facă pe plac.

— Aşa crezi, James? îl întrebă ea cu glas dulce. Iau asta drept un compliment. Am fost întotdeauna disperată că arăt prea tânără pentru vârsta mea.

— Aşa cum am zis, prea afurisit de impertinentă.

— Doamne, dar morocănos mai eşti în seara asta. Îi venea să râdă. Mă întreb de ce.

— Deloc, obiectă el calm, deschizând un sertar de la birou. Printr-un noroc, se întâmplă să am aici ce preferi tu, aşa că ia-ţi un scaun şi vino lângă mine.

Nu se aşteptase la asta. Se ridică încet în capul oaselor, întrebându-se cum l-ar putea refuza politicos, când îl văzu înclinând sticla de Porto să umple pe jumătate un pahar care fusese ascuns tot în sertar. Apoi ridică din umeri, hotărând că jumătate de pahar nu avea să-i facă rău, ba chiar putea s-o relaxeze suficient cât să adoarmă.

Luă scaunul lui de la masă şi îl târî până la birou. Acceptă paharul de la el înainte să se aşeze, fiind atentă să nu cadă pradă ochilor verzi, îngânduraţi, sau atingerii degetelor lui în acest timp.

Cu nonşalanţă, încă zâmbind, ridică paharul spre el înainte să ia o gură.

— E un gest foarte amabil din partea ta, James, recunosc.

Îl enerva s-o audă folosindu-i numele de botez acum, când nu i se mai adresase aşa înainte, aşa cum îşi închipuise ea că se va întâmpla.

— Mai ales că am avut impresia că eşti mânios pe mine dintr-un motiv, continuă ea.

— Mânios? Pe o ştrengăriţă aşa fermecătoare? De ce te-ai gândi la asta?

Ea aproape se înecă înghiţind vinul roşu şi dulce auzindu-l.

— Focul din privirea ta? sugeră ea cu insolenţă.

— Pasiune, fată dragă. Pasiune pură… sinceră…

Îi sări inima din piept şi rămase tăcută. În ciuda a ceea ce-i dicta raţiunea, ochii ei se ridicară spre ai lui, în care sălăşluia pasiunea despre care tocmai vorbise, arzătoare, fascinantă şi atât de senzuală că îi pătrunse drept în inimă. Nu se topise încă formând o baltă pe jos? Doamne sfinte, dacă nu, aşa ar fi trebuit.

Dădu pe gât restul de Porto şi, de această dată, într-adevăr se înecă, ceea ce era un *noroc,* căci astfel rupse vraja pentru un moment, suficient timp pentru ea să spună cu înţelepciune:

— Am avut dreptate. Furie pătimaşă.

Buzele lui se arcuiră foarte uşor.

— Eşti într-o formă excepţională, ştrengăriţo. Nu… nu, nu fugi! adăugă el cu destulă fermitate când ea puse jos paharul şi dădu să se ridice. Încă n-am lămurit cauza furiei mele… pătimaşe. Îmi place asta, cu adevărat. Trebuie să-mi amintesc s-o folosesc cu Jason data viitoare când îşi iese din fire.

— Jason?

Orice, numai să renunţe la acest subiect care îi făcea inima să bată mai tare.

— Unul dintre fraţii mei. El ridică din umeri. Unul dintre cei mulţi. Dar să nu ne abatem de la subiect, scumpo.

— Ba da, să ne abatem. Sunt foarte obosită, zise ea, încruntându-se când îl văzu că înclină din nou sticla spre paharul ei.

— Eşti laşă! spuse el cu amuzament în voce, dar ea tot înţepeni la auzul unei asemenea provocări.

— Foarte bine. Ridică paharul umplut din nou, aproape vărsând din lichid, deoarece era plin peste jumătate de această dată, şi se aşeză la loc pe scaun să ia o gură înviorătoare. Despre ce ai vrea să vorbim?

— Despre furia mea pasională, fireşte. Şi acum, mă întreb de ce te gândeşti la furie când eu pomenesc de pasiune?

— Pentru că... pentru că... oh, la naiba, Malory, ştii foarte bine că ai fost supărat pe mine.

— Nu ştiu nimic de genul ăsta. Acum zâmbea cu adevărat, ca un motan furişându-se după o pradă. Poate îmi spui de ce ar trebui să fiu supărat pe tine.

Dacă recunoştea că voise să-i rănească orgoliul ar fi ca şi cum ar admite că o făcuse intenţionat.

— N-am nici cea mai vagă idee, insistă ea, cu ochi mari şi inocenţi.

— Nu? Sprânceana aurie se arcui, iar ea şi dădu seama că îi lipsise această mimică afectată a lui în ultimele zile. Vino aici, George.

Ochii ei se făcură iar mari.

— O, nu! zise ea, scuturând tare din cap.

— Vreau doar să dovedesc că nu sunt câtuşi de puţin furios pe tine.

— Te cred pe cuvânt, te asigur.

— George...

— Nu!

— Atunci vin eu la tine.

Georgina sări şi întinse în sus paharul în mod ridicol,

de parcă l-ar fi putut ţine pe James la distanţă de ea.

— Căpitane, trebuie să protestez.

— Şi eu, zise el în timp ce ocolea biroul, iar ea o lua în cealaltă parte ca să lase mobila între ei. N-ai încredere în mine, George?

Nu era momentul să fie diplomată.

— Nu.

Râsul lui o opri să mai adauge ceva.

— Deşteaptă fată! La urma urmei, mi se spune că sunt cel mai condamnabil libertin, dar prefer caracterizarea mai subtilă a lui Regan de „cunoscător al femeilor”. Sună mult mai frumos, nu crezi?

— Cred că eşti beat.

— Fratele meu s-ar simţi jignit de cuvântul ăsta.

— La naiba cu fratele tău şi cu tine! izbucni ea. Este absurd, căpitane.

Ea încetă să se mai mişte în jurul biroului doar când se opri şi el. Ţinuse paharul în mână şi, printr-o minune, reuşise să nu verse niciun strop. Îl puse jos acum şi se încruntă la James. El o privi zâmbind.

— Sunt de acord, George. Doar n-o să mă faci să te fugăresc în jurul mobilei ăsteia, nu? Acesta-i sportul bătrânilor nebuni care abia îşi târşâie picioarele şi al servitoarelor în vârstă.

— Râde ciob de oală spartă, replică ea automat, apoi icni, dându-şi seama ce greşeală făcuse.

Orice urmă de amuzament îi pieri de pe chip.

— Te fac eu să-ţi mănânci cuvintele de data asta, mormăi el încet, exact înainte să sară peste birou.

Georgina era prea uluită să poată fugi, dar n-ar fi ajuns departe în cele câteva secunde până când James ateriză în faţa ei. În clipa următoare, acele braţe mari, musculoase o împresurară, strângând-o tare până când simţi lipită de ea fiecare porţiune a trupului său tare. Ar fi trebuit să fie rigidă, revoltată, sau cel puţin strivită. În schimb, corpul ei păru să ofteze lipit de al lui, dându-se bătut, potrivindu-se atât de bine cu al lui, încât se simţea ca acasă.

Mintea ei, cu reacţii întârziate, începu să-şi revină şi să protesteze, dar era prea târziu. Căzu victimă unui sărut lung, atât de dulce, de ispititor şi de senzual, încât o învălui într-o vrajă minunată, imposibil de rupt. Continuă şi continuă, făcându-şi treptat efectul asupra ei, până când nu mai putea spune exact când mulţumirea se prefăcu în dorinţă arzătoare.

El îi muşca uşor buzele când ea ştiu sigur că nu mai voia să i se dea drumul. Mâinile ei care răsuceau şuviţe din părul lui des i-o spuneau. Corpul ei apăsându-se pe al lui ca să se lipească mai bine de el i-o spunea. În cele din urmă, i-o spuse şi ea, şoptindu-i numele cu blândeţe, iar el o răsplăti cu zâmbetul lui care-i încălzea inima, şi care o făcea să se topească.

— Micuţul George cel năzuros s-a dus în sfârşit la culcare? o întrebă el cu glas răguşit.

— A adormit repede.

— Şi eu care credeam că îmi pierd abilităţile... la bătrâneţe.

— Au! tresări ea, recunoscând ironia.

— Îmi pare rău, iubito, zise el, dar zâmbind nepocăit în acelaşi timp.

— Nu-i nimic. Sunt obişnuită cu bărbaţi care nu pot rezista să nu fie răutăcioşi.

— În cazul ăsta, au gust bun?

— Ce?

— Cuvintele.

Bărbatul era un drac împieliţat, căci reuşea s-o facă să râdă când tot ce-şi dorea era să fie una cu el.

— Nu prea. Dar tu ai.

— Ce?

Ea scoase limba să-i lingă cu un gest senzual buza de jos.

— Gust bun..

El o strânse atât de tare, încât Georginei i se tăie respiraţia.

— Vorbe de felul ăsta o să-ţi aducă şi scuze, şi orice altceva îţi doreşti.

— Şi dacă tot ce-mi doresc eşti tu?

— Draga mea fată, asta se înţelege de la sine, o asigură el când o ridică în braţe s-o ducă în patul lui.

Georgina se ţinu bine de el, deşi se simţea uşoară ca un fulg în braţele lui puternice. Voia pur şi simplu să fie lipită de el şi şovăia să îi dea drumul chiar şi atât cât să-i permită să le scoată amândurora hainele. Chiar crezuse că va putea să ignore tot ce o făcuse să simtă acel bărbat înainte, aceleaşi lucruri pe care le simţea şi acum? încercase în ultimele zile, se străduise. Furia lui îi uşurase misiunea. Dar nu mai era mânios acum, iar ea obosise să mai reziste unui farmec atât de puternic ca al lui. Doamne, acele senzaţii…

Icni simţind căldura ce îi pârjolea pielea când gura lui se lipi de unul dintre sânii ei. Şi se trezi foindu-se înainte ca el să termine cu celălalt. Îl dorea chiar acum, dar el nu se grăbea cu ea, întorcând-o pe toate părţile, înnebunind-o cu dorinţa lui de a savura fiecare părticică din ea, şi mai ales fesele tari pe care le frământă, le sărută şi le muşcă uşor, până când ea crezu că o să ia foc.

Când o întoarse în sfârşit pe spate, degetul lui o mângâie, oferindu-i plăcere. Când ea ţipă, gura lui se lipi de a ei pentru a primi lauda adusă priceperii sale. Şi apoi, câteva clipe mai târziu, când se împlântă în ea, îi oferi o altă demonstraţie a experienţei lui, în care fiecare împingere era diferită, mai plăcută decât cea de dinainte, fiecare având puterea să scoată de la ea alt icnet, dacă nu ar mai fi sărutat-o încă. Cunoscător al femeilor? Slavă Domnului!

*

După scurt timp, Georgina se pomeni întinsă într-o parte a patului, cu James de cealaltă parte şi o tablă solidă de şah între ei. Ce naiba o făcuse să încuviinţeze când o întrebase dacă ştie jocul? Dar acum începuse, provocarea o găsise trează de-a binelea şi promisiunea de a-şi petrece dimineaţa în pat avea să facă jocul să se desfăşoare pe

îndelete. De asemenea, gândul de a-l bate pe James Malory fusese prea ispititor ca să-i reziste, şi încă era, mai ales de când îl bănuia că încerca să-i abată atenţia de la joc continuând în acelaşi timp şi conversaţia. Avea să descopere că nu îi mergea, căci ea învăţase să joace şah în prezenţa întregii familii care nu era niciodată tăcută când erau toţi membrii ei în aceeaşi încăpere.

— Foarte bine, George, spuse James când ea îi luă un pion, deschizând drumul nebunului său, fără să-i lase vreo piesă a ei de luat şi ceva cu care să-şi apere nebunul.

— Ei, ai crezut că va fi uşor pentru tine, nu-i aşa?

— Speram că nu. E aşa bine că nu mă dezamăgeşti.

Îşi mută regina o căsuţă pentru a-şi proteja nebunul, o mişcare inutilă, şi amândoi o ştiau.

— Ce legătură ziceai că e între MacDonell şi tine?

Ea aproape că izbucni în râs văzând cum strecurase el asta, sperând probabil ca ea să răspundă fără să se gândească. Trebuia să-i acorde puncte pentru inteligenţă, dar nu era necesar. Nu mai era nevoie să pretindă că Mac era fratele ei.

— N-am zis. Mă întrebi acum?

— Păi, am stabilit că nu e fratele tău.

— Da? Când am stabilit asta?

— La naiba, George, e sau nu e?

Ea îl lăsă să aştepte cât timp făcea următoarea mutare, care îi puse regina în primejdie.

— Nu, nu este. Mac e doar un bun prieten al familiei, cam ca un unchi drag, de fapt. Mi-a fost mereu în preajmă şi mă consideră fiica pe care n-a avut-o niciodată. E mutarea ta, James.

— Într-adevăr.

În loc să-i blocheze ultima mutare ca să-şi apere regina, îi luă unul dintre pioni cu calul său, o mutare ce o punea în pericol pe regina ei. Şi, dat fiind că niciunul din ei nu era pregătit să-şi piardă încă regina, Georgina se retrase pe moment, lăsându-i lui James avantajul atacului. El nu se aştepta la asta, aşa că îi trebui un moment să studieze tabla. Ea hotărî că puteau să folosească amândoi strategia

lui de abatere a atenţiei.

— De unde atât interes pentru Mac, aşa, deodată? Ai vorbit cu el?

— Sigur că da, iubito. E boţmanul meu, la urma urmei.

Georgina amuţi. Poate nu conta că ştia că Mac nu era fratele ei, dar ea tot nu voia ca James să-l recunoască pe Mac şi să-şi aducă aminte de prima lor întâlnire de la cârciumă. Asta ar fi condus la o serie de întrebări la care nu voia să răspundă – îndeosebi, ce făcea ea acolo. Şi, în plus, James s-ar fi înfuriat din cauza a ceea ce ar fi putut să vadă ca pe o dublă înşelătorie – nu doar deghizarea ei, ci şi faptul că îl întâlnise înainte.

— Şi? întrebă ea cu precauţie.

— Şi ce, George?

— La naiba, James, ţi-ai amin… Ah, adică, i-ai spus ceva despre noi?

— Despre noi?

— Ştii *foarte bine* la ce mă refer, James Malory, şi, dacă nu îmi răspunzi în clipa asta, te voi… lovi cu tabla asta de şah!

El izbucni în râs.

— Doamne, ce-mi mai place temperamentul tău, scumpo, tare mult! Atâta năduf şi furie într-o fiinţă aşa mică! Se întinse peste tabla de şah s-o mângâie pe păr. Sigur că nu i-am pomenit de noi prietenului tău. Am vorbit despre navă, nimic personal.

Şi ar fi spus ceva dacă l-ar fi recunoscut pe Mac, nu? Şi la fel şi Mac. Georgina se relaxă când trase concluzia.

— Ar fi trebuit să mă laşi să te pocnesc cu tabla de şah, spuse ea acum, recăpătându-şi buna dispoziţie. La urma urmei, pierzi partida.

— Pe naiba pierd, pufni el. Îţi dau şah la rege din trei mutări.

După patru mutări, James se trezi în defensivă, aşa că încercă să-i abată din nou atenţia şi să-şi satisfacă propria curiozitate în acelaşi timp.

— De ce mergi în Jamaica?

Georgina zâmbi cu impertinenţă.

— Pentru că te duci şi tu.

El ridică din sprânceană, aşa cum se aşteptase ea că va reacţiona.

— Să mă simt flatat?

— Nu. Nava ta a fost prima care pleca spre partea asta a lumii, una care nu era englezească, iar eu nu aveam răbdare să aştept alta. Dacă aş fi ştiut că *tu* eşti englez...

— Doar n-o să începem iar cu asta, nu?

— Nu. Ea râse. Dar tu? Te întorci în Jamaica sau doar vizitezi insula?

— Ambele. A fost casa mea pentru multă vreme, dar am hotărât să mă întorc definitiv în Anglia, aşa că trebuie să-mi aranjez afacerile din Jamaica.

— O! exclamă ea, conştientă de dezamăgirea pe care i-o provoca răspunsul lui, dar sperând ca el să nu o perceapă.

N-ar fi trebuit să presupună că el va rămâne în Jamaica doar pentru că Mac spusese că vasul avea drept destinaţie Indiile de Vest. Cel puţin Jamaica fusese un loc acceptabil în care se putea întoarce. Nu mai voia să revadă niciodată Anglia. Desigur, călătoria nu se terminase, şi totuşi... Georgina îşi veni în fire. La ce se gândea? Că putea să aibă un viitor cu acest bărbat? Ştia că era imposibil, pentru că familia ei nu avea să-l accepte niciodată. Şi nici nu era sigură că simţea pentru el altceva decât pasiune.

— Aşa că nu vei sta mult timp în insule? conchise ea.

— Nu prea mult. Proprietarul unei plantaţii învecinate se ţine de capul meu de ceva vreme să i-o vând pe a mea. Probabil că puteam să aranjez lucrurile prin corespondenţă.

Atunci nu s-ar mai fi întâlnit a doua oară, se gândi ea.

— Mă bucur că ai decis să te ocupi personal de problemă.

— Aşa o să şi fac, fată dragă. Şi destinaţia ta care e?

— Acasă, bineînţeles. Noua Anglie.

— Nu imediat, aşa sper.

Ea ridică din umeri, lăsându-l să tragă singur concluzia. Depindea de el, dar nu era suficient de neobrăzată să i-o spună. De fapt, depindea şi de cât de

curând avea să ajungă un vas Skylark în port, dar nu avea niciun motiv să-i spună asta. Era ceva la care nu voia să se gândească încă. Şi, ca să-i ia gândul de la asta, îl făcu şah mat.

— La naiba! zise el, dându-şi seama de ce se întâmplase. Foarte inteligent, George, să-mi abaţi atenţia ca să pierd partida.

— Eu? Când tu eşti cel care pune atâtea întrebări? îmi place asta, pufni ea. Exact ca un bărbat care găseşte scuze că a fost bătut de o femeie.

El râse şi o ridică, aducând-o în partea lui de pat.

— N-am zis nimic de întrebări, fată scumpă. Trupul tău voluptuos mi-a distras atenţia, motiv pentru care nu mă supără deloc că am pierdut.

— Port cămaşa, protestă ea.

— Dar nimic altceva.

— Tu vorbeşti, cu halatul ăsta sumar, zise ea, trecându-şi degetele peste materialul mătăsos.

— Te-a distras?

— Refuz să răspund la asta.

El se prefăcu uluit.

— Doamne, să nu-mi spui că în sfârşit nu-ţi mai găseşti cuvintele. Începeam să cred că-mi pierd abilitatea.

— De a reduce oamenii la tăcere cu glumele tale?

— Chiar aşa. Şi, atâta vreme cât te-am redus la tăcere pe tine, iubito…

Ea voi să-i spună că spiritul lui nu era chiar atât de crud cum îi plăcea lui să creadă, cel puţin nu tot timpul, dar i se abătu din nou atenţia.

Capitolul 25

Era greu să mai pretindă că este Georgie MacDonell, mus, când se afla împreună cu James în afara cabinei. Şi, cu cât treceau zilele şi se apropiau de Indiile de Vest, el o voia alături de el pe punte, sau undeva aproape, unde putea să

stea cu ochii pe ea. Lucrul cel mai greu, îşi dădu ea seama, era să nu-şi dezvăluie sentimentele în expresia feţei şi mai ales în ochi, care se umpleau de tandreţe sau pasiune de câte ori se uita la James.

Da, era greu, dar reuşea, cel puţin aşa credea. Totuşi, câteodată se întreba dacă unii membrii ai echipajului nu ştiau cumva sau nu bănuiau ceva, atunci când zâmbeau sau dădeau din cap spre ea în trecere, sau când o salutau unii dintre oamenii care abia o băgaseră în seamă înainte. Chiar şi arţăgosul Artie, sau Henry, francezul cel ţâfnos, erau mai curtenitori cu ea acum. Desigur, cu timpul se creează o anumită familiaritate între cei de pe o i navă, iar ea era la bord de aproape o lună. Era de aşteptat ca echipajul să se fi obişnuit cu ea în acest interval de timp, aşa presupunea. Şi singurul motiv pentru care spera că deghizarea ei funcţiona era binele lui Mac… De fapt, şi al ei, căci ştia ce fel de reacţie ar fi avut el dacă ar fi ştiut că îl acceptase pe James Malory ca amant. Şi-ar fi ieşit complet din fire, şi pe bună dreptate. Uneori se îndoia şi ea însăşi că era adevărat.

Dar era. James era iubitul ei acum, în toate sensurile cuvântului în afară de unul singur – nu o iubea cu adevărat. Dar o dorea.

Nu încăpea îndoială în această privinţă. Şi ea îl dorea. Nici nu încercase să o nege după ce cedase a doua oară blândei lui încercări de a o convinge. Îşi spusese că un bărbat ca acesta se ivea cel mult o dată în viaţa unei fete. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, de ce să nu se bucure de el cât timp avea ocazia? Aveau să se despartă în curând, la sfârşitul călătoriei pe mare: el va pleca să-şi aranjeze treburile pe insule, iar ea se va întoarce acasă pe primul vas Skylark care acosta în Jamaica. Dar de ce se ducea acasă? Doar ca să vegeteze din nou, aşa cum făcuse în ultimii şase ani, doar ca să supravieţuiască zi de zi fără bucurii, fără un bărbat în viaţa ei, şi doar cu amintirea unuia. De această dată însă, amintirile ei despre acest bărbat aveau să îi alimenteze visele şi fanteziile.

Aşa îşi spunea Georgina, dar, în realitate, încerca să

nu se gândească la despărţirea lor care era inevitabilă. Căci asta ar fi stricat prezentul, iar ea nu voia să facă aşa ceva. În schimb, voia să savureze fiecare clipă pe care o petrecea alături de „libertinul” ei „condamnabil”.

Îl savura chiar şi acum, sprijinită de balustrada dunetei, fără să aibă altceva de făcut decât să-l urmărească. Se apleca peste hărţi, discutând ruta cu secundul, fără s-o bage în seamă pentru moment. Ea trebuia să fie acolo ca să transmită mesajele lui, deşi rareori o trimitea cu această misiune, căci îi încredinţa acele mesaje lui Connie, care, la rândul său, le transmitea cu glas tunător pe punte, destinatarilor.

Nu o deranja că nu era băgată în seamă chiar atunci. Îi dădea o şansă să se calmeze după ultima privire a lui James în direcţia ei, care fusese arzătoare şi plină de promisiuni, amintindu-i ce avea să-i facă el de îndată ce se vor întoarce în cabină, aşa că oricine s-ar fi uitat la ea ar fi crezut că stătuse prea mult la soare în acea dimineaţă, atât de îmbujorată era de plăcere. Dimineaţa, la prânz, seara – făceau dragoste fără să se uite la ceas. De câte ori o dorea, găsea o modalitate să-i dădea de ştire şi, indiferent de momentul zilei, ea era dispusă să se supună.

„Georgina Anderson, ai ajuns o târâtură neruşinată.

Ştiu şi mă bucur de fiecare clipă, mulţumesc.”

Ea nu făcea decât să-i zâmbească conştiinţei sale. Era bucuroasă, o, cât de bucuroasă… şi cum îi plăcea doar să-l privească astfel şi să simtă „greaţa” ei din plin, ştiind că el o va vindeca în curând prin tratamentul lui special.

Îşi scosese haina. Vântul era puternic, dar cald, pe când se apropiau de apele Mării Caraibelor, şi se juca, fluturându-i cămaşa de pirat, aşa cum ajunsese să se gândească ea la tunicile cu mâneci largi şi încheiate în faţă cu şireturi pe care lui îi plăcea să le poarte, şi care îl făceau să arate atât de chipeş, alături de cercelul de aur, pantalonii strâmţi şi cizmele până la genunchi. Vântul îl iubea, îi mângâia braţele şi picioarele puternice, aşa cum ar fi dorit ea… Trebuia oare să se calmeze?

Doar ca să nu fie tentată să-l târască în cabina lor,

aşa cum făcuse el de atâtea ori în ultimele zile. Georgina se întoarse înspre mare şi văzu corabia în depărtare exact când veni semnalul de avertizare de la omul din gabie. Ei bine, nu era nimic neobişnuit în asta. Depăşiseră mai multe vase pe mare. Avuseseră şi unul pe urmele lor, la fel ca şi acesta, deşi îl pierduseră din vedere după o furtună scurtă. Dar acesta era diferit, potrivit ultimei informaţii zbierate de marinarul aflat de veghe. Piraţi.

Georgina încremeni locului, ţinându-se de balustradă, sperând ca băiatul de pe catarg să le strige celor de pe punte că făcuse o greşeală. Fraţii ei avuseseră cu toţii întâlniri cu piraţii de un fel sau altul în atâţia ani de când cutreierau mările. Dar ea nu voia să facă din asta un obicei de familie. Şi, Doamne, James nu avea încărcătură, ci doar balast. Nimic nu-i înfuria mai tare pe piraţii însetaţi de sânge decât să descopere că prada lor avea cala goală.

— Oare sunt dispuşi să ne ofere o mică distracţie? îl auzi ea pe Connie spunându-i lui James, în spatele ei. Vrei să te joci cu ei mai întâi, sau să ajungi în preajma lor şi să aştepţi?

— Aşteptarea îi va nedumeri doar, nu crezi? răspunse James.

— Nedumerirea are avantajele ei.

— Într-adevăr.

Georgina se întoarse încet. Nu cuvintele o şocaseră, ci nonşalanţa calmă cu care fuseseră rostite. Amândoi aveau binoclurile îndreptate spre vasul ce se apropia, dar, dacă îi ascultai, niciunul din ei nu părea deloc îngrijorat. Oare nu-şi dădeau seama de primejdie?

Întâmplător, James coborî atunci binoclul şi se uită la ea şi, în acea secundă, înainte să-şi controleze trăsăturile când observă că era necăjită, ea văzu că nu era deloc nepăsător. Bărbatul părea nerăbdător, chiar *încântat,* că o corabie de piraţi se îndrepta spre ei. Iar ea îşi dădu seama că provocarea îl stârnea, era un prilej de a-şi demonstra dibăcia de corăbier împotriva unui adversar, chiar dacă acel inamic voia să-l ucidă dacă pierdea lupta, în loc să-i dorească noroc data viitoare.

— De fapt, Connie, zise el, fără să-şi ia ochii de la Georgina, cred că o să tragem învăţămintele din confruntarea cu tânărul Eden şi o să le dăm cu tifla în timp ce ne vom îndepărta de ei.

— Să ne îndepărtăm de ei? Fără să tragem nici măcar un foc?

Vocea secundului vădea uimirea. Georgina nu se uită la el să vadă dacă şi expresia de pe chipul lui era la fel. Ochii îi erau pironiţi în cei verzi şi scânteietori, care nu voiau să le dea drumul.

— Şi trebuie să-ţi amintesc, adăugă Connie, că aproape l-ai omorât pe tânărul Eden pentru că ţi-a dat cu tifla?

James doar ridică din umeri, fără să-şi dezlipească privirea de a Georginei, iar cuvintele lui merseră drept la ţintă.

— Cu toate astea, nu am dispoziţia necesară să mă joc… cu ei.

Connie îi urmări în cele din urmă privirea, apoi pufni:

— Ai putea să te gândeşti la noi, ceilalţi. Noi nu avem distracţii personale ca tine la bord, după câte ştii.

Părea atât de supărat, că James izbucni în râs, dar asta nu-l opri să o ia pe Georgina de mână şi s-o pornească spre scară.

— Rămâi departe de ei, Connie, şi încearcă s-o faci fără mine, te rog.

Şi nu mai aşteptă un răspuns. Plecă de pe dunetă şi coborî iute scările ce urmau, înainte să-şi tragă Georgina sufletul şi să-l întrebe ce intenţii avea. Deşi ea avea o bănuială. O trase în cabină şi deja o săruta când uşa se trânti în urma lor. Găsise o cale de eliberare de surescitarea ce îi pusese sângele în mişcare când se gândise la confruntare. Şi găsea această eliberare la fel de plăcută, purtându-se cu aceeaşi încrâncenare cu care ar fi dat şi lupta.

Lupta? Pentru numele lui Dumnezeu, piraţii erau pe urmele lor! Cum de se gândea să facă dragoste acum?!

— James!

Ea îşi dezlipi buzele de ale lui, dar el nu se opri din sărutat. Doar schimbă locul. Gâtul ei. Şi apoi mai jos.

— I-ai fi sfidat pe piraţi! îi spuse ea pe un ton acuzator, chiar în clipa în care vesta cea grea căzu pe podea în spatele ei. Ştii ce gest nebunesc ar fi fost? Nu, aşteaptă, nu cămaşa!

Cămaşa se duse şi ea. Ca şi bandajele. Atât de iute! Nu-l văzuse niciodată… atât de nerăbdător, şi de pasional.

— James, vorbesc despre ceva foarte serios!

— Iartă-mă, dar nu sunt de aceeaşi părere, iubito, spuse el, ridicând-o pentru ca gura lui să ajungă direct la sânii ei în timp ce o ducea de-a-ndăratelea spre pat. Ei sunt o pacoste. *Asta* este ceva serios.

Gura lui se închise pe un sân, fără să-i mai lase vreo urmă de îndoială în privinţa a ce era *asta,* şi buzele nu i se dezlipiră de trupul ei nici chiar în timp ce îi scotea restul de haine, ca şi pe ale lui. Avea o gură minunată; Doamne, chiar avea o gură minunată! Nimeni nu putea spune că James Malory nu era un amant grozav care ştia foarte bine ce să facă. Ei bine, nu toată lumea putea şti asta, dar ea era în situaţia de a afla chiar atunci – o situaţie chiar foarte plăcută.

— Dar, James, mai încercă ea o dată, deşi cu o voce slabă, să-i amintească de piraţi.

Limba lui se strecura în buricul ei când el spuse, în timp ce-o gusta:

— Să nu mai aud niciun alt afurisit de cuvânt, George, dacă nu sunt vorbe de iubire.

— Ce fel de vorbe de iubire?

— „Îmi place ce-mi faci, James. Mai mult, James. Mai jos… James.” Ea icni când el trecu mai jos, iar el adăugă: Şi asta-i bine. Ah, iubito, eşti deja fierbinte şi umedă pentru mine, nu-i aşa?

— Astea sunt… vorbele tale… de iubire?

Abia mai putea vorbi, copleşită de intensitatea plăcerii.

— Te fac să mă vrei în tine?

— Da!

— Atunci sunt tocmai bune.

I se tăie respiraţia când intră în ea, repede, adânc, apucând-o cu mâinile de posterior, aducând-o mai sus să-l primească cu totul.

— Pentru moment.

Din fericire, piraţii rămăseseră cu mult în urmă, dar Georginei puţin îi păsa acum.

Capitolul 26

— Trăsura ta a venit adineauri, James, anunţă Connie din uşa deschisă.

— Nu e nicio grabă. Cu aglomeraţia de acolo, mai bine aştept până pleacă de pe chei căruţele care încarcă vasul ăla american din următoarea dană. Hai să bei ceva cu mine, bătrâne.

Acostaseră cu mai multe ore în urmă. Georgina îi făcuse bagajele lui James în acea dimineaţă, dar el încă nu-i spusese că avea să stea în casa de pe plantaţia lui. Voia s-o surprindă cu măreţia insulei unde el era ca acasă, iar apoi, diseară, la o cină cu delicatese jamaicane, la lumina lumânărilor, avea să-i ceară să fie amanta lui.

Connie traversă camera şi se opri lângă birou, uitându-se pe ferestrele prin care vedea bine nava americană care se pregătea să ridice ancora.

— Pare cunoscută, nu?

— Poate e una din prăzile lui Hawke?

Connie zâmbi.

— Nu m-ar surprinde.

— Atunci mai bine că e pe picior de plecare.

— De ce? întrebă Connie. *Fecioara Anne* nu a navigat niciodată sub propriul nume. Şi de când nu mai consideri bine-venită o doză de distracţie, cum ar fi să fii acuzat de piraterie, deşi nu există nicio probă pentru asta? Ai dat cu piciorul şi ocaziei unei mici întreceri pe mare…

— Din chibzuinţă, îi aminti James. Nu dorise să-l pună

pe micul lui George într-o situaţie riscantă, doar pentru câteva ceasuri de aventură antrenantă. Şi aş prefera să nu mai fiu deranjat acum cu asta.

Connie se întoarse spre el, acceptând băutura.

— Pari destul de mulţumit de tine. Ai vreun motiv deosebit?

— Te uiţi la un om pe cale să îşi ia nişte angajamente, Connie. Am hotărât să-l ţin pe George în preajma mea pentru o vreme. Şi nu mai face mutra asta aşa surprinsă, la naiba.

— Păi, sunt al naibii de surprins, şi pe bună dreptate. Ultima femeie cu care ai fost pe mare… Cum o chema?

James se încruntă când auzi întrebarea.

— Estelle sau Stella. Ce contează?

— Şi atunci hotărâseşi s-o ţii un timp prin preajmă. Ba chiar i-ai îngăduit să decoreze cabina asta cu mobilele astea groaznic de desperecheate…

— Îmi place mobila asta, acum că m-am obişnuit cu ea.

— Te prefaci că nu înţelegi ce vreau să spun. Erai încântat de fetişcana aia, peste măsură de generos cu ea, dar după mai puţin de o săptămână petrecută pe mare cu ea, ai întors vasul s-o laşi acolo unde ai găsit-o. Te înnebunise să stai cu ea tot timpul. Aş zice că eram aproape sigur că, după toate săptămânile astea în care ai stat închis cu puştoaica, abia aştepţi să scapi de ea, acum că am acostat.

— Deci prezenţa lui George este mult mai fermecătoare.

— Fermecătoare? Ce gură neruşinată ai…

— Ai grijă, Connie. Vorbim de viitoarea mea amantă.

Connie ridică din sprâncene.

— Ai de gând să te legi aşa tare la cap? Pentru ce naiba?

— Asta e o întrebare idioată! răspunse James, iritat. De ce naiba crezi? M-am îndrăgostit de micuţa americancă. Poate că nu a fost prea drăguţă cu tine, dar cu mine a fost, categoric, de când am terminat cu prefăcătoria.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu eşti tu bărbatul care s-a jurat că nu mai ţine amante? Motivul avea o legătură cu faptul că toate au în cap căsătoria, deşi protestează că nu este aşa, nu? Nu ţi-ai mai luat angajamente faţă de cineva de ani buni, Hawke, şi aş adăuga că nu ţi-a lipsit niciodată compania femeilor când o doreai. Plus că era mult mai puţin costisitor.

James respinse cu un gest raţionamentul lui Connie.

— Aşa că trebuie să fac o schimbare. Şi-n plus, pe George n-o interesează deloc căsătoria. Am discutat cu ea subiectul pe şleau şi ea n-a mai zis o vorbă despre asta.

— Pe *toate* femeile le interesează căsătoria. Chiar tu ai spus-o.

— Mii de draci, Connie, dacă încerci să mă convingi să renunţ la ea, să fiu al naibii dacă vei reuşi. M-am gândit mult la asta săptămâna trecută şi pur şi simplu nu sunt gata să renunţ încă la ea.

— Şi ea ce crede despre asta?

— O să fie încântată, bineînţeles. Fetişcana ţine şi ea mult la mine.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Connie pe un ton sec. Atunci ce face acolo, pe vasul ăla?

James se răsuci atât de repede, încât aproape răsturnă scaunul. Îi luă câteva secunde să scruteze puntea vasului american înainte să vadă ce văzuse Conrad. Georgina, cu scoţianul stând în spatele ei. Părea să discute cu unul dintre ofiţerii de pe navă, probabil chiar cu căpitanul.

James avu impresia că îl cunoştea pe bărbat, mai ales când acesta o apucă de braţe şi o zgâlţâi, apoi, după o clipă, o trase lângă el şi o îmbrăţişă. James se ridică imediat în picioare când văzu asta. Scaunul i se răsturnă de această dată.

Se îndrepta spre uşă, înjurând în barbă, când Connie remarcă:

— Dacă vrei s-o aduci înapoi…

— Vreau să-i stâlcesc mutra tipului, *pe urmă* o voi aduce înapoi pe George.

James nu se oprise să răspundă, aproape ieşise deja pe uşă, aşadar, Connie trebui să strige după el:

— O să-ţi fie un pic cam greu să faci ambele, bătrâne! Corabia a ridicat deja ancora!

— La naiba! auzi Connie de pe hol, iar apoi, când James apăru înapoi în prag să se uite pe ferestre la nava ce pleca încet: Drace!

— Vezi şi partea bună a lucrurilor! spuse Connie, fără urmă de milă. Ai mai fi petrecut doar câteva săptămâni în plus cu ea până ne întorceam în Anglia. Chiar dacă te-ai fi gândit s-o iei înapoi cu tine, din câte mi-ai spus de aversiunea ei faţa de patria ta, n-ar fi fost niciodată de acord…

— La naiba, Connie, fetişcana m-a părăsit, şi fără să-şi ia rămas-bun. Nu-mi vorbi de problemele cu care m-aş fi confruntat, când asta mi-a dat o lovitură zdravănă fix în posterior!

James ignoră privirea ironică a lui Conrad. Se zgâia la dana acum rămasă goală, lângă *Fecioara Anne,* şi încă nu-i venea să creadă că Georgie plecase. Doar în acea dimineaţă îl trezise cu un sărut dulce şi îi ţinuse faţa în mânuţele ei, oferindu-i zâmbetul ei care spunea „ia-mă”, acela pe care i-l dăruia doar când erau în pat, acela care nu dădea niciodată greş în a-i deştepta instincte primitive pe care nu ştiuse până atunci că le avea. Plecase?

— Nu, pe toţi sfinţii! spuse cu voce tare, apoi îl pironi pe Conrad cu o privire hotărâtă care îl făcu pe roşcovan să geamă. Câţi din echipaj s-au dus pe ţărm?

— Pentru numele lui Dumnezeu, James, doar nu vrei să…

— Ba chiar asta vreau, i-o tăie James, cu furia care îl invadase evidentă în tonul său. Adu-i înapoi până ce aflu eu tot ce se poate despre vasul ăla. Vreau să fim pe urmele lui într-o oră.

*

Georgina sfidă ordinul fratelui ei Drew de a se duce în

cabina lui, de îndată ce se întoarse cu spatele. Îi promisese deja o bătaie după care nu avea să mai poată sta în fund tot drumul până acasă.

Indiferent că vorbea doar furia din el, sau chiar voia să-şi ia cureaua ca s-o bată, ea descoperi că n-o prea interesa în momentul de faţă.

O, într-adevăr clocotea de mânie. La început, îl luase pe Drew prin surprindere, când se întorsese şi o văzuse stând acolo şi zâmbind. Apoi fusese alarmat, presupunând că doar o catastrofă o adusese în Jamaica să-l caute. Când ea îl asigurase că nu murise nimeni, uşurarea i se prefăcuse în iritare. O zgâlţâise pentru că îl speriase, dar imediat o îmbrăţişase pentru că era într-adevăr uşurat că nu primise veşti proaste şi, bineînţeles, pentru că era singura lui soră şi o iubea mult. Urletele începuseră atunci când ea amintise ca din întâmplare că tocmai se întorsese din Anglia. Iar el era unul dintre cei mai blajini fraţi ai ei, chiar cel mai calm în comparaţie cu Thomas.

Spre deosebire de Warren, care avea un temperament vulcanic şi cu care nimeni nu voia să se certe, sau Boyd şi Clinton, care erau prea serioşi uneori, Drew era craiul nesăbuit al familiei, după care se ţineau o mulţime de femei. Astfel că el era acela care ar fi trebuit să înţeleagă cel mai bine de ce credea sora lui că fusese necesar să se ducă după Malcolm. În schimb, se înfuriase atât de tare, că ea aproape văzuse ceva culoare în ochii lui negri. Dacă lua o bătaie de la el, abia dacă îşi putea închipui ce-i vor face Clinton sau Warren, fraţii ei mai mari, când aveau să afle ce făcuse. Dar nu-i prea păsa acum.

Nu îşi dăduse seama când se emoţionase la vederea corăbiei lui Drew şi se grăbise să ajungă pe ea, că *Triton* se pregătea de plecare – de fapt, parâmele erau dezlegate în timp ce Drew încă tuna şi fulgera. Acum stătea la balustradă, cu apa scânteietoare a Caraibelor care o despărţea din ce în ce mai mult de *Fecioara Anne,* căutând înnebunită cu privirea puntea celuilalt vas ca să se mai uite pentru ultima oară la James..

Când îl văzu în sfârşit apărând pe punte, cu părul

auriu în vânt, umerii lui laţi ce nu puteau fi confundaţi cu ai altui bărbat, abia mai putu să respire din cauza nodului din gât. Era deja prea departe ca să-l strige şi să spere că va fi auzită, dar putea să-i facă măcar semn cu mâna. Dar el nu se uită spre mare. Îl urmări cum părăsea vasul, alerga pe chei şi era apoi înghiţit de mulţime.

O, Doamne, nici măcar nu ştia că ea plecase. Bănuia probabil că era undeva pe *Fecioara Arme,* că avea să fie acolo când el se va întoarce. La urma urmei, lucrurile ei erau tot acolo şi, printre ele, inelul drag pe care i-l dăruise tatăl ei. Nu ştiuse că nu avea să mai aibă timp să şi le ia, nu că i-ar fi păsat prea mult acum. Ce îi frământa sufletul era că nu avusese prilejul să îşi ia rămas-bun de la James, să-i spună… ce? Că se îndrăgostise de el.

Aproape că izbucni în râs. Era amuzant, chiar aşa. Iubeşte-ţi duşmanul – dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Un englez detestat, un aristocrat dispreţuit, arogant, şi tot i se băgase pe sub piele, îşi croise drum până în inima ei. Făcuse o mare prostie că lăsase să se întâmple aşa ceva, dar ar fi fost mult mai rău dacă i-ar fi spus-o. Îl întrebase într-o noapte, când o ţinea în braţe şi inima lui bătea sub urechea ei, dacă era căsătorit.

— Doamne sfinte, nu! exclamase el, îngrozit. N-ai să mă vezi niciodată făcând greşeala asta prostească.

— Şi de ce nu? voise ea să ştie.

— Pentru că toate femeile devin nişte târfe necredincioase de îndată ce au o verighetă pe deget. Fără supărare, iubito, dar e al naibii de adevărat.

Comentariul lui îi amintise atât de mult de atitudinea fratelui ei Warren faţă de femei, încât trăsese concluzia greşită.

— Îmi pare rău. Trebuia să-mi fi dat seama că au fost femei pe care le-ai iubit la un moment dat, şi care te-au înşelat. Dar nu trebuie să arunci vina pe toate femeile pentru trădarea uneia dintre ele. Fratele meu Warren face exact asta, dar greşeşte.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, George, dar nu a fost niciodată o mare iubire în viaţa mea. Vorbeam despre

femeile necredincioase pe care le-am cunoscut eu însumi, căci eu am fost cel cu care îşi înşelau soţii. Căsătoria e pentru cretinii care nu ştiu ce este viaţa.

Dar oricum, ea ştiuse de la început că răspunsul lui avea să fie ceva de acest gen. Era ciudat că semăna atât de mult cu fratele ei Warren în această privinţă. Dar măcar Warren avea scuza că jurase să nu se însoare niciodată, pentru modul înfiorător în care se purta cu femeile, folosindu-le, fără să le lase vreodată să se apropie de inima lui. Fusese rănit de o femeie cu care intenţionase să se căsătorească. Dar James nu avea o astfel de scuză. I-o spusese. El era pur şi simplu ceea ce îi spusese că este: un libertin condamnabil. Nici măcar nu-i era ruşine să recunoască.

— Hai, fetiţo, nu mai fi supărată, băiatul nu se întoarce să te bată, zise Mac, după ce venise lângă ea. N-ai niciun motiv să plângi. Cel mai bine e să te duci sub punte, aşa cum ţi-a spus. Dă-i lui Drew timp să se liniştească, înainte să te vadă din nou şi să audă ce e mai rău.

Ea se uită în altă parte, ştergându-şi uşor obrajii.

— Ce e mai rău?

— Faptul că a trebuit să muncim ca să ne plătim călătoria spre casă.

— O, asta! pufni ea, fiindu-i recunoscătoare că avea altceva la care să se gândească şi că Mac bănuia că era întoarsă pe dos din cauza furiei lui Drew. Adăugă, oftând: Nu, nu cred că ar fi bine să ştie acum. Avem vreun motiv să-i spunem?

— Ţi-ai minţi propriul frate?

— A ameninţat că mă bate, Mac, îi aminti ea. Şi ăsta-i Drew, *Drew,* pentru numele lui Dumnezeu. De asemenea, n-aş vrea să-i ştiu reacţia dacă află că am dormit în aceeaşi cabină cu un englez în ultima lună.

— Da, îmi dau seama ce vrei să spui. Aşa că, poate, o mică minciună nu ar fi rea, sau să omitem faptul că ni s-au furat banii. Mai trebuie să ne confruntăm şi cu alţii, la urma urmei, şi reacţiile lor or să fie chiar mai violente, aşa cred.

— Mulţumesc, Mac. Eşti cel mai drag…

— Georgina! Vocea lui Drew o întrerupse pe un ton ameninţător. Îmi scot cureaua..

Ea se întoarse brusc cu faţa la el şi văzu că nu făcea ce spusese, dar arătosul ei frate arăta de parcă ar fi făcut-o imediat, dacă ea nu dispărea, şi repede. În loc de asta, ea se apropie şi se încruntă la căpitanul de aproape doi metri al vasului *Triton.*

— Eşti o brută insensibilă, Drew. Malcolm s-a însurat cu altă femeie şi tot ce poţi face e să zbieri la mine.

Şi izbucni pe dată în lacrimi sfâşietoare. Mac pufni, nemulţumit. Nu văzuse niciodată un bărbat a cărui furie să fie potolită atât de repede cum i se întâmpla lui Drew Anderson acum.

Capitolul 27

Georgina se simţise puţin mai bine, cu siguranţă mai optimistă cu privire la celelalte reacţii ale fraţilor ei, după ce Drew dovedise compasiune faţă de necazul inimii sale. Desigur, Drew se gândise că toate lacrimile ei erau vărsate pentru pierderea lui Malcolm. Iar ea nu vedea de ce să-i spună că nici nu se mai gândea la Malcolm, în afară de situaţiile în care i se pomenea numele. Nu, toate gândurile şi emoţiile ei se concentrau asupra altui bărbat, unul al cărui nume nu fusese rostit decât pentru a explica faptul că el era căpitanul vasului care o adusese în Jamaica.

Se simţea prost că îl înşela pe Drew. Se gândise de multe ori să-i spună adevărul. Dar nu mai voia să se mânie pe ea. Furia lui o surprinsese mult. Acesta era fratele ei glumeţ, cel care o tachina mai mult, cel pe care se putea bizui întotdeauna s-o înveselească. Reuşise să facă asta. Doar că habar n-avea ce o întristase cu adevărat.

Avea să afle până la urmă. Toţi aveau să afle. Dar veştile cele mai proaste mai puteau aştepta o vreme, până când rana avea să se vindece puţin, până când afla cât de prost urmau să reacţioneze ceilalţi fraţi la un lucru pe care

îl vedea acum ca pe un fleac, în comparaţie cu ce avea să le dezvăluie peste o lună sau două, când aveau s-o întrebe al cui era copilul pe care îl purta în pântece. Ce spusese James despre fratele lui, Jason? Că îi sărea adesea ţandăra? Ei bine, ea va avea pe capul ei cinci fraţi care îşi ieşeau uşor din fire.

Încă nu era sigură cum se simţea cu privire la consecinţa scurtei sale dizgraţii. Speriată, cu siguranţă. Un pic uimită, un pic…

Bucuroasă. Nu putea să o nege. Urma să provoace tot felul de greutăţi, ca să nu mai vorbim de scandal, dar, cu toate acestea, sentimentele ei puteau fi rezumate în trei cuvinte. Copilul lui James.

Ce altceva mai conta în comparaţie cu asta? Era o nebunie. Ar fi trebuit să fie devastată la gândul că purta în pântece un copil pe care avea să-l crească fără un soţ, dar nu era. Nu îl putea avea pe James, şi niciun alt bărbat nu avea să se compare cu el, dar putea să aibă copilul lui şi să-l păstreze, şi asta era exact ce avea să facă. Îl iubea prea mult pe James ca să nu o facă.

Copilul, şi certitudinea Georginei că era real, nu doar o posibilitate, explica dispoziţia ei mai bună în vreme ce *Triton* naviga în estuarul Long Island, în ultima etapă a călătoriei spre casă, la trei luni după ce plecase din Jamaica. Şi, în clipa în care oraşul Bridgeport apăru în zare, iar nava intră pe fluviul Pequonnock, care ajuta la formarea unui port ferit şi adânc pentru vasele ce porneau pe ocean, ea era emoţionată că se afla acasă, mai ales în acest anotimp, preferatul ei, când nu era încă prea rece, şi culorile toamnei, înflăcărate ca amurgul, se vedeau încă peste tot. Fusese entuziasmată până văzu câte vase Skylark erau în port, căci dintre acestea, şi-ar fi dorit ca trei să fie oriunde, numai acolo nu.

Drumul până la conacul din cărămidă roşie de la periferia oraşului, căruia îi spunea cămin, fu unul liniştit. Drew stătea lângă ea în trăsură, ţinând-o de mână, strângând-o din când în când ca s-o încurajeze.

Era categoric de partea ei acum, dar, deşi asta avea

să-i facă mult bine în momentul confruntării cu fraţii mai mari, Drew nu fusese niciodată în stare să-şi susţină punctul de vedere împotriva lor mai bine decât ea, mai ales când aceştia erau uniţi.

Hainele de mus dispăruseră. Acea costumaţie fusese parţial de vină pentru furia nestăpânită a lui Drew, aşa că măcar de acest lucru nu se puteau plânge ceilalţi. Împrumutase haine de la membrii echipajului lui Drew în timpul călătoriei, dar în momentul de faţă purta rochia frumoasă pe care Drew o adusese acasă în dar pentru iubita lui din Bridgeport. Probabil că avea să cumpere alta aici, ca să o ducă iubitei sale din portul următor.

— Zâmbeşte, Georgie, fetiţo. Nu e sfârşitul lumii.

Ea se uită chiorâş la Drew. El începea să vadă latura amuzantă a situaţiei sale, lucru pe care ea nu îl aprecia câtuşi de puţin. Dar un comentariu ca acesta îi era caracteristic. Era atât de diferit de ceilalţi fraţi ai ei. El era singurul din familie cu ochi atât de închişi la culoare, că nu puteau fi numiţi decât negri. Era şi singurul care putea fi doborât şi totuşi să se ridice râzând, ceea ce se întâmplase de *multe ori* când se încontrase cu Warren sau Boyd. Şi totuşi, semăna atât de mult la înfăţişare cu Warren, că era ciudat.

Amândoi aveau acelaşi păr auriu-castaniu, care era adesea doar o claie de bucle răvăşite. Amândoi aveau aceeaşi înălţime impozantă, aceleaşi trăsături mult prea frumoase.

Dar, pe când ochii lui Drew erau negri ca tăciunele, ai lui Warren erau verzi-gălbui ca ai lui Thomas. Iar doamnele îl adorau pe Drew pentru farmecul lui cuceritor şi alura lui băieţească, însă erau prudente cu Warren din cauza cinismului său deprimant şi a temperamentului său vulcanic – dar nu prea prudente, în mod evident.

Warren era, fără îndoială, un nemernic în relaţia cu femeile. Georginei îi era milă de orice femeie care ceda atracţiei lui reci. Dar erau atâtea care o făceau. Era ceva la el pe care îl găseau irezistibil. Ceva ce ea nu vedea. Pe de altă parte, nu-i putea ignora temperamentul, căci era un

atribut al lui care nu avea nicio legătură cu femeile.

Amintindu-şi de temperamentul lui Warren, ea răspunse remarcii lui Drew:

— Pentru tine e uşor de spus. Crezi că vor asculta o explicaţie înainte să mă omoare. Eu mă cam îndoiesc.

— Clinton nu te va asculta mult timp dacă sesizează accentul ăsta englezesc oribil pe care l-ai căpătat. Poate ar trebui să mă laşi pe mine să vorbesc.

— E drăguţ din partea ta, Drew, dar, dacă Warren e aici…

— Ştiu la ce te referi. El zâmbi ştrengăreşte, amintindu-şi de ultima dată când Warren îi dăduse o mamă de bătaie. Aşa că să sperăm că şi-a petrecut noaptea la Duck's Inn şi nu va putea să scoată o vorbă până când Clinton nu şi-a dat verdictul. Ai noroc că e acasă Clinton.

— Noroc? Noroc?!

— Sst! şuieră el. Am ajuns. Nu trebuie să îi avertizăm.

— Le-o fi spus cineva până acum că *Triton* a acostat.

— Da, dar nu şi că tu erai pe vas. Elementul surpriză, Georgie, poate să-ţi dea răgazul să-ţi spui versiunea.

Ar fi putut, dacă Boyd nu ar fi fost în birou cu Warren şi Clinton atunci când intră Georgina, cu Drew în spatele ei. Fratele ei mai mic o văzu primul şi sări de pe scaun. Până s-o îmbrăţişeze, s-o zgâlţâie şi să-i pună întrebări atât de repede că nu putea răspunde la niciuna din ele, cei doi fraţi mai mari îşi reveniseră din starea de uluială şi se apropiau de sora lor, privind-o de parcă i-ar fi spus că deja începuseră s-o zguduie. Arătau de parcă s-ar fi luat la bătaie ca să vadă cine avea dreptul să pună primul mâna pe ea.

Puţina încredere pe care o avusese Georgina că fraţii ei nu urmau să-i facă rău *cu adevărat,* oricum nimic grav, se risipi când îi văzu îndreptându-se spre ea cu un aer ameninţător. Se smulse repede din braţele lui Boyd, îl trase înapoi după ea, aşa că stătea acum umăr la umăr cu Drew, şi se puse, prevăzătoare, în spatele lor.

Uitându-se peste umărul lui Boyd, lucru nu prea uşor, deoarece Boyd, ca şi Thomas, avea aproape doi metri

înălţime – deşi era cu jumătate de cap mai scund decât Drew – Georgina ţipă mai întâi la Clinton:

— Pot să explic! Apoi îi spuse lui Warren: Să ştii că pot!

Când văzu că ei nu se opriră, ci ocoliră, fiecare pe partea sa, baricada ei, se strecură între Boyd şi Drew şi fugi spre biroul lui Clinton, dându-i roată, deşi îşi aminti cu întârziere că un birou nu oprise niciodată pe cineva să ajungă la ea. Şi se părea că, fugind de ei, nu reuşise decât să-i înfurie mai tare pe Clinton şi pe Warren. Dar şi ea îşi ieşi din fire când îl văzu pe Drew apucându-l pe Warren de umăr să-l împiedice să fugă după ea şi abia reuşi să evite o lovitură drept pedeapsă pentru acest efort.

— Să vă ia naiba pe amândoi, nu sunteţi drepţi…

— Tacă-ţi gura, Georgie! mârâi Warren.

— N-o să tac. Nu răspund în faţa ta, Warren Anderson, nu cât timp e Clinton aici. Aşa că opreşte-te acolo, altfel te voi… Luă cele mai apropiat obiect de pe birou. Te voi pocni.

El se opri brusc, poate de uimire că sora lui îl înfrunta, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, sau pentru că o credea serioasă când îl ameninţase că-i sparge capul, dar ea nu ştia sigur. Clinton se opri şi el. De fapt, amândoi păreau un pic alarmaţi.

— Pune jos vaza, Georgie, spuse Clinton cu multă blândeţe. E prea valoroasă s-o spargi în capul lui Warren.

— *El* nu ar gândi aşa, răspunse ea, încrâncenată.

— De fapt, spuse Warren cu o voce gâtuită, dar blândă, aşa aş gândi.

— Iisuse Hristoase, Georgie, se auzi şi vocea lui Boyd. Nu ştii ce ai acolo. Ascultă-l pe Clinton, te rog.

Drew se uită la chipul alb ca varul al fratelui său mai mic, apoi la spinările rigide din faţa lui şi la surioara lui din faţa lor, care încă ţinea vaza în sus ca pe o bâtă. Izbucni deodată în râs.

— Ai făcut-o, Georgie, fetiţo, să fiu al naibii dacă nu, strigă el, încântat.

Ea abia dacă îi aruncă o privire.

— N-am chef de glumele tale acum, Drew. Apoi

adăugă: Ce am făcut?

— I-ai păcălit, asta ai făcut. Acum o să te asculte, să vezi tu.

Ea îşi mută privirea, curioasă, la fratele ei cel mai mare.

— E adevărat, Clinton?

El se gândise cum s-o abordeze, să insiste cu severitate sau s-o înduplece cu blândeţe, dar amestecul nedorit al lui Drew îl făcu să se hotărască.

— Sunt dispus să te ascult, da, dacă vei…

— Fără niciun „dacă”. Da sau…

— La naiba, Georgina! explodă Warren în cele din urmă. Spune-mi…

— Taci, Warren, şuieră Clinton, înainte s-o sperii şi să-i scape vaza. Apoi i se adresă surorii lui: Uite acum, Georgie, nu înţelegi ce ai acolo.

Ea se uită la vaza pe care o ţinea în sus. Scoase un icnet slab, pentru că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Atât de subţire, încât era transparentă, şi avea pictată pe ea cu aur curat o scenă orientală în cele mai mici detalii. Astfel, înţelese, şi primul ei impuls fu să pună jos piesa frumoasă din porţelan antic înainte să-i scape cumva din mână.

Aproape că făcu asta – s-o pună jos cu multă grijă –, temându-se că şi o răsuflare putea sparge un obiect atât de delicat. Dar, auzind suspinele tuturor, se răzgândi în ultima clipă.

Cu o sprânceană ridicată, care imita perfect gestul care o enervase atât de mult la un anumit căpitan englez, îl întrebă pe Clinton:

— De mare preţ, aşa ai spus?

Boyd gemu. Warren se întoarse cu spatele să nu-l audă ea înjurând, dar Georgina îl auzi foarte bine, căci striga fiecare cuvânt. Drew se mulţumi să râdă pe înfundate, iar Clinton păru din nou în culmea furiei.

— Asta-i şantaj, Georgina, mormăi Clinton printre dinţi.

— Deloc. E mai degrabă instinct de conservare. În

plus, nu am terminat de admirat vaza asta…

— Ţi-ai atins scopul, fetiţo. Poate c-ar fi mai bine să ne aşezăm cu toţii, ca să poţi ţine vaza în poală.

— Sunt cu totul de acord.

Când făcuse acea sugestie, Clinton nu se aşteptase ca ea să ia loc în spatele biroului.

Roşi puţin când Georgina se aşeză acolo, privind-o cu şi mai multă furie. Fata ştia că îşi forţa norocul, dar era o senzaţie îmbătătoare să-şi pună toţi fraţii într-o situaţie unică. Desigur, putea să ţină mai bine vaza de a cărei soartă erau atât de îngrijoraţi acum.

— N-aţi vrea să-mi spuneţi de ce sunteţi toţi atât de mânioşi pe mine? Tot ce-am făcut a fost să merg… în Anglia!

Boyd exclamă:

— Tocmai acolo, din toate locurile, Georgie! E locul unde s-a născut diavolul, şi tu o ştii!

— Nu a fost chiar *aşa de rău…*

— Şi singură! sublinie Clinton. Te-ai dus singură, pentru numele lui Dumnezeu! Unde ţi-a fost capul?

— Mac a fost cu mine.

— Nu e fratele tău.

— Hai, Clinton, doar ştii că e ca un tată pentru noi toţi.

— Dar e prea îngăduitor cu tine. Te lasă să-l calci în picioare.

Ea nu putea să nege asta, şi ei toţi o ştiau, de aceea obrajii ei se împurpurară, mai ales când îşi dădu seama că nu şi-ar fi dat niciodată inocenţa sau inima pe mâna unui derbedeu englez ca James Malory dacă unul dintre fraţii ei ar fi fost cu ea în locul lui Mac. Nici măcar nu l-ar fi întâlnit pe James şi n-ar fi avut parte de o asemenea fericire. Sau o asemenea durere. Şi nu ar avea acum în pântece un copil care avea să provoace un scandal nemaipomenit vreodată în Bridgeport. Aşa că nu avea rost să aducă în discuţie tot ce ar fi trebuit să facă. Şi nu putea spune cu sinceritate că îşi dorea să fi făcut altfel.

— Poate c-am fost un pic impulsivă…

— Un pic? interveni Warren din nou, câtuşi de puţin

calmat.

— Bine, poate mai mult. Dar nu contează *de ce* am *crezut* că trebuia să mă duc în Anglia?

— Absolut deloc! Apoi, Clinton adăugă: Nicio explicaţie nu ne poate oferi compensaţii pentru îngrijorarea pe care ne-ai provocat-o. A fost un act egoist, de neiertat…

— Dar nu trebuia să vă faceţi griji! strigă ea în defensivă. Nu trebuia nici măcar să ştiţi de plecarea mea până nu mă întorceam. Aş fi ajuns acasă înaintea oricăruia dintre voi! Şi ce căutaţi acasă, oricum?

— Asta-i o poveste lungă, ascunsă în vaza asta pe care o ţii, dar nu schimba subiectul, fetiţo. Ştiai că n-aveai voie să pleci în Anglia, dar ai făcut-o oricum. Ştiai că ne vom împotrivi, ne cunoşteai bine sentimentele faţă de ţara aceea, dar tot te-ai dus acolo.

Drew auzise destul. Văzând că Georginei i se încovoia spatele sub povara vinovăţiei, instinctele lui protectoare ieşiră la iveală, făcându-l să izbucnească:

— Ai spus ce gândeşti, Clinton, dar Georgie a suferit destul. Nu mai trebuie s-o faceţi şi voi trei să sufere.

— Are nevoie de o bătaie bună! insistă Warren. Şi, dacă Clinton nu i-o dă, să fiu al naibii dacă n-o fac eu!

— E cam mare pentru asta, nu credeţi? întrebă Drew, uitând că şi el avusese aceeaşi idee când o găsise în Jamaica.

— Femeile nu sunt niciodată prea mari ca să fie bătute la fund.

Imaginile provocate de acel răspuns iritat îl făcură pe Drew să zâmbească. Boyd râdea pe înfundate şi Clinton îşi dădea ochii peste cap. Pe moment, uitaseră toţi că Georgina era cu ei în cameră.

Dar, stând acolo şi ascultând aceste ciudăţenii, ea nu se mai simţi intimidată, îi reveni curajul şi fu gata să arunce vaza de preţ în capul lui Warren. Iar Drew nu-şi răscumpără greşelile când spuse:

— Femeile în general, da, dar surorile intră în altă categorie. Şi ce te-a înfuriat aşa, oricum?

Când Warren nu vru să răspundă, Boyd i-o luă înainte:

— Abia ce-a acostat ieri, dar, de îndată ce i-am spus ce a făcut ea, şi-a reechipat nava şi urma să plece chiar azi după-amiază… spre Anglia.

Georgina tresări, foarte amuzată.

— Voiai, de fapt, să mergi pe urmele mele, Warren?

Mica cicatrice de pe obrazul lui stâng zvâcni. Era clar că nu îi plăcea să se ştie că îşi făcea atâtea griji pentru ea, dacă nu mai multe decât restul fraţilor. Şi nu avea de gând să le răspundă nici ei, nici lui Drew.

Dar ea nu avea nevoie de un răspuns.

— Ei, Warren Anderson, ăsta trebuie să fie cel mai drăguţ lucru pe care te-ai gândit vreodată să-l faci pentru mine.

— Pe naiba, oftă el.

— Nu fi jenat. Ea zâmbi. Nu e nimeni aici în afară de familie să vadă că nu eşti atât de indiferent şi de dur cum vrei să creadă restul lumii.

— Te învineţesc, Georgie, ţi-o promit.

Ea nu puse la inimă avertizarea lui, poate pentru că nu mai era furie în vocea lui. Îi dărui un zâmbet blând care îi spunea că îl iubeşte şi ea.

Dar în tăcere, Boyd îl întrebă pe Drew, deşi cu întârziere:

— La ce naiba te referi când spui că a suferit destul?

— L-a găsit pe Malcolm al ei, dar băiatul i-a făcut mult rău.

— Şi?

— Şi nu-l vezi aici, nu?

— Vrei să spui că a refuzat-o? întrebă Boyd, cu neîncredere în glas.

— Mai rău, pufni Drew. S-a însurat cu alta acum vreo cinci ani.

— De ce?

— … Nu-i bun de nimic…

— … Un ticălos fără pereche!

Georgina clipi nedumerită când îi văzu din nou furioşi, de data aceasta pentru ceea ce păţise ea. Nu se aşteptase la asta, dar ar fi trebuit, ştiind cât de protectori erau cu ea.

Îşi putea imagina ce ar spune despre James când va veni timpul pentru marea ei destăinuire. Nici nu suporta să se gândească la asta.

Încă o compătimeau în felul lor, cu invective obscene la adresa nemernicului, când intră în cameră fratele mijlociu.

— Eu tot nu cred, zise el, atrăgând atenţia şi uimirea tuturor. Noi toţi acasă în acelaşi timp. La naiba, trebuie să fie cel puţin zece ani de când am mai reuşit aşa ceva.

— Thomas! exclamă Clinton.

— La naiba, trebuie să fi sosit odată cu mine, zise Drew.

— Cam aşa. Râse pe înfundate. Te-am zărit pe lângă coastele din Virginia, dar apoi te-am pierdut din vedere. Apoi atenţia lui se îndreptă spre Georgina, doar pentru că era surprins s-o vadă şezând în spatele biroului lui Clinton.

— Nu-mi urezi bun venit, scumpo? Eşti încă supărată pe mine pentru că ţi-am întârziat plecarea în Anglia, nu-i aşa?

Supărată? O cuprinse deodată furia. Era caracteristic pentru Thomas să nu pună mare preţ pe sentimentele ei, să presupună că totul avea să meargă ca pe roate acum că era el acasă.

— Plecarea *mea?* Ocoli biroul, ducând vaza sub braţ, atât de furioasă, încât uită că o ţinea acolo. N-am vrut să merg în Anglia. Te-am rugat pe tine să te duci pentru mine. Dar tu n-ai vrut, nu? Micile mele griji nu erau destul de importante ca să-ţi modifice afurisitul de program.

— Hai, Georgie, zise el, calm ca întotdeauna. Sunt dispus să merg acum, şi tu poţi să vii cu mine sau nu.

— A fost deja acolo, îl anunţă Drew pe un ton sec.

— Unde a fost?

— În Anglia şi s-a întors.

— A fost pe naiba! Ochii verzi-gălbui ai lui Thomas o fixară din nou pe Georgina, întunecaţi de supărare. Georgie, sper că n-ai fost atât de nesăbuită…

— De ce? i-o tăie ea cu asprime, iar apoi, pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi nedorite. E vina

ta că sunt... sunt... vai, aici!

Aruncă vaza în el şi fugi din cameră, ruşinată că plângea iarăşi din cauza unui englez fără inimă, pe nume Malory. Dar în urma ei se dezlănţui iadul, şi nu pentru că îi observase cineva lacrimile.

Thomas prinse vaza pe care ea o aruncase în el

Capitolul 28

James stătea nerăbdător în spatele balustradei, aşteptând bărcuţa pe care în sfârşit o zărise pe drumul ei de întoarcere la corabie. Trei zile aşteptase în acest golfuleţ de pe coasta statului Connecticut. Dacă ar fi ştiut că le va lua atâta timp lui Artie şi lui Henry să revină cu informaţia pe care o dorea, s-ar fi dus el însuşi pe ţărm.

Aproape că o făcuse cu o zi în urmă. Dar Connie îi precizase că dispoziţia lui ar fi constituit un obstacol şi, dacă americanii nu s-ar fi abţinut de la discuţii doar pentru că el emana un aer de autoritate, aristocraţie engleză şi condescendenţă, starea lui sufletească i-ar fi transformat în nişte adversari neîncrezători, poate chiar ostili. James obiectase numai în privinţa condescendenţei. Connie doar zâmbise. Cu două din cele trei trăsături fusese de acord.

James nu cunoştea deloc aceste ape americane, dar hotărâse să nu se ţină după vasul pe care îl urmărise până în port, deoarece nu voia să-i dea lui Georgie niciun semn că era aici.

Doar se asigurase că vasul ei acostase în oraşul de pe coastă, şi nu continuase să navigheze în amonte pe fluviul pe care intrase. Apoi ancorase *Fecioara Anne* în jurul limbii de pământ de la gura fluviului şi îi trimisese în oraş pe Artie şi pe Henry, să afle ce puteau. Dar nu ar fi trebuit să le ia trei zile. El nu voia să afle decât unde o putea găsi pe fetişcană, nu amănunte despre întregul oraş.

Dar acum se întorseseră şi, în momentul în care suiră la bord, îi întrebă:

— Ei bine? Apoi se răzgândi şi se răsti la ei: În cabina mea!

Niciunul din oameni nu era prea îngrijorat de bruscheţea lui.

Aveau multe veşti să-i dea şi, în plus, purtarea căpitanului nu era diferită de cea pe care o avusese de când plecaseră din Jamaica.

Îl urmară sub punte, alături de Connie. Dar James nici nu aşteptă să se aşeze în spatele biroului şi le şi ceru raportul. Artie fu primul care vorbi.

— N-o să vă placă prea mult, căpitane… sau poate că da. Corabia după care ne-am ţinut aparţine companiei Skylark.

James se încruntă, dus pe gânduri, pe când se instală încet în fotoliul său.

— Atunci de ce mi se pare cunoscut numele ei?

Memoria îl ajută pe Connie să-i răspundă:

— Poate pentru că, pe când erai Hawke, te-ai confruntat cu două vase Skylark. Pe unul l-ai capturat, celălalt a scăpat, dar nu înainte să-l avariem destul de rău.

— Şi Bridgeport e portu' de origine al companiei, adăugă Artie. Aci-s acostate acu' vreo şase din vasele companiei.

James acceptă semnificaţia acelui fapt cu un zâmbet.

— Se pare că decizia mea de a evita portul ăla a fost una salvatoare, nu-i aşa, Connie?

— Într-adevăr. *Fecioara Anne* poate nu e uşor de recunoscut, dar tu eşti, cu siguranţă. Şi cred că asta rezolvă problema ta: nu ai să te duci pe ţărm.

— Oare?

Connie se crispă.

— La naiba, James! Fetişcana aia nu merită să fii spânzurat pentru ea!

— Încearcă să nu mai exagerezi aşa, sună răspunsul lui sec. Puteam să fiu uşor de remarcat de câte ori ne apropiam de o pradă, dar pe atunci aveam şi barbă, pe care observi că nu o mai am. Nu sunt mai uşor de recunoscut decât corabia mea şi, pe deasupra, piratul Hawke s-a retras

cu peste cinci ani în urmă. Timpul estompează toate amintirile.

— În cazul tău, probabil că erodează şi mintea, bombăni Connie. Nu are rost să-ţi asumi niciun risc, când putem s-o aducem pe fetişcană la tine.

— Şi dacă nu vrea să vină?

— Voi avea grijă să vrea.

— Ne gândim la răpire, Connie? Trage-mi una dacă greşesc, dar nu e un delict?

Roşu la faţă de frustrare, Connie întrebă:

— Doar nu vorbeşti serios, nu?

Buzele lui James zvâcniră abia vizibil.

— Tocmai îmi amintesc că ultima dată când am încercat să răpim o domniţă frumoasă, am dat până la urmă de scumpa mea nepoată. Şi, înainte de asta, când Regan era dispusă să fie răpită, am sfârşit prin a fi dezmoştenit şi bătut măr de scumpii mei fraţi. Dar acum nu e cazul. N-am făcut tot drumul ăsta ca să las îngrijorarea ta să-mi schimbe planurile.

— Care sunt planurile tale?

Această întrebare indiscretă îl enervă din nou pe James, ba chiar mai tare decât înainte.

— Nu am niciunul, dar asta nu e relevant acum. Apoi continuă: Artie, unde naiba e fetişcana? Voi doi, leneşilor, *aţi descoperit* locul unde se află, nu? ’

— Da, căpitane. Stă într-o casă destul de mare la periferia oraşului Bridgeport.

— La periferie? Atunci pot s-o găsesc fără să străbat oraşul?

— Uşor, dar…

James îl întrerupse.

— Vezi, Connie? Te-ai îngrijorat degeaba.

— Căpitane?

— Nu va trebui să mă apropii de port.

— *Merde!*[1] Se auzi în cele din urmă vocea lui Henry, care se uita urât la prietenul lui. Când ai să-i spui, *mori*

1' Rahat (în lb. franceză, în orig.)

ami?[2] După ce intră în cuşca tigrului?

— E cuşca leului, Onry. Şi ce crezi că am încercat să-i spun?

Imediat, avură parte de întreaga atenţie a lui James.

— E gura leului, domnilor şi, dacă e să intru într-una, cred că îmi lipseşte ceva important. Ce poate fi?

— Doar că familia fetei deţine vasele Skylark, iar fraţii ei navighează cu ele.

— Mii de draci! mormăi Connie, iar James începu să râdă.

— La naiba, ce ironie. Ea mi-a spus că e proprietara unei corăbii, dar să fiu al naibii dacă am crezut-o. Am crezut că era doar obraznică.

— Se pare că era modestă, trânti Connie. Şi nu-i nimic amuzant în asta, James. Nu poţi să faci ce ţi-ai pus în cap…

— Sigur că pot. Doar trebuie să aleg un moment când e singură.

— Astăzi n-o să fie, căpitane. Fac un chef diseară.

— Dau o serată?

— Da, unu' dintre ei. Tot oraşu' a fost invitat.

— Să sărbătorească faptul că toată familia e acasă, adăugă Henry. Asta nu se întâmplă de obicei prea des.

— Înţeleg acum de ce v-a luat aşa mult, spuse James cu dezgust în glas. V-am trimis să vedeţi unde stă fata şi v-aţi întors cu povestea familiei. În regulă, ce altceva ar mai fi de interes? Nu cred că aţi aflat cumva ce făcea fetişcana în Anglia, nu?

— Căuta pe cineva.

— Pe cine anume?

— Pe logodnicul ei, îl lămuri Henry.

James se dădu încet mai în faţă pe scaun. Cei trei tovarăşi ai lui recunoscură semnele. Dacă clocotea de mânie când plecaseră din Jamaica, asta nu era nimic faţă de ce tocmai îi făcuse acest singur cuvânt.

— Are… un… *logodnic?*

— Nu mai are, explică repede Henry.

— L-a găsit însurat cu o englezoaică după ce îl

2 Prietene (în lb. franceză, în orig.)

aşteptase şase ani… Au! Iisuse, Onry, mă calci pe piciorul rănit!

— Ar trebui să fie gura ta, *mon ami!*

— Ea… a aşteptat… *şase…* ani?

Artie tresări.

— Păi, a fost luat cu forţa în marină, căpitane, şi apoi a venit războiul… Nu se ştia ce s-a întâmplat cu băiatul până la începutul anului ăstuia. Nu ştia nimeni, aşa că s-a dus să-l caute. Onry a trebuit să-i spună vorbe dulci uneia dintre servitoare.

— Şase ani, repetă James, dar aproape în gând de această dată. Cu voce tare, adăugă: Se pare că George a fost foarte îndrăgostită, nu-i aşa, Connie?

— Al naibii să fiu, James, nu-mi vine să cred că laşi asta să te deranjeze. Te-am auzit spunând de mai multe ori că o femeie căzută pradă unei dezamăgiri e tocmai bună s-o tăvăleşti. Şi *nu ai vrut* ca fetişcana să se îndrăgostească de tine, nu? Te plictiseşte de moarte când se întâmplă aşa ceva.

— Chiar aşa.

— Atunci de ce naiba te încrunţi aşa?

Capitolul 29

— Unde dracu’ ai fost, Clinton? întrebă Drew încrâncenat, imediat ce fratele lui intră în biroul cel mare, care era de obicei locul unde se strângeau bărbaţii din familie.

Clinton se uită la Warren şi la Thomas, care erau tolăniţi pe o sofa maro, aşteptând o explicaţie pentru salutul neobişnuit al lui Drew, dar, de vreme ce Drew nu se ostenise să le spună de ce fusese atât de nerăbdător să se întoarcă Clinton, amândoi doar ridicară din umeri.

Clinton îşi continuă drumul spre biroul său, înainte să răspundă:

— Cred că îmi stă în obicei să mă ocup de afaceri

când sunt acasă. Mi-am petrecut dimineaţa la birourile Skylark. Dacă ai fi întrebat-o pe Hannah, ţi-ar fi spus ea.

Drew simţi o uşoară mustrare în cuvintele lui. Roşi uşor, doar pentru că nu se gândise s-o întrebe aşa ceva pe menajera şi bucătăreasa lor.

— Hannah era prea ocupată cu pregătirile pentru petrecere ca să fie deranjată.

Clinton îşi înăbuşi un zâmbet la auzul acelui răspuns bâiguit. Drew se înfuria foarte rar, şi atunci pe neaşteptate. Nu avea rost să-l scoată din fire mai tare acum. Dar Warren nu avea asemenea reţineri.

— Puteai să mă întrebi pe mine, netotule. Warren râse pe înfundate. Ţi-aş fi putut spune…

Drew se îndreptă spre canapea înainte să-şi termine Warren replica, aşa că Warren nu se mai osteni să o facă. Se ridică doar în picioare să stea faţă-n faţă cu fratele lui mai mic.

— Drew!

Avertizarea trebui repetată pe un ton mai ridicat înainte ca Drew să se întoarcă din drum şi să se încrunte la Clinton.

Ultima dată când cei doi fraţi avuseseră un diferend în acea încăpere, Clinton trebuise să-şi dea la reparat biroul şi două lămpi, şi să înlocuiască o masă.

— Amintiţi-vă amândoi că avem musafiri diseară, îi admonestă el cu severitate. Cum urmează să vină aproape întreg oraşul, vom avea sigur nevoie de camera asta, precum şi de celelalte din casă. Aş aprecia dacă nu va trebui să fie decorată din nou, înainte de petrecere.

Warren îşi descleştă pumnii şi se aşeză la loc. Thomas scutură din cap în direcţia tuturor.

— Ce te necăjeşte, Drew? E ceva ce nu poţi discuta cu Warren sau cu mine? întrebă el, pe un ton voit liniştitor. Nu era nevoie să-l aştepţi pe…

— Niciunul din voi n-a fost acasă noaptea trecută, dar Clinton a fost, se răsti Drew, fără să mai adauge ceva, de parcă asta ar fi explicat totul.

Proverbiala răbdare a lui Thomas ieşi la iveală când

spuse:

— Şi tu ai ieşit, nu? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să ştiu ce naiba s-a întâmplat cât am fost eu plecat, asta el Apoi Drew îşi iscodi din nou fratele cel mai mare: Ajută-mă tu, Clinton, zi dacă ai bătut-o pe Georgie, după ce ai spus că n-ai s-o baţi…

— Nu am făcut aşa ceva! i-o întoarse Clinton, indignat.

— Deşi ar fi trebuit, îşi dădu cu părerea Warren. O bătaie bună i-ar fi luat de pe umeri povara vinovăţiei.

— Care vinovăţie?

— Că ne-a îngrijorat. A făcut-o să se învârtă abătută prin casă…

— Dacă ai văzut-o abătută, e din cauză că l-a pierdut pe Cameron. L-a iubit…

— Ce prostie! râse Warren. Nu l-a iubit niciodată pe ticălosul ăla. Îl dorea pentru că era cel mai chipeş băiat din oraş, deşi n-am să înţeleg niciodată de ce credea asta.

— Dacă e aşa, frăţioare, atunci de a plâns în fiecare afurisită de zi dintr-o săptămână întreagă după ce am plecat din Jamaica? Mi se rupea inima să-i văd ochii roşii şi umflaţi. Şi m-am chinuit s-o înveselesc înainte să ajungem acasă. Dar am reuşit. Aşa că aş vrea să ştiu ce a apucat-o din nou. I-ai zis tu ceva, Clinton?

— Abia dacă am schimbat două vorbe cu ea. Cea mai mare parte din seară a stat în camera ei.

— Vrei să spui că a plâns din nou, Drew? întrebă Thomas, grijuliu. De asta eşti necăjit?

Drew îşi vârî mâinile în buzunare şi dădu scurt din cap.

— Nu pot să suport când o văd aşa? serios.

— Obişnuieşte-te cu asta, cap sec ce eşti, interveni Warren. Toate femeile au un stoc de lacrimi gata să fie vărsate pe neaşteptate.

— Nimeni nu s-ar aştepta de la un cretin cinic ca tine să facă diferenţa între lacrimile adevărate şi cele prefăcute, replică Drew.

Clinton era cât pe ce să intervină când văzu că

Warren era gata să obiecteze categoric la această ultimă remarcă. Dar nu trebui să se ostenească. Thomas îl potoli pe Warren, doar punându-i mâna pe braţ şi scuturând uşor din cap.

Colţurile gurii lui Clinton se lăsară în jos, semn că era supărat să vadă aşa ceva. Întreaga familie admira capacitatea lui Thomas de a rămâne calm în orice împrejurări – şi, în mod ironic, Warren mai mult ca toţi. Warren avea tendinţa să pună la inimă critica lui Thomas, iar pe Clinton îl ignora de obicei, lucru care îl irita mereu pe Clinton, mai ales că Thomas era cu patru ani mai mic decât Warren, şi cu vreo cincisprezece centimetri mai scund.

— Uiţi, Drew, că ai fost de aceeaşi părere cu noi, ceilalţi fraţi, când am convenit să permitem acea logodnă ridicolă, preciză Clinton. Niciunul dintre noi nu a crezut că Georgina îl iubea aşa mult. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar o copilă de 16 ani…

— Nu contează din ce motive am fost de acord, din moment ce ea a plecat şi ne-a dovedit tuturor că am greşit, insistă Drew.

— Tot ce s-a dovedit este că Georgie e incredibil de loială… şi nemaipomenit de încăpăţânată, replică Clinton. Şi înclin să fiu de acord cu Warren. Dar tot nu cred că l-a iubit cu adevărat pe Cameron.

— Atunci, de ce l-a aşteptat şase ani…?

— Nu fi idiot, Drew, interveni Warren. Situaţia de aici nu s-a schimbat în toţi anii ăştia. Încă sunt mulţi bărbaţi necăsătoriţi în oraşul ăsta, aşa că sora noastră are de unde alege. Atunci de ce să nu-l aştepte pe Cameron să se întoarcă? În tot acest timp, nu a găsit pe altul pe care să-l prefere lui. Dacă ar fi găsit, poţi să pui pariu că l-ar fi uitat cât ai clipi.

— De-asta a fugit să-l caute? întrebă Drew, furios. Răspunde-mi la asta!

— Evident, a considerat că aşteptase prea mult. Clinton şi cu mine ajunseserăm deja la aceeaşi concluzie. Warren avea de gând s-o ia cu el când se ducea la New Haven să-şi vadă copiii în drumul spre casă. Soacra lui e

încă implicată în viaţa socială de acolo.

— Ce viaţă socială? pufni Drew. New Haven nu e cu mult mai mare decât Bridgeport.

— Dacă asta nu mergea, atunci aş fi dus-o la New York.

— Ai fi făcut-o?

Căutătura lui Warren deveni ameninţătoare.

— Crezi că nu ştiu cum să însoţesc o femeie în societate?

— O femeie, da, dar nu pe sora ta. Ce bărbat s-ar apropia de ea cu tine alături... veşnica cloşcă?

Aceste cuvinte îl ridicară pe Warren din nou în picioare, cu ochi scăpărători.

— Eu nu sunt cloşcă...

— Dacă voi doi aţi înceta să vă mai provocaţi unul pe altul, reuşi Thomas să-i întrerupă fără să ridice tonul, poate v-aţi da seama că v-aţi îndepărtat de subiect. Ce s-a intenţionat este irelevant în momentul de faţă. Rămâne un fapt evident că Georgie e mai nefericită decât am crezut noi. Dacă plânge atâta... Ai întrebat-o de ce, Drew?

— De ce? exclamă Drew. Păi, de ce altceva? Are inima frântă, vă zic eu!

— Dar ţi-a spus ea asta?

— Nu a trebuit. În ziua când m-a găsit în Jamaica mi-a zis că Malcolm s-a însurat cu altă femeie şi a izbucni imediat în lacrimi.

— N-a părut deloc să aibă inima frântă, remarcă Clinton. A fost al naibii de autoritară, dacă mă întrebi pe mine, după ce a scăpat ieftin cu ce a făcut, deunăzi când a sosit. Afurisita asta de petrecere de diseară a fost tot ideea ei, şi s-a apucat să o pregătească.

— Păi, n-ai văzut-o aici, la parter, azi-dimineaţă, nu? Se ascunde probabil în camera ei pentru că are din nou ochii umflaţi.

Thomas se încruntă.

— E timpul să stea cineva de vorbă cu ea. Clinton, tu?

— Ce naiba ştiu eu despre lucrurile astea?

— Warren, tu? Dar Thomas râse pe înfundate înainte

ca Warren să poată răspunde. Nu, mai bine nu tu.

— O s-o fac eu, se oferi Drew, fără tragere de inimă.

— Voi nu sunteţi în stare decât să faceţi supoziţii şi să vă înmuiaţi la prima lacrimă pe care o vedeţi, spuse Warren în batjocură.

Înainte să înceapă din nou să se ciondănească, Thomas se ridică şi o luă spre uşă, spunând:

— Dat fiind că Boyd încă doarme după ce a stat în oraş jumătate de noapte, cred că sarcina asta îmi revine mie.

— Mult noroc! strigă Drew după el. Sau ai uitat că Georgie e încă furioasă pe tine?

Thomas se opri să se uite în urmă la Drew.

— Nu ţi-a trecut prin minte să te întrebi de ce?

— Nu am ce să mă întreb. Nu *a vrut* să se ducă în Anglia. Voia să te duci tu pentru ea.

— Exact, răspunse Thomas. Asta înseamnă că nu-i prea păsa dacă îl revede sau nu pe Cameron. Voia doar ca problema să fie rezolvată.

— La naiba! zise Drew în urma fratelui său. Asta trebuia să fie important?

Warren nu putea să înghită asta fără să obiecteze.

— E de mirare că nu eşti încă virgin, Drew, la cât de puţine ştii despre femei.

— Eu? făcu Drew cu glas gâtuit. Păi, cel puţin eu le las zâmbind. E de mirare că femeile tale nu sunt cuprinse de frigul morţii în patul tău!

Erau prea aproape unul de altul pentru genul acesta de schimb de replici. Tot ce putu să facă Clinton fu să ţipe:

— Aveţi grijă de afurisita asta de mobilă!

Capitolul 30

— Thomas! exclamă Georgina când ridică colţul batistei umede care îi acoperea ochii şi îşi văzu fratele apropiindu-se de patul ei, şi nu slujitoarea. De când intri în

camera mea fără să baţi la uşă?

— De când mă îndoiesc că sunt bine-venit. Ce ai păţit la ochi?

Ea azvârli batista pe masa de lângă pat şi îşi aruncă picioarele peste margine să se ridice.

— Nimic, bâigui ea.

— Atunci ce ai, de eşti încă în pat? Ştii cât e ceasul?

Ea reuşi să-i arunce o privire aspră.

— M-am dat jos din pat. Arată hainele de pe mine ca o cămaşă de noapte? întrebă ea, indicând rochia galbenă de dimineaţă pe care o purta.

— Atunci ai devenit leneşă, după atâta inactivitate în călătoriile tale recente, aşa-i?

Gura ei se deschise, apoi buzele i se strânseră într-o linie iritată.

— Ce *vrei* de la mine?

— Să aflu când ai de gând să vorbeşti cu mine din nou.

Îi zâmbi când spuse asta şi se aşeză la piciorul patului, unde se putea rezema de stâlp ca să fie cu faţa la ea. Dar ea nu se lăsă păcălită. Voia altceva. Şi, de câte ori Thomas nu intra direct în subiect, acesta era întotdeauna unul delicat sau neplăcut, iar ea nu voia să se confrunte acum cu niciunul din aceste două genuri.

Cât despre întrebarea dacă avea să-i vorbească din nou sau nu, hotărâse deja că trebuia să-l asigure că îl iertase şi nu avea nicio vină faţă de ea *înainte* ca starea ei să fie cunoscută, ca să nu se simtă vinovat sau parţial răspunzător. Nu era. Georgina nu l-ar fi putut împiedica pe James Malory să facă dragoste cu ea nici dacă ar fi vrut, dar nu o voise. Conştiinţa ei îi era martoră.

Putea să termine cu asta cât timp era el aici.

— Îmi pare rău, Thomas, că te-am făcut să crezi că sunt supărată pe tine. Să ştii că nu sunt.

— Nu am fost singurul care a avut impresia asta. Drew mă asigură…

— Drew este doar peste măsură de protector, insistă ea, exasperată. Sinceră să fiu, nu-i e caracteristic să se

amestece în treburile noastre. Nu-mi imaginez de ce…

— Nu-ţi imaginezi? o întrerupse el cu blândeţe. Nici ţie nu ţi-e caracteristic să fii impetuoasă, dar aşa ai făcut. El reacţionează la reacţiile tale. La fel şi Warren, că tot veni vorba. Este înadins provocator…

— E întotdeauna provocator.

Thomas zâmbi.

— Aşa e, dar de obicei e mai subtil. Hai să spunem că acum caută o ceartă cu lumânarea şi nu cred că-i pasă cine îi dă prilejul.

— Dar de ce?

— E un mod de a scăpa de emoţiile pe care îi vine greu să le stăpânească.

Ea făcu o grimasă.

— Ei bine, mi-aş dori să-şi găsească un alt mod de eliberare. Aş dori să se îndrăgostească din nou. *Asta* i-ar îndrepta entuziasmul în altă direcţie. Apoi poate s-ar opri…

— Te-am auzit eu bine, Georgina Anderson?

Ea roşi puternic când îi auzi tonul critic, uitând pentru o clipă că vorbea cu un frate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Thomas, spuse ea în defensivă. Crezi că nu ştiu absolut nimic despre viaţă?

— Nu mai mult decât ar trebui să ştii, ceea ce e foarte puţin despre aspectul *ăsta* al vieţii.

Ea gemu în sinea ei, dar îşi păstră atitudinea fermă.

— Cred că glumeşti. La urma urmei, ştii ce discuţii am auzit fără să vreau în casa asta, nu? Normal, nu trebuia să le ascult, dar, când subiectul e atât de fascinant… Ea zâmbi când îşi rezemă el capul de stâlp, închizând ochii. M-am făcut bine înţeleasă, Thomas?

El deschise un ochi.

— Te-ai schimbat, Georgie. Clinton zice că eşti mai autoritară, dar eu aş spune…

— Că am încredere în mine, şi era timpul să arăt că am, nu crezi?

— Cred că e vorba mai degrabă de încăpăţânare.

— Bine, am şi ceva din asta.

Ea zâmbi ştrengăreşte.

— Şi impertinenţă.

— Aşa mi s-a spus în ultimul timp.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Aşa e sora cea nouă pe care am găsit-o acasă la întoarcerea mea?

Ea ridică din umeri.

— Cred că tocmai mi-am dat seama că pot să iau decizii cu privire la viaţa mea şi să accept consecinţele ce decurg din ele.

— Cum ar fi plecarea în Anglia? întrebă el cu precauţie.

— Da, asta ar fi una.

— Sunt mai multe?

— Nu vreau să mă mărit, Thomas, spuse ea atât de duios, încât el presupuse că se referea la Malcolm.

— Ştim asta, scumpo, dar…

— Niciodată.

Dacă s-ar fi aprins artificii în *cameră,* tot n-ar fi avut mai mult impact asupra lui decât acel singur cuvânt, mai ales că toate instinctele lui Thomas îi spuneau că ea nu era deloc melodramatică, ci vorbea chiar foarte serios.

— Oare nu este… o hotărâre cam drastică?

— Nu, zise ea pur şi simplu.

— Înţeleg… de fapt, nu înţeleg. Se pare că sunt la fel de slab ca Drew în a face supoziţii. Apropo, e foarte supărat.

Ea se ridică, dându-şi seama din tonul lui că discuţia avea să ia acum o întorsătură pe care prefera s-o evite deocamdată.

— Thomas…

— Te-a auzit plângând noaptea trecută.

— Thomas, eu nu am…

— Insistă că ai inima frântă. Aşa e, Georgie?

Fratele ei îi arăta atâta compasiune, că simţi cum o podidesc iar lacrimile. Îi întoarse repede spatele fratelui ei până reuşi să-şi stăpânească emoţia. Thomas avu, bineînţeles, răbdare să aştepte, în cele din urmă, cu o voce

pierită şi necăjită, ea spuse:

— Aşa mă şi simt.

Lui Thomas nu i-ar fi trecut prin minte să-i pună următoarea întrebare cu ore în urmă, dar acum era sătul să facă supoziţii.

— Din cauza lui Malcolm?

Ea se întoarse repede, foarte mirată. Sperase atât de mult să nu mai fie necesar să spună nimic. Dar Thomas era foarte intuitiv, ca să nu mai vorbim de insistent.

Se întrebă de ce încerca să-l inducă în eroare. Ce mai conta acum? Pentru că nu voia să vorbească despre James. Asta ar fi făcut-o să plângă din nou, şi nu mai voia să verse lacrimi. La naiba, crezuse că criza de noaptea trecută avea să-i ajungă o vreme.

Se trânti iar în pat, oftând.

— Tare îmi doresc ca tot ce simt acum să fie ce am simţit când am descoperit trădarea lui Malcolm. N-a fost uşor de îndurat… şi de uitat. Eram doar furioasă.

— Aşadar, e altceva care te face atât de melancolică?

— Melancolică? Ea râse un pic. Cât de puţin spune asta! Şi apoi puse şi ea o întrebare: De ce nu te-ai însurat încă, Thomas?

— Georgie…

— Dovedeşte-ţi răbdarea, frăţioare. De ce n-ai făcut-o până acum?

— Încă n-am găsit ce căutam.

— Dar cauţi în continuare?

— Da.

— Clinton nu, şi uite câţi ani au trecut de când i-a murit nevasta. Spune că nu mai vrea să treacă prin aşa ceva. Nici Warren, dar, firește, îşi oblojeşte încă amărăciunea, dar probabil că se va răzgândi până la urmă, căci îi plac mult copiii. Nici Boyd. Susţine că e prea tânăr să se aşeze la casa lui. Drew spune că nu e pregătit să renunţe la plăcerea de a căuta…

— Ţi-a *spus* el asta? Thomas fu cât pe ce să ridice tonul.

— Nu. Ea zâmbi. A fost doar unul dintre lucrurile pe

care le-am auzit fără să vreau.

El îi aruncă o privire supărată.

— Ce vrei să spui de fapt, Georgina? Că ai hotărât să nu mai cauţi pe cineva?

— Nu, tocmai am întâlnit pe cineva cu o altă viziune asupra căsătoriei. Ba chiar pot afirma că el crede că iadul ar fi de preferat.

— Doamne Dumnezeule! bolborosi Thomas, luminat. Nu-i de mirare că n-avea niciun sens. Cine e?

— Un englez.

Ea bătu în retragere, aşteptându-se la o izbucnire violentă. Dar aşa era Thomas. Doar o întrebă:

— Cum îl cheamă?

— Nu contează. N-o să te întâlneşti cu el, iar eu n-o să-l mai văd niciodată.

— Ţi-a cunoscut sentimentele faţă de el?

— Nu… poate. O, nu ştiu.

— El ce a simţit pentru tine?

— M-a plăcut destul de mult.

— Dar nu suficient ca să se însoare cu tine, nu?

— Ţi-am spus, Thomas, el consideră căsătoria greşeala proştilor. Şi astea sunt exact cuvintele lui, spuse fără îndoială ca să mă împiedice să-mi fac speranţe.

— Îmi pare rău, scumpo, chiar că regret. Dar să ştii, nu există niciun motiv să fii împotriva căsătoriei. Vor fi alţi bărbaţi, poate nu aici, Clinton vrea să te ia cu el la New Haven când se va duce să-şi vadă cele două nepoate. Şi, dacă nu te atrage niciunul, Warren intenţionează să te ducă la New York.

Ea trebui să zâmbească la auzul acestor vorbe. Fraţii ei, toţi, îi voiau binele. Iar ea s-ar bucura să-şi revadă nepoatele. Voise să le crească ea după ce murise soţia lui Clinton, dar avea doar 12 ani pe atunci şi fusese crescută ea însăşi aproape numai de servitori sau de oricare dintre fraţii care erau acasă pe-atunci. Aşa că se hotărâse ca fetele să stea la bunicii lor din New Haven, deoarece şi Clinton venea rareori acasă. Din fericire, New Haven nu era prea departe.

Dar, dacă urma să meargă undeva în vizită, trebuia s-o facă repede, înainte ca sarcina să fie vizibilă şi să se dezlănţuie iadul. Poate că majoritatea fraţilor ei vor fi înapoi pe mare până atunci. Nu-i rămânea decât să spere.

În momentul de faţă, ar fi fost de acord cu orice, numai să pună capăt discuţiei înainte ca Thomas să treacă la întrebări de natură mai personală.

— Mă voi gândi să plec, Thomas… dacă îmi vei face o favoare. Nu le spune celorlalţi… ei bine, ce ţi-am zis ţie. Ei nu ar înţelege cum m-am putut îndrăgosti de un englez. Nici eu nu înţeleg. Ştii, la început nu am putut să-l sufăr nici pe el, nici aroganţa lui şi celelalte… De fapt, ştii şi tu cum pot fi afurisiţii ăştia de lorzi.

— Era şi lord? Thomas îşi dădu ochii peste cap. Nu, nu văd niciun motiv să le spun asta scumpilor mei fraţi. Probabil că vor vrea să înceapă din nou războiul.

Capitolul 31

— Ce naiba, Georgie? Cum poţi să-i faci aşa ceva unui bărbat?

Georgina clipi nedumerită când auzi tonul tăios al lui Drew, înainte să înţeleagă sensul cuvintelor.

— Ce să fac? întrebă ea cu inocenţă, dându-şi seama deja, din felul în care îşi încleşta mâinile pe vaza pe care o ţinea, că aproape îi scăpase din mână când Drew îi aruncase o privire.

Nu-şi dădea seama de ce îl surprinsese aşa, mai ales că vorbea cu el în timp ce intra în birou.

— Să intri într-o cameră arătând aşa, explică el, cu încăpăţânare şi uitându-se chiorâş la decolteul adânc al rochiei de seară pe care o purta.

Ea clipi din nou.

— Ei bine, cum Dumnezeu trebuie să arăt la o petrecere, Drew? Să-mi fi pus una dintre rochiile mele vechi de lucru? Poate pe cea purtată la grădinărit, plină de pete

de iarbă?

— Ştii la ce mă refer. Se încruntă la ea. Asta este mult prea… prea…

— Nu e nimic nelalocul lui la rochia asta. Doamna Mullins, croitoreasa mea, m-a asigurat că e de foarte bun-gust.

— Atunci doamna Mullins nu are deloc.

— Ce?

— Bun-gust. Când sora lui icni şi îşi miji la el ochii căprui, Drew hotărî să bată în retragere. Uite, Georgie, nu e atât rochia de vină, cât faptul că lasă prea mult la vedere, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Înţeleg foarte bine, Drew Anderson, spuse ea, indignată. Trebuie oare să mă îmbrac demodat doar pentru că fratelui meu nu-i convine croiala corsajului? Pun pariu că nu te-ai plâns niciodată de decolteuri prea adânci la alte femei, nu?

Cum nu o făcuse, Drew hotărî că era mai prudent să tacă în legătură cu acel subiect. Dar… la naiba, îl băgase în sperieţi. Ştiuse că frumuseţea ei înflorise, însă asta însemna s-o strigi în gura mare de pe catargul principal.

Georginei i se făcu milă de stânjeneala şi obrajii lui roşii. La urma urmei, nu avusese ocazia să se îmbrace elegant în ultimele câteva dăţi când Drew fusese acasă, aşa că erau mai mulţi ani de când nu o văzuse decât în rochii modeste de fiecare zi – şi mai recent, în haine de băiat. Îşi făcuse rochia aceasta de Crăciunul trecut pentru balul anual al familiei Willard, dar un frig de crăpau pietrele o împiedicase s-o poarte. Cu toate acestea, stilul grecesc era încă ultimul răcnet al modei, ca şi materialele subţiri, în acest caz un batist trandafiriu peste un alb ca laptele. Iar colierul cu rubine al mamei sale venea perfect pe decolteul adânc, pe care îl criticase Drew.

Dar obiecţiile lui erau şi un pic ridicole. Nu era în pericol să expună prea mult din ea. O porţiune destul de lată de material cu funde îi acoperea sfârcurile, mult mai mare decât văzuse la rochiile altor femei. Nu se vedea decât mica despicătură dintre sâni.

— E în regulă, Drew. Zâmbi acum. Promit să nu-mi cadă nimic din mână. Şi, dacă se întâmplă, o să las pe altcineva să ia obiectul de pe jos.

El îi acceptă cuvintele cu îngăduinţă:

— Să vedem dacă aşa o să faci, dar nu rezistă să nu adauge: Vei avea noroc dacă nu-ţi trage Warren un sac peste cap.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Asta era exact ce avea nevoie ca să iasă bine acea seară, fraţi peste tot în sală care să se uite urât la orice bărbat care se apropia de ea, sau înconjurând-o ca să nu se apropie niciun *bărbat de ea.*

— *Ce* făceai cu asta? întrebă ea, indicându-i vaza, pentru a schimba subiectul.

— Doar mă uitam mai bine la cât ne costă negoţul cu China.

Georgina auzise povestea în seara venirii ei acasă. Vaza nu era doar un artefact antic, ci şi un obiect nepreţuit de artă al dinastiei Tang, având în jur de nouă sute de ani vechime, iar Warren îl câştigase la un joc de noroc. De parcă asta nu ar fi fost suficient de incredibil, pariase cu nava lui pe vază! Dacă nu ar fi auzit şi că Warren era beat cui pe atunci, n-ar fi crezut o iotă, deoarece *Nereus* era cel mai important lucru din viaţa lui.

Dar Clinton confirmase relatarea. Fusese cu el, dar nici nu încercase să-l convingă pe Warren să nu joace, nu că ar fi reuşit oricum. Era evident că îşi dorea atât de mult vaza, încât ar fi fost dispus să-şi asume riscul de a pierde unul dintre vasele Skylark. Desigur, o corabie nu însemna nimic în comparaţie cu valoarea acelei vaze.

Lucrul de care nu-şi dăduseră seama atunci era că despotul militar chinez care pusese rămăşag vaza contra navei lui Warren nu avea nicio intenţie să-şi onoreze pariul dacă pierdea, ceea ce şi făcuse. Un grup al adepţilor lui îi atacase pe drumul înapoi la corăbii şi, dacă echipajele lor nu le-ar fi sărit în ajutor, niciunul dintre ei n-ar fi supravieţuit acelei nopţi. Aşa că abia scăpaseră din Canton fără să li se dea foc la corăbii. Şi, fiind nevoiţi să plece atât de brusc, ajunseseră acasă mai devreme decât erau

aşteptaţi.

Uitându-se la Drew care încuia cu grijă vaza înapoi în biroul lui Clinton, ea remarcă:

— Mă mir că Clinton a primit vestea aşa bine, căci va trece mult timp înainte ca un vas Skylark că îndrăznească să se aventureze din nou în apele Chinei.

— O, nu ştiu. Deşi comerţul cu Cantonul era foarte profitabil, cred că tot l-au obosit călătoriile astea lungi. Ştiu că pe Warren da. Şi făcea mai multe escale în Europa pe drumul de întoarcere, pentru a crea noi pieţe de desfacere.

Ea nu mai auzise asta înainte.

— Atunci, Anglia e iertată şi considerată una dintre pieţele astea?

El se uită la ea şi râse pe înfundate.

— Trebuie să glumeşti. După câţi bani ne-a costat blocada lor arbitrară de dinainte de război? Ca să nu mai vorbim de câte dintre afurisitele lor de vase de război le-au oprit pe ale noastre şi au înrolat cu forţa aşa-zişii dezertori. Va face plopul pere şi răchita micşunele înainte să facă Clinton din nou negoţ cu un englez, chiar dacă ne-am dori cu disperare comerţul cu ei, ceea ce nu e deloc aşa.

Ea făcu o grimasă în sinea ei. Dacă nutrise în taină vreo speranţă să se întoarcă să-l revadă pe James, putea foarte bine să renunţe la ea. Doar dacă acea călătorie în Jamaica nu ar fi fost ultima de acest fel pentru el. Dar mărturisise că se dusese acolo doar ca să îşi vândă proprietăţile, şi că se întorcea în Anglia pentru totdeauna.

— Nu am crezut asta, zise ea cu o voce pierită.

— De ce te încrunţi, Georgie? Ai iertat Anglia, după ce ticăloşii ăia ţi l-au răpit pe Malcolm şi ţi-au adus atâta suferinţă?

Ea aproape că izbucni în râs. Angliei, nu, ci numai unui anumit englez avea să-i ierte orice, dacă el măcar ar… ce? Iubi-o un pic, în loc ca doar s-o dorească? Asta era ca şi cum ar cere luna de pe cer.

Dar Drew aştepta un răspuns, iar ea i-l dădu pe cel aşteptat.

— Sigur că nu, izbucni ea şi se întoarse să plece ca să-

l vadă pe Warren intrând.

Ochii lui se fixară pe decolteul ei şi expresia i se întunecă imediat, prevestind o furtună, aşa că ea izbucni din nou:

— Nicio vorbă, Warren, sau o rup la fugă şi cobor la petrecere în pielea goală, jur că aşa o să fac!

— Eu nu i-aş spune nimic, îl preveni Drew pe Warren, care se ţinu după ea pe hol.

— I-ai văzut sânii fetei ăleia?

Tonul lui Warren era atât scandalizat, cât şi amuzat.

— Nu puteau să-mi scape, zise Drew şi zâmbi prefăcut. Eu i-am atras atenţia şi am primit o muştruluială pe cinste. Fata a crescut, Warren, şi noi nu am observat până acum.

— Dar tot va trebui să se schimbe în ceva mai…

— Nu o va face şi, dacă încerci să insişti, probabil că va face exact ce a spus.

— Nu fi măgar, Drew. Nu o să facă aşa…

— Eşti sigur? îşi întrerupse Drew fratele din nou. Mica noastră Georgie s-a schimbat şi nu doar într-o frumuseţe răvăşitoare. A fost un proces treptat. Asta e atât de brusc, de parcă este altă femeie.

— Ce e?

— Încăpăţânarea ei. S-a schimbat. Şi nu mă întreba cum, dar a devenit spirituală, ceea ce e uneori amuzant. Şi tăioasă. Doamne, e greu şi s-o mai tachinezi, îţi răspunde obraznic atât de repede.

— Nimic din astea nu are legătură cu afurisita de rochie pe care o poartă.

— Acum cine e măgar? pufni Drew şi începu represaliile în numele Georginei. Nu ţi-ar păsa dacă ai vedea-o aşa pe altă femeie, nu-i aşa? Decolteurile adânci sunt foarte la modă, la urma urmei. Şi adăugă cu un zâmbet: Slavă Domnului.

Iar asta îi aduse o căutătură cruntă de la Warren, care nu se şterse de pe faţa lui nici când întâmpină musafirii, intimidând orice bărbat care o privea prea fix şi prea insistent pe Georgina. Nimeni altcineva, fireşte, nu crezu că

rochia ei frumoasă avea vreun cusur. Până la urmă, era modestă faţă de altele purtate de câteva dintre vecinele lor.

Aşa cum se întâmpla de obicei într-un oraş maritim, erau prezente mai multe femei decât bărbaţi. Dar, pentru o petrecere anunţată târziu, era foarte bine. Cei mai mulţi invitaţi erau în salon, dar, dat fiind că veneau mereu alţi oameni în acea seară, fiecare odaie de la etajul întâi era plină de lume.

Georgina se distra bine, în ciuda faptului că Warren nu era niciodată la mai mult de câţiva paşi de ea. Măcar nu se mai uita aşa urât la oameni. Şi Boyd, după ce o văzuse, era lângă ea de fiecare dată când se apropia un bărbat de ea, indiferent ce vârstă avea şi chiar dacă era însoţit de nevastă. Drew rămase pe aproape, doar ca să-i urmărească pe cei doi făcând pe fraţii mai mari, ceea ce îl amuza copios.

— Clinton ne-a spus că vei pleca în curând la New Haven.

— Aşa se pare, îi răspunse Georgina unei doamne corpolente care tocmai se alăturase micului ei grup.

Doamna Wiggins se măritase cu un fermier, dar era orăşeancă şi nu se adaptase niciodată la ţară. Deschise un evantai bogat împodobit şi începu să facă vânt în jurul lor. Se făcea mai cald în camera aglomerată.

— Dar tocmai te-ai întors din Anglia, preciză doamna mai în vârstă, de parcă Georgina ar fi putut uita. Apropo, draga mea, cum ţi s-a părut?

— Groaznică, spuse ea cu toată sinceritatea. Aglomerată. Plină de hoţi şi de cerşetori.

Nu se osteni să pomenească de frumoasa zonă rurală sau satele pitoreşti care îi aminteau, în mod ciudat, de Bridgeport.

— Vezi, Amos? îi zise doamna Wiggins soţului ei. E exact aşa cum ne-am închipuit. Un sălaş al fărădelegii.

Georgina n-ar fi mers aşa departe în descrierea ei. La urma urmei, erau două aspecte ale Londrei – săracii şi bogaţii… Deşi, cu toate că bogaţii poate nu erau hoţi, îl

întâlnise pe unul dintre lorzii lor, care era la fel de ticălos ca ei.

— Este foarte bine că nu ai stat prea mult acolo, continuă doamna Wiggins.

— Da, conveni Georgina. Am reuşit să-mi termin treaba destul de repede.

Era evident că doamna murea de curiozitate să întrebe care era treaba, dar nu avea destulă îndrăzneală s-o facă. Iar Georgina nu era dispusă să-i spună că fusese trădată şi părăsită. O împiedica încă faptul că fusese atât de proastă să se agaţe de o fantezie copilărească atât de multă vreme. Sentimentele ei pentru Malcolm nu se comparau cu acelea pentru James Malory.

Dădu vina pe faptul că numele lui era în gândurile ei pentru fiorul de premoniţie ce îi traversă şira spinării după o clipă, când o văzu pe doamna Wiggins holbându-se vizibil uimită la uşa din spatele ei. Era cu siguranţă absurd, o iluzie. Nu trebuia decât să se uite în jurul ei pentru ca bătăile inimii să-i încetinească din nou. Dar nu putea s-o facă. Speranţa n-o părăsea, oricât de nejustificată era, şi voia s-o savureze, să se agaţe de ea, înainte să se năruiască.

— Cine e domnul, mă întreb? îi întrerupse doamna Wiggins şirul gândurilor. Unul dintre oamenii fraţilor tăi, Georgina?

Probabil. Sigur. Angajau mereu noi membrii ai echipajului în alte porturi, şi chipurile noi stârneau întotdeauna curiozitate aici în Bridgeport. Ea tot nu voia să privească în jur.

— Nu arată ca un marinar, trase concluzia doamna Wiggins şi o spuse cu voce tare.

— Nu, veni prin surprindere răspunsul lui Boyd, de prezenţa căruia Georgina uitase. Dar mi se pare cunoscut. L-am întâlnit înainte sau l-am văzut undeva… dar nu mai ştiu unde.

Gata cu speranţele ei deşarte, se gândi Georgina, dezgustată. Pulsul îi încetini. Începu să respire din nou normal. Şi se întoarse să vadă cine naiba le stârnise atâta

curiozitate… şi simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

El stătea la nici zece paşi de ea, înalt, blond, elegant şi atât de arătos că îi venea să moară. Dar ochii verzi care o ţintuiau locului şi îi tăiau respiraţia erau cei mai reci, cei mai ameninţători ochi pe care îi văzuse în viaţa ei. Iubirea ei, englezul ei – înţelese imediat, simţind că se sufocă – şi pierzania ei.

Capitolul 32

— Ce ai, Georgie? întrebă Boyd, alarmat. Nu arăţi deloc bine.

Nu putea să-i răspundă fratelui ei. Îi simţea mâna apăsând-o pe braţ, dar nu se putea uita la el. Nu putea să-şi ia ochii de la James sau să creadă, în ciuda speranţelor amăgitoare pe care şi le făcuse, că el era într-adevăr acolo.

Îşi tăiase părul. Era primul gând coerent care îi veni în minte.

Şi-l legase la spate când se apropiau de Jamaica, atât de lung crescuse, şi, cu cercelul scânteietor de aur, arătase mai mult ca oricând a pirat în ochii ei adoratori. Dar acum nu mai arăta deloc ca un pirat. Coama lui roşiatică era la fel de răvăşită ca oricând, de parcă ieşise dintr-o furtună violentă, dar avea o pieptănătură pe care alţi bărbaţi stăteau ore în şir s-o realizeze, părul îi era într-o ordine perfectă. Buclele care îi cădeau pe urechi îi ascundeau cercelul de aur, în caz că îl mai purta.

Ar fi putut să intre într-o sală de bal dat pentru capete încoronate, aşa frumos era îmbrăcat în catifea şi mătase. Oare ea crezuse că arăta minunat în verde ca smaraldul? Arăta superb şi în roşu-închis, textura catifelei fiind atât de delicată, că multele lumini din încăpere care cădeau pe ea o făceau să scânteieze ca bijuteriile. Ciorapii lui de mătase erau albi ca zăpada, ca şi lavaliera elegantă de la gât. Un diamant mare strălucea acolo, atât de voluminos că ar fi atras sigur atenţia dacă nu ar fi făcut-o bărbatul.

Georgina observase toate acestea când îl privise prima dată, înainte să-i întâlnească privirea fascinantă a ochilor ce emiteau semnale de avertizare care ar fi trebuit să o îndemne să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Îl văzuse pe James Malory în multe stări sufleteşti diferite în săptămânile petrecute cu el, mai multe din ele destul de mohorâte, dar nu-l văzuse niciodată cu adevărat furios, suficient cât să-şi piardă cumpătul. Dar ce vedea acum în ochii lui ar fi putut îngheţa chiar şi jarul fierbinte. Era foarte furios, aşa mânios că nu putea să prevadă ce avea să facă. Deocamdată, tot ce făcea era să-i dea de ştire.

— Îl cunoşti şi *tu?*

Şi tu? Vai, aşa era. Boyd se gândise că i se părea cunoscut. Se înşela, evident. Dar, înainte să poată comenta câtuşi de puţin, dacă reuşea să scoată un cuvânt în ciuda nodului din gât, James o porni spre ea într-un pas relaxat, menit să inducă în eroare.

— George într-o rochie? Ce straniu! Vocea lui seacă ajunse prin sală până la ea şi la toţi cei din jurul ei. Totuşi, îţi vine bine, ţi se potriveşte. Arată mult mai mult din părţile tale încântătoare…

— Cine eşti dumneata, domnule? întrebă Boyd pe un ton agresiv, păşind în faţa lui James să-i oprească şuvoiul de cuvinte jignitoare şi să-i taie calea.

Pentru o clipă, se păru că James avea să-l dea deoparte, iar Georgina nu se îndoi că era în stare. Poate că erau amândoi înalţi, dar Boyd era slab şi vânos ca restul fraţilor lui, pe când James era un zid de piatră, mare, masiv şi musculos. Şi deşi Boyd era un tânăr de 26 de ani, lângă James părea un băiat abia ieşit din şcoală.

— Al naibii să fiu, băiete, sper că nu te gândeşti să te amesteci, nu-i aşa?

— Am întrebat doar cine eşti, repetă Boyd, roşind, în ciuda aerului său protector, dar adăugă, întrucâtva batjocoritor: în afară de faptul că eşti englez.

Orice urmă de amuzament dispăru imediat.

— În afară de faptul că sunt englez, sunt şi James

Malory. Acum fii băiat bun şi dă-te deoparte.

— Nu aşa repede. Warren se mută lângă Boyd să-i taie calea lui James. Un nume nu ne spune cine eşti sau ce faci aici.

— Altul? Trebuie să alegem calea mai grea, George?

Puse această întrebare, deşi nu o mai vedea de umerii laţi ai lui Warren. Dar ea nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la ce voia să spună James, fie că fraţii ei aveau sau nu. Şi descoperi că putea să plece, la urma urmei, şi foarte repede, ocolind zidul lor protector.

— Sunt fraţii mei, James. Te rog să nu…

— Fraţi? îi tăie el vorba în derâdere şi o aţinti din nou cu ochii lui verzi. Am crezut cu totul altceva după felul în care te înconjurau.

Era destulă insinuare în tonul lui ca să ştie oricine la ce se referea. Georgina icni. Boyd se făcu roşu ca sfecla. Warren dădu primul pumn. Îi fu blocat cu o uşurinţă care îl tulbură pentru moment. Atunci sosi Drew să-l împiedice pe Warren să-şi mai ia avânt.

— Ţi-ai ieşit din minţi? spuse el într-o şoaptă stânjenită. Avem aici o încăpere plină de oameni, Warren. Musafiri, ai uitat? La naiba, am crezut că ţi-ai revenit după după-amiaza asta când te-ai repezit la mine.

— Tu n-ai auzit ce a zis nemernicul ăla…

— Nu, aşa e, dar, spre deosebire de tine, se întâmplă să ştiu că este căpitanul corăbiei care a adus-o pe Georgie în Jamaica, în loc să-l batem măr, de ce să nu aflăm ce face aici şi de ce e atât de… sfidător?

— E clar că-i beat, sugeră Boyd.

James nu catadicsi să răspundă la acea acuzaţie. Tot o fixa cu privirea pe Georgina, iar expresia lui o oprea să-şi arate bucuria că el era aici.

— Ai avut perfectă dreptate, George. Ai tăi sunt oameni foarte dificili.

Se referea la fraţii ei, fireşte, şi la remarca pe care o făcuse ea despre ei în prima zi la bordul navei lui, când recunoscuse că mai are fraţi – în afară de Mac. Din fericire, cei trei fraţi ai ei habar nu aveau de asta.

Georgina nu ştia ce să facă. Îi era frică să-l întrebe pe James de ce venise aici şi de ce era atât de vizibil supărat pe ea. Voia să-l scape de fraţii ei înainte să se dezlănţuie iadul, dar nu era sigură că voia să fie lăsată singură cu el. Deşi nu avea încotro.

Îşi puse mâna pe braţul lui Warren şi simţi ce încordat era.

— Aş vrea să-i spun ceva căpitanului între patru ochi.

— Nu, fu tot ce spuse el.

Din expresia lui Warren îşi dădu seama că era de neînduplecat, aşa că ceru ajutor din altă parte.

— Drew?

Drew era mai diplomat. O ignoră pur şi simplu, stând cu ochii pe James.

— De ce ai venit aici, căpitane Malory? întrebă el pe un ton cât se poate de rezonabil.

— Dacă vrei să ştii, am venit să-i aduc înapoi lui George lucrurile pe care, fără să se gândească, le-a lăsat în cabina noastră.

Georgina gemu în sinea ei după ce aruncă o privire rapidă fraţilor ei. Acel „noastră” ieşise în evidenţă ca un far strălucitor într-o noapte fără lună, şi implicaţia lui nu scăpase nici unuia dintre ei. Prima ei supoziţie fusese corectă. Pierzania ei era iminentă, mai ales că James, în cele mai rele toane ale lui, era extrem de stingheritor şi se vedea bine că era însetat de sânge. Putea foarte bine să-şi sape groapa şi să intre acolo.

— Pot să explic… începu ea să le spune fraţilor ei, deşi nu credea că va ajunge departe, şi avea dreptate.

— Aş prefera să-l aud pe Malory explicând.

Tonul lui Warren era stăpânit cu greu, iar furia lui aproape deloc.

— Dar…

— Şi eu, întrerupse apoi Drew, pe un ton care nu mai era rezonabil.

Foarte uşor de înţeles fu faptul că Georgina îşi ieşi din fire în acel moment.

— Să vă ia naiba pe amândoi! Nu vedeţi că bărbatul

caută cu lumânarea o încăierare? Ar trebui să recunoşti semnele, Warren. Şi tu faci la fel tot timpul.

— Nu vrea cineva să-mi spună şi mie ce se întâmplă aici? întrebă Clinton.

Georgina aproape se bucură să-l vadă venind, şi împreună cu Thomas. Poate, doar poate, James va socoti că ar fi prudent acum să înceteze să-i distrugă reputaţia.

— Eşti bine, iubito? o întrebă Thomas, înconjurându-i protector umerii cu braţul.

Ea abia avu timp să încline din cap înainte ca James să spună pe un ton batjocoritor:

— Iubito?

— Nici să nu te gândeşti să adopţi din nou tactica asta, James Malory, îl avertiză ea pe un ton furios. Acesta e fratele meu Thomas.

— Şi ăla cât un munte?

— Fratele meu Clinton, şuieră ea.

James doar ridică din umeri.

— Greşeala e firească, dat fiind că nu există asemănare între voi. Ce a fost, mame diferite sau alţi taţi?

— Tu eşti chiar omul potrivit să vorbeşti de asemănare, când fratele tău e negru ca păcatul.

— Anthony va aprecia comparaţia, serios. Sunt încântat să aflu că-ţi aduci aminte de întâlnirea cu el, George. Nici el nu cred că te-a uitat… eu nici atât.

Putea fi iertată că îi scăpase implicaţia acestei afirmaţii, aşa necăjită cum era. Şi Clinton tot aştepta o explicaţie, dacă faptul că îşi dregea glasul era un indiciu corect. Boyd i-o luă înainte.

— El e căpitanul vasului pe care Georgie a plecat din Anglia, un englez get-beget.

— Am aflat deja atâta lucru. *De asta* pui în scenă acest mic spectacol, pentru musafirii noştri?

Acuzaţia din tonul lui Clinton îl lăsă pe Boyd ruşinat şi tăcut, dar Drew reluă de unde se oprise fratele lui.

— Nu noi am început asta, Clint. Ticălosul o insulta pe Georgie din clipa în care a intrat aici.

Buzele lui James se arcuiră în semn de dispreţ.

— Cum, remarcând că o prefer pe draga de fată în pantaloni? Asta e o părere, dragă băiete, cu greu poate fi numită o insultă.

— Nu, a fost tocmai felul în care ai spus-o şi o ştii foarte bine, îi zise Warren, şuierând furios.

— Şi nu e singura murdărie cu care a împroşcat-o, Clinton. A emis şi pretenţia ridicolă că lucrurile Georginei se află în cabina *lui,* insinuând…

— Păi, bineînţeles că erau acolo, îl întrerupse James pe un ton destul de blând. Unde în altă parte să fie lucrurile ei? La urma urmei, era musul meu.

Ar fi putut spune amantă, îşi aminti Georgina, făcându-se albă ca varul. Ar fi fost mai rău, dar nu cu mult. În timp ce fiecare dintre fraţii ei se uita la ea, aşteptând-o să nege, ea nu putu decât să se holbeze la James. Nu se citea triumf în ochii lui, erau la fel de reci ca înainte. Îi era teamă că ultima ironie nu era chiar cea din urmă.

— Georgina?

Se gândea ba la una, ba la alta, dar nu putea să iasă din dilema în care o vârâse James decât minţind, dar nu putea fi vorba de aşa ceva când el stătea acolo.

— Este o poveste lungă, Clinton. Nu poate să aştepte până mai târ…

— Spune acum!

Minunat. Clinton se înfuriase acum. Chiar şi Thomas se încrunta. Să îşi sape o groapă şi să intre în ea părea să fie singura ei opţiune.

— Foarte bine, spuse ea cu rigiditate. Dar în birou, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Fireşte.

Ea se îndreptă în acea direcţie, fără să aştepte să vadă ce se mai întâmpla, dar faptul că James fu primul care ieşi pe uşă după ea o sperie.

— *Tu* nu ai fost invitat.

— Ba da, iubito. Tinerii ăia nu s-ar fi urnit fără mine.

Ea se încruntă la el drept răspuns, pe când fraţii ei ieşiră pe uşă unul câte unul. Doar un cuplu se afla în cameră, iar Drew îl alungă de pe canapea fără

menajamente. Georgina bătea din picior, aşteptând.

Ar putea să mărturisească totul şi să-şi lase fraţii să-l omoare pe James. Cu cine naiba credea el că avea de-a face aici – oameni calmi, rezonabili? Ha, ha! Urma să aibă parte de o dezamăgire puternică şi, dacă planul lui ticălos se întorcea împotriva lui, o merita din plin acum.

— Ei, Georgina?

— Nu trebuie să foloseşti cu mine tonul de cap al familiei, Clinton. N-am făcut niciun lucru de care să-mi pară rău. Împrejurările ne-au silit pe mine şi pe Mac să muncim pe drumul de întoarcere acasă, dar am fost deghizată în băiat.

— Şi unde a dormit băiatul ăsta deghizat?

— Căpitanul mi-a propus cu amabilitate să împartă cabina cu mine. Şi voi aţi făcut acelaşi lucru pentru ajutoarele voastre ca să-i protejaţi. Şi nu a fost pentru că ştia că… sunt… Îl privi pe James cu ochii aruncând văpăi, apoi cu o privire ucigătoare, când adăugă: Ticălosule! Cum adică nu m-ai fi uitat? Zici că ai ştiut tot timpul că sunt fată, că *te-ai prefăcut* mai târziu că abia îţi dăduseşi seama?

Cu o nepăsare olimpiană, James răspunse:

— Chiar aşa.

Reacţia Georginei nu avu nimic călduţ în ea. Cu un ţipăt furios, sări mai aproape de el. James o împinse înapoi înainte să-şi atingă ţinta şi o ţinu bine, pentru că Warren îi solicitase deja toată atenţia, luându-şi avânt să-l înfrunte.

— Ai compromis-o, nu? întrebă Warren fără preambul.

— Sora ta s-a purtat ca o târfă din port. S-a angajat ca musul meu. M-a ajutat să mă îmbrac, să fac baie, fără un singur protest de fecioară jignită. S-a compromis înainte să fi pus eu mâna pe ea.

— Doamne Sfinte! exclamă Warren. De fapt recunoşti că…

Warren nu aşteptă un răspuns, şi nici nu avu răbdare să-şi termine gândul. Pentru a doua oară în acea seară, îşi ieşi din fire şi lovi cu pumnul. Şi pentru a doua oară, James se feri cu uşurinţă de pumnul lui, după care îi trase o lovitură în bărbie care îi dădu capul pe spate, dar îl lăsă în

picioare în acelaşi loc, doar puţin năucit. Pe când clipea nedumerit, Clinton se învârti în jurul lui James să ajungă în faţa lui.

— De ce nu încerci asta cu mine, Malory?

Georginei nu-i veni să-şi creadă urechilor. Clinton era pe cale să înceapă o luptă cu pumnii? Respectabilul, raţionalul Clinton?

— Thomas, fă ceva! spuse ea.

— Dacă nu aş crede că ai să te amesteci în caz că-ţi dau drumul, l-aş ţine pe ticălos chiar eu, în timp ce Clinton îi aranjează mutra.

— Thomas! bolborosi ea, neîncrezătoare.

Oare toţi fraţii ei îşi pierduseră minţile? Se aştepta la asemenea remarcă de la cei trei mai furioşi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Thomas nu-şi ieşea niciodată din fire. Iar Clinton nu se bătea niciodată. Dar uite la el, cum stătea acolo şi se burzuluia – singurul bărbat din odaie mai în vârstă decât James, şi probabil singurul pe măsura lui. Iar lui James, derbedeul ticălos, puţin îi păsa că dezlănţuise toate aceste pasiuni arzătoare!

— Eşti binevenit, yankeule, să-ţi măsori forţele cu mine, spuse el, făcând o grimasă dispreţuitoare. Dar trebuie să te avertizez că sunt destul de bun la chestii de genul ăsta.

Era batjocoritor? Cutezător? Omul voia să se sinucidă. Chiar credea că nu va avea de-a face decât cu Clinton? Bineînţeles, nu-i cunoştea fraţii. Se puteau certa unul cu celălalt fără milă, dar împotriva unui duşman comun erau uniţi.

Cei doi fraţi mai mari îi făcură faţă, dar, după câteva minute, era evident că James nu se lăudase. Clinton dăduse o lovitură în plin, dar James îi înapoiase vreo şase, fiecare vătămându-i adversarul cu acei pumni de piatră.

Când Clinton se retrase clătinându-se de la un pumn extrem de puternic, Boyd intră în luptă. Din păcate, fratele cel mai mic al Georginei nu avea nicio şansă şi probabil că o ştia, doar că era prea furios ca să-i pese. Un upercut şi apoi o lovitură dură cu dreapta îl doborâră la pământ... şi

pe urmă veni din nou rândul lui Warren.

Era mai pregătit de această dată. Nu era, în orice caz, un luptător fără experienţă. De fapt, Warren pierdea rareori o luptă.

Şi înălţimea lui mai mare, braţele mai lungi ar fi trebuit să-i dea un avantaj acum. Doar că nu se confruntase niciodată cu un om care se antrenase în ring. Dar îşi făcu treaba mai bine decât Clinton. Lovi puternic cu dreapta din nou şi din nou. Numai că pumnii lui nu păreau să facă niciun rău. Era de parcă se loveau de... un zid de piatră.

Fu doborât după vreo zece minute, făcând praf o masă în cădere. Georgina se uită la Drew, întrebându-se dacă era destul de nesăbuit să intervină, şi fiind sigură că zâmbea când îşi scoase haina.

— Trebuie să recunosc, căpitane Malory. „Destul de bun" a fost un eufemism. Poate ar trebui să recurg la pistoale în loc de pumni.

— Chiar te rog. Dar trebuie să te avertizez din nou că...

— Nu-mi spune. Eşti destul de bun şi la asta, nu?

James izbucni în râs când auzi tonul sec al lui Drew.

— Mai mult decât bun. Cu toată sinceritatea, aveam de gând să-ţi împărtăşesc ceea ce ştiu toţi lupii tineri de acasă: că am la activ paisprezece victorii, nicio luptă pierdută. De fapt, singurele bătălii pe care le-am pierdut au fost pe mare.

— Atunci e-n regulă. Voi avea avantajul că probabil ai obosit.

— O, drace, nu cred asta! exclamă Boyd deodată, spre iritarea lui Drew.

— Nu te băga, frăţioare, îi spuse Drew. Ai avut deja ocazia.

— Nu, netotule, tocmai mi-am amintit unde l-am văzut înainte. Nu-l recunoşti, Thomas? Imaginează-ţi-l cu barbă...

— O, Doamne! zise Thomas, parcă nevenindu-i să creadă. Este blestematul acela de pirat, Hawke, care m-a făcut să şchiopătez până în port.

— Da, şi a fugit cu întreaga mea încărcătură, şi în

prima mea călătorie pe *Oceanus,* ca unic proprietar.

— Eşti sigur? întrebă Clinton.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Clinton! interveni Georgina. Nu poţi să-i iei în serios. Un pirat? Este un afurisit de lord englez, un viconte sau altceva…

— De Ryding, completă James.

— Mulţumesc, răspunse ea automat, dar continuă de parcă nu ar fi fost întreruptă: E aşa absurd să-l acuzi că e un blestemat de pirat, că…

— Un gentleman pirat, iubito, dacă nu te superi, o întrerupse James încă o dată, pe cel mai amuzat ton. Şi fost, nu că ar conta.

Ea nu-i mai mulţumi de această dată. Omul era cu siguranţă nebun. Nu avea altă scuză pentru ceea ce tocmai recunoscuse. Şi acea recunoaştere fu îndeajuns pentru ca fraţii ei să se năpustească toţi, în forţă, asupra lui.

Georgina îi privi pentru o clipă, până când fură toţi la podea, o movilă de picioare întinse şi braţe tremurânde. În cele din urmă, se întoarse spre Thomas, al cărui braţ încă mai era în jurul umerilor ei, de parcă ar fi crezut-o suficient de proastă încât să se amestece în aşa ceva.

— Trebuie să-i opreşti, Thomas!

Nu-şi dădu seama ce alarmată părea vocea ei. Iar Thomas nu era prost. Spre deosebire de fraţii lui, îi urmărise destul de îndeaproape pe cei doi protagonişti din povestea asta dezagreabilă. Privirile mânioase ale englezului durau numai cât se uita Georgina la el. Când nu-l privea, se citea cu totul altceva în ochii lui. Iar emoţiile Georginei erau şi mai relevante.

— El e cel după care plângeai, nu-i aşa, Georgie? o întrebă el cu multă blândeţe. Cel pe care tu…

— A fost, dar nu mai este, răspunse ea cu tărie.

— Atunci de ce să mă amestec?

— Pentru că ei sunt pe cale să-l *rănească!*

— Înţeleg. Şi eu care credeam că asta era ideea.

— Thomas! Ei doar se folosesc de prostia asta cu pirateria ca scuză să nu mai fie corecţi în luptă, pentru că n-ar ajunge nicăieri dacă s-ar bate fiecare singur cu el..

— E posibil, dar chestia asta cu pirateria nu e o prostie, Georgie. Este pirat.

— A fost, afirmă ea din nou, cu hotărâre. L-ai auzit spunând că s-a retras din treaba asta.

— Iubito, asta nu schimbă faptul că, atât timp cât a fost un nelegiuit, tipul ne-a avariat două corăbii şi ne-a furat o încărcătură de preţ.

— Poate să vă ofere compensaţii.

Încăierarea rămase fără motiv când adversarii începură să se ridice de la podea. Toţi, în afară de James Malory. La urma urmei, nici zidurile de piatră nu erau inexpugnabile.

Capitolul 33

James izbuti să împiedice geamătul să-i iasă dintre buzele umflate când îşi recăpătă cunoştinţa. În minte, trecu repede în revistă starea în care se afla corpul lui, dar nu credea că avea coastele mai mult decât rău lovite. Dar cu privire la falcă, nu era sigur.

Ei bine, şi-o căutase cu lumânarea, nu? Nu putuse să-şi ţină gura şi să facă pe neştiutorul când cei doi fraţi mai mici îşi amintiseră de el şi de trecutul lui. Chiar şi George îl apărase într-o clipă de îndoială. Dar, nu, trebuia să scoată la iveală toate secretele trecutului său şi să mărturisească tot adevărul.

Nu ar fi fost atât de rău dacă nu erau aşa mulţi. Mii de *draci, cinci* yankei însetaţi de sânge! Unde le-a fost mintea lui Artie şi lui Henry de nu i-au spus asta? Unde îi era lui mintea, de renunţase la planul iniţial de a se confrunta cu George singur? Connie îl avertizase, chiar o făcuse. Şi Connie avea să râdă pe seama lui până în Anglia şi înapoi, poate chiar avea să-i povestească lui Anthony, doar ca să învârtă cuţitul în rană, iar apoi James avea să audă despre asta la nesfârşit.

Ce naiba crezuse că avea să realizeze venind la

afurisita lor de petrecere, în afară de a o stânjeni pe draga de fată aşa cum merita? Petrecerea, sau doar gândul că George se învârtea pe-acolo distrându-se, cu vreo zece cavaleri roind în jurul ei, îl făcuse pe James să-şi piardă minţile. Şi, afurisit să fie dacă nu o găsise atât de bine protejată de cretinii ăia de fraţi ai ei, încât nimeni nu se putea apropia de ea, nici măcar el.

Vocile lor se auzeau în jurul lui, venind din direcţii diferite, unele foarte departe, altele aproape, chiar deasupra lui. Îşi imagina că unul dintre ei îl supraveghea să vadă dacă se trezea din leşin, şi se gândi fugitiv să schimbe locul cu individul. Nu fusese prea dur cu ei de dragul lui Georgie, şi uite ce primise în schimb, când ar fi putut să-l doboare cu uşurinţă pe fiecare dintre ei în câteva secunde, în timp ce ei erau mult mai chibzuiţi. Dacă se gândea mai bine, poate că nu era în stare să facă efortul chiar acum, după ce încercaseră să-l facă chisăliţă pe afurisita de podea. Mai bine s-ar fi concentrat să înţeleagă ce spuneau ei, dar şi acest efort era aproape la fel de greu de făcut, cu durerea care îi întuneca mintea.

— Nu cred aşa ceva, Thomas, până n-o aud de la Georgie.

— A încercat şi ea să-l bată, ştii.

— Eram aici, Boyd. Singura voce uşor de ascultat era aşa alinătoare. Eu am fost cel care a oprit-o. Dar nu contează. Îţi zic că ea…

— Dar încă suferea după Malcolm!

— Drew, tâmpitule, de câte ori trebuie să ţi se spună că a fost doar încăpăţânare din partea ei?

— De ce naiba te amesteci în asta, Warren? Oricum, în ultimul timp îţi ies din gură numai prostii.

Se iscă o scurtă încăierare şi apoi se auzi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi doi nu v-aţi ales cu destule vânătăi pentru o zi?

— Ei bine, m-am săturat să mă tot amărască, Clinton, mi-a ajuns. Englezul ar putea lua lecţii de la el.

— Aş zice că a fost tocmai invers, dar nu e relevant. Te rog să fii amabil şi să taci, Warren, dacă nu poţi să

contribui la nimic constructiv. Şi tu nu mai fi aşa afurisit de sensibil, Drew. Nu uşurezi deloc lucrurile.

— Ei bine, nu cred asta mai mult decât Boyd. James începu să distingă vocile, iar aceasta era a năvalnicului Warren şi îl zgâria în locurile deja sensibile. Cretinul se îndoieşte şi el, aşa că…

Încă o încăierare puse capăt acestei revelaţii. James spera din tot sufletul să se omoare unul pe altul… după ce aflase de ce se îndoiau. Era pe cale să se ridice în capul oaselor şi să-i întrebe când aveau să se prăbuşească peste picioarele lui şi să-i lovească întregul corp. Geamătul lui era destul de elocvent.

— Cum te simţi, Malory? fu întrebat de o voce surprinzător de amuzată. Destul de bine pentru o cununie?

James îşi ridică puţin pleoapele şi văzu faţa de bebeluş a lui Boyd zâmbind larg deasupra lui. Cu tot dispreţul de care era în stare, îi spuse:

— Proprii mei fraţi au făcut o treabă mai bună cu mine decât voi, căţeluşi ascultători.

— Atunci poate ar trebui să mai facem o rundă, spuse cel al cărui nume trebuia să fie tăiat în două. War[3] i se potrivea mult mai bine.

— Stai jos, Warren!

Ordinul veni de la Thomas, uimindu-i pe toţi în afară de James, care habar n-avea că acest frate Anderson ridica rareori tonul. Dar, în momentul de faţă nici că putea să-i pese mai puţin. Hotărât, se concentră din răsputeri să se ridice în capul oaselor, fără să tresară de durere. Şi apoi înţelese.

— Ce naiba vrei să spui cu o cununie?

— A ta, englezule, şi a lui Georgie. Ai compromis-o, ai să te însori cu ea, altfel o să te omorâm cu multă plăcere.

— Atunci zâmbeşte, dragă băiete, şi apasă pe trăgaci. Nu voi fi forţat…

— Nu pentru asta ai venit aici, Malory? întrebă Thomas, enigmatic.

James se uită urât la el, iar fraţii reacţionară cu mai

3 Război

mult sau mai puţin amuzament.

— Ai înnebunit, Thomas?

— Păi, asta explică totul, nu-i aşa? adăugă el, cu sarcasm.

— De unde îţi vin ideile astea ridicole, mai întâi despre Georgie, acum asta?

— N-ai vrea să ne explici, Tom?

— N-are importanţă, răspunse Thomas, urmărindu-l cu privirea pe James. Mintea englezilor e prea complicată.

James nu avea de gând să comenteze asta. Discuţia cu imbecilii ăştia era o pacoste. Încet, cu cea mai mare grijă, se ridică în picioare. Aşa făcură şi Warren şi Clinton, care stătuseră pe scaune. James aproape că izbucni în râs. Chiar credeau că mai rămăsese un dram de putere în el de care să-şi facă griji acum? Ai naibii uriaşi. Micuţa George n-ar fi putut să aibă o familie normală, nu?

— Că veni vorba, unde e George? vru el să ştie.

Cel tânăr, care se învârtea agitat prin cameră, se opri în faţa lui, încruntându-se furios.

— Asta nu e numele ei, Malory.

— Doamne sfinte, câtă indignare pentru un nume! Şi, fără indiferenţa pentru care era renumit, James adăugă: O să-i spun în orice fel vreau, tinere. Şi acum, unde naiba aţi ascuns-o?

— N-am *ascuns-o* nicăieri, veni vocea lui Drew din spatele lui. Uite-o, e chiar aici.

James se întoarse, tresărind de durerea provocată de acea mişcare bruscă, apoi îl văzu mai întâi pe Drew, stând între el şi canapea. Şi pe canapea, întinsă şi palidă ca moartea, leşinată, era Georgina.

— Mii de draci! Ce s-a…?

Drew, singurul care văzu expresia ucigătoare ce trecu pe faţa lui James când o porni spre canapea, încercă să-l oprească, dar îşi dori să n-o fi făcut, căci fu izbit cu multă forţă de perete. Impactul făcu să se încline toate tablourile de pe perete, iar pe hol se auzi o bufnitură, unde servitoarea, speriată de zgomotul neaşteptat, scăpă din mână tava cu pahare.

— Las-o baltă, Warren, îl preveni Thomas. N-o să-i facă rău. Iar lui James: Doar a leşinat, omule, când s-a uitat mai bine la tine.

— Ea nu leşină niciodată, insistă Boyd. Face pe moarta în păpuşoi ca să nu-l asculte pe Clinton zbierând la ea.

— Trebuia s-o baţi când ai avut ocazia, Clint.

Această replică iritată veni de la Warren, care primi priviri exasperate de la fiecare dintre fraţii lui şi una total neaşteptată de la singurul din cameră care nu era membru al familiei.

— Dacă ridici vreo afurisită de mână împotriva ei, eşti un om mort.

James nici măcar nu se întoarse ca să mârâie acea avertizare. Era în genunchi lângă divan şi bătea uşurel în obrajii livizi ai Georginei, încercând să o facă să-şi vină în fire.

În tăcerea mormântală ce urmă, Thomas se uită la Clinton şi zise calm:

— Ţi-am spus eu.

— Da, aşa e. Un motiv în plus să nu întârziem lucrurile.

— Dacă m-aţi lăsa să-l dau pe mâna guvernatorului Wolcott să fie spânzurat, n-ar mai fi nicio problemă.

— Dar tot a compromis-o, Warren, îi aminti Clinton. Va fi o cununie care să repare asta înainte să vorbim despre orice altceva.

Vocile lor zumzăiau mai departe în spatele lui, dar James nu le asculta atent. Nu îi plăcea culoarea Georginei. Şi răsuflarea îi era prea superficială. Desigur, nu se mai ocupase până acum de o femeie leşinată. Era mereu altcineva în preajmă să facă asta şi să-i pună săruri aromate sub nas. Fraţii ei nu aveau probabil niciun fel de săruri sau le terminaseră. Oare penele arse nu erau bune în acest caz? Se uită la canapea, întrebându-se cu ce era umplută.

— Ai putea să încerci s-o gâdili la tălpi, sugeră Drew, venind să stea în spatele lui James. Sunt foarte sensibile.

— Ştiu asta, răspunse James, amintindu-şi când mâna abia o atinsese pe talpa goală, iar ea îl lovise din reflex cu piciorul, mai să-l dea jos din pat.

— Ştii? De unde naiba ştii?

James oftă, auzind tonul agresiv al lui Drew.

— Din întâmplare, dragă băiete, poţi să crezi că aş face ceva aşa copilăresc cum ar fi gâdilatul?

— Mă întreb ce alte năzdrăvănii *ai mai făcut* cu sora-mea.

— Nu mai multe decât ai presupus deja.

Drew trase aer adânc în piept înainte să răspundă:

— Uite ce-ţi zic, englezule. Ştii să sapi o groapă foarte adâncă pentru tine?

James se uită peste umăr. Ar fi zâmbit dacă nu l-ar fi durut aşa tare.

— Nu. Ai vrea să mă pui acolo?

— Da. Doamne, cât mi-aş dori!

— Îmi pare rău, băiete, dar pe mine nu mă mustră conştiinţa ca pe tine. Aşa cum i-am spus şi surorii tale, sunt de condamnat pentru anumite aspecte ale vieţii mele.

— Te referi la femei?

— Păi, nu eşti tu tipul cu intuiţie?

Drew se înfurie la culme şi îşi încleştă pumnii.

— Eşti mai rău decât Warren, martor mi-e Dumnezeu! Dacă mai vrei…

— Dă-mi pace, ţâcă! Inima ţi-e la locul ei, sunt sigur, dar nu eşti în stare să-mi ţii piept, şi o ştii. Aşa că de ce nu te faci util şi aduci ceva s-o trezim pe sora ta din leşin? Ar trebui să participe şi ea la petrecerea asta ciudată.

Drew ieşi cu paşi apăsaţi, supărat să-i urmeze sfatul, dar se întoarse imediat cu un pahar pe jumătate plin cu apă. James se uită la el cu scepticism.

— Şi ce ar trebui să fac cu acesta, te rog să-mi spui?

Drept răspuns, Drew vărsă conţinutul pe faţa Georginei.

— Ei bine, tare mă bucur că ai făcut-o tu, nu eu, îi spuse James lui Drew, când Georgina se ridică în capul oaselor, scuipând, ţipând şi uitându-se în jur după cel

vinovat.

— Ai leşinat, Georgie, îi zise repede Drew în chip de explicaţie.

— Trebuie să fie în camera cealaltă cel puţin zece femei cu săruri aromate la ele, spuse ea furioasă când se ridică puţin şi începu să-şi şteargă apa de pe obraji şi piept cu degetele înţepenite. N-ai putut să-i ceri uneia?

— Nu m-am gândit la asta.

— N-ai putut să aduci măcar un prosop odată cu apa? Apoi adăugă, înspăimântată: Naiba să te ia, Drew, uite ce ai făcut cu rochia asta!

— O rochie pe care nu ar fi trebuit *s-o* porţi oricum, i-o întoarse el. *Acum* poate ai să te duci să ţi-o schimbi.

— O s-o port până putrezeşte dacă ai făcut asta doar ca să…

— Copii, dacă nu vă supăraţi… interveni James categoric, atrăgând privirea Georginei.

— O, James, uită-te la faţa ta!

— E cam greu s-o fac, puştoaico. Dar în locul tău n-aş vorbi, cât timp de pe a ta încă se scurge apă.

— Apă, măgarule, nu sânge! izbucni ea, apoi se întoarse spre Drew. Ei bine, n-ai cel puţin o batistă?

El se căută în buzunar şi îi dădu un pătrat alb de pânză, aşteptându-se s-o vadă ştergându-şi faţa cu el. În schimb, urmări amuzat cum se apleacă şi îi şterge englezului sângele închegat din jurul gurii. Şi omul doar se puse în genunchi şi o lăsă să-l îngrijească, de parcă nu o săgetase cu privirea mai devreme, şi nu o pusese într-o situaţie neplăcută în faţa familiei şi a prietenilor, ba chiar se răstiseră unul la altul.

El se uită în jur să vadă dacă fraţii ei observaseră acest comportament iraţional. Clinton şi Warren nu văzuseră nimic. Erau prea ocupaţi cu ciondăneala lor. Dar Boyd îi întâlni privirea şi îşi dădu ochii peste cap. Drew era de acord cu el. Thomas scutura din cap, deşi era vizibil amuzat. Drew nu găsea *nimic* amuzant în ce se petrecea. Al naibii să fie dacă voia un pirat englez drept cumnat, fie el retras sau nu. Ba şi mai rău, un lord din vechiul regat. Şi,

fir-ar să fie, nu credea nicio clipă că sora lui se îndrăgostise de tipul acela. Era o sfidare a raţiunii.

Atunci, ce tot făcea Georgina, aplecată peste el acum? Şi de ce leşinase doar pentru că îi stâlciseră un pic mutra?

Drew recunoştea că englezul era un bărbat grozav. Şi un pugilist excepţional pe care el îl putea admira, dar Georgie nu. Şi bănuia că se putea presupune că tipul era chipeş, sau cel puţin fusese înainte ca ei să-i fi umflat faţa. Dar Georgina se lăsase subjugată de asemenea lucruri minore, când individul avea atâtea păcate? O, Doamne, nu mai înţelegea nimic de când o găsise în Jamaica.

— Eşti destul de bun la lupta cu pumnii, nu?

Când auzi acea întrebare insinuantă a surorii lui, Drew deveni din nou atent la cei doi. Se uită la Malory să vadă cum reacţionează, dar era greu să mai distingi vreo expresie pe faţa lui desfigurat.

— Să zicem că m-am antrenat un pic în ring.

— Când mai găseai timp, replică Georgina, cu sarcasm, între administrarea unei plantaţii în insule şi piraterie?

— Chiar tu mi-ai spus ce *bătrân* sunt, puştoaico. Este de la sine înţeles că am avut timp pentru multe lucruri în viaţa mea, nu-i aşa?

Drew aproape se înecă auzind asta. Zgomotul pe care îl făcu îi atrase Georginei din nou atenţia asupra lui.

— Tot mai stai pe-aici, când te-ai putea face util? îmi trebuie ceva rece pentru ochiul lui umflat... Şi al tău, la drept vorbind.

— O, nu, Georgie, fetiţo. Nici caii nu mă pot urni de-aici acum, aşa că nu te mai osteni. Dar, dacă vrei să ies ca să schimbi două vorbe cu ticălosul ăsta între patru ochi, de ce nu mi-o ceri?

— Nu vreau nimic de genul acesta, insistă ea, indignată. Nu am absolut nimic să-i spun... Se uită la James ca să-i fie mai limpede. Nimic... în afară de faptul că purtarea ta de astă-seară nu a fost doar dezagreabilă ca de obicei, ci de-a dreptul vrednică de dispreţ. Trebuia să-mi

dau seama că eşti capabil de o asemenea răutate. Erau toate semnele. Dar nu, în nesăbuinţa mea, am considerat inofensive ironiile tale, ca pe un obicei de a-ţi bate joc de oameni, fără răutate în adevăratul sens al cuvântului. Aşa am crezut! Dar mi-ai dovedit că mă înşelam, nu? Afurisita ta de limbă s-a arătat a fi otrăvită şi mortală. Ei bine, eşti mulţumit de ce-ai făcut? Te-a amuzat într-adevăr? Da? Şi ce naiba faci aici în genunchi? Trebuiau să te ducă în pat.

Pornise de la furie dezlănţuită, iar apoi sfârşise exprimându-şi îngrijorarea pentru el! James se trase înapoi pe călcâie şi râse. Îl durea ca naiba, dar părea că nu se poate abţine.

— Ce bine că mă menajezi, George, şi nu spui nimic, zise el în cele din urmă.

Ea se uită urât la el câteva secunde, apoi îl întrebă pe un ton foarte serios:

— Ce cauţi aici, James?

După această singură întrebare, lui îi pieri veselia. Într-o clipită, fu din nou ostil.

— Ai uitat să-mi spui la revedere, iubito. M-am gândit să-ţi dau ocazia să corectezi această omisiune.

Deci nebunia lui avea o justificare? Se simţise neglijat? Şi dintr-o răzbunare meschină îi distrusese reputaţia *şi* tot ce simţea pentru el? Ei bine, îi putea fi recunoscătoare că nu mai avea sentimente pentru el. Când te gândeşti că suferise atâta la gândul că nu-l va mai revedea niciodată! Acum *îşi dorea* să nu-l mai vadă niciodată.

— O, ce neglijentă am fost, spuse ea pe un ton aspru şi răguşit când se ridică în picioare, şi e o greşeală aşaaa uşor de îndreptat. *La revedere,* căpitane Malory.

Georgina trecu de el, atingându-l uşor cu fustele, gata să-şi facă cea mai frumoasă ieşire din scenă din viaţa ei, dar dădu nas în nas cu fraţii ei, toţi privind-o curioşi, căci auziseră fiecare cuvânt din discuţia ei aprinsă cu James. Cum de uitase că erau şi ei în cameră?

Capitolul 34

— Acum e limpede că voi doi vă ştiţi *bine.*

Georgina se încruntă la auzul remarcii prefăcute a lui Warren, zidul ei de apărare înălţându-se, împreună cu stânjeneala şi furia de la temelie.

— Şi ce vrei să insinuezi cu asta, Warren? Am petrecut cinci săptămâni pe corabia lui în calitate de mus, aşa cum te-a informat cu *atâta delicateţe.*

— Şi în patul lui?

— Vai, ne încumetăm în sfârşit să întrebăm? O singură sprânceană se ridică într-o imitaţie perfectă a ticului lui James, iar ea nu fu nici măcar conştientă că se exprimase la persoana întâi plural, ca regii, cum îi stătea lui în obicei, nu ei. Sarcasmul nu era punctul ei forte, aşa că, folosindu-l, era doar firesc să îl înveţe de la un maestru. Şi eu care credeam că n-aţi mai fi avut nevoie de vreo o confirmare în afară de cuvântul unui pirat recunoscut. De asta v-aţi năpustit toţi patru asupra bărbatului şi aţi încercat să-l omorâţi, nu-i aşa? Pentru că i-*aţi crezut* fiecare cuvânt? Nu v-aţi gândit nicio clipă că putea să mintă?

Clinton şi Boyd se simţeau îndeajuns de vinovaţi pentru asta ca să se dea de gol roşind. Ea nu putea să vadă reacţia lui Drew, care era în spatele ei, dar în mod evident Warren se simţea îndreptăţit.

— Niciun om în toate minţile n-ar recunoaşte că a comis fapte nelegiuite, dacă nu ar fi adevărate.

— Nu? Dacă l-ai cunoaşte, ai şti că îi stă în fire să recunoască aşa ceva, fie că e adevărat sau nu, doar pentru a stârni anumite reacţii. Vrajba îi prieşte, înţelegi. Şi, pe lângă asta, cine spune că e în toate minţile?

— Trebuie să obiectez la asta, George, neapărat, protestă slab James de pe canapea, unde îşi mutase trupul îndurerat. În plus, scumpii tăi fraţi m-au recunoscut, sau ai uitat asta?

— Naiba să te ia, James! îi aruncă ea peste umăr. Nu

poţi să taci nici câteva minute? Ai contribuit mai mult decât trebuia la discuţia asta…

— Asta nu e o discuţie, Georgina, o întrerupse Clinton, cu o voce severă şi dezaprobatoare. Ţi s-a pus o întrebare. Poţi foarte bine să răspunzi acum şi să te scuteşti de toată amânarea asta.

Georgina gemu în sinea ei. Nu avea cum să evite răspunsul. Şi nu ar fi trebuit să se simtă atât… atât de ruşinată, dar erau fraţii ei, pentru numele lui Dumnezeu. Nu le spuneai unor fraţi peste măsură de protectori că ai avut relaţii intime cu un bărbat care nu era soţul tău. Asemenea lucruri se spuneau cu multă jenă, chiar dacă erai măritată.

Preţ de o secundă, se gândi să mintă. Dar exista o dovadă care avea să fie vizibilă în curând: copilul din pântecele ei. Şi mai era şi James, care nu avea s-o lase să nege relaţia lor, după ce se chinuise atâta s-o facă cunoscută, doar pentru a-şi obloji afurisita de vanitate pe care o rănise ea.

Frustrată şi încolţită, alese să braveze.

— Cum v-ar plăcea să v-o spun? Să vă explic pas cu pas, sau ar ajunge să spun că în cazul ăsta, căpitanul Malory a spus adevărul?

— La naiba, Georgie! Un blestemat de pirat?!

— Dar *ştiam* asta, Boyd?

— Un englez! se revoltă şi Drew.

— Asta e un lucru pe care n-aş fi putut să nu-l remarc, spuse ea pe un ton sec. Îi iese din gură cu fiecare cuvânt pe care îl rosteşte.

— Nu fi tăioasă, Georgie! o avertiză Clinton. Ai gusturi deplorabile la bărbaţi.

— Măcar e statornică, interveni Warren. Din rău în mai rău.

— Nu cred că mă plac, George, interveni şi James.

Asta fu ultima picătură pentru ea.

— Terminaţi cu toţii! Aşadar, am făcut o greşeală. Sunt sigură că nu sunt prima femeie care o face şi nu voi fi nici ultima. Dar cel puţin eu nu mai sunt orbită ca o proastă. Ştiu acum că şi-a pus în cap să mă seducă de la

bun început, o chestie pe care voi, bărbaţii, o faceţi frecvent, şi aţi fi ipocriţi dacă l-aţi învinovăţi pentru asta. A fost foarte subtil în privinţa asta, atât de subtil că nici n-am ştiut ce făcea. Şi apoi am făcut presupunerea greşită că el mă credea băiat, ceea ce ştiu acum că nu era adevărat. *Eu* am motive să fiu furioasă, dar voi nu, întrucât îmi închipui în sfârşit că jumătate din voi aţi fi procedat exact ca James dacă eraţi în împrejurări asemănătoare. Dar, indiferent de căi şi mijloace, am fost o fată binevoitoare. Am ştiut exact ce făceam. Conştiinţa mi-e martoră.

— Cine?

— Bine spus, George, remarcă James din spatele ei, uimit de felul în care condamnase şi apărase în acelaşi timp. Dar sunt sigur că ar fi preferat să audă că ai fost violată sau că s-a profitat de tine în alt fel mişelesc.

Ea se întoarse repede, cu ochii îngustaţi de suferinţă.

— *Nu* crezi că s-a profitat de mine?

— Nu prea, fată dragă. Nu eu am fost acela care a mărturisit că îi era greaţă.

Ea se îmbujoră până-n vârful urechilor din cauza acestei amintiri. O, Doamne, era pe cale să le spună şi *asta,* nu?

— Asta ce mai e? vru să ştie Drew, singurul care văzuse ce obraji roşii avea.

— Nimic… o glumă între noi, spuse ea cu o voce gâtuită, în timp ce ochii ei îl implorau pe James să-şi ţină gura măcar de această dată.

Firește că nu avea să facă aşa.

— O glumă, George? Aşa numeşti tu…

— Te omor, James Malory, jur!

— Dar nu înainte să te măriţi cu el, în niciun caz.

— *Cum?* ţipă ea şi se întoarse să-l privească neîncrezătoare pe fratele ei care rostise acele cuvinte ridicole. Clinton, nu poţi vorbi serios! Doar nu-l vrei în familie, nu-i aşa?

— Asta n-are nicio legătură. Tu l-ai ales…

— N-am făcut aşa ceva! Şi nu vrea să se însoare cu mine… Făcu o pauză lungă să se uite înapoi la James,

ezitând dintr-odată. Nu-i aşa?

— Sigur că nu, răspunse el cu încăpăţânare, părând că ezită şi el puţin înainte să întrebe: Vrei să mă însor cu tine?

— Sigur că nu, rosti ea din mândrie, foarte conştientă de sentimentele lui în această privinţă. Se întoarse din nou spre fraţii ei. Cred că asta aranjează lucrurile.

— Au fost deja aranjate, Georgie, în timp ce tu şi căpitanul eraţi leşinaţi, îi spuse Thomas. Diseară vei fi căsătorită.

— *Tu* ai aranjat asta, nu? îl întrebă ea pe un ton acuzator, conversaţia lor de dimineaţă lămurind-o brusc.

— N-am făcut decât ce e bine pentru tine.

— Dar asta nu e bine pentru mine, Thomas. Nu mă voi mărita cu un bărbat care nu mă vrea.

— N-am spus niciodată că nu te vreau, puştoaico, zise James pe un ton iritat acum. Vei fi o amantă minunată.

Georgina nu făcu decât să icnească. Fraţii ei protestară mai zgomotos.

— Ticălosule!

— Ai să te însori cu ea, altfel…

— Da, ştiu, le-o tăie James, înainte să înfurie mai tare. O să mă împuşcaţi.

— O să facem mai mult de-atât, omule. O să-ţi dăm foc la corabie!

James se ridică în picioare când auzi aceste cuvinte, iar Clinton continuă:

— A fost deja trimis cineva să o găsească, deoarece este evident că n-ai adus-o în port, altfel am fi prins de veste.

La aceste cuvinte, James se ridică iar, doar ca să-l audă din nou pe Warren.

— O să se ocupe să fie reţinut şi echipajul tău. Apoi voi toţi veţi putea fi predaţi guvernatorului să vă spânzure.

În tăcerea încărcată ce urmă acelui anunţ, Boyd întrebă:

— Crezi c-ar trebui să-l spânzurăm dacă e soţul lui Georgie? Nu pare corect să spânzurăm un cumnat.

— Să-l spânzuraţi! exclamă Georgina, care fusese leşinată când se menţionase înainte această opţiune. Aţi înnebunit cu toţii?

— A mărturisit că a fost pirat, Georgie, şi sunt sigur că vasul Skylark nu a fost singura lui pradă. Nu putem trece cu vederea aşa ceva.

— Pe naiba nu puteţi! Va restitui ce a luat. Spune-le, James, că le vei da totul înapoi. Dar când se uită la el pentru confirmarea care îi putea scăpa pielea, arăta ca un diavol, înfierbântat mai mult de mândria care îi ţinea gura bine închisă. Thomas! se tângui ea, cât pe ce să intre în panică. Vorbim despre delicte comise cu mulţi ani în urmă!

— Şapte sau opt, răspunse el, dând nepăsător din umeri. Memoria îmi slăbeşte, deşi ostilitatea căpitanului Malory pare s-o împrospăteze cu succes.

James râse în acel moment, dar nu era un sunet deloc plăcut.

— Acum mă şantajaţi, nu doar mă constrângeţi, aşa-i? Ameninţări cu violenţă şi măcel? Şi voi, colonişti sângeroşi, îmi ziceţi mie pirat?

— Nu vrem decât să te predăm să fii judecat, dar, întrucât eu şi Boyd suntem singurii martori ai acuzării…

Restul rămase nespus, dar chiar şi Georgina înţelese ce insinua Thomas. Dacă James avea să colaboreze cu ei, nu se va ajunge la aşa-zisa judecată, din lipsă de dovezi concludente. Ea începu chiar să se relaxeze, până auzi vocea altui frate.

— Memoria *ta* poate să fie slăbită de sentimente, Thomas, zise Warren. Dar eu am auzit foarte bine mărturisirea omului. Şi al naibii să fiu dacă nu voi depune mărturie împotriva lui.

— Strategia voastră mă nedumereşte, yankeilor. Ce vreţi de fapt? Răzbunare sau disculpare? Sau credeţi în mod greşit că una o completează pe cealaltă?

Umorul caustic al lui James înteţi focul duşmăniei lui Warren.

— Nu va fi nicio disculpare dacă am ceva de spus în privinţa asta, şi nu e nevoie să-ţi fluture premiul ăsta prin

faţă, *Hawke.* Numele fu rostit cu atâta dispreţ, că suna ca un epitet. Mai rămân corabia şi echipajul tău. Dacă nu-ţi pasă de ele, ce hotărăşti acum va stabili dacă echipajului tău i se vor aduce acuzaţii alături de tine.

În ultimii ani, era nevoie de o situaţie extremă pentru a aduce la suprafaţă temperamentul vulcanic al lui James. Numai cineva foarte apropiat îşi dădea seama când se întâmpla asta. Dar nu-i ameninţai familia, sperând să scapi nevătămat din mâinile lui, iar jumătate din echipaj îi era ca o familie.

Se îndreptă încet spre Warren. Uitându-se la el, Georgina bănui că fratele ei îl întărâtase prea mult, dar nu într-atât încât să se dezlănţuie forţa periculoasă pe care ea şi Mac o văzuseră la căpitan de la prima lor întâlnire. Chiar şi vocea lui era amăgitoare, cu duritatea şi blândeţea ei, când James îi avertiză fratele:

— Depăşeşti măsura când vrei să implici în porcăria asta vasul şi echipajul meu.

Warren pufni dispreţuitor:

— Dacă e un vas britanic care stă la pândă în apele noastre? Ba mai mult, o corabie suspectată de piraterie? Evident că suntem îndreptăţiţi s-o distrugem.

— Atunci şi eu sunt.

Se întâmplă atât de repede, că toţi din încăpere erau momentan în stare de şoc, mai ales Warren, care simţi mâinile incredibil de puternice strângându-se implacabil în jurul gâtului său. Nu era vreun slăbănog nici el, dar degetele lui nu le puteau descleşta. Nici Clinton, nici Drew, care se repeziră să-l apuce pe James de braţe, nu reuşiră să-l îndepărteze de fratele lor. Iar degetele lui James strângeau încet, neînduplecate.

Faţa lui Warren se învineţi din ce în ce mai tare înainte ca Thomas să găsească un obiect suficient de greu să-l pocnească pe James şi să-l lase lat. Dar nu trebui să-l folosească. Georgina, cu sufletul la gură, sărise în spinarea lui James, ţipându-i în ureche:

— James, te rog, e fratele meu!

Iar el pur şi simplu îi dădu drumul.

Clinton şi Drew făcură la fel, întinzându-se să-l prindă pe Warren, care dădea să se prăbuşească pe podea. Îl ajutară să ajungă la cel mai apropiat scaun, îi examinară gâtul şi hotărâră că nu era rupt nimic. Tuşea acum, chinuindu-se să-şi umple plămânii cu aer.

Georgina se dădu jos din spinarea lui James, încă şocată de ce fusese pe cale să facă. Furia ei încă nu se instalase pe deplin, dar, când el îşi întoarse faţa spre ea, văzu că el era încă mânios.

— I-aş fi rupt afurisitul de gât în două secunde! Ştiţi asta?

Ea dădu înapoi când văzu ce furios era.

— Da, e… cred că ştim.

Pentru o clipă, el doar se uită urât la ea. Georgina avu senzaţia că el nu îşi revărsase prea mult din furie asupra lui Warren, şi mai avea destulă şi pentru ea. O arătau ochii lui care aruncau văpăi şi încordarea din trupul lui masiv.

Dar, după ce trecu momentul tensionat, James îi surprinse atât pe ea, cât şi pe fraţii ei, mormăind:

— Atunci aduceţi preotul înainte să fiu tentat din nou.

Le luă mai puţin de cinci minute să-l găsească pe bunul pastor Teal, care era unul dintre invitaţii la petrecerea ce continua în restul casei. Aşa că, după o slujbă scurtă, Georgina fu căsătorită cu James Malory, viconte de Ryding, fost pirat şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Nu fusese aşa cum îşi închipuia ea că va fi cununia, după toţi acei ani în care se gândise la ceremonie, pe când îl aştepta cu răbdare pe Malcolm să se întoarcă. Cu răbdare? Nu, acum îşi dădea seama că fusese doar indiferenţă.

Indiferenţa nu caracteriza însă, în prezent, pe niciunul dintre cei adunaţi în birou.

James cedase, dar fără tragere de inimă. Ranchiuna şi furia erau doar unele dintre emoţiile nepotrivite pe care le manifesta în legătură cu căsătoria lui. Şi nici fraţii Georginei nu erau mai breji. Deşi erau ferm hotărâţi s-o vadă măritată, detestau fiecare clipă a ritualului şi o arătau cu prisosinţă. Cât despre ea, îşi dăduse seama că nu putea să se arate încăpăţânată şi să-şi lase mândria să împiedice

această farsă, aşa cum ar fi dorit, nu când avea în minte şi în trup un copil care avea să primească numele tatălui său.

Ea se întrebă în treacăt dacă atitudinea tuturor s-ar schimba în caz că ar şti de copil, dar se îndoia că s-ar întâmpla aşa. James fusese oricum forţat să se însoare cu ea, iar acest lucru umilitor nu putea fi trecut cu vederea. Poate că, mai târziu, copilul avea să schimbe lucrurile, să-i uşureze lovitura primită. Ar trebui să-i spună odată, aşa bănuia… sau poate că nu, dacă Warren avea să-şi vadă dorinţa împlinită.

Şi făcu primul pas din clipa în care bunul pastor îi declară soţ şi soţie.

— Închideţi-l. A avut deja parte de noaptea nunţii mai mult decât merita.

Capitolul 35

— Doar nu crezi c-o să meargă din nou, Georgie, nu-i aşa? Georgina scoase capul de după biroul lui Clinton, unde se chinuise să deschidă sertarul închis. Drew stătea acolo, dând din capul lui cu păr blond-închis. Boyd era lângă el, părând nedumerit de întrebarea lui Drew.

Georgina se ridică încetişor, furioasă la culme că fusese prinsă. Fir-ar să fie, fusese atât de sigură că se duseseră cu toţii la culcare. Iar Drew fusese prea atent, căci intuise ce punea la cale. Cu toate astea, merse cu obrăznicia până la capăt.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba ştii, scumpo. Drew îi zâmbi larg. Chiar dacă ai pune mâna pe vază, oricum nu se compară cu ce ţi-a făcut englezul ăla. Warren ar renunţa mai degrabă la vază decât să-l lase pe căpitanul Hawke să scape.

— Mi-aş dori să nu-i spui aşa, îl atenţionă ea, lăsându-se obosită pe scaunul din spatele biroului.

— Am auzit bine? vru Boyd să ştie. Georgie, vrei să-l laşi pe netrebnicul ăla să scape?

Bărbia Georginei se ridică doar puţin.

— Şi dacă aş vrea? Aţi uitat cu toţii că James a venit aici pentru mine. Dacă n-ar fi făcut-o, tu şi Thomas nu l-aţi fi recunoscut şi n-ar fi la închisoare acum. Crezi că aş putea suporta să se ajungă la proces şi să fie condamnat la spânzurătoare?

— Ar putea fi absolvit de toate acuzaţiile la un proces dacă Thomas se implică, îi puse Boyd în vedere.

— Nu vreau să-mi asum riscul ăsta.

Drew se încruntă mirat.

— Georgie, îl iubeşti?

— Ce prostii îndrugi! pufni ea.

— Slavă cerului! Oftă destul de zgomotos. Chiar mă temeam că ţi-ai pierdut minţile.

— Ei bine, chiar dacă s-ar fi întâmplat, i-o întoarse ea pe un ton aspru, acum mi-am revenit. Dar tot n-o să-i las pe Warren şi pe Clinton să-şi facă mendrele.

— Lui Clinton puţin îi pasă că el e infamul Hawke, zise Drew. Îşi doreşte doar să nu ne mai încurce vieţile. Încă îl supără că n-a reuşit să se ocupe de el.

— Nici voi doi, dar nu v-am auzit să cereţi să fie spânzurat.

Boyd râse pe înfundate.

— Georgie, cred că glumeşti. Nu l-ai văzut? Eram atât de depăşiţi, încât ar fi fost ridicol să ne măsurăm forţele cu el. Nu e nicio ruşine să pierzi în faţa cuiva care e un pugilist atât de bun.

Drew doar zâmbi.

— Boyd are dreptate. Ar fi motive cu duiumul să-l admiri, dacă n-ar fi aşa de… aşa de…

— Nesuferit? Insolent? Aşa de măgar la fiecare vorbă rostită? Georgina aproape râse. Nu-mi place să v-o spun chiar eu, dar aşa e *tot* timpul, chiar şi cu cei mai apropiaţi prieteni.

— Dar asta m-ar enerva la culme! exclamă Boyd. Pe tine nu?

Georgina dădu din umeri.

— Odată ce te obişnuieşti, e destul de amuzant. Dar e

un obicei periculos, căci pur şi simplu nu-i pasă dacă scoate pe cineva din sărite... ca în seara asta, de pildă. Însă, în ciuda năravurilor sale, a delictelor din trecut sau a orice altceva, nu cred că ne-am purtat corect cu el.

— Ba destul de corect, insistă Boyd, dat fiind ce ţi-a făcut.

— Hai să nu discutăm despre mine. Nu spânzuraţi un bărbat pentru că a sedus o femeie, altfel aţi da amândoi de belea, nu-i aşa? Boyd avu bunul-simţ să roşească, dar Drew doar zâmbi larg, ceea ce o înfurie pe sora lui. Hai să mă exprim altfel, continuă Georgina, uitându-se cu o grimasă la Drew. Chiar nu-mi pasă că a fost pirat şi nu vreau să fie spânzurat. Ca să nu mai spun că echipajul lui n-ar fi trebuit amestecat. A avut dreptate în privinţa asta.

— Poate că da, dar nu văd ce poţi face tu, opină Boyd. Ce mi-ai zis acum n-o să conteze deloc pentru Warren.

— Are dreptate, adăugă Drew. Mai bine te-ai duce la culcare şi ai spera că are să fie bine.

— Nu pot, zise ea şi se lăsă la loc pe scaun.

Începea să simtă din nou acea panică perfidă care o adusese aici ca să recurgă la măsuri disperate. Făcu un efort să se calmeze. Panica nu avea să o ajute. Trebuia să gândească limpede. Apoi se uită la fraţii ei şi înţelese de ce se duceau la dulapul cu băuturi. Nu era surprinsă că aveau nevoie de puţin ajutor ca să doarmă în seara asta, la cât de plini de vânătăi erau. Încercă să nu se gândească la rănile mai grave suferite de James.

Începu să treacă în revistă faptele.

— James e cumnatul vostru acum. V-aţi îngrijit cu toţii de asta. Mă ajutaţi voi doi?

— Vrei să îi luăm lui Warren cheia cu forţa? o întrebă Drew, zâmbind larg. Sunt total de acord.

Boyd, care tocmai sorbea nişte coniac, se înecă.

— Nici să nu te gândeşti!

— Nu la asta mă gândeam, încercă Georgina să lămurească lucrurile. Nu aveţi de ce să-l enervaţi pe Warren şi nici măcar nu trebuie să afle că am făcut ceva.

— Bănuiesc că am putea să spargem uşor lacătul ăla

vechi de la pivniţă, zise Drew.

— Nu, nici asta nu-i bine, îl contrazise Georgina. James n-o să plece fără echipaj sau corabie, dar nu se simte în stare să facă nimic. El poate crede că da, dar…

— Deci vrei să-l ajutăm şi la asta?

— Asta-i problema. La cât de furios e acum, nu cred că ar accepta ajutorul vostru. Ar încerca să facă totul singur şi iar l-ar prinde în cele din urmă. Dar, dacă mai întâi îi eliberăm corabia şi echipajul, atunci le va fi uşor să-l scoată pe James şi să-l ajute să ajungă la navă. Atunci s-ar face nevăzuţi până dimineaţă, iar Warren va trage concluzia că a evadat vreun om de-al lui, care i-a ajutat pe restul să fugă.

— Dar ce facem cu straja pe care a lăsat-o Warren pe *Fecioara Anne,* şi care o să-i spună exact cine a venit la bord?

— Oamenii ăia nu pot să-i spună, dacă nu recunosc pe nimeni, îi zise Georgina încrezătoare. Îţi explic pe drum. Lasă-mi doar câteva minute să-mi schimb hainele.

Însă, pe când ocolea biroul, Drew o apucă de braţ ca să o întrebe încetişor:

— O să te duci cu el?

Ea îi răspunse fără emoţie şi ezitare în glas.

— Nu, nu mă vrea.

— Cred c-am auzit altceva.

Georgina se crispă când îşi aminti că toţi îl auziseră pe James spunând că ar fi o amantă pe cinste.

— Atunci să mă exprim altfel: Nu vrea o soţie.

— Aici nu pot să te contrazic. Nici Clinton, nici Warren nu te-ar lăsa oricum să pleci. Poate te-au măritat cu el, dar îţi spun sigur că nu cu intenţia de a te lăsa să trăieşti cu el.

Iar ea nu-l putea contrazice, pentru că nici ea nu voia să trăiască cu James. Vorbise serios mai înainte când spusese că nu îl iubeşte. Nu-l mai iubea, chiar deloc, şi dacă tot repeta asta, avea să fie adevărul adevărat.

Capitolul 36

Patruzeci de minute mai târziu, cei trei fraţi Anderson mai tineri găsiră golfuleţul unde mai era încă ancorată *Fecioara Anne.* Echipajul lui Warren capturase corabia sub pretextul unui ordin oficial al căpitanului portului, iar Conrad Sharpe nu prea avusese ce să facă, din moment ce nu ştia dacă Bridgeport avea jurisdicţie asupra acestei zone de coastă sau nu. Din fericire, nu fusese nimeni rănit. Şiretlicul mersese bine, căci reuşiseră să transfere mare parte din echipajul lui Warren de pe *Nereus* pe *Fecioara Anne* ca să preia pe nesimţite comanda vasului. Şi, cum Warren nu dăduse ordine oamenilor săi să aducă vasul sau echipajul la Bridgeport, aceştia pur şi simplu închiseră în cală echipajul de pe *Fecioara Anne* şi lăsaseră un mic grup de oameni să apere vasul şi pe cei închişi. *Nereus* nu rămăsese în urmă, ci se întorsese la Bridgeport, cu mare parte din echipajul lui.

Georgina spera ca, undeva de-a lungul ţărmului, să fie o barcă uşoară, cea pe care James o folosise ca să acosteze, şi în care să se suie ea pentru a ajunge la corabie. Dar, după zece minute de căutări, se părea că James fusese pur şi simplu lăsat pe ţărm.

— Sper că-ţi dai seama că nu m-am gândit la un înot în miez de noapte ca parte a planului ăsta nebunesc. E mijlocul lui octombrie, dacă n-ai observat. Are să ne îngheţe ştii tu ce, George…

Georgina tresări la auzul noului nume cu care o tachinau ambii fraţi de când îi surprinsese coborând îmbrăcată în vechile ei haine bărbăteşti, pe care grijuliul James i le înapoiase. Drew o făcuse să se simtă şi mai stânjenită, remarcând:

— Chiar nu-mi place cum îţi stau pantalonii ăştia, mai ales din cauză că englezul tău a spus ce părţi ale corpului tău pot fi uşor admirabile în ei.

— Boyd, nu ştiu de ce te tot plângi, îi zise ea pe un ton ţâfnos. Închipuie-ţi cât de greu ar fi fost dacă ar fi adus nava în port, unde ar fi trebuit să ţinem sub supraveghere fiecare corabie, şi nu doar pe oamenii lui Warren.

— Surioară, dacă ar fi făcut asta, nu aş fi fost de acord

cu planul ăsta din capul locului.

— Ei bine, ai acceptat, îi zise ea pe un ton ţâfnos. Aşa că descalţă-te şi să isprăvim odată. Oamenii ăştia au nevoie de un *oarecare* avantaj, în caz că Warren devine *chiar* ridicol şi se hotărăşte să pornească după ei.

— Warren s-ar putea simţi îndreptăţit în ceea ce îl priveşte pe căpitanul tău, îi atrase atenţia Drew, dar nu e sinucigaş. Scumpo, tunurile de pe nava aia de colo nu sunt de jucărie. Şi Hawke spune că s-a retras?

— Îmi închipui că lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, zise ea în apărarea lui James, ceea ce devenise un obicei la care trebuia să renunţe. Oricum, naviga spre Indiile de Vest, unde mai mişună piraţi.

Logica ei îi făcu pe amândoi fraţii să chicotească, iar Drew remarcă:

— Ce tare, un fost pirat e îngrijorat să nu fie atacat de foştii săi tovarăşi!

Amintindu-şi cât de adevărată era acea remarcă, Georgina spuse doar:

— Dacă nu mă ajutaţi, staţi măcar cu caii şi voi continua fără voi, zise ea.

— Doamne, Clinton avea dreptate, îi zise Drew lui Boyd pe când ţopăia într-un picior ca să-şi scoată cealaltă cizmă. A devenit autoritară pur şi… Georgie, stai aşa, doar nu vrei să te sui prima pe cablul de ancorare!

Dar fata era deja în apă şi amândoi trebuiră să se arunce în mare ca s-o prindă din urmă. Nu dură mult, întrucât erau buni înotători, iar în curând tustrei pluteau uşor de-a curmezişul golfului. Zece minute mai târziu, se apropiară de vas şi înotară spre cablul de ancorare, de care aveau să se folosească pentru a se sui la bord.

Iniţial intenţionaseră să folosească barca lui James ca să se apropie cu neruşinare de corabie şi să pretindă că găsiseră în oraş alt membru al echipajului de pe *Fecioara Anne* şi că îl aduseseră să stea în siguranţă cu ceilalţi. Georgina ar fi vorbit şi ar fi stat în faţă, din moment ce, din ei trei, ea risca foarte puţin să fie recunoscută. Drew ar fi rămas în spatele lor, iar Boyd urma să fie „prizonierul” din

mijloc. Apoi, imediat ce Georgina se apropia de una dintre gărzi, trebuia să se lase în jos, iar Boyd să îl doboare pe om. Era foarte simplu. Dar, cum nu prea erau şanse să înoate până la vas cu un prizonier după ei, trebuiră să renunţe la acel plan, cel puţin până când puntea era sigură. Nici Drew, nici Boyd nu aveau de gând să o lase pe Georgina să ia parte la aşa ceva, ceea ce însemna că ea rămase cu degetele în apă în timp ce amândoi dispărură într-o parte a navei.

Aşteptă, dar nu foarte răbdătoare, iar minutele treceau şi nu avea cum să ştie ce se întâmpla sus. Lipsa oricărui zgomot era un semn bun, dar ce putea să audă cu apa care îi clipocea în urechi şi cu capul acoperit de căciula din lână care făcea parte din deghizarea ei? Şi, neavând nimic care să o distragă, în scurtă vreme poziţia din apă începu să îi influenţeze imaginaţia.

Oare erau rechini în zonă? Nu prinsese unul dintre vecini un rechin anul trecut când se dusese să pescuiască pe coastă? Fiind în umbra vaporului, nu vedea nimic la suprafaţa apei, cu atât mai puţin ceva ce ar fi înotat în apă.

Odată ce îşi puse acea întrebare, trecu doar un minut până când Georgina ieşi din apă şi urcă pe cablul de ancorare. Însă nu până sus. I se spusese să aştepte sau „vedea ea” şi nu voia ca Boyd şi Drew să se înfurie pe ea după ce se oferiseră să o ajute. Avea intenţii nobile, însă mâinile nu îi erau suficient de puternice ca să se agaţe de un cablu gros. De fapt, aproape ajunsese în dreptul balustradei de sus când nu se mai putu ţine. Şi, luând în considerare că ar fi ajuns fix în apa în care acum era sigură că înotau rechini, fu uşurată să sară peste margine… până când văzu doisprezece bărbaţi stând acolo în întâmpinarea ei.

Capitolul 37

Stând în balta ce se formase la picioarele ei, tremura,

căci vântul rece al nopţii mătura puntea, Georgina auzi vocea seacă şi sarcastică spunând:

— Ei, dacă nu este chiar bătrânul George! Ai venit să ne faci o vizită cumva?

— Connie? întrebă Georgina, icnind pe când roşcatul înalt făcu un pas spre ea şi îi puse o haină grea pe umeri. Dar… cum de eşti liber?

— Aşadar, ştii ce s-a întâmplat aici?

— Desigur… dar nu înţeleg. Ai scăpat de unul singur?

— Imediat ce s-a deschis bocaportul. Compatrioţii ăştia ai tăi nu-s prea isteţi nu, puştoaico? N-a fost deloc greu să facem schimb de locuri cu ei.

— O, Doamne, sper că nu i-ai rănit, nu?

El se încruntă la auzul acestor vorbe.

— Nu mai mult decât a fost necesar să-i aruncăm unde ne aruncaseră şi ei. De ce?

— Voiau să te ajute să scapi. Nu i-ai lăsat să vă explice?

— La naiba, replică el cu tărie. Să presupun atunci că erau prieteni de-ai tăi?

— Doar fraţii mei.

Tonul ei nemulţumit îl făcu să râdă pe înfundate.

— Ei bine, nu-i bai. Henry, adu-i pe cei doi flăcăi şi fii drăguţ cu ei de data asta. Apoi se întoarse spre ea: George, atunci poate eşti atât de bună să ne spui unde e James?

— Păi, este o poveste mai lungă şi, din moment ce timpul e o problemă, îţi explic mai bine în drum spre mal.

Neliniştea ei bruscă şi nu cuvintele îl făcură pe Connie să reacţioneze.

— *E* bine, nu?

— Desigur… are doar câteva vânătăi… şi are nevoie de ajutorul tău ca să iasă din temniţa aia încuiată.

— E închis, hm?

Connie începu să râdă, spre nefericirea Georginei.

— Domnule Sharpe, nu-i amuzant deloc. Vor să fie judecat pentru piraterie, îi spuse ea fără ocolişuri, ceea ce îi şterse rapid zâmbetul de pe chip.

— La dracu’, şi l-am avertizat!

— Ei bine, poate ar fi trebuit să te fi aşezat în cârca lui, pentru că e numai vina lui, a lui şi a mărturisirilor sale măreţe.

Stărui pe lângă secund să se grăbească, dar trebui să-i explice atunci pe loc ce se întâmplase. Fraţii ei rămaseră în urmă pentru ceva vreme, în ciuda iritării lor gălăgioase, ca să se folosească Connie de caii lor să îşi aducă nişte oameni. Georgina se bucură de onoarea de a călări împreună cu secundul pe acelaşi cal, dar, aşa cum se temuse, doar pentru ca bărbatul să scoată totul de la ea, ceea ce şi făcu, întrerupând-o doar când şi când spunând „Vai, n-a făcut aşa ceva!” sau „Pe naiba!”, apoi îi zise furios:

— Te-ai descurcat de minune până acum, George, dar n-o să mă faci niciodată să cred că James Malory şi-a pus pirostriile.

— Nu trebuie să mă crezi, sunt doar cealaltă jumătate care s-a legat la cap, i-o întoarse ea.

Şi, din moment ce nici nu încercă să-l convingă mai mult, Connie tot nu era convins când ajunseră acasă. Prea puţin îi păsa Georginei. Până atunci era deja atât de mânioasă, că nici nu le-ar fi arătat drumul spre pivniţă dacă nu ar fi fost convinsă că vor trezi unul dintre servitori, încercând să o găsească singuri, pe bâjbâite, prin întuneric.

Dar chiar îşi dori să nu fi stat acolo, aşteptând să fie deschisă uşa cu forţa. Cu singura lumânare pe care ea o luase de la bucătărie, James văzu cu uşurinţă cine erau salvatorii lui, mai puţin pe ea, pentru că stătea departe de uşă. Dar nu credea că ar fi spus altceva dacă ar fi ştiut că era şi ea acolo.

— Nu trebuia să-ţi baţi capul, bătrâne. Merit să fiu spânzurat pentru ce-am permis să se întâmple aici.

Georgina nu se gândi nici măcar o clipă la înţelesul cuvântului „permis.” Percepu doar dezgustul lui James la gândul că era însurat. Şi Connie probabil auzise la fel.

— Aşadar e adevărat? Chiar te-ai însurat cu puştoaica?

— Şi tu cum ai aflat?

— Mi-a spus miresica, bineînţeles. Connie începu să râdă înainte să rostească ultimul cuvânt. Să… te… fel…

— Da, fir-ar să fie, şi o să mă asigur că îţi va fi foarte greu să mai spui vreun cuvânt, dacă continui, mârâi James. Dacă ai văzut-o, spune-mi unde ai lăsat-o pe muieruşca aia necredincioasă?

Connie se uită în jur.

— *Era* chiar aici.

— George!

Georgina se opri în capul scărilor, dându-se înapoi la auzul a ceea ce părea o salvă de tun. Şi crezuse că fraţii ei vorbeau tare. Scrâşnind din dinţi şi încleştându-şi pumnii, coborî în grabă scările, ieşindu-şi din fire ea însăşi.

— Eşti un idiot şi jumătate! Încerci să trezeşti toată casa, ba chiar şi pe vecinii mei? Sau ţi-a plăcut atât de mult pivniţa că…

Din păcate, ajunsese lângă el şi fu redusă imediat la tăcere când o palmă se lipi de gura ei. Era mâna lui James, ceea ce o opri câteva secunde, dar el era rapid şi, înainte să protesteze, înlocui mâna cu eşarfa, care se dovedi un căluş eficient după ce i-o înfăşurase în jurul capului de câteva ori.

Connie privi şi nu zise nimic, mai ales când văzu că Georgina stătuse încremenită în tot acel timp. Iar comportamentul lui James era şi mai interesant. Ar fi putut cere ajutor, dar nu o făcuse. Însă nu voise să-i dea drumul fetei pe care o ţinea de mijloc nici măcar pentru scurtă vreme, cât să-i lege căluşul, aşa că îşi folosi dinţii ca să tragă cu putere de un capăt, ceea ce mai mult ca sigur îl duruse, la cât de tăiată şi de umflată era gura lui James. După ce termină, o luă pe fată la subsuoară, şi doar pe urmă îl observă pe Connie cum se uita la el.

— Ei bine, e limpede că nu poate fi lăsată în urmă, zise James cu asprime.

— Fireşte că nu, dădu Connie din cap.

— Cu siguranţă ar da alarma.

— Fireşte că da.

— Să ştii că nu *trebuie* să fii de acord cu mine.

— Ba da. Să ştii că-s destul de ataşat de dinţii mei.

Capitolul 38

Georgina stătea tolănită pe scaunul pe care îl trăsese în faţa ferestrelor care acopereau tot peretele, uitându-se gânditoare la Atlanticul rece şi agitat care înconjura vasul *Fecioara Arme.* Auzi uşa deschizându-se în spatele ei, apoi paşi traversând încăperea, dar nu o interesa cine îi tulbura singurătatea. Nu că n-ar fi ştiut. James era singurul care intra în cabină fără să bată la uşă.

Dar nu vorbea cu James Malory şi nu îi adresase mai mult de două vorbe din acea noapte, cu o săptămână în urmă, când o dusese cu forţa pe corabia lui, în acelaşi mod în care mai procedase cândva, când o scosese dintr-o tavernă englezească. Iar acest tratament nedemn nu fusese cel mai rău lucru din acea noapte. Nu, căci în clipa în care îi văzuse pe fraţii ei pe puntea vasului, poruncise să fie aruncaţi peste bord. Şi avusese îndrăzneala extraordinară să le spună, chiar înainte să părăsească nava, că ea se hotărâse să plece cu el, de parcă nu i-ar fi văzut căluşul de la gură sau modul în care o ţinea ca pe o nenorocită de valiză.

Fireşte, nimeni nu se sinchisise să îi spună ce căutau, întâi de toate, Drew şi Boyd pe vas. Oricare dintre oamenii lui ar fi putut oferi informaţia că, dacă nu ar fi fost fraţii ei, cu toţii ar mai fi fost încă în cală, iar echipajul de pe *Nereus* ar mai fi fost pe punte, şi nicidecum legaţi fedeleş şi lăsaţi pe mal. Dar se pare că nu avuseseră curajul să îşi întrerupă căpitanul nebun şi să îl lămurească. Mai ales Connie ar fi trebuit să spună ceva, dar se uitase o clipă la el şi văzuse că era prea amuzat de tot ce se petrecea ca să întrerupă totul cu o explicaţie banală.

Era posibil ca James să îşi fi dat seama până acum că se purtase ca un ticălos în acea noapte. Dacă nu, ea nu avea de gând să îi spună, din moment ce nu mai voia să

schimbe două vorbe cu el. Iar afurisitului nici nu îi păsa.

— Eşti îmbufnată, nu? remarcă el. Minunat! Dacă un bărbat trebuie să aibă o soţie drept povară, slavă cerului pentru micile bucurii!

Asta o duruse cu adevărat, mai ales că nu se îndoia nicio clipă că vorbea serios. Şi aşa era, căci nu încercase nici măcar o dată să o convingă să discute cu el, să i se văicărească sau orice altceva.

Împărţeau aceeaşi cabină, ea în hamac, el în patul imens, şi făceau tot posibilul să se ignore reciproc. Lui îi reuşea de minune, dar ea îşi dădu seama, nefericită, că prezenţa lui se făcea simţită. Cel puţin simţurile ei îi spuneau asta, luând-o razna câte puţin de fiecare dată când era prin apropiere; văzul, mirosul, auzul erau toate încordate şi sensibile la amintirea atingerii şi a gustului.

Chiar şi acum, deşi nu îşi dorea, Georgina se trezi că se uită la James cu coada ochiului pe când se aşeza în spatele biroului. Părea relaxat de parcă era singur, în timp ce ea era tensionată în prezenţa lui. Nu se uită înspre ea şi nici ea nu întoarse capul. Parcă nici nu era în încăpere. De fapt, nu îşi dădea seama de ce era acolo, când ar fi fost mult mai logic ca James să o lase în golf cu fraţii ei, judecând după comportamentul lui din acea noapte.

Nu întrebase de ce se afla pe mare cu el. Pentru asta trebuia să discute cu el, şi mai bine îşi tăia limba decât să renunţe la tăcerea ei îmbufnată, aşa cum se exprimase el. Şi, dacă părea să aibă un comportament infantil, care era problema? Era mai gravă decât a lui, un bădăran nebun cu înclinaţii de pirat, căruia îi plăcea să răpească, să pună oameni să meargă pe pasarelă sau să-i arunce peste bord, după caz?

— George, încetează! Te tot uiţi insistent la mine şi asta mă calcă pe nervi, fir-ar să fie!

Georgina îşi îndreptă imediat privirea spre priveliştea plictisitoare din faţa ferestrei. Blestemat să fie, de unde ştia că se uita pe ascuns la el?

— Am cam început să mă satur, să ştii, continuă el să remarce.

Ea nu scoase o vorbă.

— Mă refer la îmbufnarea ta.

Ea nu scoase o vorbă.

— Mă rog, la ce să mă aştept de la o fetişcană crescută printre barbari?

Asta fu picătura care umplu paharul.

— Dacă te referi la fraţii mei…!

— Mă *refer* la toată ţara ta nenorocită.

— Tu vorbeşti, cu ţara ta de snobi?

— Mai bine snobi decât nişte nevricoşi fără maniere.

— Fără maniere? strigă ea, ridicându-se de pe scaun, cuprinsă de o furie de multă vreme ţinută în frâu, care o făcu să traverseze camera, ajungând până la marginea biroului său. Când tu nici măcar nu mi-ai mulţumit că ţi-am salvat viaţa?

James se ridicase înainte să ajungă ea acolo, dar Georgina nu se dădu înapoi pentru că era intimidată că se apropia de ea, ci din instinctul de a nu fi călcată în picioare.

— Şi cui era să mulţumesc? Filistinilor ăia inculţi cărora le spui rude? Care m-au aruncat într-o pivniţă ca să aştept până să fiu dus la spânzurătoare?

— O împrejurare pe care ţi-ai atras-o singur cu toate forţele! îi strigă ea. Dar în ciuda a ceea ce meritai cu vârf şi îndesat, Warren e vinovat. Nu Boyd sau Drew. Ei s-au întors împotriva fratelui lor ca să te ajute, ştiind prea bine că avea să-i bată măr dacă afla.

— Puştoaico, să ştii că nu-s prost! Nu trebuia să-mi spună nimeni ce-au făcut. De ce crezi că m-am abţinut să nu le rup gâturile afurisite?

— O, ce frumos! Şi când te gândeşti că mă întrebam ce caut aici. Trebuia să-mi dau seama că era doar o altă lovitură împotriva fraţilor mei, din moment ce nu mai puteai rămâne acolo ca să faci şi mai mult rău. Aşa e, nu? A fost răzbunarea perfectă să mă iei şi pe mine, pentru că ştiai că fraţii mei au să moară de îngrijorare.

— Bineînţeles!.

Georgina nu remarcă văpaia care-i înroşi chipul, dovada clară că deducţia ei îl înfuriase şi mai tare,

împingându-l să-i dea acel răspuns. Nu auzi decât vorbele, care puseră capăt definitiv speranţei sale din urmă, dar nu ar fi recunoscut niciodată că se agăţase de ea. Aşa că durerea o făcu să riposteze violent, pe un ton dispreţuitor:

— Nici nu puteam să mă aştept la mai mult de la un *lord* englez, un *pirat* din Caraibe!

— Îmi displace să insist, vrăjitoare mică, dar astea nu sunt insulte.

— Sunt, din punctul meu de vedere! Doamne, şi când mă gândesc că o să-ţi nasc copilul!

— Pe naiba! Nu te mai ating niciodată!

Se depărta de el cu paşi apăsaţi, când auzi:

— Nici nu trebuie, prostule!

James se simţi de parcă ar fi fost lovit în plex sau în spate de un catâr înfuriat, ceea ce îşi închipui că merita în acel moment.

Dar Georgina nu era deloc interesată de reacţia lui. Era foc şi pară, aşa că se îndreptă spre uşă, o trânti în urma ei şi nu mai auzi ce începu ca un râs timid, care în curând se transformă într-un hohot încântat.

O găsi jumătate de oră mai târziu în cambuză, vărsându-şi nervii pe Shawn O'Shawn şi pe ajutoarele lui, spunându-le cât de groaznici erau bărbaţii, şi mai ales James Malory. Şi, dat fiind că se dusese vorba că Georgie a lor, care purta din nou pantaloni, deşi împrumutaţi de această dată, era soţia căpitanului, nu intenţionau să o contrazică în nicio privinţă.

James o ascultă o vreme înainte să o întrerupă, auzind-o în timp ce-l compara dintr-o suflare cu un catâr, un taur fără creier şi un zid de piatră. Zid de piatră? Ei bine, comparaţiile americane erau probabil altfel, bănui el.

— George, aş vrea să schimbăm două vorbe, dacă nu te superi.

— Ba mă supăr.

Nici măcar nu se uitase la el când rostise cuvintele. De fapt, James observase doar că spatele i se încordase când vorbise. Era limpede că politeţea nu era calea de urmat.

Georgina ar fi spus că James zâmbeşte ca un diavol dacă l-ar fi văzut, dar nu era cu faţa la el. Doar ceilalţi din încăpere îl observară când se duse în spatele ei şi o ridică de pe butoiul pe care se suise.

— Domnilor, vă rog să ne scuzaţi, dar George şi-a neglijat îndatoririle în ultima vreme, zise James pe când se întoarse şi o scoase din încăpere într-o poziţie pe care ea deja o cunoştea.

— Căpitane, ar trebui să-ţi mai stăvileşti din pornirile astea barbare, zise ea furioasă pe un ton scăzut, ştiind din experienţă că nu putea să îl convingă să o pună jos până nu era de acord. Dar educaţia vorbeşte de la sine, nu-i aşa?

— George, ajungem mai repede dacă taci din gură.

Rămase aproape fără replică, sesizând amuzamentul din vocea lui. Ce naiba găsea atât de amuzant acum, când se detestau unul pe celălalt? Cu o oră în urmă era ca un dragon care scuipa flăcări. Dar era englez, aşa că nu mai avea nevoie de nicio explicaţie.

— Unde ajungem mai repede? vru ea să ştie. Şi ce îndatoriri mi-am neglijat? Să-ţi reamintesc că nu mai sunt musul tău?

— Fată dragă, ştiu foarte bine ce eşti acum. Deşi n-am cuvinte prea bune de spus despre căsătorie, tot are un avantaj de care până nici eu nu mă pot plânge.

Georginei îi luă aproape cinci secunde să se gândească la asta până când îşi ieşi din fire:

— Eşti nebun sau doar senil? Te-am auzit când mi-ai spus mie şi echipajului tare şi răspicat că nu te mai atingi de mine! Să ştii că am martori!

— Întregul echipaj?

— Ai vorbit destul de tare.

— Am minţit.

— Aşa pur şi simplu? Ai minţit? Ei bine, am veşti pentru tine…

— George, nu-ţi mai tace gura aia! Plăcerea asta de a-ţi spăla rufele murdare în public…

— Ba o să fac mai mult de-atât, odiosule ce eşti! însă deveni în cele din urmă conştientă de râsetele pe

înfundate, iar vocea i se transformă într-o şoaptă şuierătoare: Tu încearcă şi… Doar încearcă şi-ai să vezi tu ce se întâmplă.

— Scumpo, e drăguţ din partea ta că faci mai interesant totul, dar te asigur că e complet inutil.

Ea înţelese perfect ce voise să spună. I se făcuse cald în locurile nepotrivite, ceea ce era o greşeală acum, că nu voia să aibă nimic de-a face cu el. *De ce* făcea asta? Erau pe mare de o săptămână întreagă şi nu primise de la el decât priviri gânditoare şi mohorâte, asta dacă se sinchisea să se uite la ea. Dar el începuse cearta în cabină, o provocase să renunţe la supărare, iar acum făcea asta. Dacă încerca să o înnebunească de confuzie, era cât pe ce să reuşească.

Îi schimbă locul înainte să coboare scările spre cabina lui, legănându-i picioarele şi ridicându-i-le până când ajunse în braţele lui, o poziţie din care i-ar fi fost la fel de greu să scape. Începea să îi displacă profund puterea lui şi capacitatea de a lăsa furia deoparte, în timp ce a ei părea să crească.

— De ce, James? îl întrebă ea pe un ton ferm şi dispreţuitor. Spune-mi asta, dacă ai curaj.

În noua poziţie, se putea uita la el, şi asta şi făcu, însă, când James îi aruncă o privire scurtă, Georgina văzu totul în ochii lui verzi. Nici nu trebuia să audă. Însă tot îi spuse:

— Iubito, nu mai căuta mesaje ascunse. Motivele mele sunt simple şi esenţiale. Toată furia aia pasională pe care ne-am servit-o reciproc mi-a făcut cam… greaţă.

— Foarte bine, zise ea, închizând ochii pentru a se apăra de privirea lui arzătoare. Sper să verşi.

Râsul lui o zgudui.

— Ştii prea bine că nu la asta mă refer. Şi pun pariu că pasiunea asta înflăcărată a avut efect şi asupra ta.

Aşa era, dar el nu avea s-o ştie vreodată. Însă era hotărât să afle. Vocea lui deveni seducător de răguşită.

— Ţie ţi-e greaţă?

— Câtuşi de puţin…

— Te pricepi de minune să reduci încrederea cuiva în forţele proprii, fată dragă.

Ea alunecă lipită de el când îi dădu drumul picioarelor, dar acestea nu atinseră podeaua, căci încă o mai ţinea de mijloc cu un braţ. Nu îşi dăduse seama că intra în cabina pe care o împărţeau, dar auzi uşa închizându-se cu un zgomot răsunător. Inima începu să-i bată mai tare.

— Şi am să fiu primul care recunoaşte că şi-a pierdut îndemânarea când vine vorba de tine, continuă el pe când o cuprinse şi cu celălalt braţ, amândouă mişcându-se acum, unul mai jos până când îi cuprinse posteriorul, lipind-o de coapsele sale, în timp ce pe celălalt îl ridică, degetele mişcându-se în părul ei, pe scalp, până când o înşfăcă bine. Văzu zâmbetul lui senzual, pasiunea din privire, îi simţi respiraţia pe buze când adăugă: Lasă-mă să văd dacă o pot descoperi din nou.

— James, nu…

Dar gura lui deja se lipea de a ei şi se asigura că nu mai avea scăpare. Fără să se grăbească şi cu o grijă fără margini, el îi oferi cu dibăcie sărutări menite să o aţâţe, să o vrăjească, să îi răspândească fiori în tot trupul. Îşi încolăcea deja braţele în jurul gâtului său, când limba lui îi făcu buzele să se despartă, intră şi o duse imediat pe tărâmul uitării de sine. În spatele acestui blând atac, ea simţea o anume insistenţă. A ei sau a lui? Era în toiul unei furtuni erotice care o făcea să uite de tot, mai puţin de el şi de gesturile lui.

Doamne, avea un gust minunat, atingerea lui era tulburătoare, căldura lui virilă o înconjura, năpădindu-i simţurile cu o plăcere nemaisimţită. Uitase… Nu, de fapt se îndoise de realitate, că putea exista ceva care să o copleşească într-atât, încât să se ofere complet acestui… lui.

— Doamne, femeie, mă faci să tremur de plăcere.

Ea îi simţi mirarea din voce, trupul care îi tremura… sau oare îi tremurau şi ei membrele, aproape să se desfacă în bucăţi?

Se ţinea de el din răsputeri, aşa că îi fu uşor să-i ridice

picioarele şi i să i le încolăcească în jurul coapselor. Contactul intim, frecarea produsă pe când o ducea la pat, îi descătuşă un val de căldură în vintre, făcând-o să geamă în gura lui pe când el continua să o cotropească.

Căzură pe pat împreună, într-un gest cam neîndemânatic, dar Georgina nu observă că pe James îl părăsise din nou îndemânarea, pentru că nevoia lui era mai mare decât a ei, care depăşise orice mai trăise cu acest bărbat. Imediat începură să-şi smulgă hainele de pe ei la propriu, nefiind conştienţi că se întorseseră la instinctul primar.

Şi apoi intră în ea, se împlântă adânc, şi tot trupul ei păru să suspine de uşurare întâmpinându-l. Asta dură o clipă, până să o cuprindă panica atunci când el îşi puse braţele sub genunchii ei, ceva ce nu mai făcuse până atunci, şi îi ridică picioarele atât de sus, încât se simţea complet lipsită de apărare. Dar panica dură atât de puţin, că o şi uită, căci poziţia îl făcea să o penetreze atât de adânc, încât se simţea atinsă în miezul ei. Şi focul pasiunii se aprinse în acel moment, trimiţându-i furnicături din străfundul fiinţei până în toate extremităţile, dar îşi petrecu braţele în jurul lui, tremură lipită de el, iar el simţi fiecare spasm cutremurător de plăcere.

Ea ţipase, dar el nu îşi dăduse seama. Lăsase semiluni sângerânde pe umerii lui, dar el nu simţise. Îi dăruise din nou sufletul. Dar niciunul din ei nu îşi dădu seama de asta.

Când Georgina ajunse în punctul în care ştiu totul, fu cuprinsă de o dulce moleşeală… iar James îi muşca uşor buzele, ceea ce o făcu să creadă că el nu împărtăşise această experienţă minunată.

— Tu nu…

— Ba da, desigur.

— Ah.

Dar în mintea ei spuse alt „Ah”, însă cu mult mai multă surprindere. Atât de repede? Mai voia oare să se piardă cu firea atât de repede? Să îndrăznească? Dar simţea că îşi dorea foarte tare să îl savureze şi ea uşor, iar asta îi dădu singurul răspuns pe care şi-l dorea atunci.

Capitolul 39

— Nu ştiai că oamenii obişnuiau să se căsătorească pentru bani, sau ca să unească familii importante?... Ceea ce n-ar putea fi valabil în cazul nostru, nu, iubito? Dar în zilele noastre ne-am întors la fundamentele vieţii primitive, şi anume că societatea pedepseşte poftele trupeşti. În privinţa asta aş spune că suntem destul de compatibili.

Georgina îşi tot aminti acele cuvinte în cele două săptămâni care trecură după ce căzuse din nou în mrejele lui James Malory. Nu ar fi trebuit să îşi facă speranţe prea mari pentru că îi reînviase dorinţa pentru ea. Nu-l întrebase decât ce gânduri avea în legătură cu căsătoria, dacă intenţiona să-şi onoreze jurământul sau să ceară anularea. Dar răspunsul lui nu prea fusese un răspuns. Şi din punctul ei de vedere nu trebuia să i se spună că între ei era doar poftă trupească, aşa cum credea el.

Însă era atâta tandreţe în acea poftă; adesea, când era în braţele lui se simţea preţuită... şi aproape iubită. Iar asta o făcea să amuţească mai mult decât orice, de fiecare dată când se gândea să îl întrebe despre viitor. Desigur, acum era aproape imposibil să scoţi un răspuns concret de la James. Când nu îi răspundea în zeflemea, ceea ce o făcea să tacă enervată, era evaziv. Şi observase foarte repede că, dacă încerca să aducă în discuţie ce se întâmplase în Connecticut, sau dacă doar pomenea de fraţii ei, balaurul începea să scuipe flăcări din nou.

Aşa că totul continua la fel ca înainte, erau iubiţi şi tovarăşi de viaţă, însă cu o excepţie. Evitau subiectele fierbinţi. Parcă aveau o înţelegere nescrisă. Cel puţin aşa credea Georgina. Şi dacă voia să savureze şi să se bucure de acest timp petrecut cu James – iar asta chiar îşi dorea – atunci trebuia să renunţe pentru o bucată de vreme la mândrie şi la nelinişti. Când aveau să ajungă la destinaţie, atunci urma să afle destul de repede dacă James voia să o

ţină pe lângă el sau să o trimită acasă.

Şi timpul trecu foarte repede. Fără să mai fie nevoie să ţină piept vânturilor de vest, *Fecioara Anne* navigă repede şi ajunse la Tamisa la trei săptămâni după ce lăsase în urmă continentul american.

Georgina ştiuse din prima noapte că avea să vadă din nou Anglia, din moment ce James discutase ruta cu Connie în timp ce ea era încă lipită de şoldul lui. Nici nu trebuise să se întrebe de ce nu se întorcea în Jamaica pentru a-şi termina treburile acolo. Acesta era unul dintre subiectele interzise, aşa că nu se sinchisi să-l întrebe. Dar pe Connie îl putea chestiona în privinţa unor probleme nepersonale, iar el o informase că James găsise din fericire un agent dispus să aranjeze vânzarea proprietăţii sale din insule în timp ce aştepta să i se strângă echipajul. Măcar nu putea fi acuzată şi de asta, deşi se întreba dacă avea să ştie vreodată ce îl adusese cu adevărat pe James Malory în Connecticut într-o dispoziţie atât de răzbunătoare.

Georgina îi pregătise încă o dată valizele lui James pentru plecare, de data aceasta punând şi cele câteva veşminte ale ei împrumutate. Când ajunse pe punte, îi găsi pe Artie şi pe Henry de-o parte şi de alta a pasarelei, fără ca vreunul din ei să mascheze în vreun fel faptul că stăteau cu ochii pe ea.

I se păru caraghios. Dacă ar fi putut să vorbească despre asta, i-ar fi spus lui James că nu avea cum să găsească un vas Skylark în portul Londrei. Aşa că putea să stea liniştit că nu avea unde să fugă, asta dacă momentan nu voia să o piardă. Dar ştia că nu avea bani la ea, aşa că ideea de a pune doi cerberi să o păzească fusese complet absurdă. Îşi recuperase inelul de jad, care îi fusese dat în chip de verighetă, după ce fusese scos de James de pe un lanţ pe care îl purta la gât, dar nici prin cap nu îi trecea să se despartă din nou de el.

Inelul de pe deget îi amintea acum de ceea ce ar fi uitat prea uşor, şi anume că era femeie măritată. Şi sarcina o uitase repede, din moment ce nu avea nici cea mai mică durere sau greaţă, nici măcar nu începuse să se îngraşe, ci

doar sânii îi erau întru câtva mai plini. Însă acum era însărcinată în două luni şi jumătate. Dar nu îi pomenise nimic lui James şi nici el nu adusese vorba măcar o dată. Nu era nici măcar sigură că o auzise în ziua aceea când se înfuriase şi îi scăpase informaţia pe când ieşea din cabina lui trântind uşa.

Acum Georgina îşi puse pe umeri redingota groasă a lui James ca să se mai încălzească. Portul arăta trist la mijlocul lui noiembrie. Ziua era rece şi mohorâtă, asemenea gândurilor ei pe când îl aştepta pe James să i se alăture.

Oare ce-o aştepta aici?

*

Georgina îşi aminti de Piccadilly. Aproape îi spuse lui James că ea şi Mac stătuseră la Albany Hotel, pe lângă care trecuse trăsura închiriată. Dar se răzgândi de îndată ce îi aruncă o privire soţului ei. Era în aceeaşi stare de când se dăduseră jos de pe vas, de fapt de când văzuseră Anglia în depărtare.

Nu se sinchisi să întrebe de ce era într-o dispoziţie atât de sumbră. Ar fi făcut doar o remarcă nepăsătoare care nu i-ar fi spus absolut nimic, şi care ar mai fi şi înfuriat-o. Încerca din răsputeri să nu pună paie pe foc şi să nu lase şi ea frâu liber supărării. Dar s-ar fi gândit că James s-ar fi bucurat mai mult să ajungă acasă. Ştia că are familie, chiar şi un fiu… Doamne, cum de uitase? Avea un fiu de 17 ani, un băiat doar cu cinci ani mai mic ca ea. Oare James era îngrijorat că trebuia să explice de ce se întorcea acasă cu o soţie? Oare se va sinchisi să explice? Oare o ducea chiar acasă la el?

Pentru numele lui Dumnezeu, era absolut ridicol. Dacă ar fi discutat cu el, s-ar fi calmat… sau nu, după caz.

— James…?

— Am ajuns.

Trăsura se opri exact pe când ea vorbea, iar el coborâse înainte ca ea să apuce să se uite pe fereastră.

— Unde?

Întinse mâinile să o ajute să coboare în dreptul bordurii.

— La casa din Londra a fratelui meu.

— Care frate?

— Anthony. O să-ţi aduci aminte de el. Cred că ai zis odată că e întunecat ca păcatul.

Sprâncenele Georginei se apropiară, într-o expresie bănuitoare, iar furia care o copleşi îi descătuşă toată neliniştea.

— Mă azvârli aici, nu? N-ai curajul să mă duci la tine acasă, aşa că mă laşi cu craiul de frate-tău. Ce nu vrei să-i explici fiului tău? Că sunt americancă sau că sunt soţia ta?

— Urăsc cuvântul asta. Spune-ţi cum vrei, dar te rog să nu mai foloseşti cuvântul ăla.

Faptul că îi spusese asta pe un ton calm o înfurie *şi* mai tare.

— În regulă. Târfă e mai bine?

— E de preferat.

— Ticălosule!

— Scumpa mea, trebuie să nu mai înjuri atâta. Ca de obicei, ai reuşit să-ţi speli rufele murdare în public, spre delectarea celor din jur.

Adică a lui Dobson, majordomul lui Anthony, care deschisese îndatoritor uşa înainte să i se ceară, când auzise trăsura venind. Georgina se înroşi toată pentru că fusese prinsă rostind asemenea cuvinte. Dar, dacă te-ai fi uitat la expresia stoică a englezului, ai fi crezut că nu auzise nimic.

— Bine aţi venit acasă, Lord Malory, spuse el în timp ce deschidea uşa mai larg.

În acel moment, Georgina trebui să fie aproape târâtă înăuntru. În ciuda îmbrăcăminţii masculine, în privinţa căreia nu avea ce să facă, voise atât de mult să facă o impresie bună azi, mai mult ca oricând, dat fiind că avea prilejul să îi cunoască familia lui James. Dar nici nu negase că avea de gând să o lase aici cu Anthony. Tot ce auzise că spusese despre acest frate, tot ce văzuse cu ochii ei, o făcuse să creadă că avea o reputaţie la fel de proastă ca şi James, aşa că nu era nicio diferenţă. Nu avea nicio dorinţă

să îl impresioneze pe *el.* Însă servitorii cleveteau oricum, iar acesta îi cunoştea cu siguranţă pe servitorii restului de rude. La naiba, îi venea să îl plesnească pe James pentru că o făcuse să îşi piardă cumpătul.

Şi James ar fi vrut să-şi dea una pentru că îi îngreunase situaţia, dar se părea că nu putea renunţa la acest obicei vechi de o viaţă. Dar era atât de supărăcioasă, fir-ar să fie! Trebuia să ştie până acum că nu vorbea serios. Dar îl enerva la culme.

Georgina avusese timp suficient să-i dea de înţeles ce simţea acum pentru el, dar nu scosese niciun afurisit de cuvânt despre acest subiect. Şi nu se simţise mai nesigur niciodată în viaţa lui. Singurul lucru cert era că şi ea îl dorea în egală măsură. Dar cunoscuse prea multe femei ca să nu ştie că asta nu însemna nimic în ceea ce privea adevăratele lor sentimente.

Adevărul era că ea nu dorise niciodată să se mărite cu el. Le spusese asta şi fraţilor ei. Îi spusese asta. Avea să-i nască copilul, dar refuzase categoric să se mărite cu el. Trebuise să fie forţată, ca şi el, şi tot ce făcuse de atunci îi dădea de înţeles că trăgea de timp, aşteptând un prilej să fugă din nou de el. Şi acum avea o mare şansă, ceea ce îl făcea să fie negru de supărare. Dar nu voise să se descarce pe ea. Ar fi trebuit să îşi ceară scuze… să fie al naibii dacă are s-o facă!

— Fratele meu nu este acasă la ora asta, nu-i aşa? îl întrebă James pe Dobson.

— Cred că Sir Anthony e la sala lui Knighton ca să exerseze ca de obicei în ringul de box.

— Şi mie mi-ar prinde bine acum. Şi Lady Roslynn?

— În vizită la contesa de Sherfield.

— Contesa? A, da, Amherst s-a însurat de curând cu prietena lui Roslynn. Îi întâlni privirea Georginei înainte să adauge: Sărmanul! Era încântat că nu mai părea stânjenită, ci furioasă. Şi fiul meu e la şcoală, Dobson?

— Stăpâne, a fost trimis acasă toată săptămâna, dar Sir Anthony a depus deja plângere la director. Până şi marchizul e preocupat de această problemă.

— Şi probabil că puştiul e vinovat de tot ce au zis că a făcut. Ce neisprăvit! îl las singur câteva luni…

— Tată!

Georgina se întoarse şi văzu un tânăr aproape zbughind-o în jos pe scări şi apoi izbindu-se de soţul ei bine clădit ca de un zid de piatră, adică de tatăl lui, chipurile, deşi nu era limpede. Băiatul nu părea să arate de 17 ani, aşa cum i se spusese, ci mai degrabă de vârsta ei. Oare de vină era doar înălţimea? Era la fel de înalt ca James, deşi nu la fel de lat în umeri. Era zvelt, însă umerii aveau să i se lăţească. Acum era strivit într-o îmbrăţişare ca de urs şi râdea, iar ea îşi dădu seama mirată că nu semăna deloc cu James, deşi nimeni nu putea să nege că era la fel de arătos.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Jeremy. Te-ai întors atât de repede. Te-ai hotărât să păstrezi plantaţia?

— Nu, am găsit un agent care mă scape de ea, atâta tot.

— Ca să te grăbeşti să vii înapoi? Ţi-a fost dor de mine, nu?

— Băiete, şterge-ţi rânjetul de faţă. Parcă ţi-am spus să nu te mai vâri în belele.

Băiatul se uită cu reproş la Dobson pentru că dăduse veştile prea repede, dar zâmbi din nou larg fără jenă când se uită din nou la tatăl lui.

— Ei bine, era o bucăţică pe cinste. Ce era să fac?

— Dar ce ai făcut?

— Doar m-am distrat pe cinste, atâta tot. Însă n-au fost înţelegători când au găsit-o pe fetişcană la mine în odaie, aşa că le-am zis că m-a urmărit şi că a refuzat să plece fără să facă scandal.

— Şi au crezut minciuna asta gogonată?

— Directorul nu. Jeremy rânji. Dar unchiul Tony, da.

James izbucni în râs.

— Tony nu te *cunoaşte* încă prea bine. Dar îşi temperă buna dispoziţie când văzu expresia de pe chipul Georginei. De-acum să te distrezi în afara şcolii, ticălos mic, asta dacă te mai lasă să te întorci, şi ai face bine să te rogi să te primească înapoi, altfel te bat măr.

Zâmbetul larg al lui Jeremy nu păli deloc, de parcă mai auzise asemenea ameninţări sumbre de o sută de ori şi nu le luase niciodată în serios. Dar îl urmărise pe tatăl său cum o privea pe Georgina şi acum se uita şi el la ea. Cu redingota lui James încă pe ea şi cu părul prins sub bonetă, ca să îi fie mai puţin ruşine că era îmbrăcată aşa, i se părea de înţeles că băiatul nu era prea interesat de ea.

Dar Georgina încă mocnea de furie de pe urma ultimului schimb înfocat de replici cu James, iar acum situaţia se înrăutăţise în urma celor auzite. Bărbatul era amuzat că fiul lui îi călca pe urme… un alt crai nemernic lăsat liber printre femei.

Asta, dar şi ruşinea de a arăta atât de neglijent, o făcură să rostească o replică tăioasă.

— James, nu arată deloc ca tine. De fapt, arată mai degrabă ca fratele tău. Se opri ca să ridice provocator dintr-o sprânceană. Eşti sigur că-i al tău?

— Iubito, ştiu că te simţi îndreptăţită, dar nu-ţi vărsa nervii pe puşti.

Rostise replica pe un ton care cu siguranţă avea să o facă să se simtă stânjenită pentru că fusese răutăcioasă. Şi chiar aşa se simţea. Dar, în loc să se îmblânzească, se înfurie şi mai tare. Iar James nu observă asta, din nefericire.

— Jeremy, continuă el, ţi-o prezint pe George…

— *Soţia* lui, i-o tăie ea cu asprime, bucurându-se tare mult să spună asta, din moment ce era sigură că James n-ar fi făcut-o. Şi apoi adăugă, cu inocenţă: Dar am uitat că trebuie să uit de cuvântul ăsta. Şi asta m-ar face…

— George!

Se uită ca o pasăre de pradă la el, deloc impresionată de tonul ridicat. Dar acum Jeremy era interesat şi se apropie de ea, deşi îi puse întrebările tatălui său:

— Soţie? Deci e fată?

— Da, e femeie cu siguranţă, zise James cu încăpăţânare. Jeremy îi smulse boneta Georginei de pe cap înainte ca ea să îl poată opri.

— Măiculiţă! zise el apreciativ pe când părul ei negru i se revărsa pe umeri. Pot să sărut mireasa?

— Nu cum ai vrea, ticălos mic! se încruntă James la el.

— Dar de ce nu e surprins? vru Georgina să ştie.

— Pentru că nu crede o iotă, răspunse James.

Se aşteptase la o mulţime de reacţii, dar neîncrederea totală nu era una dintre ele. Băiatul credea că i se joacă un renghi. În acel moment, îşi dorea să fie adevărat.

— Ei bine, asta chiar e straşnic, zise ea indignată. James Malory, afurisită să fiu dacă-mi pasă ce crede familia ta, dar să fii sigur că, dacă nu cred că sunt soţia ta, voi dormi singură. Şi se întoarse, uitându-se urât la majordom. Acum îmi poţi arăta o încăpere cât mai departe de a lui.

— Cum doriţi, milady, răspunse majordomul, fără a arăta vreo reacţie.

Dar Georgina îi explică mânioasă, pe un ton arogant:

— Nu sunt *milady a dumitale,* dragă domnule. Sunt americancă. Nu avu nicio reacţie, nu că Georgina s-ar fi aşteptat la vreuna.

Dar, pe când îl urma în sus pe scări, exasperarea ei crescu când auzi remarca lui Jeremy.

— Doamne sfinte, doar n-ai de gând să-ţi instalezi amanta aici! Mătuşa Roslynn n-o să accepte aşa ceva.

— Mătuşa ta va fi al naibii de încântată, băiete. Să fii sigur. George face parte din familia Malory, până la urmă.

— Sigur, iar eu sunt legitim.

Capitolul 40

— Mişcă-ţi fundul, George. Acuşi se întorc acasă noile tale rude.

Georgina deschise un ochi şi îl văzu pe James stând pe marginea patului. Se întorsese spre el în somn, iar şoldurile îi erau acum lipite de coapsa lui. Dar asta nu o alarmă nici pe departe atât de tare precum faptul că-şi odihnea palma pe posteriorul ei.

— Cum de-ai intrat aici? vru ea să ştie, acum trează de-a binelea.

— Pur şi simplu, îi zise el. Dobson a fost isteţ să te instaleze în camera mea.

— În camera *ta?* Eu i-am zis…

— Da, şi te-a crezut. Până la urmă, nu m-a auzit negându-ţi vorbele privitoare la statutul tău. Doar Jeremy se îndoieşte, nu toată familia.

— Adică *încă* o face? Nu te-ai obosit să încerci să-l convingi?

— Nu mi s-a părut că are rost.

Georgina se ridică în capul oaselor şi se întoarse cu spatele ca să nu vadă cât o afecta acel răspuns. Acum ştia. Nu avea să rămână aici multă vreme ca să conteze dacă fiul lui credea că tatăl lui e însurat sau nu. James probabil că se gândea să o îmbarce pe primul vas spre America. Atunci aşa să fie, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Oricum nu voia să stea în Anglia. Şi mai ales nu cu un bărbat care era doar puţin atras de ea. Asta era bine pentru o relaţie temporară, dar nu pentru ceva permanent. Pentru asta avea nevoie de mult, mult mai mult. Şi de data asta nu avea să plângă. Vărsase suficiente lacrimi pentru acest bărbat. Dacă lui nu îi păsa, atunci nici ei nu-i va păsa, şi asta va fi tot ce va şti…

James nu avea idee ce înţelesese ea din remarca lui, dar în acelaşi timp uita faptul că Georgina nu îi cunoştea fiul. Îndoindu-se, Jeremy îi era loial lui James, căci era foarte conştient de părerea tatălui său în privinţa căsătoriei, ca să nu mai spunem că jurase să nu se însoare vreodată. Şi James nu era pregătit să îi explice de ce îşi schimbase părerea, din moment ce şi acest lucru avea să fie pus sub semnul întrebării. Aşadar, ce rost avea să îşi lase fiul încăpăţânat să îl necăjească în această privinţă, când timpul avea să le rezolve pe toate?

— Ai perfectă dreptate, James, zise Georgina, dându-se jos din pat.

— Da? Se încruntă imediat. Să îndrăznesc să te întreb în ce privinţă îmi dai dreptate?

— Că n-are rost să convingem pe nimeni cu privire la… legătura noastră.

Se încruntă când o văzu ducându-se la scaunul unde aruncase un maldăr de haine pentru ea.

— Mă refeream doar la Jeremy, o lămuri el. Nu va fi nevoie să convingem pe altcineva.

— Atunci de ce să ne mai batem capul? Şi nici nu prea văd de ce ar trebui să-ţi cunosc restul familiei.

— L-ai lăsat pe puşti să te sperie, nu-i aşa?

— Desigur că nu, replică ea, tăios, întorcându-se încruntată spre el pentru că trăsese o asemenea concluzie.

— Atunci de ce eşti îngrijorată? Spre deosebire de familia *ta,* a mea o să te adore. Şi o să te înţelegi de minune cu Roslynn. Şi cred că e doar cu câţiva ani mai mare decât tine.

— Cumnata ta, Roslynn? Cea care o să se opună şederii mele aici? Şi cu care frate e căsătorită?

— Cu Anthony, desigur. E casa lui.

— Vrei să-mi spui că e însurat?

— De fapt, şi-a semnat condamnarea cu o zi înainte să te cunosc, şi cam atât a durat căsnicia lui fericită. Era încă certat cu drăguţa lui mireasă scoţiană când am plecat eu. O să fie interesant de văzut cum se înţelege acum cu ea, deşi Jeremy m-a asigurat că Tony nu mai e căzut în dizgraţie.

— Dar ţie ţi s-ar potrivi foarte bine expresia, zise ea tăios. Puteai să-mi spui toate astea *înainte* să ajungem aici, James.

El dădu nepăsător din umeri.

— Nu credeam că eşti interesată de familia mea. Eu sigur nu sunt de a ta. Acum ce mai e? o întrebă când văzu că îşi ridică semeţ bărbia înainte să se întoarcă din nou cu spatele la el. Scumpo, nu vreau să te jignesc, dar nu pot să-i suport pe barbarii ăia cărora tu le spui fraţi.

— Fraţii mei nu s-ar fi purtat ca nişte barbari dacă nu i-ai fi provocat intenţionat. Mă întreb cum ar reacţiona familia ta dacă aş face la fel.

— Îţi garantez că nu te-ar bate şi nu te-ar duce la Tyburn Hill să te spânzure.

— Poate că nu, dar nu m-ar plăcea. Şi s-ar întreba

dacă nu cumva ţi-ai pierdut minţile că m-ai adus aici.

Râse când se duse în spatele ei.

— Dimpotrivă, draga mea. Fă sau spune ce vrei tu. O să vezi că vei fi primită la fel de bine, indiferent ce-ai face.

— De ce?

— Pentru că datorită mie ai ajuns o Malory.

— Asta ar trebui să însemne ceva important?

— Sunt sigur că o s-auzi destul de curând despre asta, dar doar dacă te îmbraci mai repede. Să te ajut.

Ea îi plesni mâna care se întinsese să înşface tivul cămăşuţei.

— Mă descurc şi singură, mulţumesc. Şi ale cui sunt hainele astea, de fapt? Ale lui Roslynn?

— Ar fi fost mai la îndemână, dar nu. E mai rotunjoară decât tine acum, sau cel puţin aşa mi-a zis slujnica ei. Aşa că am cerut haine de-ale lui Regan, care se întâmplă să aibă aceleaşi dimensiuni ca ale tale.

Georgina se întoarse în braţele lui şi îl împinse.

— Regan? A, da, cea care preferă să-ţi spună „cunoscător al femeilor” în loc de „libertin condamnabil”.

— Tu chiar nu uiţi nimic? oftă el, fără ca ea să-l ia în seamă.

— Şi eu care credeam că Regan era un prieten bun de-al tău, nu o femeie.

Apoi îl surprinse împungându-i pieptul cu un deget şi întrebându-l furioasă:

— Cine e ea? O amantă părăsită? James Malory, dacă ai împrumutat hainele unei amante pentru mine, Dumnezeu mi-e martor că te…

Râsul lui o opri.

— George, iartă-mă că-ţi întrerup splendida tiradă de gelozie, dar Regan e scumpa mea nepoată.

Se uită la el cu o privire goală înainte să se crispeze.

— Nepoata ta?

— O să fie amuzată că ai crezut altceva.

— Păi nu-i spune, pentru numele lui Dumnezeu! zise ea înspăimântată. A fost o greşeală perfect firească, dat fiind că eşti un păcătos care şi-a recunoscut păcatele.

— Să ştii că-mi displace asta, îi tăie el vorba pe un ton aspru. E o mare diferenţă între un crai şi un păcătos, draga mea. Iar greşeala ta atât de firească n-a fost chiar atât de firească, din moment ce nu mai am o amantă de ani buni.

— Dar n-ai zis de minciuna lui Jeremy că e gogonată, ce faci, îi urmezi exemplul?

— Foarte amuzant, George, dar aşa e. Mereu am preferat diversitatea. Iar amantele pot fi destul de *plictisitoare când vine* vorba de cererile lor. Însă pentru tine aş fi făcut o excepţie.

— Ar trebui să fiu flatată? Să ştii că nu sunt.

— Ai fost amanta mea pe *Fecioara Arme.* Care naiba e diferenţa?

— Iar acum sunt soţia ta, scuză-mi cuvântul sinistru. Care este diferenţa?

Spera să îl scoată din fire cu comparaţia, însă el îi zâmbi larg.

— Te pricepi la asta, George.

— La ce? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Eşti expertă în arta contrazicerii. Să ştii că nu mulţi îndrăznesc asta cu mine.

Ea pufni – un gest deloc demn de o doamnă.

— Dacă ai vrut să mă măguleşti, punctajul tău e zero.

— Ei bine, dacă tot ţinem scorul, atunci câte puncte îmi dai dacă-ţi spun că te doresc?

O trase aproape de el pe când rosti acele cuvinte, pentru ca ea să simtă că nu vorbea la modul general, ci se referea la momentul prezent. Era stârnit şi, ori de câte ori era în starea asta, o seducea cu tot corpul, cu şoldurile frecându-se de vintre, cu pieptul care-i mângâia sfârcurile, întărindu-le ademenitor, şi atingea, căutând doar părţile sensibile, iar cu gura amuţea orice protest. Dar cine protesta? Georgina se pierdu cu firea de când îi simţi dorinţa.

Cu toate că-i cădea pradă, putea să îl necăjească la rândul ei, deşi cu respiraţia uşor întretăiată.

— Dar rudele pe care trebuie să le cunosc…?

— Să le ia naiba, zise James deja respirând greu şi el.

Ce facem acum e mai important.

Coapsa lui se înfipse între ale ei, iar mâinile i se încleştară pe posteriorul ei, plimbând-o de-a lungul propriului trup. Ea gemu când simţi frecarea, îşi petrecu braţele în jurul gâtului său, iar picioarele în jurul mijlocului, dând capul pe spate pentru ca gura lui să îi pârjolească gâtul. Nu se mai gândi să îl tachineze sau la orice altceva în afară de acel moment în care simţea pasiunea crescând între ei.

Iar Anthony Malory intră peste ei tocmai în toiul acestei scene fierbinţi.

— Credeam că puştiul glumeşte, dar se pare că m-am înşelat.

James îşi ridică privirea, iar mormăitul lui vădi o furie plină de frustrare:

— La naiba, Tony, mai prost nu puteai să nimereşti!

Georgina alunecă încetişor spre podea, deşi nu-şi găsi prea repede echilibrul. Îi luă la fel de mult timp să îşi dea seama că peste ei intrase una dintre menţionatele rude. Din fericire, James încă o mai susţinea cu braţele, deşi acestea nu reuşeau să ascundă roşeaţa care îi înfierbântase obrajii.

Şi-l aminti pe Anthony din acea noapte de la tavernă, când îl confundase pe Mac cu altcineva. I se păruse cel mai arătos diavol cu ochi albaştri pe care îl văzuse vreodată – până când îl observase pe James. Dar Anthony era încă foarte arătos. Iar ea nu fusese doar duşmănoasă când îi spusese lui James că fiul lui semăna mai mult cu Anthony. Jeremy era de fapt un Anthony mai tânăr, cu aceiaşi ochi albaştri de culoarea cobaltului şi părul negru ca tăciunele. Se întrebă dacă James era sigur că Jeremy era al lui. Şi se mai întrebă ce credea Anthony despre ea după ce îi aruncase o privire.

Dacă şi-ar fi pus un petic peste ochi, ar fi arătat ca un pirat cu cămaşa albă şi largă a lui James – pe care el reuşise să o descheie foarte mult cureaua lui latră, care fusese tăiată pe mărimea ei, şi pe care o purta peste cămaşă, pentru că era atât de al naibii de mare, şi

pantalonii ei strâmţi. Era desculţă şi cu pulpele goale. Doar se descălţase şi îşi dăduse jos ciorapii înainte să se întindă pe pat mai devreme, ca să spumege de furie în voie, şi în schimb adormise.

Se simţea groaznic de ruşinată să fie descoperită într-o poziţie atât de intimă, dar măcar de data asta nu era vina ei. Se aflase în spatele unor uşi închise şi făcea ceea ce avea tot dreptul să facă. Anthony ar fi trebuit să se ruşineze pentru că intrase pur şi simplu, fără niciun avertisment, dar nu părea deloc stingherit. Poate doar deranjat.

— Şi eu mă bucur să te revăd, frăţioare, răspunse el cu ironie replicii iritate a lui James. Dar nu şi pe fetişcana asta. Ai cam două minute să te descotoroseşti de femeiuşcă până soseşte soţia mea să îţi ureze bun venit.

— George nu pleacă nicăieri, dar tu poţi să dispari.

— Te-ai cherchelit, nu? Ai uitat că aici nu mai e casă de burlaci?

— Bătrâne, n-am probleme de memorie, iar pe George nu are rost s-o ascund. E…

— Acum clar s-a zis cu noi, îl întrerupse Anthony alarmat, când se auzi cineva apropiindu-se pe hol. Vâr-o sub pat sau… Nu sta acolo! exclamă şi se întinse el însuşi după Georgina.

— Dacă o atingi, flăcăule, îl preveni James cu blândeţe, o să faci cunoştinţă cu podeaua.

— S-o văd şi p-asta, răspunse Anthony cu năduf, dar se dădu înapoi. Prea bine. N-ai decât s-o scoţi singur la capăt. Dar, dacă ajung să mă cert cu Roslynn din cauza asta, o să te bat măr, ţi-o jur.

— Anthony, zise James calm. Mai taci din gură.

Asta şi făcu. Se sprijini de perete, îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă să înceapă scandalul. Se uitase în treacăt la Georgina. Acum se uită spre uşa deschisă, aşteptându-şi soţia să apară.

Georgina se aştepta deja să vadă intrând un balaur în carne şi oase în încăpere. Orice femeie îl putea face pe acel bărbat înalt şi cu un trup perfect să fie îngrijorat că s-ar putea supăra pe el trebuia să fie o adevărată forţă a naturii.

Dar Roslynn Malory nu părea deloc intimidantă când intră pe uşă, oferindu-i lui James un zâmbet orbitor, apoi trecând la Georgina. Era o femeie izbitor de frumoasă, nu cu mult mai înaltă, nici mai în vârstă şi, din câte se părea, nu mult mai însărcinată decât era Georgina.

— Jeremy m-a oprit pe scări să-mi spună că te-ai însurat, James. E adevărat?

— Însurat? deveni Anthony brusc interesat.

— Parcă mi-ai zis că nu l-ai convins încă pe Jeremy, îi aruncă Georgina lui James.

— Nu l-am convins. Dragul de el este foarte loial când are un interes. Te rog să remarci că nu i-a zis lui Tony acelaşi lucru. Pentru că nici el însuşi nu crede încă.

— Însurat? repetă Anthony, şi nimeni nu îl băgă în seamă mai mult decât înainte.

— Ce nu crede Jeremy? întrebă Roslynn.

— Că George e vicontesa mea.

— Ce isteţ eşti că mi-ai găsit un alt nume, James, zise Georgina. Dar să ştii că acum chiar nu sunt de acord, aşa că găseşte altul. N-o să-mi lipeşti acum un rang englezesc.

— Prea târziu, iubito. Rangul a venit cu numele.

— *Însurat?* Anthony ţipă acum şi reuşi să îi capteze atenţia lui James. E cam exagerat, nu, doar ca să scapi de o ceartă?

Înainte ca James să poată face vreun comentariu, Roslynn îşi întrebă soţul:

— Ce om sănătos la cap ar încerca să-l certe *pe James?*

— Tu, scumpa mea.

Roslynn chicoti, scoţând un sunet profund şi răguşit care o făcu pe Georgina să clipească uimită auzindu-l.

— Anthony, mă îndoiesc, dar spune-mi, te rog, de ce crezi că aş *face-o*?

Anthony arătă înspre Georgina, fără măcar să catadicsească să se uite la ea.

— Pentru că a venit cu… cu ultima… ei bine, cu *ea.*

Iar asta fu picătura care umplu paharul pentru Georgina, care *se înfurie* de-a binelea.

— Am şi eu un nume, măgar încrezut ce eşti, zise ea încetişor, dar săgetându-l cu o privire ucigătoare. Sunt americancă şi, pentru moment, mă cheamă Malory.

— Bine aşa, drăguţo, îi zise Anthony râzând batjocoritor. Dar, oricum, ai spune tot ce te-a învăţat să ne spui, nu-i aşa?

La auzul acestor cuvinte, Georgina se întoarse spre James şi îi dădu un ghiont în coaste.

— N-o să fie nevoie să convingem pe altcineva? Nu aşa ai zis?

— George, făcu James împăciuitor, n-are rost să-ţi pierzi cumpătul acum.

— Nu mi-am pierdut cumpătul! zbieră la el. Şi nu sunt nici căsătorită, din punctul de vedere al familiei tale. Aşa că bănuiesc că o să-ţi găseşti altă odaie, nu-i aşa?

Nu era prea nimerit să îl ameninţe în felul ăsta, nu când trupul lui nu îşi revenise încă, după scena din care fuseseră întrerupţi într-un mod atât de grosolan.

— Pe naiba! Vrei să-l conving? O să-ţi arăt cât de uşor e să-mi conving fratele mai mic.

Şi se îndreptă spre Anthony cu pumnii încleştaţi. Alarmată de întorsătura pe care o luaseră brusc lucrurile, Roslynn păşi repede în faţa lui James, care arăta de parcă i-ar fi smuls membrele soţului ei, unul câte unul, dacă ar fi ajuns la el.

— Vă rog să nu vă bateţi în casa mea. De ce l-ai lăsat să te întărâte? Doar ştii cum e.

— Bătrâne, nu-i aşa că *ne tachinezi* pe toţi? rosti Anthony pe un ton mai diplomat.

— Dacă ai gândi cu capul şi nu cu fundul, ai şti că e un subiect despre care nu aş glumi niciodată, i-o tăie aspru James.

Anthony se îndreptă de spate, îndepărtându-se de perete. Georgina se uită la el şi îşi dădu seama de momentul clar în care îl crezuse în cele din urmă pe James, căci expresia lui deveni de-a dreptul comică de uimire. Şi tot trecură cinci secunde până izbucni:

— Doamne, chiar te-ai însurat, nu?

Apoi începu să râdă imediat, atât de tare, că trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

— La dracu'! înjură James în barbă.

Roslynn îi zâmbi Georginei în chip de scuze, dar îi spuse lui James, care se uita posomorât la Anthony:

— Trebuia să te aştepţi la asta. Te-am auzit luându-l în zeflemea fără milă când s-a însurat cu mine.

— Nu pentru că s-a însurat cu tine, draga mea, ci pentru că nu a putut să treacă peste zidul pe care l-ai ridicat între tine şi el în patul vostru conjugal.

Roslynn se îmbujoră, amintindu-şi cât de mult îi luase să îl ierte pe Anthony pentru presupusa lui infidelitate. Anthony redeveni serios, căci acesta era un subiect care nu i se părea amuzant nici acum, darămite atunci. Dar în pauza care urmase replicii usturătoare a lui James, Georgina le zise că nu era nici ea prea amuzată. De fapt, se gândise pentru o clipă să se încalţe cu un pantof ca să-i poată lovi pe amândoi bărbaţii din familia Malory.

În schimb, spuse:

— James Malory, asta e o problemă cu care s-ar putea să te confrunţi şi tu însuţi.

Iar spusele ei îl făcură pe Anthony să izbucnească din nou în râs, iar pe James să se încrunte la soţia lui.

— La naiba, George, vezi şi tu că e convins.

— Acum râde de se prăpădeşte şi vreau să ştiu *ce* e atât de amuzant la căsătoria noastră.

— Mii de draci, n-are nimic de-a face cu tine, ci pur şi simplu cu faptul că m-am căsătorit!

— Atunci, de ce nu-i spui că n-a fost ideea ta, că fraţii mei…

— George…!

— … te-au forţat?

Pentru că nu reuşise să o oprească, James închise ochii, aşteptând să vadă ce reacţii va stârni această nouă informaţie preţioasă. Spera în van că Anthony nu o auzise.

— Te-au forţat? repetă Anthony nevenindu-i să creadă, oprindu-se doar cât să-şi şteargă lacrimile din ochi. Ei bine, acum are mai mult sens ce spui. Bătrâne, ar fi

trebuit să menţionezi asta de la bun început. Dar se abţinuse prea mult ca să spună asta. Forţat? Se înecă înainte să izbucnească iar în hohote de râs, mai puternice decât înainte.

James îi spuse foarte încet lui Roslynn:

— Ori îl scoţi de-aici, ori n-o să mai ai ce face cu el câteva luni… poate chiar un afurisit de an.

— James, fii serios, încercă ea să îl îmblânzească şi în acelaşi timp să-şi înăbuşe zâmbetul care-i mijea pe buze. Trebuie să recunoşti că e destul de greu de crezut că ai fost forţat…

Privirea lui întunecată îi îndreptă atenţia spre soţul ei, în schimb.

— Anthony, te rog să te opreşti. Nu e *chiar atât* de amuzant.

— Pe naiba… nu… e, reuşi el să îngaime. Câţi, James? Trei, patru?

Când James se uită urât la el, privi spre Georgina pentru a primi un răspuns. Şi ea se încrunta la el, dar zise:

— Dacă întrebi câţi fraţi am, ultima oară am numărat cinci.

— Slavă cerului! Anthony oftă prefăcut între două hohote de râs. Am crezut pentru o clipă că eşti laş, frate. Acum te compătimesc sincer.

— Pe naiba, mormăi James, pornind din nou spre Anthony.

Dar Roslynn interveni din nou, de data aceasta înşfăcându-l pe soţul ei de braţ.

— Tu chiar nu ştii când să te opreşti, nu? îl admonestă ea, trăgându-l spre uşă.

— Nici n-am început bine, protestă el, dar se uită în spate la James şi îşi schimbă atitudinea. Ai dreptate, scumpo. Nu i-ai spus lui Jason că îi facem o vizită cât e în oraş? Doamne, nu credeam că voi aştepta cu nerăbdare să-i văd pe bătrâni şi să le dau veşti atât de interesante.

Anthony abia ieşise, că uşa se şi trânti în urma lui, dar asta îl făcu să râdă din nou, mai ales când auzi noianul de înjurături înfundate din partea cealaltă.

Roslynn îi aruncă o privire exasperată.

— Chiar nu trebuia să faci asta.

— Ştiu.

Anthony zâmbi larg.

— S-ar putea să nu te ierte prea curând.

— Ştiu.

Zâmbetul i se lăţi din ce în ce mai mult. Ea ţâţâi.

— Chiar nu-ţi pare deloc rău, nu?

— Ba chiar deloc. Râse iar pe înfundate. Dar am uitat să-l felicit, la naiba.

Îl trase înapoi cu putere.

— Să nu îndrăzneşti! Să ştii că-mi place cum îţi stă capul pe umeri.

Schimbându-şi brusc punctul de interes, o lipi de perete acolo în hol.

— Chiar aşa?

— Anthony, încetează! Râse, încercând să-i evite buzele fără tragere de inimă. Eşti incorigibil!

— Sunt îndrăgostit, replică el pe un ton răguşit. Şi bărbaţii îndrăgostiţi sunt de obicei incorigibili.

Ea gemu când el o apucă uşor de ureche cu buzele.

— Ei bine, dacă pui problema aşa… camera noastră *este* aici aproape.

Capitolul 41

— Doamne sfinte! sări Anthony când James şi Georgina intrară în salonul pentru luat masa, a doua zi dimineaţă. Cum naiba de n-am văzut că ai pus mâna pe o bucăţică pe cinste, James?

— Pentru că erai prea ocupat să mă iei în zeflemea, îi răspunse James. Şi nu începe din nou, băiete. Să fii recunoscător că noaptea mea a fost mai plăcută *după* ce-ai plecat.

Georgina roşi, dorindu-şi să-l lovească pentru că spusese una ca asta. Anthony fu scutit de aceeaşi dorinţă pur şi simplu pentru că ea habar n-avea că bucăţica pe

cinste la care se referise era ea însăşi. Şi, dat fiind că noaptea constituise o delectare şi pentru ei, iar acum arăta extraordinar într-o rochie vişiniu-închis din catifea elegantă care îi venea ca turnată, se simţea suficient de bine dispusă să nu le răspundă nici unuia.

Dar Anthony nu îşi putea lua ochii de la ea, iar soţia lui îl lovi uşor pe sub masă cu piciorul. El tresări, dar nu se potoli, nici chiar când James începu să se încrunte la el.

— George, unde naiba te-am mai văzut? o întrebă el în cele din urmă cu exasperare în glas. Îmi pari foarte cunoscută…

— Nu mă cheamă George, îl corectă ea în timp ce se aşeză, ci Georgina sau Georgie, pentru prieteni şi familie. Doar James pare să nu-şi aducă aminte.

— Insinuezi cumva din nou că sunt senil? o întrebă James, ridicând dintr-o sprânceană.

Ea îi zâmbi larg şi afectuos.

— Cine se simte cu musca pe căciulă…

— Dacă nu mă înşală memoria, te-am pus să-ţi înghiţi cuvintele ultima oară…

— Şi dacă-mi amintesc bine, îl întrerupse ea, parcă au fost delicioase.

Anthony urmărise cu interes acel schimb de replici în timp ce aştepta răbdător să repete întrebarea. Dar o uită complet când observă că ochii lui James sclipeau cu o căldură interioară care nu avea deloc de-a face cu furia sa. Pasiune iscată din pricina unor vorbe? Pe care ea le înghiţise?

— Asta-i cumva o glumă de-a voastră? întrebă el cu blândeţe, sau urmează să auzim şi poanta?

— O să auzi cum ne-am întâlnit, Sir Anthony.

— Aha! exclamă el victorios. Ştiam eu. Sunt al naibii de bun să intuiesc chestii de-astea, să ştii. Aşadar, unde-a fost? La Vauxhall? Pe Drury Lane?

— De fapt, într-o tavernă plină de fum.

Iar privirea lui Anthony se mută de la ea la James, cu o sprânceană ridicată, probabil un tic moştenit din familie, trase Georgina concluzia.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. În cele din urmă, ţi-a căzut cu tronc o chelneriţă.

Dar James nu avea chef să fie luat în zeflemea acum.

— Iar gândeşti cu fundul, băiete, îi zise el zâmbind larg. Nu lucra acolo. Dacă stau bine să mă gândesc, nu am aflat niciodată ce făcea acolo.

— Acelaşi lucru ca şi tine, îi răspunse Georgina. Căutam pe cineva.

— Şi pe cine căutai? îşi întrebă Anthony fratele.

— Nu eu, ci tu. Era ziua când m-ai târât prin jumătate de Londră să-l găsim pe vărul soţiei tale.

O zi pe care Anthony nu avea să o uite *niciodată,* aşa că se grăbi să precizeze:

— Dar Margie a ta era blondă.

— Iar George e brunetă şi are o slăbiciune pentru ţoalele de bărbaţi.

Iar Anthony se uită din nou la Georgina, amintindu-şi perfect.

— Doamne, ea e vulpiţa care lasă în urmă tibii vinete! Credeam că n-ai avut noroc s-o găseşti, James!

— N-am găsit-o eu. Ci ea pe mine. Mi-a picat în braţe, ca să spun aşa. S-a angajat…

— James! îl întrerupse Georgina, îngrozită că avea din nou să dezvăluie din nou tot adevărul. Nu e nevoie să intrăm în detalii, nu-i aşa?

— Iubito, suntem în familie, îi spuse el lipsit de îngrijorare. Nu contează dacă află.

— Chiar aşa? replică ea pe un ton aspru, încruntându-se brusc. Şi de-asta i-ai spus şi familiei mele totul?

James se încruntă, vădit nemulţumit că ea întorsese discuţia spre un subiect pe care *el* nu voia să-l abordeze. Şi nu se sinchisi să răspundă. Se îndreptă spre bufetul unde fuseseră întinse bucatele pentru micul dejun, întorcându-se cu spatele la toţi.

Conştientă că atmosfera se schimbase complet, Roslynn spuse pe un ton plin de tact:

— Georgie, să-ţi pun câteva ceva pe o farfurie. Dimineaţa ne servim singuri.

— Mulţumesc…

Dar James o întrerupse pe un ton vădit morocănos.

— Pot s-o fac şi eu, la naiba!

Georgina îşi ţuguie buzele, enervată. Poate că nu ar fi trebuit să aducă în discuţie un subiect care garantat avea să îi strice buna dispoziţie, dar, la naiba, trebuia să îl fi lăsat să îşi scandalizeze familia şi să o facă şi pe ea de ruşine în acelaşi timp? Poate lui nu îi păsa ce vorbea sau dacă făcea valuri, dar ei da.

Dar furia i se domoli când soţul îi aduse farfuria, pe care i-o trânti cu zgomot în faţă. Pe ea erau un munte de ouă, peşte afumat, plăcinte cu carne şi un cârnat, iar împrejur erau presăraţi biscuiţi şi grămăjoare de gem – mâncare cât pentru patru. Georgina se uită la platou cu ochii mari şi se întoarse, văzând că pe farfuria lui James era şi mai multă mâncare. Amândouă fuseseră umplute cu aşa o neatenţie, încât se simţi imediat binedispusă.

— Vai, îţi mulţumesc James, zise ea, ţinându-şi în frâu zâmbetul care ameninţa să îi înflorească pe buze. De fapt *chiar* mi-e o foame de lup, deşi nu-mi dădeam seama. Nu am fost prea… energică în dimineaţa asta.

Minciuna sfruntată avea scopul de a-l face să se simtă mai bine, din moment ce amândoi debordaseră de energie de dimineaţă, înainte de a părăsi patul. Dar nu ar fi trebuit să folosească jocuri de cuvinte cu James Malory.

— George, aşa de leneşă să fii mereu, îi răspunse el cu unul dintre zâmbetele lui afurisite, şi nu putu cu niciun chip să-şi împiedice obrajii să se îmbujoreze.

— Nu ştiu de ce roşeşte, zise Anthony în tăcerea care se lăsase. Nu e ca şi cum *ar trebui* să înţelegem implicaţiile. Nu că n-am putea, dar n-ar trebui. Şi mie mi-a fost greu să mă dau jos din pat dimi…

Roslynn îl lovi cu şervetul peste gură şi astfel puse capăt acelei runde de tachinări.

— Las-o pe sărmana fată în pace, derbedeule. Jur pe ce am mai sfânt că să fii măritată cu un Malory e…

— O încântare? îi sugeră Anthony.

— Cine spune asta? pufni ea.

— Tu, iubito, şi foarte des.

— Cu siguranţă în momente de nebunie.

Oftă, iar soţul ei râse pe înfundate.

Acum Georgina nu mai era roşie în obraji, dar îi era încă recunoscătoare lui Roslynn, care reuşise după aceea să schimbe subiectul şi să îi facă să vorbească despre lucruri impersonale, sau măcar care să nu fie ruşinoase. Află că o croitoreasă avea să vină chiar în acea după-amiază să îi aducă o garderobă completă, că urmau câteva baluri în sezonul de iarnă la care trebuiau să se ducă – cei doi Malory se văitară atunci – ca să nu mai pomenim de recepţii şi serate cu duiumul, unde trebuia să fie prezentată cum se cuvine lumii bune. Aceste lucruri însemnau că avea un viitor aici, ceea ce nu era încă un lucru bine stabilit. Apoi se uită la James ca şi cum ar fi vrut să îl întrebe dacă era nevoie de toate astea, dar el îi aruncă o privire de nepătruns.

Georgina află şi că urma să fie o întâlnire de familie în seara aceea, iar atunci Anthony zise:

— Apropo, nu am mai trecut pe la bătrâni aseară, până la urmă. Am fost reţinut. Atunci îşi arcui sprâncenele şi îi trimise o sărutare soţiei sale, în timp ce ea căută alt şervet să arunce spre el. Apoi adăugă pentru James, râzând pe înfundate: Că veni vorba, bătrâne, mi-am dat seama că nu vor crede veştile decât dacă le aud din gura ta, iar tu ai aşa un stil unic de a povesti fără a spune practic lucrurilor pe nume, că nu am vrut să-ţi răpesc şansa de a o lua de la capăt.

— Dacă te duci azi pe la sala lui Knighton, voi fi încântat să te însoţesc, replică James.

— Ei bine, dacă sunt oricum blestemat, atunci măcar s-o caut cu lumânarea, zise Anthony şi întrebă: Ce naiba i-ai zis familiei ei şi nu poţi să ne spui şi nouă?

— Întreab-o pe George, mârâi James. Ea nu vrea să mai repet.

Dar când ochii aceia albaştri precum cobaltul se fixară întrebători asupra ei, Georgina strânse cu încăpăţânare din buze, ceea ce îl făcu pe Anthony să spună cu un zâmbet

orbitor:

— Haide, scumpa mea, mai bine recunoşti. O să aduc vorba cu orice prilej şi în orice companie, dacă nu o faci.

— N-ai îndrăzni!

— O s-o facă, la naiba, adăugă James ursuz.

Ofensată peste măsură, Georgina îşi întrebă soţul:

— Ei bine, nu poţi face ceva în privinţa asta?

— O, intenţionez să fac, zise James pe un ton vădit ameninţător. Să fii sigură. Dar asta n-o să-l oprească.

— Fireşte că nu. Anthony zâmbi larg. Şi nici tu n-ai face-o în locul meu, bătrâne.

Georgina se rezemă de spătar, pufnind, şi zise:

— James Malory, încep să nutresc pentru familia ta aceleaşi sentimente pe care le ai tu faţă de a mea.

— George, aş fi mirat dacă nu ar fi aşa.

Exasperată, Georgie îl săgetă pe Anthony cu privirea şi izbucni:

— Am fost musul lui. Asta le-a spus fraţilor mei. Şi că am împărţit aceeaşi cabină. Acum eşti mulţumit, odiosule ce eşti?

— Bănuiesc că nu ştia că erau fraţii tăi, zise Anthony cu blândeţe.

— Ba ştia, bombăni ea.

— Poate că nu ştia că ai atâţia?

— Ştia şi asta.

Apoi Anthony se întoarse spre James, cu o privire atotcunoscătoare şi înnebunitoare:

— Ca şi cum ai fi apăsat singur pe trăgaci, nu, bătrâne?

— Mai taci din gură, dobitocule, mârâi James.

Iar Anthony izbucni în hohote şi râse din toată inima. Când se mai linişti, adăugă:

— Nu credeam c-ai să-mi îndeplineşti speranţele, bătrâne.

— Şi care-s alea?

— Nu-ţi mai aminteşti când ţi-am urat ca, atunci când o să-ţi găseşti şi tu una, să fie la fel de dulce ca vipera aia care te-a lovit în loc să-ţi mulţumească pentru ajutor? Deşi

nu voiam să spun să te pricopseşti tocmai cu ea.

James îşi aminti atunci remarca, şi faptul că Anthony o rostise când era prost dispus pentru că nu avusese succes în noaptea precedentă, când încercase s-o atragă din nou în patul său pe consoarta sa furioasă.

— Acum c-ai adus vorba, îmi amintesc că ai spus ceva în genul ăsta… şi care era motivul, şi că îţi înecai amarul în băutură în acea zi. Erai criţă până la ora cinci, şi soţia n-a vrut nici măcar să te pună în pat, nu?

— La naiba!

Acum Anthony părea destul de morocănos, în timp ce James zâmbea.

— Şi tu te-ai făcut pulbere în ziua aia. Cum naiba de-ţi mai aminteşti toate astea?

— Mai întrebi, când ai fost aşa de amuzant? Băiete dragă, n-aş fi ratat o clipă.

— Cred că iar încep, îi spuse Roslynn Georginei. Hai să-i lăsăm în plata Domnului. S-ar putea omorî dacă nu suntem pe-aici să ne uităm la ei. Apoi adăugă cu o privire tăioasă spre soţul ei: Iar asta ne va scuti pe noi de acest deranj.

— Dacă plecaţi, n-o să fie deranjat nici pe jumătate de glumiţele mele, se opuse Anthony pe când ambele femei plecau de la masă.

— Asta e şi ideea, dragule, îi zâmbi Roslynn, apoi îi spuse fratelui său: Apropo, James, am trimis vorbă la Silverley seara trecută că te-ai întors. Aşa că ar fi bine să fii disponibil azi, din moment ce Reggie nu va aştepta până-n seara asta să-şi facă apariţia. Şi ştii cât de dezamăgită va fi dacă nu te găseşte.

Georgina se opri la auzul numelui şi întrebă:

— Şi *cine* mai e şi Reggie?

— Regan, îi zise James, zâmbind larg când îşi aminti criza ei de gelozie, care părea să reînvie.

Dar Anthony adăugă, străfulgerându-l pe James cu o privire răutăcioasă:

— De multă vreme ne ciondănim cum să-i spunem, dar este nepoata noastră preferată. Noi patru am crescut-o

după ce a murit sora noastră.

Georgina nu îşi putea închipui asta nici în ruptul capului. Dar, atâta timp cât Regan-Reggie era doar înrudită cu James, îşi pierdu interesul faţă de ea. Cu toate acestea, chiar dacă nu avea de gând să stea prea multă vreme pe acolo, Georgina trebuia cu adevărat să afle mai multe despre familia lui uriaşă, fie şi numai ca să nu se înfurie ori de câte ori auzea numele unei femei legat de al lui. Ar fi fost ideal dacă el şi-ar fi dat osteneala să rezolve această problemă înainte să sosească aici, dar fusese foarte tăcut în privinţa familiei sale – poate ca să se asigure că şi ea avea să facă acelaşi lucru în ceea ce privea propriile rude. La urma urmei, i se părea corect.

Capitolul 42

— Să ştii că şi bărbaţii se însoară, zise Georgina pe un ton chibzuit, deşi puţin sarcastic. O fac chiar destul de des, la fel ca şi femeile. Aşa că îmi spune şi mie cineva de ce până acum reacţia unanimă la vestea căsătoriei lui James a fost întâi mirarea şi apoi scepticismul? Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-i călugăr.

— Ai perfectă dreptate. N-ar putea nimeni să-l acuze *vreodată* de asta.

Afirmaţia fu urmată de hohote de râs.

Reggie, sau Regan după caz, se dovedise a fi de fapt Regina Eden, vicontesă de Montieth. Dar era foarte tânără, avea doar douăzeci de ani, şi nu era mai mare decât Georgina. Nimeni nu ar fi putut nega că nu face parte din clanul Malory, cel puţin pe partea lui Anthony şi a lui Jeremy, căci avea părul negru şi ochi albaştri precum cobaltul ca şi ei. Dar Georgina avea să afle că ei erau excepţiile, alături de Amy, una dintre fiicele lui Edward. Toţi ceilalţi Malory semănau cu James, adică erau blonzi şi aveau cam toţi ochii verzi.

Spre uşurarea ei, Georgina remarcă imediat că Regina

Eden era foarte plăcută, plină de viaţă, fermecătoare, deschisă, ironică, şi foarte sinceră. Fusese în vervă de când ajunsese mai devreme în acea după-amiază, dar mai ales după ce îl întrebase pe James cărei amante îi împrumutase hainele, din moment ce ea nu fusese acasă când fuseseră luate. În timp ce James se tot gândea cum să îi dea cel mai uşor vestea, Anthony pur şi simplu nu se putuse abţine să nu îi răspundă.

— Celei cu care s-a însurat, pisicuţă.

Din fericire, fata stătea pe scaun atunci. Dar Georgina auzise de cel puţin nouă ori: „Nu-mi vine să cred” – chiar ţinuse socoteala – şi de mai bine de zece ori „Asta chiar e tare!” Şi asta doar în câteva ore.

Georgina era acum sus, iar Nettie Macdonald, slujnica lui Roslynn, îi aranja cu măiestrie părul. Nettie era o scoţiancă arţăgoasă de vârstă mijlocie al cărei accent blând şi ochii verzi o făcură pe Georgina să se gândească la Mac, căruia chiar i-ar fi plăcut de ea. Roslynn şi Regina erau şi ele prezente, chipurile să se asigure că era gătită cum trebuie pentru a-i cunoaşte pe bătrâni, adică pe fraţii mai mari ai lui James, dar de fapt voiau să fie sigure că nu se emoţiona, aşa că o încântară cu poveşti amuzante despre familia lor şi îi răspunseră la toate întrebările.

— Bănuiesc că pare puţin ciudat pentru cineva care nu cunoaşte foarte bine prin ce a trecut unchiul James. Regina se liniştise suficient ca să îi răspundă Georginei la întrebare. James a jurat că nu se va însura niciodată, şi nimeni nu s-a îndoit vreo clipă că nu vorbea serios. Dar, ca să înţelegi de ce, trebuie să-ţi dai seama că era… cum să zic… el…

— Era un cunoscător al femeilor? o ajută Georgina.

— Dar ce mod frumos de a pune problema. Şi eu am zis la fel.

Georgina doar zâmbi. Roslynn îşi dădu ochii peste cap. Obraznica folosise aceleaşi cuvinte ca să îl descrie şi pe Anthony, dar ea prefera să spună lucrurilor pe nume: era un crai.

— Dar unchiul James nu era doar cunoscător, continuă

Regina cu explicaţiile. Şi, dacă pot fi directă…

— Chiar te rog, o încurajă Georgina.

Dar Roslynn o avertiză înainte:

— Reggie, să nu încerci să o faci geloasă.

— Cu păcate trecute? Fata pufni. Eu, una, îi voi fi recunoscătoare fiecărei amante din trecut a lui Nicholas. Fără experienţa…

— Cred că am înţeles ideea, draga mea, îi tăie vorba Roslynn şi nu se putu abţine să nu zâmbească larg. Şi s-ar putea să fim de acord cu tine, adăugă, văzând că şi Georgina zâmbea.

— Ei bine, precum spuneam, unchiul James n-a fost doar un cunoscător al femeilor. O vreme a fost într-o perioadă ce s-a dovedit destul de istovitoare. Ai fi putut spune că era un nesătul, îşi satisfăcea poftele dimineaţa, la prânz şi seara, şi niciodată cu aceeaşi femeie.

— Prostii, pufni Roslynn. Dimineaţa, la prânz *şi* seara?

Şi Georgina aproape se înecă, ţinându-şi respiraţia, aşteptând să audă cum era pusă sub semnul întrebării şi remarca „niciodată cu aceeaşi femeie”, dar aşteptă în van.

— E foarte adevărat, insistă Regina. Întrebaţi-l pe Tony dacă nu mă credeţi, sau pe unchiul Jason, care, bietul, a încercat să-i astâmpere poftele lui James când mai stătea acasă, dar fără succes, dacă-mi este permisă adăugirea. Evident că jumătate din ce făcea unchiul James era pentru a-l întârâta pe Jason, dar James era un neastâmpărat. Încă de mic mergea pe drumul lui, tot timpul trebuia să fie diferit de fraţii lui. Nu-i de mirare că avusese deja un duel la activ înainte să împlinească douăzeci de ani. Evident că l-a câştigat. De fapt pe toate, să ştiţi. Jason era un bun ţintaş şi şi-a învăţat toţi fraţii. Însă lui Anthony şi lui James le-a plăcut mai mult lupta cu pumnii, iar multe dintre provocări erau rezolvate în ring, nu pe câmpul de duel.

— Măcar nu e ceva mortal.

— O, nu a omorât pe nimeni pe câmpul de onoare, sau cel puţin nu-mi amintesc.

— Anthony obişnuia să-şi întrebe adversarii unde vor să fie răniţi, interveni Roslynn. O întrebare ca asta chiar

slăbeşte încrederea unui individ în el însuşi.

Regina chicoti.

— Dar de unde crezi că a luat obiceiul?

— De la James?

— Exact de la el.

Georginei începea să îi pară rău că începuse discuţia.

— Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Draga mea, toate sunt legate. Până să se mute unchiul James la Londra, avea deja o reputaţie proastă de crai. Dar nu mai vâna orice fustă, pentru că nu mai trebuia. Deja începuseră ele să se ţină scai de el. Şi majoritatea femeilor care îi făceau avansuri erau măritate.

— Cred că încep să înţeleg, recunoscu Georgina.

— Bănuiam eu. Majoritatea provocărilor la duel erau destul de îndreptăţite, şi toate primite de la soţi. Ironia este că James profita de ce i se oferea, dar niciodată nu povestea cum se întâmplaseră lucrurile. Femeile alea ţăcănite erau atât de impresionate de el – ei bine, era un tânăr teribil de arătos în tinereţe – încât începeau să se laude doar dacă le arunca o privire. Aşa că am tras limpede concluzia că nu ar respecta prea mult instituţia căsătoriei, dat fiind că nu a văzut decât infidelităţi constante.

— La care a luat şi el parte, zise Georgina puţin ţâfnoasă.

— Nimeni nu poate nega asta. Regina zâmbi larg. Până la urmă era cel mai notoriu crai din Londra. Îl făcea de ruşine chiar şi pe Tony, iar el avea un comportament destul de scandalos atunci.

— M-aş bucura dacă nu l-ai amesteca pe Anthony în povestea asta, îi zise Roslynn. Este un crai care s-a îndreptat.

— Ei bine, să ştii că aşa e şi Nicholas al meu. Însă unchiul James, după ce a văzut preţ de atâţia ani cele mai urâte aspecte ale căsniciilor, nu era de mirare că dispreţuia ipocrizia acestei instituţii şi pe soţiile necredincioase în special, de care lumea bună e plină. Ajurat că nu se va însura niciodată, şi toţi am crezut că vorbea serios.

— Eu sunt sigură că a vorbit serios. Până la urmă, nu

mi-a cerut mâna.

Regina nu puse asta sub semnul îndoielii. I se spusese deja că James fusese constrâns să se însoare – i-o spusese chiar el înaintea lui Anthony. Dar îi venea greu să creadă că fusese „constrâns.”

— Georgie, mă cam îndoiesc, îi zise ea căzând pe gânduri. Nu-l cunoşti pe unchiul James…

— Dar asta faci, îmi povesteşti despre el. Foarte rar îmi e dat să aud ceva personal legat de el. Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Ei bine, s-ar putea aduce vorba că familia l-a dezmoştenit pentru puţină vreme. N-a mai pus piciorul în Anglia zece ani în acea perioadă. Evident că acum e repus în drepturi. Bănuiesc că nu ţi-a spus nimic despre asta, nu-i aşa?

— Nu.

— E un subiect despre care trebuie să-l întrebi pe el, din moment ce nu e treaba mea să-ţi spun…

— Că el era infamul căpitan Hawke?

Reginei i se aprinse o scânteie în privire.

— Aşadar *chiar* ţi-a spus?

— Nu, a recunoscut în faţa fraţilor mei, după ce şi-au dat seama cine e. Bănuiesc că a fost un ghinion ca doi dintre ei să se întâlnească în largul mării cu James, înainte să renunţe la piraterie.

Regina icni.

— Fraţii tăi ştiau? Doamne, ce noroc că nu l-au spânzurat!

— Ba au vrut, cel puţin Warren, zise Georgina posomorâtă. Dar James era atât de pornit în seara aia, că merita să fie spânzurat.

— Şi cum… de nu a fost spânzurat? o întrebă Regina cu multă prudenţă.

— A evadat.

— Cu ajutorul tău?

— Ei bine, nu puteam să-l las pe Warren să-şi facă de cap doar pentru că era furios pe James din cauza mea. Şi el e un afemeiat, ipocritul.

— Bănuiesc că totul este bine când se sfârşeşte cu bine, zise Roslynn, iar Regina pufni.

— Mie nu mi se pare, nu când unchiul James are toată familia ei împotriva lui.

— Hai, Reggie, doar nu crezi că o să lase aşa un fleac să-l necăjească, nu? Mai ales că e aici, iar ei sunt peste ocean. Când va fi gata, sunt sigură că o să se împace cu ei de dragul lui Georgie.

— James?

Hohotul lui Roslynn umplu camera când Regina îşi exprimă în mod exagerat neîncrederea.

— Poate că ai dreptate. E un bărbat care nu se dă peste cap să ierte sau să uite. Sărmanul tău soţ a aflat asta din proprie experienţă, nu?

— Nu-mi aminti. Şi sunt sigură că lui Nicholas îi va plăcea să-l înţepe de câteva ori în noaptea asta, mai ales dacă aude că James s-a însurat în aceleaşi împrejurări ca şi el însuşi. Când Georgina se uită întrebătoare la ea, adăugă: Soţul tău n-a fost singurul forţat să vină la altar. În cazul lui Nicholas a fost nevoie de şantaj, puţină mită şi, bineînţeles, de Tony, care abia aştepta să refuze ca să-l taie într-o mie de bucăţi.

— Şi James?

— Ei bine, el n-a luat parte la asta. Încă nici nu ştiam că se întorsese în Anglia. Dar întâmplarea a făcut ca şi soţul meu să intre în conflict cu căpitanul Hawke în larg, la un moment dat. Aşa că, dacă par duşmani de moarte în noaptea asta, nu-ţi bate capul.

La auzul acelor cuvinte, Georgina izbucni şi ea în râs.

Capitolul 43

În ciuda faptului că nu trebuia să fie decât o reuniune de familie, Georgina îşi dădu seama că asemenea evenimente erau încă destul de formale când Regina îi dădu să poarte o rochie de seară scânteietoare. Materialul

cafeniu şi elegant sclipea atât de tare, că părea bronz lustruit, iar cu corsajul împodobit cu tul şi paiete, Georgina strălucea cu adevărat. Şi era încântată. Fiind condamnată să poarte mereu culori pastelate, poftea la nuanţele închise, purtate de femeile respectabile, pe care le putea îmbrăca acum. De fapt, nu alesese decât culori îndrăzneţe şi vii pentru garderoba pe care o comandase la croitoreasă.

Coborî mai târziu şi îi cunoscu pe bărbaţii casei în salon, observând că şi ei se îmbrăcaseră la patru ace. Anthony era îmbrăcat complet în negru, cu excepţia albului pur al eşarfei legate neglijent. James avea un sacou din satin pentru această ocazie, dar de un verde-smarald atât de întunecat că nu ar fi lăsat în niciun fel impresia unui filfizon. Şi cât de bine îi punea ochii în evidenţă acea culoare! Păreau două bijuterii cu o flacără în mijloc, care îi deschidea într-un verde mai viu, mai strălucitor, care scăpăra cu putere. Iar neisprăvitul de Jeremy era întruchiparea filfizonului într-o haină lungă de un roşu ţipător cu nişte pantaloni verde aprins oribili – o combinaţie pe care o purtase doar ca să îşi supere tatăl, îi spuse în şoaptă Regina Georginei.

Conrad Sharpe era şi el acolo, ceea ce nu era de mirare, din moment ce James şi Jeremy îl considerau ca făcând parte din familie. Însă Georgina nu îl mai văzuse îmbrăcat la patru ace înainte. Acum îşi şi răsese barba crescută cât fusese pe mare. Însă nici el nu o mai văzuse în altceva decât în haine bărbăteşti, iar ea spera în van ca el să treacă cu vederea acest fapt.

— Doamne, George, nu ţi-ai rătăcit pantalonii, nu?

— Foarte amuzant, mormăi ea.

Pe când Connie şi Anthony râdeau pe înfundate, iar James nu făcea decât să se holbeze la decolteul ei adânc, Regina remarcă:

— Connie, să-ţi fie ruşine. Nu aşa se face un compliment unei doamne.

— Ai luat-o deja sub aripa ta, fătuco? făcu el, trăgând-o mai aproape să o îmbrăţişeze. Ei bine, să nu zgârii. George, ca şi tine, nu trebuie să fie flatată sau protejată. Ca

să nu mai spun că nu-i sănătos să o complimentez când e soţul ei prin preajmă.

James făcu abstracţie de acea prostie ca să-i spună nepoatei:

— Draga mea, cum ştiu că e una dintre rochiile tale, trebuie să-ţi spun că în ultima vreme decolteurile tale sunt cam adânci.

— Pe Nicholas nu-l deranjează.

Fata zâmbi larg.

— Fireşte că pierde-vară ăla n-are nicio problemă.

— Foarte frumos. Nici n-a ajuns aici şi deja te-ai luat de el.

Se duse pufnind să-l întâmpine pe Jeremy.

Dar când James se uită la Georgina, şi mai ales la corsajul ei, fata îşi aminti de un moment asemănător şi spuse:

— Dacă fraţii mei ar fi aici, ar face o remarcă ridicolă acum, cum că ar trebui să mă schimb în ceva mai puţin sumar. Oare tu te gândeşti cumva la acelaşi lucru?

— Şi să fiu de acord cu ei? Doamne fereşte!

— Ţi se pare cumva că nu-i place de fraţii ei? îl întrebă Connie pe Anthony, zâmbind.

— Nu înţeleg de ce, răspunse Anthony serios. După ce mi-ai povestit de ei, mi se par nişte flăcăi întreprinzători.

— Tony… îl avertiză James, dar Anthony îşi ţinuse prea multă vreme râsul în frâu.

— Închis într-o pivniţă! hohoti el. Doamne, ce mi-aş fi dorit să văd asta.

Dacă James nu se săturase, Georgina ajunsese deja în acel punct.

— Toţi fraţii mei sunt la fel de mari sau chiar mai mari decât tine, Sir Anthony. Nici tu nu te-ai fi descurcat mai bine, te asigur, îi zise ea, apoi plecă să se alăture Reginei.

Anthony era cel puţin surprins, dacă nu chiar pus la respect.

— Ei bine, să fiu al naibii, dar cred că fetişcana tocmai ţi-a luat apărarea, James.

James doar zâmbi, dar Roslynn, care îşi ascultase

soţul cu exasperare crescândă, zise:

— Dacă nu încetezi să-l mai iei în zeflemea în faţa ei, o să facă mai mult de atât. Şi, dacă nu, s-ar putea să fac eu ceva.

Şi ultima femeie îi părăsi. Connie râse pe înfundate când văzu că Anthony nu mai era deloc vesel. Îl înghionti pe James să arunce o privire.

— Dacă nu-i atent, s-ar putea să doarmă din nou singur.

— Bătrâne, cred că ai dreptate, îi răspunse James. Aşa că să nu-l descurajăm.

Connie ridică din umeri.

— Dacă rezişti, pe mine nu mă doare.

— La naiba, rezist la orice dacă obţin rezultatul aşteptat.

— Bănuiesc că poţi, chiar şi să fii închis într-o pivniţă.

— Am auzit! interveni Anthony. Aşa că aveam tot dreptul. Furia ţi-a fost îndreptăţită…

— Mai taci din gură, Tony.

În scurtă vreme sosiră şi „bătrânii”, aşa cum le plăcea lui James şi Anthony să le spună fraţilor mai mari. Jason Malory, al treilea marchiz de Haverston şi capul familiei, fu o surpriză pentru Georgina. I se spusese că avea 46 de ani şi chiar arăta ca James, doar un pic mai bătrân. Dar apoi asemănările luau sfârşit. Pe când James avea un şarm amuzant, un simţ ciudat al umorului şi zâmbetele lui senzuale şi diabolice, Jason era întruchiparea seriozităţii. Iar ea care credea că fratele ei, Clinton, era prea serios. Jason îl eclipsa şi, ce era mai rău, i se spusese că toată această înverşunare era dublată de un temperament vulcanic adesea îndreptat spre fraţii mai mici. Bineînţeles că i se mai spusese, şi nu avea niciun motiv să se îndoiască de asta, dacă se uita la James şi la Anthony, că fraţii Malory se simţeau cel mai bine când se certau.

Edward Malory nu se asemăna deloc cu niciunul dintre ceilalţi trei. Cu un an mai tânăr decât Jason, era mai masiv decât Jason şi James, deşi era blond şi avea ochii verzi ca şi ei. Nimic nu părea să îi tulbure jovialitatea. Putea să facă

glume prietenoase cu restul. De fapt, ca şi Thomas, fratele ei, părea să nu se enerveze deloc.

Şi când James le dădu veştile? Ei bine, uimirea lor nu dură atât de mult ca în cazul lui Anthony.

— Aveam îndoieli că Tony se va aşeza la casa lui, dar James? Doamne, era o cauză pierdută, spuse Jason.

— Sunt uimit, James, zise Edward, dar încântat, peste măsură de încântat.

Georgina nu se îndoia că era bine primită în familie. Ambii fraţi mai mari se uitau la ea ca la o făcătoare de miracole. Desigur că nu li se dezvăluiseră restul împrejurărilor căsătoriei, iar Anthony tăcu în mod surprinzător. Dar nu se putu abţine să nu se întrebe de ce James îi lăsa să creadă că totul era pe roze.

Ar fi fost destul de ciudat să explice apoi, dacă o trimitea acasă, dar ea ştia că asta nu l-ar fi oprit, dacă asta voia. Aşadar, oare asta intenţiona? Dacă întrebarea nu ar fi fost atât de al naibii de importantă, ar fi întrebat din nou, sperând ca de această dată să obţină un răspuns clar. Dar, dacă el nu avea în plan să stea cu ea pentru totdeauna, atunci nu îşi dorea să afle acum, când începea să aibă din nou speranţe.

, Edward venise cu soţia, Charlotte, şi cu Amy, cea mai mică dintre cei cinci copii. Ceilalţi avuseseră alte treburi, dar promiseseră că vor ajunge în timpul săptămânii. Derek, singurul fiu al lui Jason, era chipurile plecat din oraş, probabil făcând tot felul de prostii – umbla vorba că le călca pe urme unchilor săi mai tineri –, sau cel puţin nu reuşise nimeni să îl găsească. Iar Frances, soţia lui Jason, nu venea niciodată la Londra, aşa că absenţa ei nu era o surpriză. Regina îi spusese în secret că Frances îndurase căsătoria doar ca să le ofere lui Derek şi Reginei o figură maternă, iar acum că erau oameni în toată firea, prefera să locuiască departe de soţul ei sever.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi dai repede seama cine e cine, o asigură Roslynn. O să ţi se pară puţin derutant când Charlotte te va încânta cu ultimele bârfe din lumea bună. Atât de *multe,* şi totuşi îi vei întâlni pe toţi cei implicaţi, la

un moment dat.

Trebuia să cunoască toată crema aristocraţiei engleze? Se putea mulţumi şi fără. Şi aproape se înecă de râs când îşi dădu seama că, în afară de Connie şi Jeremy, fiecare persoană din încăpere era un aristocrat cu titlu, printre care şi ea. Şi, ironia ironiilor, nu îi păreau deloc demni de dispreţ, snobi sau neplăcuţi… Ei bine, cu excepţia cumnatului ei cel mai tânăr. Anthony, cu săgeţile şi glumiţele lui, nu încerca să se facă deloc simpatic. Chiar dimpotrivă.

Cu toate acestea, Georgina avu mult mai târziu prilejul să vadă pentru prima oară cum se înţelegeau fraţii Malory. Nici nu intrase bine în încăpere Nicholas Eden, viconte de Montieth, că Anthony şi James nu îşi mai săriră unul altuia la beregată, ci se năpustiră asupra lui.

— Ai întârziat, Eden, îl întâmpină Anthony repezit şi cu răceală. Şi eu care speram că ai uitat unde locuiesc.

— Am încercat, bătrâne, dar soţia îmi tot aminteşte, răspunse Nicholas cu un zâmbet firav şi deloc plăcut. Doar nu crezi că-mi place să vin aici, nu?

— Ei bine, atunci ar fi bine să te prefaci, prinţişorule. Soţia ta a remarcat că ai ajuns şi ştii cum se supără când îi provoci unchii cei dragi.

— Eu îi provoc?

Sărmanul bărbat aproape se sufocă de indignare. Dar, când se uită la Regina care era adâncită în conversaţie cu Amy şi Charlotte, expresia i se schimbă. Ea îi făcu semn că i se va alătura într-un minut. El îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi cu o blândeţe incredibilă. Georgina încerca să nu se implice, deşi auzise bârfe care explicau de ce nu se înţelegeau cei trei, şi i se părea ridicol că totul durase mai bine de un an. Dar, după ce văzu acel schimb de priviri pline de afecţiune, tindea să îi ţină partea lui Nicholas Eden… până când se întoarse la cei trei şi îl străfulgeră pe James cu privirea.

— Te-ai întors aşa repede? Iar eu care speram să te fi scufundat sau ceva de genul ăsta…

James izbucni în râs.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, băiete, dar am avut

o încărcătură preţioasă de data asta, aşa că am fost cu băgare de seamă. Şi tu ce mai faci? Dormi pe canapea în ultima vreme?

Nicholas se încruntă la el.

— Nu de când ai fost plecat, nătărău afurisit, dar bănuiesc că totul se va schimba, mormăi el.

— Să fii sigur, băiete dragă. James zâmbi cu răutate. Ne place să punem cu toţii umărul pentru o cauză nobilă, până la urmă.

— Ce suflet mare ai, Malory. Şi apoi ochii chihlimbarii se fixară asupra Georginei, care stătea între fraţi, dar cu braţul lui James pe umerii ei. Şi ea cine mai e, de parcă mai trebuie să întreb?

Insinuarea era clară, iar Georgina se supără că fusese retrogradată din nou la rangul de amantă. Dar, înainte să se gândească la o remarcă sarcastică şi înainte ca James să riposteze mai dur, Anthony îi sări în apărare, mirând-o atât pe ea, cât şi pe Nicholas.

— Eden, nu mai folosi tonul ăsta batjocoritor, zise el, furia lui fiind evidentă din pricina calmului controlat. Cea despre care îţi faci tot felul de idei murdare este cumnata mea.

— Îmi cer scuze, îi zise Nicholas ruşinat Georginei, părându-i rău că făcuse o asemenea remarcă respingătoare. Însă tot nu era lămurit. Îi spuse lui Anthony destul de convins că era tras pe sfoară: Credeam că soţia ta era singură la părinţi.

— Aşa şi e.

— Atunci cum poate…? Ochii aceia chihlimbarii minunaţi se uitară la James, măriţi de uimire. O, Doamne, nu pot să cred că te-ai însurat? Cred că ai navigat până la capătul pământului ca să găseşti o femeie care să nu fie speriată de reputaţia ta. Se uită din nou la Georgina şi adăugă: *Ştiai* că soţul tău e un afurisit de pirat?

— Cred că mi-a *pomenit* de asta înaintea nunţii, îi răspunse ea sec.

— Şi ştii că poartă pică pentru totdeauna?

— Încep să înţeleg de ce, îi tăie ea vorba, ceea ce îi

făcu pe Anthony şi James să izbucnească în râs.

Nicholas zâmbi în silă.

— Prea bine, draga mea, dar ştiai că e şi e un crai care umblă din floare în floare, atât de blazat…

James îl întrerupse atunci bombănind încet:

— Continuă, băiete, şi o să mă forţezi să…

— Să te forţeze? făcu Regina pe când ajunse în spatele soţului ei ca să-l ia de braţ.

— I-ai spus, unchiule James? Minunat! Puteam să jur că era singura picanterie pe care Nicholas n-ar fi vrut s-o ştie… Până la urmă, i-ar displăcea profund să ai ceva în comun cu *el,* iar faptul că aţi fost amândoi forţaţi să vă căsătoriţi înseamnă că aveţi o mulţime de lucruri în comun, nu-i aşa?

Nicholas nu reacţionă deloc. Se uită lung la soţia lui, încercând probabil să-şi dea seama dacă vorbea serios sau nu. Dar avea să râdă. Georgina vedea asta în ochii lui. Se abţinu doar până văzu expresia tristă întipărită pe chipul lui James.

Surprinzător, dar Anthony nu râse alături de Nicholas. Fie se săturase seara trecută, fie nu voia să împartă nicio bucurie cu tânărul viconte, chiar dacă era vorba despre ceva care li se părea incredibil de amuzant.

— Reggie, dragă, zise el cu o vădită neplăcere, nu ştiu dacă să te sugrum sau să te trimit în camera ta.

— Tony, aici n-am o cameră.

— Atunci strânge-o de gât, zise James, arătând de parcă vorbea serios, până când se uită la nepoata lui cu un amestec de ataşament şi exasperare. Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa, draga mea?

Ea nici nu încercă să nege.

— Ei bine, voi mereu vă aliaţi împotriva lui, ceea ce nu e prea corect, nu? Doi la unu… Dar nu fi supărat pe mine. Tocmai mi-am dat seama că va trebui să-l ascult plângându-se pe tema asta mai mult decât voi. Până la urmă, eu sunt cea care stă cu el.

Însă asta nu îmbunătăţi situaţia, căci Nicholas Eden stătea acolo, zâmbind cu gura până la urechi.

— Regan, poate ar trebui să vin şi eu să stau cu tine, zise James. Cel puţin până când e mobilată casa pe care mi-a găsit-o Eddie.

Când auzi asta, Nicholas interveni imediat.

— Peste cadavrul meu.

— Asta se poate aranja, băiete.

Atunci Edward se alătură şi el conversaţiei.

— Că tot veni vorba, James, în tot entuziasmul generat de veştile minunate, am uitat să-ţi spun că un bărbat a trecut pe-aici în seara asta şi te căuta. I-aş fi spus unde te poate găsi, numai că, fir-ar să fie, era destul de ostil. Mă gândeam că, dacă ar fi prieten cu tine, ar avea maniere mai alese.

— A lăsat vreun nume?

— Nimic. Era destul de masiv, foarte înalt şi american după accent.

James se întoarse încet spre Georgina cu sprâncenele arcuite, iar în priviri i se strângeau nori de furtună.

— Bădăranii ăia sălbatici cu care eşti înrudită nu ne-au urmărit până aici, nu-i aşa, draga mea?

Ea îşi ridică bărbia cu un gest sfidător, drept răspuns la reacţia lui, dar nu îşi putu masca amuzamentul care i se citea în priviri.

— James, să ştii că fraţii mei ţin la mine, aşa că, dacă-ţi aminteşti cum m-au văzut ultima oară Drew şi Boyd pe nava ta, nu-ţi va fi greu să-ţi dai seama de răspuns.

Poate că dispoziţia din acea noapte memorabilă îi fusese un pic încercată de sentimente schimbătoare, dar îşi amintea că o adusese la bordul navei cu căluş la gură şi că o ţinuse aproape de el, chiar la subsuoară.

— Drăcia dracului, zise el încetişor, dar cu patos.

Capitolul 44

— La naiba, nu pot să cred! spuse Georgina furioasă. Trebuie măcar să-i văd. Au bătut atâta drum…

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cât au făcut până aici! îi tăie vorba James, la fel de furios.

Nu avusese prilejul să discute despre fraţii ei noaptea trecută, căci se dusese în camera ei la scurtă vreme după ce plecaseră fraţii mai mari şi, deşi tot aşteptase să vină James, adormise înainte ca el să ajungă. În această dimineaţă, el nu voise nici în ruptul capului să o ducă în port, sau să îi pregătească o trăsură când îi ceruse asta în schimb, şi îi spusese foarte clar şi răspicat că nu avea să îşi vadă deloc fraţii, şi cu asta basta.

Acum se apropie de el şi încercă să poarte o discuţie firească, întrebându-l cu mult calm:

— Îmi spui şi mie, te rog, de ce te porţi aşa? Ştii bine că au venit aici doar ca să se asigure că sunt bine.

— Pe naiba! mârâi el, neputând sau nedorind să fie raţional, rezonabil sau să aibă o atitudine normală. Au venit să te ia înapoi.

Era o întrebare pe care nu o mai putea amâna.

— Şi nu asta ai intenţionat mereu, să mă trimiţi înapoi?

Îşi ţinu respiraţia în timp ce el se încruntă la ea timp de câteva secunde. Apoi pufni, de parcă i-ar fi pus o întrebare complet ridicolă.

— De unde naiba ţi-a venit ideea asta? Am spus eu aşa ceva?

— Nici nu trebuia. Am fost la nuntă, ai uitat? N-ai fost nici pe departe un mire încântat.

— George, eu îmi amintesc că ai fugit de mine fără să-ţi iei rămas-bun!

Ea clipi surprinsă auzind asta atât de târziu şi fără nicio legătură cu ce întrebase.

— Am fugit? James, m-am dus acasă. Asta făceam pe vasul tău în primul rând – mă duceam acasă.

— Fără să-mi spui!

— Asta n-a fost vina mea. Ţi-aş fi spus, dar *Triton* era deja pe mare când Drew terminase de ţipat la mine că am ajuns în Jamaica atunci când el credea că sunt acasă. Trebuia să sar peste bord ca să-mi iau rămas-bun de la

tine?

— Nu trebuia să pleci deloc!

— Asta-i ridicol. N-am avut nicio înţelegere sau acord verbal care să mă facă să cred că voiai să continui relaţia noastră, să rămânem mereu împreună – sau măcar câteodată, dacă stau să mă gândesc mai bine. Trebuia să-ţi citesc gândurile? *Aveai* ceva permanent în minte?

— Voiam să te rog să-mi fii… Ezită asupra cuvântului când văzu cum i se îngustează ochii. Ei bine, nu trebuie să pari atât de jignită, zise el cu năduf.

— Nu sunt, zise ea încordată, ceea ce îi dădu de înţeles că era. Oricum răspunsul meu ar fi fost nu!

— Atunci mă bucur al naibii că n-am întrebat!

Se duse glonţ spre uşă.

— Să nu îndrăzneşti să pleci! strigă ea după el. Nu mi-ai răspuns la întrebare..

— Nu? Se întoarse cu o sprânceană ridicată, ceea ce o avertiză că nu mai era furios, ci voia să fie dificil, ceea ce era mult mai rău, din punctul ei de vedere. E suficient să spun că eşti soţia mea şi nu pleci nicăieri.

Iar asta o înfurie peste măsură.

— O, acum recunoşti că sunt soţia ta? Doar pentru că au venit fraţii mei? James Malory, asta-i o răzbunare în plus din partea ta?

— N-ai decât să crezi ce vrei, iar fraţii tăi blestemaţi pot să putrezească în port, dacă mă întrebi pe mine. Nu vor şti unde să te găsească şi tu nu te duci după ei, fir-ar să fie. Am încheiat discuţia, draga mea.

Şi ieşi, trântind uşa de la dormitor.

După ce Georgina mai trântise de trei ori uşa ca să se facă înţeleasă, soţul ei enervant nu se mai întoarse ca să termine cearta cum se cuvine, aşa că ea ajunse la concluzia că încă era un Zid nenorocit de Piatră. Însă zidurile puteau fi sărite dacă nu reuşeai să le dărâmi.

*

— I-ai spus până acum că o iubeşti?

James puse uşor cărţile pe masă şi îşi ridică paharul cu băutură în schimb. Întrebarea, fără nicio legătură cu ce se discutase mai devreme, îl făcu să ridice din sprânceană. Se uită întâi la George Amherst, care stătea în stânga lui şi se uita la cărţile de joc de parcă nu le mai văzuse până atunci, apoi la Connie, care încerca să nu râdă, şi în cele din urmă la Anthony, care rostise întrebarea aceea plină de înţeles.

— Bătrâne, nu vorbeai din întâmplare cu mine, aşa-i?

— Cu nimeni altcineva.

Anthony zâmbi larg.

— Ai stat aici toată seara gândindu-te la asta, nu-i aşa? Nu-i de mirare că ai tot pierdut.

Anthony îşi ridică şi el paharul cu băutură şi învârti lichidul chihlimbariu, uitându-se mai degrabă la acesta decât la fratele lui.

— De fapt, m-am gândit la asta de dimineaţă, când am auzit zgomot venind de sus. Apoi din nou după-amiază, când ai prins-o pe scumpa de ea furişându-se pe uşa din faţă şi i-ai poruncit să se întoarcă în camera ei. Ai cam exagerat, nu crezi?

— A rămas locului, nu?

— Da, şi nu a venit nici măcar la cină, ceea ce e enervat-o pe soţia *mea* atât de mult, că s-a dus în vizită.

— Aşadar scumpa de ea e bosumflată, zise James, dând din umeri foarte puţin îngrijorat. E un obicei amuzant al ei care poate fi temperat, dar încă nu sunt gata să fac asta.

— Vai, nu, râse Anthony. Eşti cam prea încrezător, mai ales dacă încă nu i-ai spus că o iubeşti.,

James se încruntă şi mai mult.

— Tony, doar nu vrei să-mi dai sfaturi, nu?

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă…

— Tu vorbeşti? Nu erai tu acela prins în mlaştina deznădejdii, că…

— Acum nu vorbim despre mine, spuse Anthony laconic, iar apoi se încruntă.

— Prea bine, făcu James, doar ca să adauge: Dar tot

te-ai fi chinuit dacă nu i-aş fi lăsat lui Roslynn biletul care te-a absolvit de orice vină.

— Bătrâne, îmi pare rău să ţi-o spun, îi zise Anthony printre dinţi, dar deja îndreptasem situaţia înainte ca ea să vadă biletul de la tine.

— Domnilor, jucăm whist, preciză George Amherst, iar eu am pierdut două sute de lire.

Iar Connie izbucni în cele din urmă în râs.

— Renunţă, băiete, îi zise lui Anthony. O să rămână prins în mlaştina deznădejdii până o să-i convină să iasă de acolo, şi nicio clipă mai devreme. Şi cred că-i place asta… provocarea, ştiţi voi. Dacă ea nu ştie ce simte el, atunci e limpede că n-o să-i spună nici ea ce sentimente are. Îl va ţine în şah, nu?

Anthony se întoarse spre James pentru a-i confirma acea idee interesantă, dar el doar pufni batjocoritor şi se încruntă.

*

Pe când fraţii Malory îşi luau cărţile de pe masă ca să continue jocul, Georgina se strecura afară pe uşa din spate ca să meargă poticnit pe străduţele şi aleile lăturalnice până la Park Lane, unde, după o aşteptare înfrigurată de un sfert de oră, reuşi să facă semn unei birje care trecea pe acolo să o ducă la docurile din

Londra. Din nefericire, deja coborâse şi brişcă plecase când îşi aduse aminte ceva ce aflase în prima călătorie spre Anglia. Londra, probabil cel mai mare centru comercial şi maritim din lume, nu avea un singur doc. Erau docul londonez de la Wapping, East India de la Blackwall, apoi docul Hermitage, şi Shadwell – şi acestea erau doar câteva dintre cele care se întindeau pe kilometri întregi de-a lungul Tamisei, atât pe malul nordic, cât şi pe cel sudic.

Cum naiba avea să găsească o navă sau două atât de târziu în noapte – nu credea că fraţii ei aduseseră mai multe în Anglia, ştiind ce greu era să acosteze în dană – când majoritatea docurilor erau izolate în spatele zidurilor

înalte de protecţie? Singurul lucru la care putea spera era să pună nişte întrebări, iar asta trebuia făcut pe cheiul de debarcare, unde avea să găsească mulţi marinari. Mai exact, la tavernele situate pe malul apei, de-a lungul cheiului.

Trebuia să fie nebună numai pentru că îi trecea aşa ceva prin minte. Nu, era doar furioasă la culme. Ce altă soluţie mai avea, dacă James era aşa ridicol de neînţelegător? Nici măcar nu o lăsa să iasă din afurisita aia de casă! Şi, dacă ar fi încercat să îşi găsească fraţii ziua, când zona în care se afla acum putea fi considerată sigură, ştia că nu ar fi reuşit să iasă din casă nevăzută atunci, când erau mulţi servitori şi membri ai familiei prin preajmă. Şi nu avea de gând să îşi lase fraţii să plece acasă cu gândul că fostul pirat ticălos cu care o măritaseră o omorâse, doar pentru că nu reuşiseră să o găsească.

Dar, pe când se apropia de zona cheiurilor unde oamenii gălăgioşi se simţeau bine, bucurându-se de distracţiile disponibile târziu în noapte, furia i se domoli, în timp ce tulburarea creştea. Chiar nu ar fi trebuit să se afle acolo. Nu era îmbrăcată cum trebuie pentru ce voia să facă. Purta una dintre rochiile minunate ale Reginei, cu sacou scurt asortat, care nu îi ţinea deloc de cald. Şi nu se pricepea să chestioneze oamenii. Ce n-ar fi dat să îl aibă pe Mac cu ea acum! Dar îi despărţea un ocean şi, când văzu doi beţivi părăsind o cârciumă şi certându-se, deşi nu făcuseră nici câţiva metri înainte, trase concluzia că fusese complet nebună să vină aici.

Trebuia doar să fie mai convingătoare cu James ca să îl facă să se răzgândească. Se amăgea singură, nu-i aşa? Toate femeile erau în stare să ducă pe cineva cu zăhărelul, şi la ce bun dacă nu se folosea de acest talent?

Georgina se întoarse ca să o ia pe unde venise – un drum pe care îl credea atunci sigur, sau cel puţin mai liniştit, când i se păru că vede o altă birjă la celălalt capăt al străzii. Dar trebuia să treacă de două cârciumi, care parcă se întreceau în hărmălaie, ca să ajungă la vehicul. Fiecare se afla pe una din părţile străzii, aşa că trebuia să treacă

prin faţa fiecăreia ca să ajungă la birjă, iar uşile amândurora erau deschise ca să iasă fumul şi să intre aerul rece. Ezită, gândindu-se dacă merita să o ia pe un drum lung cu străzi părăsite doar ca să ajungă într-o zonă unde ar fi putut găsi un mijloc de transport înapoi spre West End, sau să meargă pe strada asta cufundată în semiîntuneric – numai că asta însemna să treacă prin faţa cârciumilor puternic luminate – care era aproape pustie, cu excepţia a doi bărbaţi care se rostogoleau pe jos în mijlocul străzii, pe când îşi cărau pumni. Ar fi ieşit de acolo dacă ar fi mers repede un minut, şi nu îi mai trebuia să se gândească decât cum va ajunge neobservată înapoi la casa din Piccadilly.

Luă hotărârea şi o porni repede la drum, apoi începu aproape să alerge pe când trecea prin faţa cârciumii din dreapta ei, din moment ce aceea părea mai puţin zgomotoasă. Cu capul îndreptat spre stradă, se izbi de un piept solid, ceea ce i-ar fi făcut să cadă pe amândoi – atât ea, cât şi bărbatul cel masiv – numai că altcineva reuşi să îi echilibreze repede.

— Mă scuzaţi, începu ea grăbită, însă se simţi luată în braţe şi nu îndepărtată, aşa cum ar fi trebuit.

— N-ai de ce, dragă, auzi ea o voce răguşită vorbind cu mult entuziasm. Poţi să mă pui la pământ oricând, chiar te rog.

Nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau nu faptului că părea un om educat, dar avea de gând să creadă că e un gentleman, deşi încă nu îi dăduse drumul. Iar apoi îşi ridică privirea şi văzu că bărbatul era bine îmbrăcat, ceea ce îi confirmă presupunerile. Dar, când se uită mai sus, se şi opri. Mare, blond şi arătos, tânărul îi reamintea în chip ciudat de soţul ei, cu excepţia ochilor, care erau mai degrabă căprui decât verzi.

— Poate vrea să ni se alăture, se auzi un alt glas, puţin mai împleticit.

Georgina se uită la cel care o ajutase să nu cadă, care se cam clătina pe picioare. Era şi el un domn tânăr şi bănui un pic îngrijorată că erau doi crai în căutare de distracţie în zonele rău-famate.

— Percy, o idee splendidă, să fiu al naibii de nu, aprobă blondul care o ţinea şi apoi i se adresă ei: Ai vrea, dragă? Adică să vii cu noi?

— Nu, spuse ea clar şi răspicat pe când încerca să se smulgă din braţele lui.

Însă bărbatul nu îi dădea drumul.

— Nu lua decizii pripite, o linguşi el. Mamă, ce frumuşică eşti! exclamă. Scumpo, nu ştiu a cui eşti, dar dau mai mult ca el ca mă asigur că nu mai trebuie să baţi străzile astea.

Georgina era prea surprinsă de propunere ca să dea imediat un răspuns, lăsându-i altcuiva prilejul să spună ceva în spatele ei.

— Doamne sfinte, vere, vorbeşti cu o doamnă. Ia aruncă o privire la hainele cu care este îmbrăcată, dacă te îndoieşti de spusele mele.

Erau trei, nu doar doi, îşi dădu Georgina seama. Acum era foarte agitată, mai ales că bărbatul masiv pe care îl tot împingea nu îi dăduse încă drumul.

— Băiete dragă, nu fi dobitoc, îi zise el sec celui de-al treilea tovarăş. Aici? Singură? Apoi i se adresă Georginei cu un zâmbet care ar fi fermecat probabil orice altă femeie, pentru că flăcăul era peste măsură de arătos: Nu eşti o lady, nu-i aşa, draga mea? Te rog, spune-mi că nu-i aşa!

Aproape o pufni râsul atunci. El chiar spera sincer să nu fie, iar ea nu mai era atât de inocentă încât să se întrebe de ce.

— Oricât îmi displace să recunosc, acum am în faţa numelui meu titlul de „lady”, pentru că m-am căsătorit recent. Însă, oricum ar sta lucrurile, domnule, cred că m-ai reţinut suficient de mult. Te rog frumos să-mi *dai drumul.*

O spusese pe un ton destul de ferm, dar el doar îi zâmbi larg, ceea ce o înfurie la culme. Se gândea să îi tragă una, apoi să o rupă la fugă, când auzi pe cineva icnind şi un glas în care se distingea scepticismul.

— Drace, Derek, recunosc vocea aia, să fiu al naibii de nu. Dacă nu mă înşel, încerci să-ţi seduci noua mătuşă.

— Ce amuzant eşti, Jeremy, pufni Derek.

— Jeremy?

Georgina se întoarse, iar în spatele ei era chiar fiul lui James.

— Şi e şi mama mea vitregă, adăugă băiatul, înainte să izbucnească în râs. Eşti al naibii de norocos că n-ai încercat să-i furi o sărutare aşa cum ai făcut cu ultima fetişcană care ţi-a picat cu tronc, vere. Tata te-ar omorî probabil, dacă nu l-ar întrece taică-tău.

Îi dădu drumul atât de repede Georginei, că fata se împletici. Trei mâini o ajutară imediat să îşi menţină echilibrul, dar coborâtă la fel de repede.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă tot trebuia să dea peste cineva aici la docuri, de ce să nu fie cineva din familia lui James?

Derek Malory, singurul fiu şi moştenitor al lui Jason, se încrunta acum, iar Jeremy nu mai râdea pe când se uita după tatăl lui. Nu îl văzu şi trase concluzia, corectă de altfel, că Georgina era acolo fără el.

— Asta înseamnă că tipa nu vine cu noi? voi Percy să ştie.

— Vezi ce zici, îşi preveni Derek prietenul mârâind. Doamna e soţia lui James Malory.

— Adică tipul care aproape l-a omorât pe Nick, amicul meu? Doamne, *eşti* terminat, nu-i aşa, Malory, ai călcat strâmb…

— Percy, taci din gură, dobitocule. Băiatul ţi-a *spus* că este mătuşa mea.

— Ba pardon, replică Percy indignat. Ţie ţi-a spus, nu mie.

— Ei bine, *ştii* că James e unchiul meu. N-o să… O, Doamne, las-o baltă. Apoi se uită urât la Georgina. Îi amintea din ce în ce mai mult de un James cu zece ani mai tânăr, probabil chiar de vârsta lui Derek. Bănuiesc că ar trebui să-mi cer scuze, mătuşă… George te cheamă, nu?

— Georgie, îl corectă ea, nereuşind să-şi dea seama de ce părea atât de supărat pe ea acum, dar următoarele cuvintele o făcură să înţeleagă puţin mai bine.

— Nu pot să spun că sunt încântat să te primesc în

sânul familiei.

Ea clipi.

— Nu eşti?

— Nu, aş fi preferat să nu fim înrudiţi. Apoi îi zise lui Jeremy: Fir-ar să fie, unde le găsesc unchii mei?

— Ei bine, taică-meu a găsit-o într-o tavernă. Şi Jeremy se încrunta acum la ea, dar Georgina îşi dădu repede seama că era de fapt furios pe tatăl său. Aşa că bănuiesc că nu e prea ciudat să o găsesc aici, până la urmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jeremy, lucrurile nu sunt aşa cum par a fi, protestă ea, scoţând la iveală şi un pic din iritarea ei. Tatăl tău a fost complet nerezonabil că nu m-a lăsat să-mi văd fraţii.

— Aşa că ai pornit tu însăţi în căutarea lor?

— Ei bine… da.

— Ştii unde să-i cauţi?

— Păi… nu.

Pufni dezgustat.

— Atunci mai bine te-am duce acasă, nu?,

— Bănuiesc că da, oftă ea, dar să ştii că eram în drum spre casă, voiam să iau brişcă aia…

— Şi ai fi mers pe jos, fiindcă e trăsura lui Derek, iar vizitiul te-ar fi ignorat… sau nu, dacă i-ai fi zis cum te cheamă, ceea ce sigur nu te-ai fi gândit să faci. Fir-ar să fie, eşti al naibii de norocoasă că te-am găsit… George.

„Aşa tată, aşa fiu”, se gândi ea scrâşnind din dinţi şi dându-şi atunci seama că nu prea avea să aibă norocul de a ajunge înapoi fără ca James să afle despre mica ei escapadă, sau poate…

— Bănuiesc că nu te poţi abţine să nu-i spui tatălui tău?

— Nu, îi zise el pur şi simplu.

Acum scrâşnea rău de tot din dinţi.

— Jeremy Malory, eşti un fiu vitreg groaznic.

Iar asta îl amuză suficient de mult pe ticălosul mic ca să izbucnească în râs.

Capitolul 45

Până se opri trăsura lui Derek în faţa casei din Piccadilly, Georgina nu era doar iritată, ci de-a dreptul furioasă pe însoţitorii ei. Umorul lui Jeremy o călcase pe nervi, iar previziunile lui sumbre cu privire la ce să se aştepte de la un soţ mânios nu o ajutară. Derek era încă supărat că încercase să îşi seducă mătuşa, deşi nu avea de unde să ştie, aşa că nici mutrele pe care le făcea el nu o ajutau. Iar Percy, tăntălăul, era oricum o pacoste *oricând.*

Dar nu se amăgea. Ştia prea bine că furia ei era mai mult de auto-apărare, pentru că, în ciuda faptului că încăpăţânarea lui James o făcuse să întreprindă acea călătorie impulsivă până la Tamisa, ştia că nu ar fi trebuit să se ducă, şi chiar ar fi avut tot dreptul să fie furios pe ea. Iar un James tare, tare mânios nu era plăcut deloc. Nu încercase să-l omoare pe Warren cu mâinile goale? Dar, dacă îl ascultai pe Jeremy, asta era un fleac în comparaţie cu ce o aştepta *pe ea.* Era de înţeles atunci că era puţin agitată şi că încerca să ascundă asta înfuriindu-se.

Oricum, intenţiona să intre în grabă în casă şi să nu se oprească până nu ajungea în camera ei. Afurisitul ei fiu vitreg putea să trăncănească după pofta inimii, dar ea avea de gând să fie în spatele unei uşi baricadate înainte ca soţul ei să explodeze de furie.

Aşa credea ea, dar Jeremy avea alte idei, şi greşise că îl lăsase să o ajute să coboare din trăsură. Când încercă să treacă de el ca să intre prima în casă, o prinse de mână şi nu îi mai dădu drumul. Poate era mai mare decât el, dar era limpede că era mai vânjos, mai puternic şi hotărât să îi expună fărădelegile în faţa lui James ca să-şi primească pedeapsa cuvenită.

Dar nu ajunseseră încă în casă, deşi uşa era deja deschisă de Dobson, prompt ca întotdeauna.

— Jeremy, dă-mi drumul până nu te bat măr, îi şopti

ea furioasă pe când îi zâmbea majordomului.

— Aşa vorbeşte o mamă cu…

— Copil nenorocit, chiar te distrează asta, nu?

Întrebarea îl făcu să zâmbească larg şi să o smucească, ceea ce o aduse în hol. Nu era nici ţipenie de om, cu excepţia lui Dobson, deci mai avea o şansă. Scările erau chiar acolo. Dar Jeremy nu irosi nicio afurisită de secundă înainte să îşi strige vesel tatăl din toţi rărunchii. Aşa că Georgina nu mai irosi nicio secundă şi îi trase una. Din păcate, asta îl făcu să ţipe şi mai tare, nu să-i dea drumul şi, ce era mai grav, uşa de la salon se deschise cu putere pe când ea se pregătea să îl lovească din nou.

Era chiar prea mult, după o zi plină de sentimente neplăcute. James trebuia să fie acolo, nu-i aşa? Nu putea să fi observat că dispăruse şi să se fi dus în căutarea ei? Nu, trebuia să fie acolo, chiar acolo, uitându-se cum încerca să îi lovească fiul. Şi oare nu cumva sprâncenele i se arcuiau într-o expresie bănuitoare, de parcă ar fi ştiut exact de ce? Şi, chiar dacă tatăl lui era acolo, îi dăduse oare drumul Jeremy? Nu, bineînţeles că nu!

Era prea mult, iar Georgina, care era mereu nevoită să îşi ţină temperamentul în frâu, izbucni acum:

— Spune-i copilului ăstuia afurisit să-mi dea drumul, James Malory, sau o să-i trag una unde îl doare cu adevărat!

— O, chiar se referă la ce mă gândesc şi eu?

— Tacă-ţi fleanca, Percy, îl apostrofă cineva, probabil Derek.

Georgina aproape nu auzi. Se duse glonţ la James cu Jeremy după ea, pentru că puşlamaua *tot* nu îi dăduse drumul şi îi aruncă o căutătură urâtă soţului ei, ignorându-i complet pe Anthony, Connie şi pe George Amherst, care se strânseseră în jurul lui.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce părere ai! exclamă ea.

— În legătură cu ce? Nu te supăra că te întreb.

— Cu locul unde m-am dus. Dacă n-ai fi fost un soţ anormal…

— Anormal?

— Da, anormal! Nu m-ai lăsat să-mi văd familia. Cum poate fi altfel decât anormal?

— Eu zic că e un gest de prudenţă.

— Aha! Bine, păstrează-ţi punctul de vedere ridicol. Dar, dacă n-ai fi fost prudent, atunci nu aş fi recurs la măsuri disperate, aşa că, înainte să-ţi sară muştarul, nu uita cine e de fapt vinovat.

James se întoarse spre Jeremy şi îl întrebă:

— Unde ai găsit-o?

Georginei îi venea să ţipe. Tot încercase să îşi retragă mâna dintr-a lui Jeremy cât timp se apăra, dar nu reuşea, iar încercarea de a-l învinovăţi pe James nu prea mergea. Iar acum puşlamaua avea să deschidă gura şi nu ar fi fost surprinsă dacă James i-ar fi tras una chiar în faţa fratelui, nepotului, fiului şi prietenilor – toţi care erau de partea *lui,* şi nu ar fi ridicat un deget să o ajute.

Dar scoase un geamăt, căci se afla în spatele încordat al lui Jeremy, care îi spunea lui James:

— Nu-i atât de grav pe cât crezi. Era pe mal, dar protejată. Îşi închiriase trăsură şi avea doi vizitii uriaşi, masivi, care nu lăsau pe nimeni să se apropie…

— Ce minciună sfruntată, îl întrerupse Percy, care râdea singur pe înfundate. Cum de a ajuns fix în braţele lui Derek şi aproape să fie sărutată?

Derek, care se făcuse din roşu-vânăt la faţă de mânie, se întinse şi îl apucă pe Percy de eşarfă, răsucind-o până când sărmanul de el aproape se sufocă.

— Îmi faci verişorul mincinos? mârâi el, cu ochii de un verde strălucitor, care lăsau să se vadă cât de supărat era.

— Doamne, nu! Nici nu mă gândesc, îl asigură imediat Percy, însă era vădit confuz, aşa că protestă: Dar eram *acolo,* Derek. Cred că ştiu ce-am văzut. Eşarfa i se răsuci şi mai mult în jurul gâtului. Până la urmă, ce ştiu eu?

— Domnilor, vă rog, îi opri Anthony pe un ton sec. Soţiei mele nu-i place să se verse sânge în hol.

Deşi era bine apărată de statura impunătoare a lui Jeremy, Georginei îi părea rău acum că avusese o părere

aşa proastă despre băiat. Îşi dăduse seama că se ţinuse de ea ca să o apere de furia tatălui său, şi nu să se asigure că nu va scăpa, aşa cum crezuse ea. Chiar minţise pentru ea, iar acum avea să-l îndrăgească mereu, dar totul avea să fie în van din cauza tâmpitului ăluia de Percy.

Acum îi era teamă să se uite peste umărul lui ca să vadă cum reacţionase James la tot ce auzise. Se încruntase când o văzuse prima oară, însă acum părea destul de imperturbabil ca de obicei: stătuse acolo şi o ascultase fără niciun pic de emoţie pe când îi spunea cum stau lucrurile.

De unde stătea, îi vedea pe Anthony şi pe Connie de o parte şi de alta a lui James. Connie îi zâmbea larg, întreaga situaţie amuzându-l copios. Anthony părea plictisit, o reacţie pe care o avea James de obicei, deşi nu şi acum. Când îl simţi pe Jeremy încordat în faţa ei, îşi dădu seama că intuise corect. Şi fu sigură când Jeremy se întoarse şi îi şopti:

— Cred că ar fi bine să o rupi la fugă acum.

James nu se mişcă pe când se uita la ea cum o lua la sănătoasa, observând doar că îşi ridicase fustele ca să poată fugi, lăsându-şi la vedere nu doar gleznele, ci şi gambele şi, după ce aruncă o privire în hol, îşi dădu seama că toată lumea vedea asta şi o admira, ceea ce îi alimentă focul mocnit din privire. Doar când auzi uşa trântindu-se sus se uită la Jeremy, singurul care nu se uitase la Georgina cum pleca, ci la tatăl lui, temător.

— Băiete, ai uitat cui îi eşti loial? îl întrebă şoptit James.

Blândeţea tonului îl făcu pe Jeremy să se agite şi să spună repede:

— Păi… nu voiam să treci prin ce-a trecut unchiul Tony, doar pentru că te-ai enervat un pic pe fetişcană şi ea s-ar putea înfuria şi mai tare pe tine. Dacă n-ai observat, are un temperament afurisit.

— Credeai că aş fi nevoit să-mi găsesc un alt pat?

— Ceva de genul ăsta.

Auzind cum greutăţile lui din trecut erau expuse cu o asemenea nonşalanţă, Anthony renunţă la presupusul aer

plictisit, scoţând un sunet aspru, apoi un bombănit:

— Dacă taică-tău nu-ţi tăbăceşte fundul, tinere, mă gândesc s-o fac eu, la naiba!

Dar pe Jeremy nu îl preocupa supărarea unchiului său acum, fie ea reală sau nu.

— Ce-o să faci? îşi întrebă tatăl.

James îi răspunse, de parcă ar fi fost o decizie luată dinainte:

— Desigur că o să mă duc sus şi o să-mi bat soţia.

În ciuda tonului blând pe care îl folosise, şase voci se ridicară imediat să protesteze. James aproape râse de absurdul situaţiei. Ar fi trebuit să îl cunoască mai bine de atât, însă până şi Anthony îi sugeră să se mai gândească. Nu scosese o vorbă şi nu făcuse nicio mişcare în acel sens, însă ei tot îşi argumentau poziţia când Dobson deschise din nou uşa din faţă, şi Warren Anderson intră, împingându-l.

Anthony văzu primul muntele de furie masculină îndreptându-se direct spre fratele tău şi îl întrebă pe James, înghiontindu-l în coaste:

— Un prieten de-al tău?

James îi urmări privirea şi înjură:

— Pe dracu’, mai degrabă duşman.

— E cumva unul dintre cumnaţii tăi? intui Anthony şi se dădu prudent din drum.

James nu avu prilejul să îi răspundă, căci Warren ajunsese la el până atunci şi îi trase un pumn. James reuşi să-l pareze pe primul, dar Warren îi blocă lovitura şi îi trase o lovitură în stomac.

Cu respiraţia întretăiată, îl auzi pe Warren râzând batjocoritor:

— Malory, am învăţat din greşeli.

Însă el îi aplică o lovitură rapidă ca să îl zăpăcească şi una mai puternică, doborându-l pe Warren la pământ şi la picioarele lui James.

— Se pare că nu suficient, i-o întoarse James.

Pe când Warren scutura din cap ca să-şi limpezească mintea, Anthony îl întrebă pe James:

— El e cel care a vrut să te spânzure?

— Unul şi acelaşi.

Anthony îi oferi lui Warren o mână ca să se ridice, dar nu îi dădu drumul când Warren ajunsese în picioare şi încercă să se desprindă. Şi vocea i se auzi ameninţătoare pe când îl întreba pe Warren:

— Cum e când se inversează rolurile, yankeule?

Warren doar se încruntă la Anthony.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Uită-te în jurul tău. De data asta familia lui te înconjoară, nu a ta. În locul tău mi-aş ţine mâinile în buzunare.

— Du-te naibii, îi zise Warren în timp ce-şi trase mâna înapoi.

Anthony ar fi putut să se supere, însă râse în schimb şi îi aruncă lui James o privire prin care îi transmitea limpede că încercase şi că era rândul lui acum. Dar James nu mai voia. Singurul lucru pe care şi-l dorea era ca Warren Anderson să plece de acolo, din Anglia, din viaţa lui. Dacă bărbatul nu ar fi fost atât de violent, neplăcut şi vădit ostil, ar fi încercat să-i explice cu calm. Dar Warren Anderson nu era un bărbat raţional. Pe deasupra, lui James pur şi simplu nu-i plăcea de el, ceea ce era de înţeles dat fiind că dorise să îl vadă în ştreang.

James îl preveni cu o răceală ameninţătoare:

— Putem să ne complicăm şi să te bat măr – nu te îndoi, băiete, n-o să am nevoie de ajutor – sau poţi să pleci pur şi simplu.

— Nu plec fără sora mea, zise Warren neclintit.

— Aici te înşeli, yankeule. Mi-ai dat-o şi o păstrez. Şi o ţin departe de tine şi de aplecarea ta afurisită spre violenţă.

— Dar nici n-ai vrut-o!

— Pe naiba! mârâi James. Am vrut-o suficient ca să risc să mă spânzuri pentru asta!

— Omule, n-are sens ce spui, zise Warren încruntându-se acum.

— Ba are, interveni Anthony atunci, râzând. E limpede.

James îşi ignoră fratele ca să îşi asigure cumnatul.

— Chiar dacă nu o doream, Anderson, tot nu ţi-aş da-o acum.

— De ce naiba nu?

— Pentru că e grea cu copilul meu şi n-am uitat că tu crezi că totul se rezolvă dacă o baţi.

— Dar n-a zis Malory c-o să…

— *Taci,* Percy! se auziră trei voci.

Warren era prea tulburat să îşi dea seama.

— Doamne, Malory, nu i-aş face rău chiar dacă n-ar fi… La naiba, e sora mea!

— Şi soţia mea, ceea ce-mi dă toate drepturile, printre care şi să nu te las s-o vezi. Dacă vrei s-o vezi, trebuie să cazi mai întâi la pace cu mine.

Răspunsul lui Warren nu fu surprinzător, dat fiind că James nu părea deloc împăciuitor atunci.

— Pe naiba! Şi puţin îmi pasă de drepturile tale. Dacă ai impresia că o lăsăm pe mâna unui pirat, te înşeli amarnic!

Erau nişte cuvinte neputincioase, căci Warren ştia că nu avea nicio şansă să o scoată atunci pe Georgina din acasă, din moment ce venise singur, iar Malory era înconjurat de familie şi prieteni. Il înfuria peste măsură că trebuia să plece fără ea, însă acum nu avea de ales. Plecă în culmea furiei, iar singurul motiv pentru care uşa nu se trânti în urma lui pe când ieşea ca o furtună fu că Dobson o prinsese înainte ca Warren să ajungă la ea.

Anthony se dădu un pic în spate şi izbucni în râs.

— Nu ştiu dacă să te felicit pentru că vei fi tată, bătrâne, sau pentru că te-ai descotorosit de unchiul lui.

— Am nevoie de o afurisită de băutură, răspunse James şi se duse înapoi în salon să îşi ia una.

Deşi nu îşi dorea, ceilalţi îl urmară. După ce se potoliră cu felicitările, James era aproape ameţit.

— Micuţa George n-a prea exagerat când şi-a descris fraţii, nu? remarcă Anthony, încă amuzat de toată tărăşenia. Sunt toţi la fel de masivi ca ăsta?

— Cam aşa, mormăi James.

— Ştii c-o să se întoarcă, adăugă Anthony. Şi cu

întăriri, mai mult ca sigur.

James îl contrazise.

— Ceilalţi sunt cât de cât normali. Nu mult, doar puţin. O să plece acum spre acasă. Ce pot face până la urmă? Este soţia mea. Ei s-au îngrijit de asta.

Anthony râse pe înfundate, fără să creadă o iotă.

— Cuvântul ăla oribil îţi iese mai uşor din gură acum, nu?

— Care cuvânt?

— Soţie.

— Ia mai du-te la dracu'.

Capitolul 46

Georginei nu-i venea să creadă. O încuiase în odaie. Şi, oricât bătuse la uşă toată noaptea, renunţând epuizată în cele din urmă, nimeni nu venise să îi dea drumul. Şi în dimineaţa asta o ignorau. Cum de *putea* Warren să îi facă una ca asta? După ce nesocotise ordinele soţului ei pentru ca el să nu se mai îngrijoreze în privinţa fericirii sale.

Acum îşi dorea să nu îi fi auzit vocea cu o noapte în urmă. Striga atât de tare la soţul ei în holul de la parter. Dar o auzise şi fireşte că o făcuse să iasă din cameră, dorind din răsputeri să ajungă într-un suflet la el.

Dar înainte să ajungă la scări, îl auzise pe James interzicându-i lui Warren să o vadă, iar ea ştia că asta îl va enerva şi mai mult decât dacă s-ar fi dus jos să li se alăture. Aşa că i se păruse foarte inteligent să se furişeze din nou afară ca să îl aştepte pe Warren să plece. Şi nu se îndoia că avea să o facă. Refuzul lui James fusese mai mult decât categoric.

Aşa că aşteptase în faţă şi îl surprinsese pe Warren când ieşise ca o furtună din casă. Dorise să îl asigure că era bine. Dorise să îi spună să nu îşi mai facă griji. Nu se aşteptase să o arunce în trăsură şi să mâne iute calul. La naiba, de ce nu se gândise James să o închidă? Astfel nu ar

fi aici, pe nava lui Warren, speriată că intenţiona să o ducă acasă, însă nu la James, ci în Connecticut. Şi nu îl interesa că ea nu voia să plece. Nu o ascultase deloc. Îi era teamă că nu avea să le spună celorlalţi fraţi că era la el!

În privinţa asta se înşela, căci uşa se deschise şi Thomas intră în cabină.

— Slavă cerului!

Acestea fură primele ei cuvinte, pentru că era singurul ei frate care nu lăsa sentimentele să îi întunece judecata.

— Aşa ziceam şi eu, scumpo! zise el pe când desfăcu braţele şi ea se duse într-acolo. Aproape renunţasem la speranţa că te vom mai găsi.

— Nu, n-am vrut să spun… Se lăsă pe spate ca să îl întrebe: Ştii că Warren m-a încuiat?

— Mi-a pomenit noaptea trecută când s-a întors la hotel şi ne-a spus ce s-a întâmplat.

Se trase din îmbrăţişare.

— Adică m-aţi lăsat aici toată noaptea?!

— Calmează-te, iubito! N-avea rost să te lăsăm mai devreme, când nu pleci nicăieri.

— Asta s-o crezi tu! făcu ea furioasă în drum spre uşă. Mă duc acasă!

— Nu prea cred, Georgie. Asta zise Drew, care apăru în pragul uşii atunci ca să îi împiedice ieşirea. Îi spuse lui Thomas: Ei bine, pare destul de suplă, nu? N-are vânătăi, dar e zăludă.

Georginei îi venea să scuipe sau să urle. În schimb, trase aer adânc în piept, apoi din nou şi pe urmă întrebă calm:

— Warren nu v-a spus că n-aveam nevoie să fiu salvată? Nu? A uitat să spună că sunt îndrăgostită de soţul meu? De asta nu s-a deranjat niciunul din voi să-mi dea drumul mai devreme?

— N-a pomenit nimic de dragoste, recunoscu Thomas. Mă îndoiesc că te crede. Dar mi-a spus că ai cerut să fii dusă înapoi la soţul tău. Crede că suferi de o loialitate prost direcţionată pentru că o să-i naşti un copil. Apropo, cum te simţi?

— Mi-e… De unde ai ştiut?

— Malory i-a spus lui Warren, desigur. Asta a fost unul dintre motivele invocate ca să te ţină acolo.

Unul dintre motive? Probabil era singurul motiv, şi de ce nu se gândise la asta înainte? Pentru că începuse să se gândească la faptul că James nu o auzise când îi spusese despre copil, din moment ce nu îi pomenise niciodată despre asta.

Se duse spre pat şi se aşeză, încercând să lupte cu tristeţea care o împresura. Nu putea lăsa motivele să conteze, chiar nu putea, îl iubea pe James Malory oricum. Şi, – atâta timp cât o dorea, atunci şi ea voia să stea cu el. Ei bine, lucrurile erau limpezi. Aşadar, de ce nu se simţea mai bine?

Thomas o sperie când se aşeză lângă ea.

— Georgie, ce-am spus de te-ai supărat?

— Nimic… totul. Era recunoscătoare că avea ceva care să o facă să uite că James nu o iubea. Îi avea pe ei! Fraţii ei erau mult prea aroganţi. Îmi spuneţi voi doi ce caut aici?

— Georgie, totul face parte dintr-un plan.

— Ce plan? Să mă înnebuniţi?

— Nu, râse Thomas pe înfundate. Vrem ca soţul tău să fie rezonabil.

— Nu pricep.

— L-a lăsat pe Warren să te vadă? o întrebă Drew.

— Ei bine, nu.

— Crezi că s-ar fi răzgândit? o întrebă Thomas.

— Ei bine, nu, dar…

— Trebuie să înţeleagă că nu te poate ţine departe de noi, Georgie.

Ochii ei scoteau văpăi.

— Vreţi să mă duceţi acasă doar ca să-i daţi lui o lecţie? strigă ea.

Thomas zâmbi larg, în ciuda tristeţii ei

— Nu cred că va fi necesar să mergem atât de departe. Dar, dacă el crede că o s-o facem… Lui Drew nu i se păru necesar să-şi continue ideea.

Georgina oftă.

— Nu ştii cum e soţul meu. Toată tevatura asta o să-l înfurie.

— Poate că da. Dar îţi garantez că o să şi funcţioneze.

Ea se îndoia, dar nu avea de gând să-l contrazică.

— De ce nu a putut Warren să-mi spună asta noaptea trecută?

Drew pufni înainte să răspundă.

— Pentru că dragul nostru Warren nu a fost deloc de acord cu planul. Vrea cu tot dinadinsul să te ia acasă împreună cu noi.

— Poftim?

— Scumpo, acum nu-ţi face griji în legătură cu Warren, îi spuse Thomas. N-o să plecăm decât într-o săptămână cel puţin, iar soţul tău sigur o să apară cu mult înainte, ca să tranşăm situaţia.

— O săptămână? Aţi venit până aici şi n-o să staţi mai mult?

— Ne întoarcem, zise Thomas, râzând pe înfundate. Şi se pare că destul de des, din moment ce Clinton s-a hotărât că, dacă tot suntem aici, să facem şi un profit din salvarea ta. S-a dus acum să aranjeze transporturi viitoare.

Georgina ar fi râs dacă nu ar fi fost supărată de tot ce se întâmplase.

— Mă bucur să aud asta, dar n-aveam nevoie să fiu salvată.

— Nu ştiam asta, iubito. Ne-am îngrijorat tare rău, mai ales că Boyd şi Drew ne-au spus că nu te-ai dus de bunăvoie cu Malory.

— Dar acum ştii că aşa a fost, aşa că de ce nu o lasă baltă Warren?

— Pe Warren e greu să-l înţelegi şi în cele mai bune momente, dar în cazul ăsta… Georgie, nu ştii că eşti singura femeie pentru care simte ceva?

— Vrei să-mi spui că a renunţat la femei? pufni ea.

— Nu mă refer la *acel* gen de sentimente, ci la cele duioase. Cred că îl supără faptul că nutreşte vreun fel de sentimente. Vrea să fie nemilos, însă tu îl faci să-i pese.

— Are dreptate, Georgie, adăugă Drew. Boyd mi-a spus că nu l-a văzut niciodată atât de supărat pe Warren ca atunci când a venit acasă şi a aflat că te-ai dus în Anglia.

— Şi apoi a venit Malory, şi a tras concluzia că nu e capabil să te protejeze.

— Dar asta e absurd, protestă ea.

— De fapt, nu. Warren ia fericirea ta în nume personal, poate mai mult decât noi toţi, pentru că eşti singura femeie la care ţine. Dacă iei asta în calcul, atunci nu-i aşa surprinzător că e atât de ostil faţă de soţul tău, mai ales după tot ce a spus şi a făcut Malory după ce şi-a făcut apariţia în Bridgeport.

— De ce a fost chitit să-ţi distrugă reputaţia în seara aia, Georgie? o întrebă nedumerit Drew.

Ea se posomori.

— S-a simţit jignit pentru că am plecat cu voi fără să-mi iau la revedere de la el.

— Cred că glumeşti, interveni Thomas. Nu mi s-a părut genul de bărbat care să recurgă la asemenea măsuri extreme doar pentru o răzbunare meschină.

— Eu doar îţi spun ce mi-a zis.

— Atunci de ce nu-l întrebi din nou? S-ar putea să auzi un cu totul alt motiv.

— Prefer să nu. Nu ştii cât îl mai înfurie încă noaptea aia. Până la urmă, aţi vrut să-l bateţi, l-aţi însurat, i-aţi confiscat nava *şi* l-aţi închis într-o pivniţă în aşteptarea spânzurării. Nici nu îndrăznesc să pomenesc de voi în prezenţa lui. Spunând toate acestea, îşi dădu seama cât de imposibil era planul lor. Fir-ar să fie, n-o să se răzgândească, să ştiţi de la mine. O să-şi aducă toată familia aici şi o să întoarcă nava cu susul în jos.

— Ei bine, să sperăm că nu se va ajunge la asta. Până la urmă, suntem oameni rezonabili.

— Warren nu e, zâmbi larg Drew.

— Nici James, se încruntă Georgina.

— Aş vrea să cred că restul suntem, zise Thomas. O să rezolvăm problema, Georgie, îţi promit, chiar dacă James al tău trebuie să afle din nou că el ne-a făcut să fim ostili

mai întâi.

— Asta sigur o să-l convingă să devină binevoitor.

— E cumva sarcastică? îl întrebă Drew pe Thomas.

— E dificilă, îi răspunse Thomas.

— Cred că pot să-mi permit, le-o întoarse Georgina, uitându-se urât la amândoi. Nu sunt răpită de fraţii mei în fiecare zi.

Capitolul 47

Thomas şi Drew reuşiseră să o convingă cumva pe Georgina să rămână în cabină ca să nu fie nevoie să o închidă din nou. Dar trecuse o oră de când o lăsaseră acolo şi ea începu să se întrebe de ce era de acord cu planul lor nebunesc, când ştia prea bine că nu avea să funcţioneze când era vorba despre cineva cu o fire atât de imprevizibilă ca James. Nu puteai să îl forţezi să facă ceva împotriva voinţei sale şi să te aştepţi să fie de acord cu aşa ceva. Cu siguranţă avea să fie încăpăţânat şi să nu o lase să-şi vadă fraţii nici pe viitor… asta dacă o lua înapoi, ceea nu era foarte sigur momentan. Până la urmă, şi fraţii ei puteau fi încăpăţânaţi ca nişte catâri.

Şi de ce stătea aici, aşteptând ca împrejurările să-i hotărască viitorul, când tot ce trebuia să facă era să se furişeze de pe *Nereus* şi să se ducă singură acasă la James? Până la urmă, avea să îi fie uşor să găsească o birjă pe chei şi încă purta hainele în care evadase cu o zi în urmă, aşa că mai avea în buzunare banii pe care Regina şi Roslynn îi dăduseră cu forţa când aflaseră că James nu îi dădea înadins nicio leţcaie. Din câte ştia, poate că James se răzgândise după ce îi dovedise ieri cât de mult voia să îşi vadă din nou familia. Nu avusese niciodată prilejul să îşi argumenteze punctul de vedere noaptea trecută. Era posibil ca răpirea lui Warren să fi stricat orice avantaj obţinuse riscând.

Enervată că îi lăsase pe fraţii ei să ia deciziile, se

îndreptă spre uşă, când aceasta se deschise şi Drew o anunţă pe un ton funest:

— Ai face bine să vii sus. A ajuns.

— James?

— Unicul. Iar Warren e furios că Malory a reuşit să ajungă la bord când şi-a pus echipajul să fie cu ochii în patru ca să prevină asta. Drew zâmbi larg apoi, în ciuda situaţiei. Cred că fratele nostru se aştepta ca James să vină cu o armată după el şi toată lumea se uita după asta. Dar englezul tău e fie neînfricat, fie nesăbuit, pentru că a venit singur.

— Unde-i Thomas?

— Scuze, scumpo, dar intermediarul nostru a plecat să se vadă cu Clinton.

Georgina nu mai irosi timpul după ce auzi asta. Doamne, probabil se omorâseră deja, fără Thomas care să îi ţină furia lui Warren sub control. Dar când ajunse într-un suflet pe punte, Warren doar îi poruncea lui James să plece de pe vas. Deşi asta nu însemna că nu avea să devină violent. Warren era pe dunetă şi se ţinea de balustradă, cu trupul încordat de ură. James nu făcuse mai mult de câţiva paşi pe punte înainte ca un grup numeros de marinari să apară şi să îi blocheze accesul.

Georgina se îndreptă glonţ spre James, dar Drew o trase înapoi şi o împinse în schimb spre dunetă.

— Georgie, dă-i planului măcar o şansă. Ce te costă? Oricum n-o să te lase să ajungi la el, şi nici invers. Au primit ordine, şi doar

Warren le poate anula, aşa că, dacă vrei să vorbeşti cu soţul tău, ştii cui trebuie să-i ceri întâi permisiunea… asta dacă nu vreţi să ţipaţi unul la altul, desigur.

Drew zâmbi larg după aceea. *Lui,* derbedeului, i se părea amuzant. Ei nu şi nimănui altcuiva, mai ales lui James. Reuşind în sfârşit să vadă limpede de pe dunetă, ea se gândi că James arată înfierbântat ca iadul.

Aşa se şi simţea, deşi ea nu avea cum să ştie. Se trezise cu o durere de cap din pricina mahmurelii, dându-şi seama că leşinase în salon împreună cu cei şase tovarăşi

de băutură de noaptea trecută, apoi se pregătise pentru confruntarea cu Georgina, numai că ea dispăruse din nou – iar asta *nu* îl entuziasmase. Singurul aspect pozitiv din acea dimineaţă era că aflase deja unde erau ancorate cele trei nave Skylark, iar prima pe care se urcase se dovedise a fi cea pe care se ascundea soţia lui. Şi faptul că ea se ascundea nu era concluzia cea mai groaznică. Nu se îndoia că ea se hotărâse să îl părăsească şi să plece acasă cu fraţii ei. Altfel, de ce ar fi fost acolo?

Georgina habar nu avea ce concluzii trăsese James, dar de fapt nici nu ar fi contat dacă ştia. Trebuia să destindă atmosfera înainte ca lucrurile să scape de sub control, indiferent de persoana pe care era el furios.

— Warren, te rog… începu ea pe când se duse lângă el, dar el nici nu se uită în jos la ea.

— Georgie, nu te amesteca.

Atât îi zise.

— Nu pot. E soţul meu.

— Asta se poate şi va fi îndreptat.

Ea scrâşni din dinţi în faţa unei asemenea încăpăţânări exagerate.

— Tu n-ai auzit nimic din ce ţi-am spus noaptea trecută?

Până atunci, James o observase şi strigă din toţi rărunchii:

— George, nu pleci nicăieri!

O, Doamne, trebuia să sune atât de autoritar? Cum se putea ea înţelege cu Warren, când James stătea acolo şi avea pretenţii agresive? Drew avea dreptate. Trebuia să ţipe la el dacă voia să poarte un dialog şi cum putea să spună ceva personal? Dacă îi dădea crezare lui Thomas – şi nu se îndoia, uitându-se la Warren – şi ar fi reuşit să îl facă pe James să coopereze, Warren tot nu ar fi lăsat-o să se întoarcă la el. Fără restul fraţilor să o sprijine, nimic nu avea să fie stabilit, într-un fel sau altul. Drew era aici, dar nu fusese niciodată în stare să îl influenţeze pe Warren să facă nimic, aşa că nu avea să îi fie de ajutor.

Aşteptase prea mult să îi răspundă lui James, căci el

începuse deja să ia problema în mâini… sau mai degrabă în pumni. Deja pusese la pământ doi oameni din echipajul lui Warren, când acesta din urmă strigă:

— Aruncaţi-l de pe…

Georgina îi dădu un cot în coaste, ceea ce îl opri pe moment. Furia arzătoare pe care o avea acum în ochi îl amuţi puţin mai multă vreme. Iar ea era acum mânioasă, nu doar pe el, dar şi pe James. Bărbaţi idioţi! Cum de îndrăzneau să îi ignore dorinţele, de parcă nu viitorul *ei* ar fi fost în joc aici?

— James Malory, încetează chiar acum! strigă ea în jos pe punte, pe când un alt marinar zbura prin aer.

— Atunci vino jos, George!

— Nu pot, zise ea, dorind să adauge „încă”, dar el nu o lăsă să termine.

— Singurul lucru pe care nu-l poţi face e să mă părăseşti.

Fu aruncat în spate. Mai erau şase membri ai echipajului care îi ţineau piept. Insă asta nu îl oprea câtuşi de puţin, ceea ce o înfurie şi mai tare. Prostul avea să fie aruncat în fluviu. Poate avea chiar ea să o facă. Se săturase să i se spună ce avea voie şi ce nu avea voie să facă.

— Şi de ce nu te pot părăsi?

— Pentru că te iubesc!

Nici măcar nu se oprise din împărţit pumni ca să îi strige asta. Însă Georgina încremeni şi, cu respiraţia întretăiată, aproape că se aşeză pe punte, căci genunchii i se înmuiaseră din pricina emoţiei incredibile care o copleşise.

— Ai auzit? îi şopti ea lui Warren.

— Tot nenorocitul de port a auzit, mârâi el. Dar asta nu contează absolut deloc.

Ea îşi dădu exasperată ochii peste cap.

— Cred că glumeşti! Contează enorm, pentru că şi eu îl iubesc.

— Şi pe Cameron l-ai vrut. Tu de fapt nu ştii ce vrei.

— Nu sunt ca *ea,* Warren.

El se uită în altă parte când o auzi pomenind de cea

care îl minţise, cea vinovată de răceala cu care trata acum femeile, dar Georgina îi luă chipul în palme, forţându-l să se uite în ochii ei.

— Te iubesc. Ştiu că încerci să-mi faci un bine, dar trebuie să ai încredere în mine, Warren. Malcolm a fost un capriciu de copilă. James e viaţa mea. E tot ce îmi doresc, tot ce-mi voi dori vreodată. Nu încerca să mă mai ţii departe de el, te rog.

— Trebuie să nu facem nimic şi să-l lăsăm să ne ţină departe de noi? Asta vrea să facă, să ştii. N-o să te mai vedem niciodată dacă ar fi după el!

Georgina zâmbea acum, ştiind că îl convinsese, căci acum se opunea lucrului de care se temeau cu toţii.

— Warren, el mă iubeşte. L-ai auzit. O să pun lucrurile la punct, dar lasă-mă. Tu reuşeşti să scoţi tot ce e mai rău din el.

— O, du-te, pentru numele lui Dumnezeu! îi zise el plin de ranchiună.

Ea scoase un ţipăt de fericire şi îl îmbrăţişă, însă nu irosi nicio secundă ca să se întoarcă… şi să se izbească de un zid de piatră.

— Aşadar, mă iubeşti?

Ea nu se mai întreba cum de ajunsese el acolo. După câteva gemete sonore de pe puntea inferioară, înţelese cum reuşise. Nu îi păsa că auzise ce îi spusese fratelui ei. Profită pur şi simplu de faptul că era lipită de el şi îl cuprinse cu braţele ca să rămână aşa.

— Doar n-o să strigi la mine în faţa fraţilor mei, nu-i aşa?

— Nici nu m-aş gândi la aşa ceva, puştoaico.

Dar nu zâmbea şi nu stătea acolo. Ea icni când el o luă în braţe şi se întoarse să plece.

— Ar merge mult mai bine dacă n-ar părea că mă *iei* de aici, îi zise ea.

— Eu *chiar* te iau de aici, fată dragă.

Prea bine. Nici nu se gândise că restul avea să fie prea uşor.

— Măcar invită-i la cină.

— Pe naiba!

— James!

Un mârâit scăzut i se auzea adânc în piept, dar se opri şi se întoarse. Numai că acum îl avea pe Drew în faţa ochilor, nu pe Warren.

— Eşti invitat la afurisita de cină!

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea pe când el îşi continua drumul. N-am auzit o invitaţie rostită pe un ton mai nerespectuos, mai ne…

— George, taci din gură. N-ai văzut încă *îndreptate* lucrurile.

Ea se cutremură, dorindu-şi ca el să nu fi auzit mărturisirea pe care o făcuse. Insă era încrezătoare. Deja făcuse o primă concesie, desigur, fără tragere de inimă, dar era un început promiţător.

— James?

— Da?

— O să-ţi placă eforturile mele de a te face să cedezi.

El ridică dintr-o sprânceană blondă când se uită în jos la ea.

— Serios?

Ea îşi trecu încetişor un deget peste buza lui inferioară.

— Da.

El se opri chiar acolo pe chei, încă destul de departe de trăsură şi începu să o sărute. Georgina nu era sigură cum aveau să ajungă acasă.

Capitolul 48

— James, n-ar trebui să coborâm? în ultima oră am tot auzit trăsuri ajungând în faţă..

— E familia mea care soseşte să ia parte la un asemenea eveniment de seamă. Cu puţin noroc, a ta nu va găsi casa.

Ea îi răsuci o şuviţă aurie pe deget şi trase uşor.

— N-o să mai fii dificil, nu-i aşa?

— Eu nu-s niciodată dificil, iubito. Doar că încă nu m-ai convins să-ţi iert fraţii.

Ochii ei aruncau văpăi, apoi se înflăcărară şi mai tare când el se rostogoli în pat, punând-o iar sub el. Firea ei îi dădea ghes să se înfurie, însă când James se aşează între coapsele ei, şi furia era ultimul lucru la care se mai gândea.

Însă îi reaminti:

— I-ai invitat aici.

— I-am invitat, dar e casa lui Tony. Poate să-i dea naibii afară!

— James!

— Dar te rog să mă convingi.

Bărbatul îngrozitor îi zâmbea larg, iar ea nu se putu abţine să nu facă la fel.

— Eşti imposibil. N-ar fi trebuit să spun niciodată că-ţi va plăcea asta.

— Dar ai spus-o… şi chiar e adevărat.

Ea chicoti pe când buzele lui îi dezmierdau gâtul, apoi mai jos ca să prindă un sfârc deja întărit. Însă atunci ea icni, căci aprinsese în ea dorinţa, cu gura lui flămândă. Georgina îl mângâie pe spate, încântată că îl simţea cu totul, peste tot.

— James… James, spune-mi din nou.

— Te iubesc, draga mea fată.

— Când?

— Când ce?

— Când ai ştiut?

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut lung, profund şi tulburător, înainte să răspundă

— Draga mea, am ştiut dintotdeauna. De ce crezi că m-am însurat cu tine?

Ea îi aminti cu blândeţe, căci nu-i plăcea să pomenească despre asta într-un moment atât de frumos:

— Ai fost forţat să te însori cu mine.

După un sărut şi un zâmbet larg, el îi zise:

— George, ţi-am constrâns familia să mă forţeze. Este totuşi o diferenţă.

— *Ce* ai făcut?

— Iubito…

— James Malory…

— Ei bine, ce naiba puteam să fac? o întrebă el indignat. Jurasem că n-o să-mi pun niciodată pirostriile. Toată lumea ştia asta, la naiba! Nu puteam să-mi calc cuvântul şi să-ţi cer mâna, nu? Dar mi-am amintit cum s-a însurat bădăranul căruia nepoata mea îi spune soţ şi mi-am dat seama că, dacă e suficient de bine pentru el, atunci mie n-ar avea cum să-mi strice.

— Nu-mi vine să cred. Totul a fost intenţionat? Te-au bătut măr. Ai prevăzut şi asta?

— E preţul pe care trebuie să-l plăteşti ca să obţii ce vrei.

La auzul acestor cuvinte, căldura generată de furie o părăsi, fiind înlocuită de alta, mai fierbinte. Dar scutură din cap.

— Mă uimeşti. Mereu am bănuit că nu eşti în toate minţile.

— Doar un bărbat hotărât, iubito. Dar şi eu am fost al naibii de mirat. Nu ştiu cum de-ai reuşit, dar ai reuşit să mi te cuibăreşti în inimă şi să nu mai ieşi. Insă încep să-ţi accept prezenţa.

— A, da? Nu e prea înghesuială?

— E loc suficient şi pentru câţiva urmaşi.

Îi zâmbi larg. Iar asta o făcu să îl sărute, până îşi aminti:

— Şi de ce a trebuit să mărturiseşti că eşti Hawke? Erau deja încredinţaţi că te vei însura cu mine.

— Ai uitat că mă recunoscuseră?

— Aş fi putut să-i conving că se înşelau dacă-ţi ţineai gura, îi zise ea supărată.

El dădu din umeri.

— Mi se părea de bun-simţ să clarific lucrurile, George, ca să nu apară neplăceri mai târziu, după ce ne începeam viaţa fericită de însurăţei.

— Aşa îi spui tu, viaţă fericită de însurăţei? îl întrebă ea cu blândeţe..

— Păi, eu mă simt al naibii de fericit acum. Ea icni când el intră deodată în ea. El râse uşor, înainte să adauge: Dar tu?

— Să fii… sigur.

*

Când intrară în salon mai târziu, găsiră familia Malory pregătită de lupta cu familia Anderson, fiecare stând în capetele opuse ale încăperii, sărmanii ei fraţi fiind clar depăşiţi numeric, căci de această dată venise întregul clan Malory. Şi nu era greu să îţi dai seama că familia lui James îi era loială. Nu aveau să aibă loc niciun fel de discuţii până când el nu le spunea că vrajba luase sfârşit, şi tot ce îi zisese mai devreme lui Anthony, când o dusese în braţe în camera lor, era că vor avea musafiri dezagreabili la cină, iar ticălosul înţelesese că aveau să vină fraţii ei.

Dar privirea încruntată pe care soţul ei le-o aruncă celor cinci fraţi Anderson nu prevestea lucruri bune pentru cei strânşi acolo. Georgina nici nu voia să audă. Folosi acelaşi şiretlic care mersese cu Warren în acea dimineaţă ca să o asculte şi îi trase una în coaste soţului său.

— Iubeşte-mă atât pe mine, cât şi familia din care fac parte, îl avertiză ea pe un ton mieros, bineînţeles.

El îi zâmbi pe când îi strânse mai tare braţul cu al lui ca să nu îl mai împungă.

— Permite-mi să te corectez, George. Pe tine te iubesc, dar îţi *tolerez* familia. Dar apoi oftă. Of, la naiba!

Şi începu să facă prezentările.

— Şi sunt *cu toţii* de însurat? o întrebă Regina la scurt timp. Va trebui să facem ceva în privinţa asta.,

Georgina zâmbi larg, hotărându-se că nu avea să îşi prevină fraţii că era o peţitoare în cameră, dar o lămuri:

— Regan, n-o să rămână aici prea mult.

— Fir-ar să fie, tu auzi? îi spuse Anthony lui Jason în treacăt. I-a deprins obiceiurile proaste.

— Ce obiceiuri proaste? îi întrebă Georgina pe fraţii lui James, gata să îşi apere soţul.

Dar nu se opriseră şi Regina îi spuse chicotind:

— Se referă la numele meu. Nu o să se pună niciodată de acord cum să-mi spună. Dar nu mai e aşa de grav acum. În trecut aproape se luau la pumni.

Georgina îşi dădu ochii peste cap şi îl văzu pe James cum suferă în celălalt capăt al camerei, unde discuta cu Thomas şi Boyd.

Zâmbi. Nu se purtase urât cu niciunul dintre cei patru fraţi. Însă de Warren nici măcar nu se apropia. Şi nici Warren nu era prea sociabil. Ceilalţi o surprinseseră, mai ales Clinton, căci se înţelesesem cu englezii cei detestaţi. Şi i se spusese că Mac avea să treacă pe-acolo mai târziu. Trebuia să îşi aducă aminte să i-l prezinte lui Nettie Macdonald. Regina nu era singura peţitoare.

Însă mai târziu Anthony şi James stăteau singuri, fiecare privindu-şi soţia vorbind.

— Să-i logodim?

James se înecă cu gura de coniac pe care tocmai o luase, din moment ce discutaseră despre cum vor deveni taţi în scurtă vreme.

— Nici nu s-au născut, măgarule.

— Aşa, şi?

— Ar putea avea acelaşi sex.

Anthony păru foarte dezamăgit, apoi oftă.

— Bănuiesc că da.

— Plus că ar fi veri primari.

— Aşa, şi? făcu el din nou.

— Nu se mai procedează aşa în zilele noastre.

— Şi de unde naiba să ştiu?

— Sunt de acord, spuse Nicholas, venind în spatele lui. Nu ştii prea multe. Şi lui James: Ce familie drăguţă ai strâns aici.

— *Crezi* tu?

Nicholas zâmbi.

— Tipul ăla Warren nu prea te place. S-a uitat toată seara urât la tine.

— Vrei să ai tu onoarea, sau îmi oferi mie plăcerea? îl întrebă James pe Anthony.

Nicholas se dezmetici, înţelegând că se gândeau să îl bată.

— N-ai îndrăzni. Fraţii tăi ţi-ar sări în cap, ca să nu mai pomenesc de nevastă-mea. 1

— Băiete dragă, eu zic că ar merita efortul, îi zise James, apoi îi zâmbi pe când Nicholas se îndepărtă cu isteţime din drum.

Anthony râdea pe înfundate.

— Flăcăului îi place să-şi forţeze norocul, nu-i aşa?

— Am început să-l tolerez, încuviinţă James, apoi: La dracu', sunt chiar foarte tolerant.

Anthony râse la auzul cuvintelor şi apoi se uită cum James îşi fixa privirea asupra lui Warren Anderson.

— Nick avea dreptate. Tipul ăla nu te place deloc.

— Sentimentul e reciproc, te asigur.

— Crezi c-o să ai probleme cu el?

— Deloc. În curând o să avem un afurisit de ocean între noi, slavă cerului!

— Tipul doar şi-a apărat sora, băiete, îi puse în vedere Anthony. La fel cum am fi făcut noi doi pentru Melissa.

— Vrei să mi-l faci mai simpatic, deşi mie îmi place să-l urăsc?

— Nici nu mă gândeam, zise Anthony, apoi aşteptă până când James mai luă o gură de băutură înainte să adauge: Că veni vorba, James, ţi-am spus vreodată că te iubesc?

Coniacul stropi iute covorul.

— Doamne, ai băut şi tu puţin şi ai devenit sentimental!

— Serios?

— Nu cred.

— Atunci, consideră c-am spus.

După o lungă pauză, el mormăi:

— Atunci consideră că ţi-am întors sentimentul.

Anthony zâmbi larg.

— Îi iubesc şi pe bătrâni, dar nu îndrăznesc să le spun… ar fi şocaţi, ştii tu.

James ridică din sprânceană.

— Dar eu pot suporta?

— Desigur, bătrâne.

— Ce e sigur? întrebă Georgina, alăturându-li-se celor doi.

— Nimic, iubito. Scumpul meu frate este doar o pacoste… ca de obicei.

— Nu mai mult decât al meu, îmi închipui.

James se încordă la auzul acelor vorbe.

— Ţi-a spus ceva?

— Desigur că nu, îl încredinţă ea. Problema e că nu spune nimic *nimănui.* Şi apoi oftă. James, ar fi de ajutor, dacă tu ai fi primul care să…

— George, muşcă-ţi limba, îi zise el pe un ton prefăcut îngrozit, deşi nu prea glumea. Sunt în aceeaşi cameră cu el. E mai mult decât suficient.

— James… începu ea să-l linguşească.

— George, îi zise el ameninţător.

— Te rog.

Anthony începu să râdă. Cunoştea un bărbat blestemat când îl vedea. Când îl văzu amuzat, James se uită urât la el, în timp ce îşi lăsa soţia să îl târască prin încăpere spre fratele ei cel mai nesuferit.

Trebui să îl mai împungă o dată în coaste ca să deschidă gura, apoi zise scurt:

— Anderson.

— Malory, răspunse Warren la fel de scurt.

În acel moment, James începu să râdă, nedumerindu-i pe ambii fraţi Anderson.

— Bănuiesc că va trebui să cedez, zise el, încă râzând pe înfundate. Din moment ce nu ai învăţat să dispreţuieşti un bărbat într-un mod civilizat.

— Asta ce vrea să mai însemne? întrebă Warren.

— Conflictul ar trebui să te *bucure,* băiete dragă.

— Mai degrabă…

— Warren! izbucni Georgina. Pentru numele lui Dumnezeu!

Se încruntă la ea pentru o clipă. Apoi întinse posomorât mâna spre James, care acceptă ofertă de pace

nedorită încă zâmbind larg.

— Ştiu cât te-a durut, bătrâne, dar să fii sigur că-ţi laşi sora pe mâinile unui bărbat care o iubeşte pân-o lasă fără suflare.

— Fără suflare? se încruntă Georgina.

James ridică un pic din sprânceana aurie, un gest care acum i se părea mai fermecător decât putea pune în cuvinte.

— Nu rămăseseşi fără suflare în pat, cu puţină vreme în urmă? o întrebă el cu nevinovăţie.

— James!

Scoase un geamăt, cu obrajii îmbujoraţi şi încă nevenindu-i să creadă că îndrăznise să spună aşa ceva tocmai în faţa lui Warren. Dar Warren îi zise, cu buzele uşor arcuite:

— În regulă, Malory, te-ai făcut înţeles. Ai grijă să o tot faci fericită, şi n-o să vin înapoi să te omor.

— Mult, mult mai bine, băiete, îi răspunse James, râzând pe înfundate. Şi apoi i se adresă Georginei: George, a început să înveţe, să fie afurisit dacă nu!

Sfârşit